reported.

KRISTEN CALLIHAN

Přeložila:

ZUZANA ĽALÍKOVÁ

Kristen Callihan: Drahý nepřítel

Vydání první

Copyright © 2020 by Kristen Callihan

Published by arrangement with Brower Literary & Management

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4, www.baronet.cz v roce 2022 jako svou 2514. publikaci
Přeloženo z anglického originálu Dear Enemy vydaného v roce 2020
Český překlad © 2022 Zuzana Ľalíková
Odpovědná redaktorka Renata Heitelová
Korektorka Marie Kejvalová
Cover design by Caroline Teagle Johnson
Přebal a vazba Ricardo a Baronet

Veškerá práva vyhrazena.

Sazba a grafická úprava Ricardo

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET[®] jsou ochranné známky zapsané Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-1829-5 (Formát ePub) ISBN 978-80-269-1830-1 (Formát MobiPocket)

BARONET Praha 2022

Kristen Callihan

Drahý nepřítel

"A já bych mu jeho pýchu snad ani nezazlívala, kdyby se nedotkl té mé." ¹

Jane Austenová, Pýcha a předsudek

Prolog

Před deseti lety

Shermontská střední škola, Shermont, Severní Karolína Rozhovor v ročence maturitního ročníku

Otázka č. 1: Pokud byste měli možnost si střední školu zopakovat, udělali byste to?

Macon Saint: Děláte si srandu, že jo? Ne. Delila Bakerová: To má být chyták? Ne.

Otázka č. 2: Kdo z vaší třídy má největší šanci uspět?

Delila Bakerová: Ale no tak. Všichni vědí, že nejúspěšnější bude Macon. Ne že by si to zasloužil.

Macon Saint: Já. A Delila Bakerová. Paličatá jak mezek. Zatne zuby a nedá si pokoj, dokud nedosáhne svého cíle.

Otázka č. 3: Koho byste chtěli po svém boku v případě invaze nepřátelských mimozemšťanů?

Macon Saint: Delilu Bakerovou. Pořád něco žvaní tak hlasitě, že by odtud emzáci zase radši hodně rychle zdrhli.

Delila Bakerová: Macona Sainta. Předhodila bych jim ho, tím získala cenné vteřiny a zachránila si život.

Otázka č. 4: Který okamžik na střední škole je pro vás nezapomenutelný a užili jste si ho?

Delila Bakerová: Maturita. Ano. **Macon Saint:** Maturák. Ani omylem.

Macon Saint byl ďábel. Věděl to každý s kusem mozku v hlavě. Naneštěstí nikdo z mých spolužáků na Shermontské střední škole podle všeho neuměl ten orgán mezi ušima používat. Ne, padali mu k nohám, jako by byl snad bůh. Měla jsem takové tušení, že právě tohle je znamení, že máte co do činění se skutečným satanášem: při pohledu na něj lidi vypínají zdravý rozum a jen obdivně vzdychají.

Ne že bych se jim divila. Krása dokáže oblbnout i ty nejlepší z nás. Macon měl tvář anděla – tak krásnou, až vás to nutilo k zamyšlení, jestli ji opravdu vytesal svou rukou sám bůh, s černými vlasy tak hustými a lesklými, až se zdálo, že se mu nad nimi vznáší svatozář. Ano, byl hezký. Jediný, kdo se mu dokázal čistě svou fyzickou dokonalostí vyrovnat, byla moje sestra Samantha.

Zatímco my ostatní se potáceli pubertou s elegancí pelichajících labutí, zakopávali o vlastní příliš velká a nemotorná chodidla, při úsměvech ukazovali křivé zuby a jisté části nám rostly rychleji než ostatní, Macon a Sam byli jediní, kdo si vůči tomu zachovali imunitu.

Byli dokonalý páreček, bez uhrů a s končetinami v dokonalém poměru. V porovnání s námi ostatními, kteří v pubertě ztratili svůj lesk, celí zářili. Nebylo žádným překvapením, že na základce i střední spolu s pauzami chodili. Byli Ti krásní.

Ti předurčení udělat mi ze života peklo.

Chladný a povětšinou mlčenlivý Macon na mě často zíral, jako by mu nešlo do hlavy, proč dýcháme stejný vzduch. Na tom jediném jsme se shodli. Jinak jsme byli jako oheň a led.

Poprvé jsem Macona spatřila, když postával na širokém trávníku, který se táhl před sídlem, jež po generace patřilo rodině jeho mámy. Pevně svíral baseballový míč a díval se, jak jezdím po ulici sem a tam. Byl vyhublý jak tyčka a o pět centimetrů menší než já. Cítila jsem zvláštní potřebu ho chránit a věřila, že pohled v jeho očích zračí zranitelnost. Velmi rychle jsem si uvědomila, že jsem se v něm zatraceně mýlila.

"Ahoj," pozdravila jsem ho, když jsem k němu dojela na kole. "Bydlím v domě na konci ulice. Třeba můžeme být kamarádi?"

Tehdy se ke mně otočil. Upřel na mě tmavé, tak tmavé oči, že jejich hnědé zorničky vypadaly skoro černé, lemované hustými dlouhými řasami. Během našich studijních let budou o těch očích holky rozhlašovat, jak jsou krásné, a obdivně nad nimi vzdychat. Pokud chcete znát můj názor, jeho oči byly chladné a vypočítavé. Přimhouřil je.

"Ty seš blbá, nebo co?"

Jeho slova byla jako facka do tváře. "Cože?"

Pokrčil rameny. "Asi jo."

Vůbec jsem ho nechápala. Chovala jsem se k němu slušně, jak mě to naučila máma. "Proč říkáš, že jsem blbá?"

"Bydlím tu celej život. Fakt myslíš, že bych si nevšim, že se do mojí ulice nastěhoval někdo novej? Myslíš, že *potřebuju* kámoše?"

"Jenom jsem se chtěla družit. Moje chyba."

"Družit? Teď mluvíš jak nějaká stará bába."

Slušnost je očividně jenom pro trouby. "Jsi pitomec."

Nadzvedl bradu a odhalil nateklý škrábanec na čelisti. "A ty otravná."

Nikdy se nedozvíme, co bych mu bývala odpověděla, protože v tu chvíli se u nás objevila Sam. Je o deset měsíců mladší než já, a tak nám lidi posměšně přezdívají irská dvojčata. Trochu krutý žert, protože každému, kdo má oči, je zřejmé, že si se svojí rodinou nejsem moc podobná.

S blonďatými vlasy spletenými do francouzského copu se usmála. S chybějícím předním zubem vypadala trochu jako rozpustilý skřítek.

"Delily si vůbec nevšímej. Naše babička Belle o ní říká, že je morous." Proto jsem měla raději babičku Maeve.

Sam nakrčila roztomilý nosík. "Podle mě to znamená, že je věčně nabručená."

Zlý kluk si mě prohlédl očima schovanýma pod inkoustovou ofinou. "Jo, to znamená."

Zaprděla jsem na rty. "Pokud člověk sděluje názor odlišný od ostatních, neznamená to, že je morous. Znamená to, že mu funguje mozek. Je mi líto, že jste to vy dva ještě nikdy nepoznali."

Na to se Sam dlouze a přehnaně rozesmála a plácla mě po rameni. Silně. "Je to náš vtipálek." Varovně mi rameno stiskla a klukovi věnovala široký, rozzářený úsměv. "Jsem Samantha Bakerová. Jak se jmenuješ?"

"Macon Saint."

"Macon? To se rýmuje s flakon. Voňavky mám ráda. A Saint je taky super. Vypadáš jako anděl. Ne teda takový ten holčičí anděl, jasně že ne. Klučičí anděl. Můžu ti říkat Saint? Bydlíš v tom velkém starém domě? Je moc hezký. Máš rád sušenky s burákovým máslem? Máma je zrovna upekla."

Macon ten její slovní výlev mlčky poslouchal a já čekala, že se do ní pustí stejně jako do mě, protože i já jsem byla v pokušení jí na tu lavinu slov něco říct. Jen se však na ni trochu křivě usmál. Ten úsměv brzy začnu nenávidět.

"Ty asi morous nebudeš, co?"

Pronesl to podlézavě, takže jsem pochopila, že tím naznačuje, že je Sam tupá jak tágo. Jí to ovšem nedocvaklo.

"Ne," odpověděla celá rozzářená. "Jsem veselá."

Protočila jsem panenky, ani jeden to však nevzal na vědomí a tím to haslo. Macon si šel se Sam pro sušenky a já skončila jako páté a nechtěné kolo u vozu. Ztratila jsem v sestře občasnou spojenkyni a získala otravného, uštěpačného kluka.

Během následujících let Macon vyrostl o pěknou řádku centimetrů a holky ve škole po něm vzdychaly. A Sam se stala jeho přítelkyní. A bylo to. Macon Saint trávil u nás doma víc času než mimo něj. Polehával na našem gauči, kradl ovladač, aby se mohl dívat na sportovní přenosy, seděl u naší večeře a házel po mně drobky jídla, když se zrovna moji rodiče nedívali. Nejhorší na tom bylo, jak mě jeho blízkost bolela. *Jejich* blízkost. Protože jsem si v jejich společnosti připadala jako podřadná.

Nikdy jsem nechodila na rande ani neměla vážného přítele. Nikdy mě nikdo na rande nepozval a netušila jsem, jak bych někoho mohla pozvat. Byla jsem jednoduše Delila, sama samotinká. Kamarádky, které jsem si našla, byly ze Sam a Macona nervózní a nechtěly chodit ke mně domů, protože se bály, že tu na ně narazí. Což znamenalo, že jsem buď chodila za nimi, nebo jsem čelila krásnému párečku sama.

Na střední škole už jsme do sebe s Maconem šili, kdykoli jsme na sebe narazili. Ovšem až na konci našeho čtvrťáku se můj odpor k němu změnil v čirou nenávist.

"Jdeme se Saintem na maturák." Sam si s vítězoslavným úsměvem otevřela skříňku.

Ukládala jsem právě do skříňky pouzdro s houslemi a ani nevzhlédla. "Sammy, to bylo snad už dávno nad slunce jasnější. Maturák se koná za měsíc. Proč mi to vůbec říkáš?"

Sam obrátila oči v sloup. "To mi to vážně nemůžeš přát?"

"Co ti mám přát? Že chodíš s ďáblem? Že jsi nasadila laťku tak nízko, že ve všech budoucích vztazích si budeš říkat, jak jsi to s tím nebo oním vyhrála?" Pokrčila jsem rameny. "Asi by se dalo říct, že sis to dobře naplánovala."

"Jenom závidíš, protože nemáš s kým na maturák jít."

"Že závidím?" Odfrkla jsem si. "Jdeš na maturitní ples s Kenem v životní velikosti, ale i ta panenka má zajímavější osobnost než Saint. To už bych šla

raději sama než se spokojit s touhle vyhlídkou."

"Lhářko. Vsadím se, že kdyby tě pozval Matty Hayes, šla bys." Ať se jde Sam bodnout za to, že vidí to, co jsem jí ukazovat nechtěla. Matty se mi *drobátko* líbil. Sam se na mě zakřenila. Četla ve mně jak v laciném bulvárním plátku. "Možná by s tebou i šel, kdyby sis dala na svém vzhledu aspoň trochu záležet."

"To ani omylem." Oznámení zaznělo hlubokým, sebejistým hlasem. Ne mým.

Při zvuku *jeho* charakteristického hlasu, jenž mi zazněl někde nad hlavou, mi ztuhla ramena a ovanula mě vlna čirého děsu.

Macon se ramenem opíral o stěnu mojí skříňky a výsměšně na mě hleděl s očima pod kšticí vlasů sestříhaných na Zaca Efrona. Kdykoli jsem se na Macona Sainta zadívala, jako bych dostala ránu na solar. Byl nádherný, jasně, nejvýraznější byly ale jeho oči. Jejich pohled pálil, jako by mi mohl sežehnout kůži na popel a vyrvat srdce z hrudi.

Máma vždycky říkala, že se vyjadřuju vzletně, ale tak to opravdu bylo. Vyměnit si pohled s Maconem bylo jako postavit se do cesty rozběsněné bouři. Vyjdete z ní zesláblí, udýchaní a pohmoždění.

"Nevzpomínám si, že bych tě pozvala, ať se k naší konverzaci připojíš," podotkla jsem.

Odfrkl si. "Pozvánku nepotřebuju. A u Hayese nemáš šanci. Ten je na vypatlaný vyzábliny. Víš, co myslím. Holky jako *Barbie*."

Jeho zmínka o vyzáblinách mi vyrazila dech. Očividně taky slyšel moji poznámku o Kenovi. Bylo mi to ukradené a taky jsem mu to chtěla říct, Macon však neskončil. Přistoupil tam na té chodbě krátce před obědem až ke mně, prohlédl si mě tmavýma divokýma očima a nesouhlasně nakrčil nos. "Vypadáš v těch šatech jako kroketa, Bakerová."

Štvalo mě, že najednou lituju, že jsem si pro dnešek zvolila pletené šaty v barvě velbloudí srsti a semišové kozačky ve stejném odstínu, a taky to, že jsem si pod jeho kritickým pohledem začala připadat jako brambora.

Nic z toho jsem však nedala Maconovi najevo.

"Pro některé z nás není vzhled všechno, Podfukáři." Protože přesně tohle byl – dokonalý podfukář, který ostatní přinutil věřit, že by ho měli obdivovat. "Krása vybledne a na povrch vyplave ošklivost, kterou v sobě nosíš."

Narovnal se a ušklíbl. "Předpokládám, že jsi jedna z těch, kterým na kráse nezáleží a člověka si zamiluje jenom pro jeho osobnost, že jo?"

Cítila jsem v tom léčku, jen jsem nevěděla, kam tím míří nebo jak se jí vyhnout. Zvedla jsem bradu a zachovala klid. "Ano."

Přikývl, jako by si tím potvrdil něco, o čem věděl jen on, a naklonil se ke mně. Většina mých spolužáků byla cítit přílišným množstvím deodorantu, Macon naopak voněl po cedrovém mýdle a feromonech, z kterých by se holce zamotala hlava.

"Něco mi pověz, Kroketo. Vážně tě zajímá krásná duše, když u sebe v pokoji vzdycháš nad kalendářem polonahých hasičů?"

Zbledla jsem a nepříjemně mě zamrazilo.

Macon se krutě usmál. "Ani na vteřinu nevěřím, že by tě Hayes upoutal oslnivou osobností. Chováš se povýšeně, přitom ti na vzhledu záleží stejně jako nám ostatním. Já mám alespoň odvahu to přiznat."

Co na tom bylo nejhorší? Že měl pravdu. S třísknutím jsem svou skříňku zabouchla a utekla.

"Člověk se s tebou dobře baví, Kroketko," křikl za mnou rozesmátým hlasem. Zatraceně *hlasitým*. A když Macon Saint promluvil, lidi poslouchali.

Do oběda se už jídelnou nesly vtipy o kroketách. Ke svému zděšení jsem se příštího dne dozvěděla, že je k obědu smažený sýr s kroketami. Kam jsem se podívala, všude jsem viděla jen ty hnědé kuličky z bramborového těsta. Král Shermontské střední mě označkoval a všichni se podle toho zachovali.

Moje zoufalství zesílilo do takové míry, až jsem málem ani nešla na maturitní ples. Tehdy se do toho konečně vložila Sam a přišla za mnou do pokoje na kus řeči.

"Nedělej si ze Sainta těžkou hlavu. Myslí to jako legraci." Vzala mě za ruku a zadívala se na mě bezelstnýma modrošedýma očima. "A je vážně paráda, že ti dal přezdívku. Nikomu jinému ji nedal. Ani mně." Při tom pomyšlení se zamračila, jako by si právě uvědomila něco, co se jí vůbec nelíbilo.

"Kroketa není přezdívka," vyštěkla jsem. "Je to urážka. Klidně ti ji přenechám."

"Ne." Zavrtěla hlavou, až se jí rovné vlasy v lesklé vlně přehouply přes rameno. "Potřebuju něco jiného. Něco, čím stvrdím náš vztah."

Byla jsem pyšná na to, že jsem se v tu chvíli nepozvracela, avšak bez přemýšlení jsem vyhrkla: "Co třeba takovou věc jménem zrcadlo? Když se v nich oba tak rádi zhlížíte?"

Sotva jsem to řekla, zalitovala jsem. Samina krásná tvář zčervenala. Okamžitě vstala z postele.

"Sam, nemyslela jsem –"

"Ne," skočila mi do řeči ostře. "Řekla jsi svoje. Víš, Saint má pravdu. Nemůžeš si pomoct a prostě musíš lidi urážet."

"Omluv mě, budu se teď chvíli dusit ironií," odsekla jsem.

"Pořád vtipkuješ," pokračovala Sam, přestože to ode mě vtip nebyl. Složila si paže na hrudi. "Tvůj problém je, že nevíš, jak tuhle hru hrát." "Jakou hru? Život není hra."

"Blbost. Vždycky byla a vždycky bude. Musíš se usmívat, ať už chceš, nebo ne. Lichotíš důležitým lidem, aby ti pomohli nebo ti kryli záda." Počítala na prstech. "Když všichni předpokládají, že jsi ten nejhodnější, nejnápomocnější nebo nejupřímnější člověk na světě, projde ti úplně všechno."

"Tak taková bych podle tebe měla být?" vložila jsem se do toho. "Falešná a vypočítavá?"

Sam pokrčila rameny. "Přesně takhle se ti nejúspěšnější lidi dostali tam, kde jsou. Intrikují, uzavírají spojenectví a uskutečňují své plány."

"Pokud tohle znamená úspěch, tak o něj nestojím. Radši ničeho nedosáhnu, než abych měla černé svědomí."

Sam si povzdechla. "Klidně si do mě rýpej, jestli chceš, ale vím, že se bojíš jít na ples. Sama." S těmi slovy odešla.

Tím bylo rozhodnuto. Vyrazila jsem s mámou koupit šaty. Nikdo mi nebude nadávat do zbabělců. Vybrala jsem si smaragdově zelené, dlouhé pouzdrové šaty klasického střihu s křidélkovými rukávy.

Připadalo mi, že v nich příliš poutám pozornost, máma ale přísahala, že mi moc sluší.

Šla jsem sama. Logicky vzato jsem věděla, že nejsem jediná, kdo jde na ples bez partnera, přesto se mi nervozitou svíral žaludek, zatímco jsem kráčela chodbou k tanečnímu sálu hotelu, v němž se konal náš maturitní ples.

Pak jsem ho spatřila.

Macon se znuděným výrazem postával za skupinou svých přátel, jejichž pozornost v tu chvíli patřila Sam. Nevím, co ho upozornilo na můj příchod, ale otočil se ke mně, právě když jsem se přiblížila. Zadívali jsme se na sebe. Zpomalila jsem.

V dokonale padnoucím obleku vypadal... Bylo to zvláštní, ale jako by sem nepatřil. Patřil k těm krásným lidem, kteří si užívají večírky někde na jachtě nebo předvádějí luxusní modely na pařížských přehlídkových molech. Nevím, proč jsem si to neuvědomila dřív – že do tohoto města nezapadá, stejně jako já. Rozdíl byl v tom, že nikomu nevadilo, že je Macon outsider – byli v jeho společnosti rádi.

Nevzpomínám si, že bych se pohnula, ale najednou jsme se ocitli tváří v tvář. Prohlédl si mě zamračenýma tmavýma očima.

"Přišla jsi."

Dobře... "Neměla jsem sem snad chodit?"

Svraštil obočí ještě víc a těkal pohledem, jako by ho můj příchod zneklidnil. "Nevěřil jsem, že se tu ukážeš."

Pokrčila jsem rameny, vědoma si svých nóbl šatů, make-upu a vlasů upravených do rozpuštěných kudrn. Necítila jsem se sama sebou, ale připadala jsem si krásná.

"Mrzí mě, že jsem tě zklamala."

Promluvil až po chvíli, tiše, skoro šeptem. "Nejsem zklamaný."

Oba jsme se odmlčeli, stejně překvapení a zmatení. Sice jsem ho asi nezklamala, ale ani to nevypadalo, že má radost. Tu jsem neměla ani já. Maconu Saintovi jsem nevěřila. Jako bychom uzavřeli nepsanou dohodu, oba najednou jsme se otočili a rozešli se každý jiným směrem.

Rozechvělá a s bušícím srdcem jsem vešla do sálu. Většina čtvrťáků buď tancovala, nebo se bavila ve skupinkách. U jedné zdi stál dlouhý švédský stůl a u něj řada zájemců o jídlo.

Nevadilo mi to, protože jsem byla stejně příliš zneklidněná, než abych dokázala cokoli sníst. Brzy se však začal nést sálem šelest a překvapený smích. Hluk narůstal a postupně se měnil ze šokovaného na zlomyslný.

Zdrojem smíchu byl švédský stůl, a když jsem se k němu zadívala, pohled mi oplatily desítky párů očí. Zahořely mi tváře a rozhlédla jsem se kolem. *Všichni* na mě zírali.

S hrdlem sevřeným panikou jsem se pomalu vydala ke stolu. Všude zněl smích a vzduchem se neslo šeptané slovo "Kroketa". Tehdy jsem pochopila.

Jídlo.

Na všech tácech ležely krokety. Všude samé krokety.

Nedokázala jsem se nadechnout. Svaly se mi ublížením zatnuly. Někdo zahvízdal a najednou odněkud přiletělo několik kroket. Jedna z nich mě zasáhla do šatů a na saténu po sobě zanechala mastnou stopu. Trhla jsem sebou. Kůže mi hořela. Na opačném konci sálu moje sestra zalapala po dechu a v panice vytřeštila oči, nepostavila se však za mě. Jako by ztuhla.

Nějak jsem poznala, že do sálu vešel Macon. Zastavil se několik kroků ode mě a zíral na stůl.

Jeho kamarád Emmet zvolal: "Tohle se ti povedlo, Sainte. Úžasnej kousek!"

Všichni se rozesmáli. Bolestně ostře jsem se nadechla.

Macon neodpověděl. Zaletěl ke mně pohledem. V očích se mu mihlo něco zneklidňujícího, zvláštní směs emocí, které jsem nerozšifrovala. Po jedinou krátkou vteřinu jsem si říkala, že to možná byly výčitky svědomí, jenže pak narovnal ramena, jako by čekal bitvu.

V uších mi řvala zuřivost a dodávala mi sílu.

Vyrazila jsem k Masonovi, který se nehnul ani o píď. Sál umlkl.

"Ty... hajzle," sykla jsem. "Sice jsi všechny oblbnul, ale já znám pravdu. Uvnitř jsi odporný. Bezcenná duše, která *nikdy* nedojde vykoupení."

Odpovědí mi byl vztek, který se mu mihl přes dokonalý obličej, neřekl však ani půl slova, jen vycenil zuby, jako by se snažil ovládnout. Na tom však už nezáleželo. Skončila jsem s ním.

"Opravdu tě upřímně nenávidím," zašeptala jsem a vyběhla ze sálu.

Toho večera jsem objímala mámu, neschopna pláče, avšak roztřesená ponížením a vztekem. Hodinu po mně se domů vrátila i Sam, uplakaná s černými šmouhami rozmazané řasenky na tvářích. Macon jí dal kopačky.

"Prý se sestrami Bakerovými skončil," vzlykala a tiskla se ke mně. "Že mu za tu námahu nestojím."

Chtěla jsem s ní soucítit, avšak nedokázala jsem to. Jen jsem ji polovičatě objala. "Bez něj ti bude líp." V životě jsem neřekla nic pravdivějšího.

Sam se na mě v tu chvíli zadívala a pevně mě sevřela. "Moc se ti omlouvám, Delilo. Omlouvám se, že jsem mu dala přednost před tebou. Za všechno se ti omlouvám."

Macon Saint mě sice ranil, ale sestry Bakerovy se aspoň usmířily. Naše rodina se brzy poté odstěhovala a už nikdy jsem Macona neviděla. Jizvy, které zanechal na mé duši, se však nikdy nezahojily.

1. kapitola

Delila

Babička Maeve říkávala, že z nenávisti se vám srazí těsto a že dobrý koláč se musí dělat s láskou. Nevím, jak je to s nenávistí, ale na briošce se rozhodně odrazilo, že jsem ve stresu. Těsto bylo teplé a hrudkovité, správně by mělo být hladké a studené. Ve všem tom rozčílení jsem ho přehnětla.

Zítra se koná brunch na oslavu máminých narozenin a Sam se mi už celé dny neozvala. Sam měla mámě koupit dárek, zatímco já se starám o pohoštění. Sam slíbila, že pro mámu objeví něco "úúúžasného" a že si o finance nemám dělat starosti. No, dělám. Zvlášť když má Sam skoro pořád hluboko do kapes. Když rozhazuje, obvykle to značí problémy.

Těsto se mi lepí k dlani. Znechuceně zamručím. Naberu tu hmotu, vyhodím ji do koše a začnu s *mise en place* nanovo. Jsem profesionální kuchařka, ne pekařka a je to znát. Jsem však odhodlaná to dokázat.

Zrovna otevřu pytlíček droždí, když mi cinkne mobil.

Neznámé číslo: Sam, jestli se nevrátíš do půl hodiny, volám policii.

Je to tak zvláštní textovka, že na ni zůstanu celá zamračená zírat. Číslo neznám, ale ta "Sam" mě zarazila. Zvláštní, že jsem zrovna na svoji sestru Sam myslela. Na druhou stranu je Sam běžné jméno. A co já vím, Sam z textovky může být klidně chlap.

Dorazí další textovka.

Neznámé číslo: Myslím to vážně. Na tu tvoji hru na křehkou květinku ti už neskočím. Vím, že jsi mi sebrala hodinky. A taky je VRÁTÍŠ.

Tak teď už jsem se zarazila. Kolikrát si Sam stěžovala, že jí vyčítám, že si hraje na křehkou květinku. Pohled na mobil mi připomene, že je prvního dubna.

Obrátím oči v sloup, opráším si ruce a zvednu mobil.

Já: Tohle je ten nejtrapnější aprílový žert na světě, Sam. Aspoň předstírej, že jsi někdo jiný.

Okamžitě mi dorazí odpověď.

Neznámé číslo: Děláš si prdel? Záměna identity? Tak na tohle si chceš hrát? Dej si pohov a PADEJ SEM. HNED!

Začínám být otrávená, a tak ťukám písmena rychleji než obvykle.

Já: Tohle ani není Samino číslo, takže tu kecáš jenom TY! Nech těch pitomin. Mám dost práce s přípravou brunche pro mámu.

Neznámé číslo: Prosím tě, ty tvoje výtvory znám. Lepší je i jídlo z plechovky.

Tak tuhle podpásovku si mohla odpustit. Odpověděla jsem.

Já: Víš, Sam, chováš se jak... dement.

Odpověď chvíli nepřicházela. Skoro jsem cítila, jak Sam uvažuje, že té svojí přetvářky nechá. Když však konečně odpověděla, nenapsala to, co jsem čekala.

Neznámé číslo: To jsi právě citovala Šestnáct svíček?

Já: No, jasně. Vždyť je to můj oblíbený film, přestože v něm hraješ "ty".

Musím se usmát. Vždycky mi vadilo, že se hlavní postava jmenuje stejně jako moje sestra, a ne jako já. Sam do mě kvůli tomu často rýpala.

Znovu mi cinkne mobil.

Neznámé číslo: Ten film měla ráda Delila. Ty na rozdíl od ní nejsi schopná posedět na místě dost dlouho na to, abys jakýkoli film dokoukala. Nech už těch her a vrať mi moje hodinky.

Zamračím se. Její odpověď je prostě divná. Sam nikdy samu sebe neuráží. A už vůbec by si nevyčítala něco, co je pravda. Sam nikdy nevydrží sedět klidně po celý film. Ví to jen několik málo lidí. Sam umí dokonale skrývat to, co považuje za vady. Porucha pozornosti není podle mě žádná vada, podle Sam však rozhodně je. Krk a ramena mi ztuhnou napětím. Tyhle textovky se mi pranic nelíbí. Nejsou vtipné a něco mi na nich nesedí.

Já: Už toho nech. Peču. Vymysli si lepší vtip.

Odpověď nedorazí, proto předpokládám, že je po všem. Zvednu pytlík mouky a začnu odměřovat, když mi Sam napíše.

Neznámé číslo: Vaří a peče Delila. Ty ne.

Nechci se mi věřit ničemu jinému, než že mi píše Sam, aby mě rozčílila. Je vynikající lhářka – profesionálka v oboru, v kterém jsem já amatérka. Z té zprávy však zaznívá něco, možná její tón, který ve mně vzbuzuje určité obavy, a naskakuje mi z toho husí kůže.

Teď už trochu roztřesenýma rukama odpovím.

Nastane dlouhá pauza. Cítím ji v kostech. Čekám se sevřeným žaludkem. Už mi to jako blbý vtípek nepřipadá. Určitě to tak ale musí být. Sam umí být pěkně zlá.

Tichou kuchyň naplní cinknutí mobilu.

Neznámé číslo: Kroketko?

Ostře se nadechnu. Prsty mi mravenčí. Z kuchyně se vypařil všechen vzduch. Dlouho jen stojím, ztuhlá jak prkno, a v uších mi hučí.

Kromě Sam už jen jeden člověk ví, že *Šestnáct svíček* je můj oblíbený film. Je jen jediný člověk, který by mě oslovil tou přezdívkou.

Ne, nebudu na Macona Sainta myslet. Bůh ví, že jsem se ho usilovně snažila dočista vymazat z mozku. Jenže je jako podebraná pata, tu a tam se ozve a podráždí mě, ať už chci, nebo ne.

Nejhorší to bylo, když získal hlavní roli v seriálu *Temný hrad*, kterým je posedlý snad celý svět kromě mě. Netušila jsem, že tam bude hrát. A to jsem se na ten seriál chtěla podívat. Teď se od něj snažím držet dál, přestože o něm každou neděli večer mluví na sociálních sítích každý, koho znám.

Sam byla z té noviny bez sebe nadšením.

- "Jen si pomysli, že známe někoho slavného, Del!"
- "Drž mě, ať samou radostí neomdlím."
- "Ze sarkasmu se ti dělají ošklivé vrásky."
- "Co kdybych vyplázla jazyk? Takhle se na mě nedívej. Jsem dodavatelka občerstvení, Sam, a žiju v Los Angeles. Znám spoustu slavných lidí. Většina z nich na mě žádný dojem neudělala."
- "Ale nikoho z nich doopravdy neznáš. Sainta jsme znaly, ještě než se proslavil. Lidi ti ukážou svoje pravé já, když nemyslí na svoji slávu."
 - "V tom případě je Maconovým pravým já namyšlený pitomec."
 - "Nech toho. Vážně bys už měla na staré křivdy zapomenout."
 - "Zapomenout? Roky se ke mně choval jako naprostý kretén!"
 - "To odnesl čas. Taky bys to už měla hodit za hlavu."

Taky. Jako by snad dav Maconových podlézavých obdivovatelů nadával do kroket jí. Jako by snad kusy brambor házeli po ní, když byla zranitelná. Dodneška krokety nesnáším.

"Ve dvou epizodách ukážou jeho zadek," rozplývala se. "Povídám ti, že ten chlap je kus s prvotřídním, pěkně kulaťoučkým zadkem. Od střední si na něm pěkně máknul."

Nechtěla jsem mluvit o Maconově zadku ani o tom, že moje sestra zmíněný zadek kdysi dávno nejspíš viděla, a tak jsem změnila téma. Ví, jak moc Macona nenávidím. Leze mi na nervy, že ho tu a tam zmíní, jenom aby mě podráždila. Projede mnou vztek. Zběsile vyťukám odpověď.

Já: Jak se opovažuješ vytáhnout toho konečníka?

Neznámé číslo: Konečníka? Tohle označení používá ze všech lidí, které znám, jenom jedna osoba. Panebože, fakt si píšu s Delilou, co?

Nejradši bych se rozkřičela. Chci odhodit mobil a utéct odtud. Především chci ale vážně moc praštit svoji sestru.

Já: Trhni si, Sam. Ruším tvoji pozvánku na brunch.

Neznámé číslo: Tady Macon. A to mě vážně tolik nenávidíš, Kroketko? I po všech těch letech?

Ne, ne, ne. Nemůže mi psát Macon Saint. Sam s ním nemluvila od toho večera, kdy jí dal na maturáku kopačky. Bylo to pro ni otázkou cti. Navíc je slavný, určitě to za něj píše někdo jiný.

Tohle je zlý sen. Úplná noční můra.

Omráčeně zírám na mobil v ruce, když mi dorazí další zpráva.

Neznámé číslo: Kroketko?

Neznámé číslo: Kroketko?

Neznámé číslo: Delilo? Jsi tam?

Neznámé číslo: Zvedni mi to. Delilo.

Moment. Cože?

Telefon náhle začne vyzvánět a já málem vyskočím z kůže.

Panebože. To ne. Prostě ne. Nemůže mi volat Macon.

Hovor spadne do hlasové schránky, mobil se mi však okamžitě znovu rozezní.

Nenechá toho, na to je Macon příliš zatvrzelý. Bude v tom pokračovat, dokud se nezblázním. Musím to utnout hned v zárodku. Zhluboka se nadechnu a zvednu mu to.

"Co je?!"

"Vidím, že máš stále úroveň, Delilo." Hlas má nyní hlubší a hrubý jako kouř a popel.

Jeho sarkastickou poznámku ignoruju. "Odkud máš moje číslo a proč mě obtěžuješ?"

Z telefonu zazní smích. "Žádné: "Už je to dlouho. Jak se máš?" Aspoň se přiznej, že jsem ti chyběl."

Na tuhle jeho otravnou domýšlivost si dobře pamatuju. Tak mě zneklidňuje, že po tolika letech mluvím s Maconem, až se mi třesou nohy a musím se opřít o linku.

K vlastnímu překvapení mu odpovím docela normálním hlasem: "Odpověz na otázku, jinak ti zavěsím."

"Tak ti zavolám znovu."

"Macone..."

Zamručí. Zní to skoro jako smích, jen o něco sušší. "Takhle mě nikdo neoslovuje. Jako by moje jméno bylo snad prokletí nebo ti zanechávalo v ústech odpornou pachuť. To děláš jenom ty."

V dětství mu jeho máma říkala Saintíku, což mi vždycky připadalo divné. Jeho táta mu říkával "kluku". Pro všechny ostatní byl prostě Saint. To jméno si podle mého vůbec nezasloužil, protože do světce měl daleko. Nepřekvapuje mě však, že mu lidé stále říkají Sainte. Svou image kultivoval celé roky.

"Proč mě obtěžuješ, Macone?"

Povzdechne si. "Za prvé jsem volal na Samantino číslo." Vyklopí číslice. Zamračím se – ne že by na mě viděl. Dál pokračuje neformálním tónem. "Za druhé moje zprávy byly určené Sam, ne tobě. Vůbec nechápu, proč sis myslela, že předstírám, že jsem Sam."

"Je apríl," zamumlám. "Myslela jsem, že je to od Sam nějaký hodně nepovedený vtip."

Suše se zasměje. "Kéž by."

Jo, kéž by.

Pokud jsem ochotná uvěřit, že opravdu psal Sam – navíc proč by měl psát mně? – tak bych asi měla uvěřit všemu, co mi říká. Bohužel Sam kdysi, když dala kopačky jistému Daveovi, který se na ni nezdravě upnul, přesměrovala svoje příchozí textovky na moje číslo. Týden jsem měla co dělat s Davem, který střídal záchvaty pláče a vzteku, než mi konečně přestal volat.

Což znamená, že Macon nelže.

To je v háji.

"No," pronesu a v duchu se zoufale snažím zachovat klid, "je zřejmé, že nejsem Sam. A toto ani není její číslo. Předpokládám, že nechala svoje zprávy přesměrovat na moje číslo, o čemž si s ní při nejbližší příležitosti důrazně promluvím. Nicméně –"

"Zas mluvíš jako tvoje babička, Kroketko."

"Takto mě neoslovuj."

Uslyším tiché uchechtnutí. "Ohledně svojí babičky ale nic nenamítáš, jo?"

Přešlápnu a zamračím se. *Opravdu* mluvím jako babička Maeve. Krucinál. Když jsem nervózní, mluvím knižně a přehnaně formálně. Vadí mi, že to o mně ví zrovna *on*.

"Měníš téma. Faktem zůstává, že nejsem Sam."

"Víš, kde je?" Hlas mu ztvrdne a vrátí se do něj vztek.

"I kdybych věděla, neřeknu ti to."

Skoro slyším, jak skřípe zuby. Velmi uspokojující.

"Tak to asi budu muset zavolat policii," oznámí.

Najednou si vzpomenu na jeho první textovky. Přikazoval v nich, aby moje sestra vrátila hodinky. Pevně mobil sevřu a začnu přecházet po kuchyni sem a tam. "Co provedla?"

Mohla jsem to podat jinak, ale během let jsem Saminých švindlů řešila tolik, že nebudu marnit čas vymýšlením výmluv, dokud si nevyslechnu i Macona. Se Sam si promluvím potom.

"Sebrala mi máminy hodinky."

Ostře se nadechnu. No, do háje.

Paní Saintovou jsem moc neznala, o jejích hodinkách však věděli všichni. Závidělo jí je celé město. Nebyly to ani tak hodinky, jako spíš šperk z růžového zlata celý pokrytý třpytivými diamanty. Byly překrásné, nebyly to však hodinky, které bych nosila každý den, jako to dělávala paní Saintová.

Vzpomínám si, jak vypadaly na jejím úzkém zápěstí, jak se ten elegantní kousek na světle třpytil. Mám nepříjemnou předtuchu. Sam ty hodinky obdivovala. Přímo je milovala. A nejhorší na tom všem bylo, že Maconova máma před lety zemřela, což znamená, že ty hodinky jsou jak součástí dědictví, tak představují i cennou upomínku.

Ochable si přitisknu ledovou dlaň na hořící tvář. "A ona... ehm... Kdy to mohla asi tak udělat?"

Macon podrážděně zamručí. "Ona ti nic neříká, co?" Ta pravda bolí.

"Proč by mi říkala o hodinkách, které mohla, ale taky nemusela ukrást?" "Měl jsem za to, že si u tebe Sam pronajímá pokoj."

Překvapeně zamrkám.

Před třemi lety se mi naskytla příležitost stát se spolumajitelkou luxusní cateringové společnosti. Angela, druhá spolumajitelka, mi posléze svoji polovinu prodala a firma byla nakonec tak úspěšná, že jsem si mohla koupit malý domek v Los Feliz. O několik měsíců později se do bytu nad mojí garáží nastěhovala Sam, protože neměla moc peněz.

Pravda je, že netuším, čím si vydělává, protože se mnou nikdy o žádné práci nemluví. Nájem od ní dostávám jen tu a tam, přestože trvala na tom, že mi ho bude platit. Ale protože peníze ani nepotřebuju, nikdy jsem na její platební morálku nespoléhala.

Ovšem domnívala jsem se, že jsme si natolik blízké, že mi Sam poví, že se vídá s Maconem. Vůbec jsem netušila, že jsou zas v kontaktu.

"To neznamená, že vím o všem, co se v jejím životě děje," opáčím nakonec.

Macon vydá zvuk, který zní až příliš soucitně, a odpoví mi přehnaně trpělivým tónem. "Sam pracovala celý uplynulý měsíc jako moje asistentka. Brzy začalo být zřejmé, že s chválou svých schopností přeháněla."

Nevím, jak se k tomu mám stavět. Jsem ráda, že spolu nechodí. Pokud by se dali Sam a Macon znovu dohromady, nevyhnutelně by se vrátil i do mého života. Jenže je součástí *jejího* života, že? Pracovali spolu *měsíc*. A Sam se mi ani slůvkem nezmínila. Ranilo mě to a ta bolest mi teď tepe ve spáncích.

"Byl jsem týden pracovně pryč," pokračuje. "Včera jsem se vrátil a Sam byla pryč, stejně jako několik dalších věcí včetně hodinek."

"Co dělala v tvém domě?" Při té otázce sebou trhnu. Nechci to vědět. Nechci.

Jenže chci.

"Potřebuju mít svou asistentku po ruce nonstop," opáčí, jako by to snad bylo jasné. "Mám dům pro hosty. Sam přespávala tam."

Nelíbí se mi, že svým tónem naznačuje, že je podle něj zvláštní, že jsem si nevšimla, že Sam týdny bydlela někde jinde. Všimla jsem si. Jen jsem

zvyklá, že se ukáže a zas zmizí. Můj dům pro ni spíš než co jiného představuje takový základní tábor.

"Možná se k tobě někdo vloupal," navrhnu mdle.

"Blbost. Ta zatracená ženská si chtěla máminy hodinky prohlédnout ,kvůli starým dobrým časům' a já blbec jí na to naletěl."

Zavřela jsem oči a promnula si obličej. "No..."

Kruci. Nevím, co na to říct.

Teď už zní jeho hlas unaveně a rezignovaně. "Tak už mi řekni, kde je, a já tě nechám v klidu péct."

"Nevím, kde je, ale najdu ji. Promluvím si s ní."

"To nestačí. Ten zbytek bych i nechal plavat, ale ty hodinky jsou pro mě důležité. Tentokrát zašla příliš daleko. Požádám policii o pomoc."

"Prosím." To slovo mě pálí na jazyku. Štve mě, že jsem ho řekla. Odvolat ho však nemůžu. "Tvoje hodinky najdu."

Nemůžu dopustit, aby Sam skončila ve vězení. Ať je, jaká je, pořád je to moje sestra. A mámu by to zabilo. Tedy obrazně řečeno, mám ovšem obrovský strach, že by to jednoho dne tak mohlo skončit i doslova. Loni jsme přišly o tátu a máma má podlomené zdraví. Jednoho dne jsem na ni pohlédla a šokovalo mě, jak zestárla. Jako by si táta vzal s sebou i její životní jiskru. Zbyly jsme jí jen já a Sam. Máma moji sestru bohužel vždy přehnaně chránila.

"Máš na to dvacet čtyři hodin, pak zavolám policii," oznámí Macon zhrublým hlasem, který prozrazuje jeho narůstající netrpělivost.

"Dvacet čtyři. Děláš si ze mě srandu?"

"Připadá ti snad, že bych si ji dělal?" odsekne.

"No, zeptat jsem se musela, protože takový časový limit, jaký tu navrhuješ, je jednoduše absurdní."

Ne že bych přímo slyšela skřípání jeho stoliček, ale dovedu si docela dobře představit, že je právě teď opravdu drtí.

"To není návrh," ucedí. "To je maximum času, co ti dávám."

"Tohle je Los Angeles, Macone. Ujet pět kilometrů kterýmkoli směrem trvá dobrých dvacet minut. A to když má člověk štěstí." Podrážděně zavrčím. "Navíc pokud se Sam někde schovává, tady ve městě možná ani není. Klidně mohla zajet do Vegas nebo do San Franciska nebo klidně do Caba."

Do všech těchto měst Sam ráda jezdívá. Ne že bych tušila, jak si může dovolit cestovat. Co já vím, klidně se celou dobu může živit jako profesionální zlodějka.

"Jde o to," pokračuju úsečně, "že pokud ji chceš opravdu najít, musíš mi dát víc času než jen dvacet čtyři hodin. Nejsem žádná ženská verze Jacka Bauera."

Z telefonu zazní přidušený zvuk, téměř jako potlačovaný smích. "Skoro by mi i stálo za tu námahu si tě představovat, jak pobíháš po městě s odpočtem nad hlavou."

Vidím rudě. Přísahám, že kdyby se tu přede mnou objevil, právě teď by byl celý od mouky.

"Vidím, že jsi pořád stejný kretén jako dřív."

"Vidím, že mě pořád urážíš jako dřív."

"Vždycky jsi byl chytrý chlapec, Macone." Sakra, vážně bych ho měla přestat provokovat. "Dej mi týden."

"Dva dny."

Odfrknu si. "Pět."

"Tři," opáčí. "Víc času ti dát nemůžu, Kroketko."

Při té přezdívce zaskřípu zuby. Vzhledem k úkolu to není dost času, ale upřímně řečeno se mu nedivím, že je naštvaný a chce to mít za sebou. "Domluveno."

"Tři dny," zopakuje. Trochu se uvolním, poté však dodá: "Očekávám, že se ty i Sam dostavíte ke mně domů s hodinkami v ruce."

"Cože?" v podstatě zasyčím. "Proč já? Já tam být nemusím. Nejsem –" "Ano, musíš. Nevěřím Sam, že by bez tebe přijela."

"Přijede." I kdybych jí musela pohrozit smrtí a rozčtvrcením.

"Nepotřebuju se scházet se starými spolužáky." Už nikdy nechci Macona spatřit. Nedokážu to.

"Tak jsi do toho neměla strkat nos."

Kretén jeden!

Macon tvrdě a chladně oznámí: "Tohle jsou moje podmínky. Ber, nebo nech být."

Musím věřit, že to myslí vážně. Macon, kterého jsem znávala, nikdy neříkal nic jen tak. Docela bych to na něm i obdivovala, kdyby se ke mně nechoval jak blb, kdykoli jsme se ocitli jeden druhému nablízku. Je mi zle

z představy, že bych se s ním měla opět setkat a znovu vidět jeho chladný, samolibý pohled.

Jednou bych ráda dostala toho muže do kolen a viděla ho, jak po mně zoufale touží, stejně jako tolik žen touží po něm. Pokud budu vypadat jako právě teď, celá od mouky, ulepená potem a s vlasy, které nutně potřebují zastřihnout, asi se mi to jen tak nepodaří.

"Delilo? Platí naše dohoda?"

Štve mě, jak vyslovuje moje jméno, tak úsečně a panovačně, jako by snad byl můj nadřízený. Sevřu mobil tak silně, až mě z toho bolí ruka. Představuju si, jak po něm ten krám mrštím. Bože, dej mi sílu, abych dokázala to nutkání ovládnout.

"Uvidíme se za tři dny."

Odpoví až příliš spokojeným hlasem. "Napíšu ti svou adresu. Budu se těšit, Kroketko."

A já se těším, až zaškrtím svoji sestru.

Nejdřív ji však musím najít.

2. kapitola

Macon

Roztřesenou rukou zavěsím. Poslední dva týdny trpím bolestí. Mohl bych ten třes svést na to, byla by to však lež. Za mou aktuální slabost může jen a pouze Delila Ann Bakerová.

"Zatraceně," zamumlám.

"Vypadáš, jako bys viděl ducha," prohodí North ode dveří mojí kanceláře.

"Asi jsem právě jednoho vyvolal." Otočím se k oknu s výhledem na moře, které však nevidím. Vidím Delilu. Velké oči barvy zázvorových sušenek rámované dlouhými hustými řasami, kulatý obličej s pršáčkem a plné růžové rty. Ta ústa se na okamžik nezastavila a neustále chrlila mým směrem slovní kyselinu.

Nikdo na světě mě nikdy neštval víc než Delila Bakerová.

Nikdo mě nevyprovokoval rychleji než Delila Bakerová.

Panebože, dokonce i mluvila úplně jako před lety. Ne, to není pravda – nedala mi nic zadarmo stejně jako tehdy, hlas se jí však změnil. Byl jiný, s něžným, lehce chraplavým podtónem, jako by měla krátce po žhavém, upoceném...

Odkud se sakra tahle myšlenka vzala?

Promnu si obličej a odfrknu si.

North vstoupí do místnosti. "Chápu správně, že ten duch není Samantha?"

Ze způsobu, jakým vysloví její jméno, se mi zježí chlupy. Očividně do něj stihla zatnout drápy a North to cítí ještě teď. Štve mě to. Kamkoli Sam vkročí, nezůstane po ní kámen na kameni. Pochopil jsem to už dávno, když však přišla prosit o práci, hodil jsem to za hlavu.

Říkal jsem si, že každý dospěje. Včetně Sam. Akorát že Sam ne. Nebyla v práci ještě ani den, a už se mi pokusila vlézt do postele. Bylo to zatraceně trapné, protože s ní sotva zvládnu vydržet v jedné místnosti. Věděl jsem, že ji musím vyrazit. Jen jsem si na to neudělal čas. Když se konečně naskytla příležitost, byla Sam ta tam.

Pomyslím na matčiny hodinky a v břiše mi zahoří čirá spalující zlost. Hodinky jsou křiklavé, vůbec ne podle mého vkusu, ale kdykoli je vidím nebo držím v ruce, jsem zase s mámou.

Matka nehrála v mém životě až tak výraznou roli, na to měla dost svých problémů. Mám na ni však i hezké vzpomínky – když mě jako malého objímala, hladila po vlasech nebo mi četla. Ve všech vzpomínkách vidím na jejím úzkém zápěstí ty hodinky. Teď jsou pryč a mně připadá, jako bych mámu znovu ztratil, a hrudí se mi rozlévá hluboká, širá bolest.

Zkurvená Samantha. Mnohokrát mi ublížila, nejhorší na tom však je, že jsem jí to dovolil. Je poslední na dlouhém seznamu lidí, jimž jsem uvěřil a kteří mě zradili.

"Ne," ucedím, protože si uvědomím, že North stále čeká na odpověď. "Pořád jsem ji nenašel."

Trhne sebou a zatne čelist. "Je to moje vina."

"Tvoje? Proč si to myslíš?"

Složí si paže na hrudi a zadívá se na mě se zachmuřeným odhodláním. "Jsem tvůj bodyguard. Pokud se ti během mojí služby něco stane, je to moje vina."

Unavený a na můj vkus až příliš podrážděný si položím ruce na podbřišek. Celé tělo mě bolí, prozatím mám ale co největší pohodlí. "Jenže jsem ti neumožnil dělat tu práci pořádně. Navíc jsem byl bláhový a důvěřoval Sam, že tu může být sama."

Dovolil jsem, aby mi nostalgie zatemnila úsudek. Při pohledu na Sam jsem si vzpomněl na... všechno.

North se napne, jako by se chystal něco namítnout, nic však neřekne. Místo toho se zamračí z okna, jako to dělávám i já. "Takže když jsi nenašel Sam, kdo je ten duch?"

Zkřivím rty, úsměv to však není. Na to jsem příliš... zneklidněný. "Delila."

Už jen vyslovit to jméno nahlas v sobě nese určitou moc, jako by snad hrozilo, že když její jméno vyřknu, zjeví se mi tu z masa a kostí. V duchu si jednu vrazím. Prášky proti bolesti mi očividně mění náladu. Navíc ze sebe nedokážu setřást pocit, že tu se mnou částečně opravdu je a nesouhlasně se na mě mračí přes rameno.

Na jedinou dusivou vteřinu ji vidím před sebou stejně jasně jako toho večera na maturitním plesu, kam přišla v zelených saténových šatech, jež jí

lnuly ke křivkám, kterých jsem si neměl co všímat. Ve zlatavě hnědých očích jí planula nenávist a pokožku měla zmatněnou vztekem.

I v sedmnácti jsem dokázal ocenit, jak je překrásná, když se zlobí. Omráčila mě, nedokázal jsem ze sebe vyrazit ani hlásku a Delila mě mezitím svými slovy rvala na kusy.

Poslední, co mi řekla, bylo, že jsem bezcenný a že mě nenávidí. Očividně to myslela naprosto vážně.

Olíznu si suché rty. "Je to Samina sestra."

North povytáhne obočí. "Samantha má sestru?" Vysloví to mírně zděšeně.

"Neboj. Nejsou si podobné." Zakroužím ztuhlými rameny. Bolest je skoro i příjemná. "Delila je..." Zatraceně, i teď se moje puberťácké já srazí s mým současným já, a ani jedno z nich ji nedokáže popsat. "Přímočará."

North se na mě zadívá, jako bych se pomátl. Taky si tak připadám.

Pokrčím rameny a zkusím to znovu. "U Delily víš, do čeho jdeš. Mluví s tebou na rovinu." Bez ohledu na to, jak hluboko člověka raní. "Je jí jedno, co si o ní myslíš."

"Připadá mi, že ji dobře znáš."

Znám Delilu? Jo, znám, ačkoli by ji to asi pěkně naštvalo. A ona zná mě. Hruď se mi podivně sevře – částečně radostí, částečně odporem – jako by mě tu někdo nedobrovolně svlékl donaha, a teď nevím, jestli se mi to líbí, nebo ne.

"Vyrostli jsme spolu. Sam, Delila a já."

Tři pokřivení mušketýři. Ačkoli jsme se se Sam chovali odporně a snažili se Delilu vystrnadit, stejně k nám patřila. Vždycky.

"Delila ví, kde Sam je?"

"Tvrdí, že neví." Sakra, mám ztuhlý krk. Zvednu paži, abych si ho stiskl, a žebra na mě na protest křičí.

North přimhouří oči. Ví, že trpím, naštěstí na to nepoukáže. "Právě jsi řekl, že Delila mluví vždycky na rovinu. Takže jí věříš?"

"Ano. Naneštěstí." Znovu se zadívám na moře. Všechno mi teď připadá vzhůru nohama. "A pokud ji nedokáže najít Delila, tak už nikdo." Což znamená, že matčiny hodinky už nikdy neuvidím. Nepřekvapilo by mě, kdyby je Sam už dávno střelila v zastavárně.

Zvedne se ve mně nový příval vzteku, tak silný, až se jím dusím. Sam mi toho sebrala příliš – moje vzpomínky i ten zatracený pocit bezpečí.

Nedokážu jí odpustit. Musím zavolat policii. Musím ty hodinky najít a nemyslet přitom na jistou držkatou ženskou s hlasem jako med a arzen. *Delila.*

Bez varování mi na mysl vytane její jméno, prodere si do ní cestu a usadí se v ní. Přijede sem – se Sam, nebo bez ní. Vsadím se, že dorazí sama. Ať už si to chce přiznat, nebo ne, Delila ví stejně jako já, že když Sam vezme roha, nic ji nepřivede zpátky, dokud si sama nedá zelenou.

Tak jako tak se uvidím s Delilou. Se svou dávnou protivnicí. Jedinou osobou, kterou jsem nikdy nebyl schopný ignorovat. Nějak se jí vždycky podařilo překonat obranné zdi, jež jsem kolem sebe vystavěl.

A teď se ukáže na mém domácím hřišti. Což je zatraceně dětinské, nedokážu nyní však myslet na nic jiného než právě na tohle – na ni: Vypadá stejně? Nenávidí mě tolik jako dřív?

Bezmyšlenkovitě vytáhnu z kapsy peněženku a z ní ohmatanou kartičku, kterou jsem si tam schoval.

Na sytě růžovém pozadí stojí tlustými, sytě oranžovými písmeny název *Delila, cateringová společnost*. Barvy jsou na tu věčně zachmuřenou holku, kterou jsem znával, příliš jasné, staromódní vizitky jsou ale Delile podobné, protože vždycky, když ji něco podráždilo, začala mluvit knižně a škrobeně.

Rty mi zacukají úsměvem a to mě naštve. Nemám tu co nostalgicky vzpomínat. Jedna sestra mě okradla a využila. A teď za mnou přijede druhá sestra, která mi kdysi řekla, že jsem bezcenná duše plná nenávisti. Nepochybně se za Sam postaví a znovu se nabídne, že za tu podvodnici svoji sestru zaplatí.

I to mě štve, nemůžu však popřít, že se mi nitro svírá očekáváním. Napíšu Delile svoji adresu a připomenu jí, aby za mnou přijela nejpozději v pět v den, kdy vyprší lhůta. Nemůžu si pomoct a dodám "jinak uvidíš", protože vím, že ji tím naštvu. Odpoví mi emotikonem s očima v sloup a pošle mě do háje, protože chce péct. Zeširoka se usměju.

Ať se mi to líbí, nebo ne, baví mě ji štvát a nemůžu se dočkat, až si to užiju i naživo.

3. kapitola

Delila

Del pro Sammy: Protože si nečteš esemesky, snažím se tě sehnat přes Instagram a Facebook. Nechtěj, abych ti psala i veřejně přes Snapchat. Vím, co jsi provedla Maconovi. Pokud máš aspoň nějakou čest, okamžitě přivalíš domů.

Del pro Sammy: Mám tu nože, Sam. Ostré jako břitva.

Del pro Sammy: Už jsem se zmínila, že těmi noži dokážu do minuty vykostit celé kuře?

Del pro Sammy: TAK AŤ TAK NEDOPADNEŠ!

Upřímně řečeno jsem si myslela, že vím, co znamená zklamání. Teď už je ale nade vše jasné, že jsem měla v tomhle směru klapky na očích. Zoufalství, jak jsem zjistila, způsobuje ponižující svírání vnitřností a třes rukou. Je mi z něj zle – zle. Toužím udělat přesně to, co provedla Sam, a zmizet jako pára nad hrncem. Bože, zmizet mi teď připadá jako odpověď na všechny moje modlitby.

Když jsem slíbila, že Sam najdu, vůbec mi nedošlo, že se jí nedovolám ani já, jelikož si nechala na můj mobil přesměrovat hovory. Dávám tenhle zkrat za vinu tomu, že jsem musela poprvé po deseti letech mluvit s Maconem Saintem. A teď mi nezbývá než zajet na všechna místa, kde se obvykle Sam zdržuje, a obvolávat její přátele.

Hledala jsem ji celou noc. Sam je stále nezvěstná a zmizelá, jako by vůbec neexistovala. Tomu říkám talent. Ráda bych řekla, že je to pro mě novinka nebo že mě to překvapuje. Nic z toho by však nebyla pravda. Moje sestra žije ve světě, kde je ona sluncem a všichni a všechno se točí kolem ní. Často mi nezbývá než po ní uklidit nebo vzít na sebe její vinu.

Chráním ji tak dlouho, co si pamatuju. Už když jsme byly děti, naši rodiče jednoduše přijali jako fakt, že já jsem z nás dvou ta rozumnější a svoji sestru držím dál od potíží. Takového zvyku se člověk nezbavuje snadno.

Teď přecházím po své sluncem zalité kuchyni sem a tam, ruce mám studené a lepkavé a žaludek tak překyselený, že mě ani neláká ochutnat nadýchané citrónové bochánky, které jsem před hodinou upekla v marném pokusu uklidnit zjitřené nervy. A přitom vím, že jsou lahodné.

Ne, místo jídla svírám mobil, přemlouvám se, ať to číslo nevytáčím, a přesto to udělám. Vždycky jsem se snažila dělat všechno, co je v mých silách, aby byli rodiče – a zvlášť máma – šťastní a hrdí na to, že jsem jejich dcera. Nemá to žádný logický důvod, spíš za tím stojí do krve zažrané nutkání. Štve mě, když ji zklamu.

Po zádech mi stéká ledový pot, zatímco poslouchám, jak telefon vyzvání. Nezvedej to. Nezvedej –

"Ahoj, zlatíčko," promluví máma na tuhle brzkou ranní hodinu až příliš vesele. "Zrovna jsem na tebe myslela."

"Není to tak uklidňující, jak si myslíš, mami."

Z hlasu jí zní lehce uražené pobavení. "To, že na tebe myslím, není uklidňující?"

"Ne, protože okamžitě uvažuju, co jsem zas provedla."

"Jsi strašná pesimistka, broučku. Ujišťuju tě, že na tebe vždycky myslím jenom v dobrém."

Odfrknu si a přejdu z jednoho konce kuchyně na opačný. "Jsem pragmatička, ne pesimistka."

"Opravdu?" podiví se máma. "A proč si to o sobě myslíš? Je to tvůj profesionální názor?"

Je jediný člověk na světě, který si mě může dobírat, a přesto mám přitom pocit, jako by mi z duše spadl obrovský balvan. Navzdory svému neklidu se usměju. "Protože se moje strašlivé předpovědi skoro vždycky vyplní. Spíš se dá říct, že plánuju s předstihem." A s těmi slovy mě dobrá nálada opustí docela.

Odkašlu si, opřu se o linku a vrhnu se do toho po hlavě. "Mami, ozvala se ti dneska Sam?"

"Ne, zlatíčko. O Sam nevím nic už přes týden." Zlehka se zasměje. "Což je jí podobné. Proč?"

Protože jí chci zakroutit krkem, ale k tomu ji potřebuju mít u sebe.

"Jenom tak. Prostě... sesterské záležitosti." Znovu si odkašlu. "Mami, moc mě to mrzí, ale musím zrušit náš dnešní oběd. Já jsem... hm... Jeden z mých kolegů je na tom blbě a nemá kromě mě nikoho, kdo by mu mohl pomoct."

Je to nejhorší možná výmluva a už jenom dostat ze sebe ta slova je mi nepříjemné.

"To nevadí," ujistí mě máma. "Můžeme se domluvit na víkend. Bude to tak pro obě jednodušší. Vůbec si s tím nedělej starosti. Přijela za mnou JoJo, aby se mnou oslavila moje narozeniny. Bude mi dělat společnost."

JoJo je mámina nejlepší kamarádka a spolupachatelka. Vždycky se děsím, co ty dvě provedou, když spolu vyrazí ven. Výsledkem je skoro vždycky chaos.

"Zajedeme do Santa Barbary," pokračuje máma. "Navrhla mi to."

Proto mám mámu tak ráda. Většina lidí má svoji matku do určité míry ráda, ne každý je ale se svými rodiči spokojený. Já mám svoji mámu *moc* ráda. Ráda si s ní povídám, vysedávám u ní v kuchyni a poslouchám její uklidňující hlas, jako by to byla milovaná dětská ukolébavka.

Pouzdro mobilu v mém sevření zapraská. "Děkuju, mami. Vynahradím ti to, slibuju. Kdyby se u tebe ale dneska Sam ukázala, dej mi vědět. A... prosím, nenech ji odejít, dokud nepřijedu."

Máma se významně odmlčí a zeptá se: "Rušíš to kvůli ní, co?"

Asi jsem to svojí prosbou, aby u sebe Sam zamkla, přehnala. Přesto předstírám, že nechápu. "Cože? Ne... Jasně že ne. To je k smíchu."

"Delilo... Nelži mi."

"Přísahám, mami." Automaticky, přestože jsem se snažila tohoto zvyku zbavit, zkřížím za zády prsty. "Vážně potřebuju pomoct kamarádovi." Označení *kamarád* je sice ve vztahu k Maconovi jeden velký vtip, mlžit umím ovšem mistrně. "Je ale fakt, že nemůžu Sam sehnat. Potřebuju jí říct o dnešku, jenže ona... No, nechala si přesměrovávat hovory na můj mobil, takže jí nemám jak zavolat."

Máma podrážděně zamručí. "Ta holka bude jednou moje smrt."

Tato slova od ní vážně nechci slyšet. "Opravdu ti vadí, když se Sam dostane do problémů?" Protože potřebuju vědět, jak daleko smím zajít. Už kvůli vlastnímu klidu.

Povzdechne si. "Jistěže mi to vadí. Je to moje holčička. Stejně jako ty." "To je sice fakt, mami, jenže z některých situací se prostě nevyvlékne."

Třeba že ji Macon dostane do vězení. Kdybych k němu necítila takovou nenávist, asi bych mu za to i zatleskala.

"Možná by bylo nejlepší," pokračuju obezřetně, "kdyby ses s tou možností smířila."

Zavřu oči před přívalem vzteku a zklamání, které vůči sestře cítím.

"Jsem její matka, Delilo," připomene mi máma unaveně. "Se svými dětmi to nikdy nevzdám. A vždycky mě bude bolet, když se bude kterákoli z vás trápit. Vy dvě jste to jediné, co mi zbylo. Když váš táta... Když jsem ho ztratila..." Hlas se jí zlomí.

"Já vím," ujistím ji okamžitě.

Odmlčíme se. Po chvíli máma lámaně promluví. "Chybí mi. Když někomu daruješ své srdce, stane se tvojí součástí. A po jeho odchodu v tobě zbyde prázdnota."

"Mami..." Ničí mě.

"Jsem v pořádku," ujistí mě tiše. "Jenom se ti snažím vysvětlit, že se skládám z více částí. Tvůj otec byl mojí obrovskou součástí. Také v sobě však nosím tebe a Sam. Nikdy bych to ani s jednou z vás nedokázala vzdát. To by bylo, jako bych to vzdala sama se sebou. Jako bych ztratila díl sebe. Rozumíš?"

Opustí mě i ten poslední zbytek sil. Klesnu na podlahu a opřu se o skříňky. Vnitřnosti se mi kroutí tak bolestně, až si musím přitisknout ruku na břicho. "Ano, mami. Naprosto ti rozumím."

Tohle bude děs.

Lepkavýma rukama svírám volant a mířím po dálnici podél pobřeží Pacifiku k Malibu. Tuhle dálnici s nekonečným třpytícím se oceánem na jedné straně a divokými příkrými kopci na druhé miluju. Teď mě však cesta vede vstříc zoufalství.

Po sestře jsem pátrala tři dny. Volala jsem do všech nejluxusnějších rezortů v rozumné dojezdové vzdálenosti – Sam nesnáší létání, zároveň však miluje pohodlí. Hledala jsem ji s tím, že třeba může vystupovat pod některým ze svých pseudonymů. Byl pro mě šok, když jsem si uvědomila, že celé roky vím, že moje sestra *používá* pseudonymy, a nikdy jsem se nad tím nepozastavila. Tomu říkám záměrná slepota.

Ta nepříjemná skutečnost mě tak naštvala, že jsem dokonce zašla tak daleko, že jsem vlezla sestře do starého počítače, který nechala v pokoji pro hosty, v naději, že v něm najdu vodítko k tomu, co se svým životem dělá. Dozvěděla jsem se akorát to, že ujíždí na pornu s dřevorubci a má vážně působivou sbírku gifů se sexy vousáči.

V jednu hodinu jsem uznala porážku a – bůh mi pomáhej – zavolala jsem svojí kadeřnici a zeptala se, jestli by mě mohla na poslední chvíli vtěsnat

na sestřih a barvu. Tak jo, je to ode mě sice trochu marnivé, ale pokud mám jet celou tu dálku až k Maconovi sama a přesvědčit ho, aby nepodal trestní oznámení, potřebuju vypadat co nejlépe.

A tak jsem tady, s vlasy krásně upravenými a spadajícími kolem mého obličeje s hezkými karamelovými a zlatými melíry, díky nimž vypadají moje oříškově hnědé vlasy jako políbené sluncem. V salónu jsem se rozšoupla a nechala si udělat i manikúru, pedikúru a úpravu obočí.

Ano, vyparádila jsem se, ne však z domýšlivosti. Je to moje válečné malování. Člověk nemůže vyrazit do bitvy bez brnění. Proto jsem si oblékla oblíbený pletený top ve smetanové barvě a s krátkým rukávem, který mi lne ke křivkám na těch správných místech, avšak zároveň je tak akorát volný, aby skryl ta místa, která moc ukazovat nechci, a inkoustově modrou sukni, jež mi obepíná boky a něžně se mi vlní u kolen.

Možná jsem to trochu přehnala, ale aspoň vypadám upraveně a vážně. Neochvějně. Jako pravá profesionálka.

"Co si to sakra nalhávám!" zakřičím na silnici před sebou. "K ničemu mi to nebude. Jsem v háji."

Po zádech mi stéká ledový pot. Sjedu z dálnice na okresku a zamířím k pobřeží. V Los Angeles žiju roky, přesto jsem tuto část Malibu nikdy nenavštívila. Úzkou pobřežní silnici vůbec neznám, navigace mě však informuje, že adresa, kterou mi Macon napsal, se nachází sto osmdesát tři metrů po mé levici. Jasně že Macon musí bydlet přímo na pláži.

S pořádným kusem dřiny a špetkou štěstí se jednoho dne proslavím jako šéfkuchařka a budu si moct bydlení tady taky dovolit. Právě teď bych si v téhle čtvrti nemohla pronajmout ani domek pro hosty.

Se stisknutými rty konečně zabočím na příjezdovou cestu schovanou za širokou dřevěnou bránou. Nemovitosti na pobřeží Malibu se nepyšní jen pěknou garáží nebo širokou bránou. Výhodou je, že pohledem na dům se můžou kochat jen jeho majitelé. A zatímco většina Malibu je namačkaná na úzkém pruhu země uvězněné mezi horami a oceánem, Maconův dům stojí na vzácném plochém kusu útesu, jenž vyčnívá nad oceán a stáčí se k Los Angeles.

Roztřeseně se nadechnu, šnečím tempem přijedu k interkomu – všimnu si přitom celé řady bezpečnostních kamer – a stisknu tlačítko.

Kruci, kruci, krucinál.

"Ano?" ozve se mužský hlas. Nezní jako Maconův.

Přesto se s pootevřenými rty zarazím. V ústech mám jak na Sahaře a nevychází ze mě ani hlásek.

Tak už mu odpověz, troubo.

Ne, otoč auto a uteč odtud, dokud můžeš.

"Ano?" zeptá se muž znovu. Přísahala bych, že v jeho otázce slyším náznak pobavení, jako by měl co dělat, aby potlačil smích.

Podráždí mě to a to mi dodá odvahu. "Jsem Delila Bakerová. Přijela jsem za Maconem Saintem."

Ruce se mi potí tak, že mi jedna sklouzne z volantu. Nenápadně si ji otřu o sukni a zadívám se do tmavé čočky kamery. Než se brána otevře, uplyne snad celá věčnost, přestože to ve skutečnosti musí být jen několik málo vteřin.

Dovnitř mě vábí dlouhá příjezdová cesta lemovaná starými olivovníky. Pomalu vyrazím kupředu. Srdce mi silně buší do žeber. Přede mnou se vynoří malý patrový bílý domek. Začínám brzdit, avšak skoro okamžitě si uvědomím, že jde o dům pro hosty. V dálce se tyčí mnohem větší bílý dům s výhledem na oceán.

"Dobrý bože, tomu říkám bejvák." Rozesměju se, přestože mi na tom nepřipadá k smíchu vůbec nic. Nemůžu si však pomoct. Kdybych měla ukázat na svůj vysněný dům, byl by to právě tenhle.

Bohatí Jihokaliforňané mají v oblibě čtyři hlavní architektonické styly. Klasický španělský styl dvacátých let, zdobená rádoby francouzská nebo anglická sídla, ultramoderní styl, případně řemeslný styl na steroidech. Masonův dům je směsí řemesla a moderny, což by k sobě nemělo vůbec ladit. Jenže ladí.

Zastavím před krásnými dveřmi z ohmataného dřeva, které přímo zvou dál, a snídaně znovu pohrozí, že každou chvíli opustí můj žaludek.

"Dokážeš to," povzbudím se tiše a přitisknu si dlaň na rozbouřený žaludek.

Vzduch tu voní heřmánkem, sladkými citróny a slanou vůní moře. Něžné šumění oceánu za domem se vysmívá mému divoce bušícímu srdci do tváře. Zhluboka se na uklidněnou nadechnu a pomalu vydechnu.

Prohrábnu si vlasy a duševně se připravím na setkání s nepřítelem z dětství. Bůh mi pomáhej.

Otevřít mi nepřijde Macon Saint.

Nemělo by mě to překvapit, nemůžu si však pomoct a na muže, který se přede mnou vynoří, zůstanu zírat.

Upřímně řečeno vypadá jako James Bond. Drsně pohledný s tmavě blonďatými vlasy, samolibým úšklebkem na plných rtech a s tělem, které naznačuje surovost, člověka trochu děsí. Hledí na mě nebesky modrýma očima, cítím však, že spíš zvědavě než nepřátelsky.

"Jsem North," představí se místo pozdravu.

Přátelsky se usměju a nabídnu mu ruku. "Delila."

Krátce si se mnou potřese. "Já vím."

Jistěže to ví, vždyť to on se mi u brány ozval na moje zvonění. A navíc mě tu očekávají. Ani jeden z nás se nezmíní o tom, že tu se mnou Sam není. Možná že i tohle předpokládal.

Za dnešek už potisící polknu vztek na Sam. Teď by mi stejně nijak nepomohl.

"Pojďte dál." North mě kývnutím pobídne, abych vstoupila.

Nechce se mi. Nejradši bych odtud utekla. Koutky očí se mu třpytí, jako by to moc dobře věděl a soucítil se mnou. Vstoupím do sluncem zalité vstupní haly a mám co dělat, abych se kolem sebe nerozhlížela s bradou na zemi a s obdivnými povzdechy.

Zevnitř je Maconův dům ještě krásnější než zvenčí. Dokonalý. Je prostorný, světlý a tichý. Působí velkolepě, aniž by v něm měl člověk pocit prázdnoty.

"Našla jste to tu dobře?" zeptá se mě North, když míjíme velký salón.

"Navigace je zázrak."

"Pravda."

Zahlédnu obývací pokoj s dřevěnou podlahou ze širokých prken, s kazetovým stropem, zdmi vyloženými smetanovými obklady a za okny blankytně modrý oceán. Dokonalost sama. Sen.

Noční můra.

Štve mě, že tu bydlí právě Macon Saint, jinak známý jako sám ďábel, a že právě on se může každý den kochat výhledem z oken vysokých od podlahy ke stropu. Štve mě, že mu závidím.

V domě vládne naprosté ticho a cítím tu vůni dřeva a citrusů. Každou chvíli zavane dovnitř otevřenými okny svěží vánek a načechrá mi konečky vlasů. Mineme jídelnu a prosklené dveře, za nimiž se nachází vinný sklípek plný láhví.

Představím si, jak se tu Macon válí na podlaze namol opilý, zvažuje, které víno ochutnat jako další, a jen stěží potlačím uchechtnutí.

"Jste Maconův kamarád?" zeptám se, částečně abych vyplnila ticho, jež mě začíná zneklidňovat, a částečně proto, že mě to upřímně zajímá.

"Kamarád?" North se nad tou otázkou zamyslí a po chvíli na mě pohlédne. "Ano. Taky jsem ale jeho dočasný osobní strážce a trenér." Vychytrale se usměje. "Takže když ho nutím dřít, nesmí mi předhazovat, že ho mám šetřit, protože jsme kámoši."

"Jste na něj tvrdý, jo?"

"Něco takového." Pohybuje se rychlými, úsečnými kroky. Nedá mi moc práce představit si, jak si podává padouchy.

Vůbec by mě nenapadlo, že Macon potřebuje ochranku. Pořád mi nejde do hlavy, že je slavný. Po pravdě se snažím nemyslet ani na to, že se s ním za chvíli poprvé po deseti letech uvidím, protože jinak bych se asi pozvracela.

"Nejste si se svojí sestrou podobná," pronese North zničehonic a zadívá se na mě.

Zaváhám. Jistěže si nejsme podobné, to na první pohled pozná každý, komu fungují oči. Přesto mě překvapuje, že to zmínil. Můj názor na Northa o něco klesne. K vlastnímu překvapení si uvědomím, že mě tím zklamal.

Když pochopí, co můj pohled znamená, trhne sebou. "Nemyslel jsem to jako urážku. Jen si říkám, že máte obě velmi rozdílné povahy."

Začíná mi být jasné, že Sam si někdy v minulosti omotala Northa kolem prstu. Během let jsem se naučila rozpoznávat znamení – mírné napětí, které zní muži v hlasu, kdykoli o ní mluví, a nepříjemná směs zklamání a skleslosti v jeho očích.

"A také každá jiný vzhled," dodám, než si v tom stihnu zabránit. Pak sebou trhnu já. Zní to zahořkle. Taková ale nejsem. Jen jsem si zvykla na to, že nás lidi porovnávají.

North zvážní. "Ano." Na kratičký okamžik, tak krátký, že kdybych se mu nedívala v té chvíli do obličeje, uniklo by mi to, stočí pohled na moje ňadra. Poté zase zvedne oči k mým a mdle se pousměje. "Ani to nemyslím jako urážku."

Zahoří mi tváře. Když North chce, umí se svým šarmem úplná kouzla. Už teď je mi líto ženy, na kterou tento šarm rozbalí naplno.

Najednou jako by si vzpomněl, proč tu jsem. Narovná ramena a přidá do kroku.

Naneštěstí. Raději bych zůstala tady. Bože, Macon bude naštvaný. A nijak mi to neulehčí.

Co tu dělám? Vůbec bych tu neměla být.

Vybavím si, co mi před pár dny řekla máma. "Nikdy bych to ani s jednou z vás nedokázala vzdát. To by bylo, jako bych to vzdala sama se sebou. Jako bych ztratila díl sebe."

Ano. Tohle.

Klapot mých podpatků o podlahu mi dodá odvahu. Babička Belle říkávala, že žena ve svých nejlepších červených lodičkách a s oblíbenou rudou rtěnkou dokáže cokoli. Něco na tom bude. Když si babi Belle obula své oblíbené rudé lodičky a nanesla lesklou rtěnku Dior Rouge, najednou z ní sálalo takové sebevědomí, že se všichni muži v její blízkosti změnili v poslušná štěňátka.

Sice neoplývám klasickou krásou jako babi Belle, ani se nedomnívám, že se Macon Saint někdy bude schopný chovat jako poslušné štěně, přiznávám však, že si v rudých semišových lodičkách od Jimmyho Chooa a s rtěnkou Ruby Woo připadám hned mocnější.

Nebo si to aspoň namlouvám, ještě když se North zastaví u zavřených dveří a zaklepe na ně.

Jsem už tak vynervovaná, že mi pod krkem určitě viditelně tepe krev. Málem vyskočím z kůže, když se zevnitř ozve hluboký mužský hlas: "Dále."

North otevře a ustoupí, abych mohla vejít. Na krátkou, kratičkou vteřinu si představím, jak stáhnu ocas a jako Zbabělý lev se vrhnu z nejbližšího okna. Místo toho vstoupím do čarodějova doupěte.

4. kapitola

Delila

Občas v životě nastanou chvíle, kdy se svět jako by zpomalí, smysly se vám vybičují a všechno vidíte jako z dálky.

Tahle chvíle patří mezi ně. Rozhlédnu se po místnosti – za prosklenou stěnou se rozkládá širý oceán, v zabudované knihovně stojí zlatá soška Emmy a také různé knihy a dekorace, mohutný stůl je plný knih, papírů a nádobí a je tu i *on*.

Jeho blízkost cítím jako mravenčení, které nechce přestat.

Sedí za stolem čelem ke mně a dívá se na mě stejně jako já na něj. Prohlédnu si ho – jeho mohutné svalnaté tělo je ztělesněná dokonalost. A neuniknou mi ani detaily. Právě ty detaily mě rozhodí.

"Vypadáš strašně," vyhrknu.

Upírá na mě pohled a mně je zas na okamžik sedmnáct. Ty oči, hluboké a kávově černé, lemované věčně zamračeným rovným černým obočím. Když byl ještě malý kluk, ty oči působily skoro andělsky a mile, hluboké a lemované dlouhými zakřivenými řasami. Teď vypadá jako archanděl se Starého zákona, plný odsouzení a hněvu – ten typ, který hříšníky smete jediným pohledem.

"Také zdravím, slečno Delilo Bakerová," pronese hlubokým hlasem. "Taky tě moc rád vidím."

"Promiň." Přinutím se k úsměvu, který však i mně připadá strojený. "To bylo ode mě neomalené."

Lhostejně mávne rukou. "Ale vůbec, prosím, pokračuj. Už jsou to roky, kdy mě naposledy někdo urazil do očí. Řekl bych, že asi tak deset let."

"Jsem si jistá, že nejsem jediná, kdo tě za celou tu dobu urazil."

Maconovi se na plných rtech obklopených strništěm tak hustým, až působí spíš jako plnovous, objeví náznak úsměvu. "Možná ano, možná že ne." Pokrčí jedním ramenem. "A vypadám strašně, takže..."

Nevypadá. Pořád je to ten samý Macon, krutě krásný a s charismatem na jednoho člověka až příliš mocným. Je jenom příšerně domlácený a sedí na invalidním vozíku. Levou nohu má od kolene po chodidlo v sádře.

Stejně tak pravé zápěstí. Vlasy má sestřižené nakrátko, skoro na vojenského ježka, který mu však zároveň zdůrazňuje stavbu obličejových kostí a také černomodrý otok na pravém oku. Opálenou kůži má porůznu poškrábanou a pravé obočí mu kříží chirurgická náplast.

"Co se ti stalo?" Vstoupím hlouběji do místnosti.

"Autonehoda. Mám zlomenou lýtkovou kost, vymknuté zápěstí, dvě pohmožděná žebra a řeznou ránu přes oko, abych byl přesný." Zdá se mi, že ho výčet zranění pobavil, mně však do smíchu není.

"To mě mrzí." Je to opravdu tak. Ať už mezi mnou a Maconem vládlo kdysi jakékoli nepřátelství, mrazí mě z toho, čím si prošel a že z toho vyvázl tak potlučený a zkrvavený.

Lenivě si mě prohlédne. Jde mi to na nervy. Svou pozornost upře na moje rty a opět se ušklíbne. "Jedna dáma mi kdysi pověděla, že když si žena nanese na schůzku s mužem rudou rtěnku, dělá to ze dvou důvodů. Buď s ním chce sex, nebo ho chce poslat do hajzlu."

Při slově *sex* celá ztuhnu, protože z Maconových úst zní tak... smyslně a drsně. Kdyby mi to slovo řekl muž na pracovní schůzce za normálních okolností, okamžitě bych odešla. Tohle je však Macon. Mnohokrát jsme se navzájem proklínali, ačkoli nikdy s tímto podtónem.

Zahoří mi tváře. Zamračím se. "Oba víme, že jak jde o tebe, vždycky to bude to druhé."

"Vzhledem k tomu, že jsi přijela sama, bych na tvém místě zvážil, zda je tento tón vhodný, Kroketko."

Tak ráda bych se na něj utrhla, až mě svrbí rty. Právě však oznámil to, čeho jsem se tolik obávala. Sam tu není. A já jsem nahraná. Nesmím však dát najevo jakoukoli slabinu.

"V den, kdy komukoli nabídnu sex, jenom abych vybruslila z nepříjemné situace, raději zmizím na moři."

"To nebyla žádost. Možná bys měla začít vysvětlovat, proč jsi přijela bez Sam." Ukáže na křeslo před stolem. "Posaď se."

Na jednu stranu jsem pořád v šoku, že si mě dobíral tím, že jsem mu přijela nabídnout sex. K vlastnímu zděšení si to přesto představím – jak obcházím stůl, vytahuju si sukni a obkročmo nasedám na jeho mohutná svalnatá stehna. Co by udělal? Odstrčil mě od sebe, nebo si mě přitáhl blíž? Pevně by mě objal? Ruce má široké a prsty dlouhé. Pohlaví se mi sevře při představě, jak jimi do mě proniká, jak si mě podrobuje.

Bože, Del, vzpamatuj se. Tohohle chlapa nenávidíš.

Sex jsem však vždycky měla ráda. Žhavý, upocený, zběsilý sex. Sex s Maconem by byl plný nenávisti. Hmm... Mohla bych se postarat, aby celý zesláblý žadonil ještě, a potom bych rázně odešla z místnosti.

Najednou mám prsa pod topem mnohem citlivější. Zaskřípu zuby. Myslet na Macona v souvislosti se sexem je jako prosit, ať mě shodí do té nejhlubší bažiny. Jenom si se mnou pohrává. Jeho sexuální narážky se mi vždycky dokázaly dostat pod kůži. Kdybych ho zkusila svést, jen by se mi vysmál. A pak bych musela skočit někde z útesu.

Narovnám ramena a přejdu přes pokoj, až mi podpatky klapou. Pohupuju přitom boky a cítím na sobě Maconův pohled. Snažím se působit jasně smyslně, skrývá se v tom však určitá moc. Žena toho může využít, když se jí to hodí. A mně se to právě teď rozhodně hodí. Pokud moje rtěnka říká: "Táhni do hajzlu," moje tělo vzkazuje: "O tohle přicházíš a ani trochu mě neděsíš."

Je to ode mě malicherné? Možná.

Užívám si to? Rozhodně.

Není to však rozumné. V duchu si jednu vrazím za to, co tu teď předvádím.

Posadím se a přehodím nohu přes nohu. Jeho výraz nic neprozrazuje.

"Nenašla jsem ji," oznámím bez úvodu.

"To vidím."

"Vím, že to nevypadá dobře –"

"Protože to dobré není."

"Ale Sam by nikdy..." Zatraceně. Co by nikdy? Nikdy předtím nic neukradla? To nevím jistě. Nikdy neutekla? Vím určitě, že to už udělala. Mnohokrát. Obrací se mi žaludek. "Moji mámu by zabilo, kdyby Sam skončila ve vězení."

Macon stiskne rty, až mu na okrajích zbělají. "Moje máma umřela a jediné, co mi po ní zbylo, jsou ty hodinky."

Hlas mi zjihne soucitem. "To vím."

Došlo k tomu toho léta, kdy se moje rodina odstěhovala do Kalifornie. O tom, že paní Saintová utrpěla aneurysma, jsme se dozvěděli, až když bylo po pohřbu. Tehdy jedinkrát mi bylo Macona líto a ochotně jsem podepsala přání s kondolencí, které mu moji rodiče chtěli poslat.

Tváří v tvář Maconovu uzavřenému výrazu mám náhle nutkání ho aspoň nějak utěšit. Promluví však dřív, než stihnu otevřít ústa. "Sam to taky věděla. A přesto mi ty hodinky ukradla."

Hrob je stále hlubší a hlubší. A to ani nemám lopatu. "Já vím. Mrzí mě to. Opravdu. Pokud bys mi ale mohl dát víc času –"

"Ne." To slovo působí stejně prázdně jako jeho pohled.

"Určitě bych nakonec –"

"Ne, Kroketko. Ani kvůli tobě."

Zůstanu na něj zírat. Ani kvůli mně? On mi snad někdy v něčem ustoupil?

Macon mi věnuje vědoucí pohled. "Sice jsme se kdysi nenáviděli, naše rozhovory byly však vždycky zajímavé. Vzhledem k tomu, jaká nuda v našem městě byla, to už něco znamená."

Když to říká. Nejraději bych ho kopla do zdravé holeně, kdykoli mi řekne "Kroketko".

Nekopej do chlapa, který drží v rukách svobodu tvojí sestry, Del.

"Podívej, Sam udělala vážně velkou sviňárnu. A vím, že hodinky, které pro tebe mají citovou hodnotu, nikdy nenahradím."

Povytáhne obočí, jako by říkal: "Nepovídej, Sherlocku," zůstane však zticha.

"Můžu se jen pokusit ti tu ztrátu kompenzovat." Roztřesenýma rukama zalovím v kabelce. "Mám s sebou šek na padesát tisíc dolarů, který –"

"Zadrž." Zvedne ruku, aby mě zastavil. "Ten šek si nevezmu."

"Vezmi," namítnu. "Vím, že to není totéž, ale můžu ti to vynahradit aspoň finančně."

Rty mu zacukají očividným podrážděním. "Delilo."

Bože, když mi říká mým skutečným jménem, je to snad ještě horší. Přezdívka "Kroketka" ve mně okamžitě vzbuzuje vztek a podráždění, ale když mi říká Delilo, jeho hlas mě pálí na kůži. Nemůžu si pomoct. Ten chlap má hlas jako whisky, hutný, chraplavý, uklidňující. Ženě se vybaví zmuchlané přikrývky a zpocená pokožka, když ho slyší. Vážně netuším, co to se mnou je. Asi ovulace, nebo co. Protože mě přece kreténský Macon Saint *nemůže* přitahovat.

"Ten šek si nevezmu," zopakuje neústupně, "protože ty hodinky mají hodnotu dvou set osmdesáti tisíc dolarů."

"No, do prdele."

Oči se mu zatřpytí a mihne se v nich hříšný lesk. "Kdybys to tak chtěla." Je mi zle. Doopravdy zle. Co nevidět pozvracím Maconův stůl. Polknu odporný pocit, který mi stoupá hrdlem. "Teď vážně není na vtipy vhodná chvíle."

Veškeré pobavení ho opustí. "Máš pravdu. Není to k smíchu."

"Dvě stě osmdesát –" Otřu si zpocené obočí. "Jak můžou být jakékoli hodinky tak drahé?"

Macon na mě soucitně pohlédne. "Jsou to hodinky od Pateka Philippa z růžového zlata s ciferníkem vykládaným diamanty."

Zhroutím se do křesla. "Vím, že hodinky od Pateka jsou drahé. V Los Angeles je vídám na řadě lidí. Nikdy mě ale nenapadlo, že můžou stát jako byt." Macon povytáhne obočí, protože ceny nemovitostí tu opravdu nejsou zrovna zanedbatelné. Nakrčím nos. "Tak jo, záloha na byt. Panebože..." Mdle mávnu rukou. "Tvoje máma je nosila každý den. Jako by byly od Seika."

Vyhlédne na moře, a já ho tak vidím z profilu. "Podle mě se těmi hodinkami tátovi vysmívala."

"Copak jí je nekoupil on?"

Zkřiví rty. "Navzdory auře, kterou kolem sebe otec budoval, penězi oplývala rodina mojí matky. Dům, auta, hodinky – všechno bylo její. A taky mu to omlacovala o čumák."

Je to trochu zvláštní, ale připadá mi, jako by to Macon schvaloval. Na druhou stranu se svým otcem nikdy nevycházel. To skoro nikdo. George Saint byl netvor a hodně rychle jsem se naučila mu vyhýbat.

"No..." Odmlčím se, protože mě nenapadá, co na to říct.

"No," zopakuje Macon, jako by se mnou souhlasil.

"Macone..."

"Delilo." Mé jméno vysloví zpěvavě, jako by si mě dobíral.

Kousnu se do rtu, abych ho neseřvala.

"Ty jsi vážně nevěděla, že pro mě Sam pracuje, že ne?" zeptá se tiše.

Jo, pořád mě bolí, že to přede mnou Sam tajila. "Od střední jsme o tobě naposledy mluvily, když se Sam zmínila, že hraješ v *Temném hradě*. Netušila jsem, že jste v kontaktu."

Macon udrží prázdný výraz, v očích se mu však něco mihne. Docela se to podobá vzteku.

"Zatraceně mě překvapilo, když Sam projevila zájem o místo mojí asistentky. Abych byl upřímný, nechtěl jsem ji najmout, ale řekla, že zoufale potřebuje práci."

"Soucitem se Sam si člověk říká o malér," zamumlám.

"A přesto jsi přijela."

Nitro mi zahoří. Se zaťatými pěstmi se předkloním. "Nepřijela jsem kvůli Sam, ale kvůli mámě. Táta nám loni umřel a jsme to jediné, co jí zbylo. Mezi námi, mám sto chutí Sam za to, co provedla, přetrhnout jak hada. Vážně bych jí teď nejradši jednu vrazila…"

Macon se krátce zasměje. Nejradši bych se tomu také zasmála, situace je však příliš vážná.

"Jenže tu není a já dělám, co můžu. Jenom… Už jsem ztratila tátu a nemůžu ztratit i mámu, Macone. Nemůžu."

"Tvoje máma ví, jaká Sam je," připomene mi skoro něžně. Neříká to však kvůli mně. Vím, že to říká z úcty k mojí mámě. A stejně tak vím, že ani z úcty k ní neustoupí.

"Je rozdíl to vědět a zažít. Máma už dvakrát skončila v nemocnici kvůli panickým atakám. Bere léky na vysoký tlak a doktor jí nakázal, aby se šetřila. Snaží se působit statečně, nervy má ale na pochodu."

Macon zatne čelist, až se mu napnou šlachy na silném krku. Ztěžka polkne a poté ze sebe viditelně napětí vypustí.

"Nechci tvojí mámě ublížit. Sam je ale zlodějka. Ukradla mi dokumenty. Soukromé informace." V tmavých očích se mu mihne zuřivost. "Několik lidí bylo zraněno."

"Kdo?" vydechnu.

"Co na tom záleží?" utrhne se na mě, avšak poté si povzdechne. "Jde o to, že kam vkročí, tam sto let tráva neroste. A tentokrát už před tím neuteče."

Nemůžu za to, co Sam provedla, ale právě teď se za ni stydím tak, jako bych byla celá od hlíny. "Mohli bychom se domluvit třeba na splátkovém kalendáři?"

"Hmm..." Ukazovákem se poškrábe na čelisti. Jeho strniště jen přitahuje pozornost k jeho rtům a jejich měkké křivce. Netuším, jestli si nechal vousy narůst záměrně, nebo se jen od nehody nebyl schopný oholit. "Vlastníš oblíbenou cateringovou společnost."

Není to otázka, ale oznámení. Z kterého mi naskakuje husí kůže. "Jak to víš?"

V jeho tváři je patrné odsouzení, jako bych snad měla odpověď na tu otázku dávno znát.

"Vyhledal jsem si tě. Studovala jsi na Stanfordově univerzitě dějiny umění, ve třetím ročníku jsi studia zanechala a přihlásila ses na Americký kulinářský institut. Rok na stáži v Paříži a poté v Katalánsku. Pracovala jsi u Verve and Roses v New Yorku a před třemi lety ses vrátila do Los Angeles a otevřela si vlastní firmu."

"Panebože." Kůži na obličeji mám úplně napnutou. "Víš, že je fakt úchylný, že sis to o mně všechno zjistil?"

Macon zavrtí hlavou. "Máš to všechno na svém webu, Kroketko."

Protočím panenky. "Jasně. Zapomněla jsem. I tak jsi ale vlezlý."

Pohrdavě zamručí. Začíná mě tím štvát. "Myslela sis, že si o tobě nic nezjistím, ačkoli jsem se ti rozhodl věřit, že najdeš matčiny hodinky?"

"Technicky vzato jsem měla najít Sam, ne hodinky."

"A že se ti to povedlo."

"Trhni si."

Přes rty se mu mihne úsměv, brzy se však zas vytratí. "Proč ses rozhodla firmu minulý týden zavřít?"

"Do toho ti vážně nic není."

Moje odpověď ho nijak nerozhodí, jednoduše dál pokračuje v hodnocení mého života. "Tvoje společnost slavila ve všech směrech úspěch. Jen za minulý rok mi tvoji firmu nejmíň tři lidi navrhli jako dodavatele občerstvení."

Bože. On už tak dlouho ví, že jsem v městě? A očividně se mu vážně nechtělo mě najmout. To bolí. I když by nemělo. Koneckonců jsme se rozešli jako nepřátelé.

"Ano, firma byla úspěšná," vyštěknu. Než jsem zavřela, měla jsem desítku zaměstnanců a plno klientů. Dobře jsem vydělávala, přesto jsem si kvůli vysokým nákladům na bydlení v Los Angeles, splátkám za dům a nájmu malé profesionální kuchyně musela výdaje hlídat. Nevadí. Jdu kupředu a postupně stoupám výš a výš. Jednoho dne se dostanu až na vrchol. "Nezavřela jsem z finančních důvodů."

Nezdá se, že by mi Macon věřil. "Neměla jsi na režie?" Jeho tón naznačuje věci, z kterých se mi zvedá žaludek.

"Jestli tím chceš říct, že jsem se spřáhla se Sam, abychom se podělily o výtěžek z prodeje hodinek –"

"Zajímavé, že tě napadlo právě tohle."

"Dej mi pokoj. Jasně že mě to napadlo, když tu na mě koukáš s tím povytaženým obočím a hraješ si na pana Detektiva."

Jen na mě hledí. S tím zatraceným povytaženým obočím.

Obrátím oči v sloup. "Peníze nepotřebuju. Vždyť jsem ti před chvílí nabídla padesát tisíc dolarů, ne?"

"Proč jsi zavřela, Delilo?"

"Protože se stěhuju," vyhrknu.

Teď už mu vyletí do vlasů i druhé obočí.

Kruci, to působí, jako bych se chystala zdrhnout. Nejradši bych se ošila. "Chci vyrazit do Asie, naučit se nové techniky a recepty." Tedy za předpokladu, že si ty peníze nevezme. Jinak jsem v loji a budu se muset vrátit ke cateringu.

Macon se opře a dál si mne bradu špičkami prstů. V jeho tmavých očích se toho zračí tolik. "Jak tu svoji cestu zaplatíš?"

To mu rozhodně vysvětlovat nebudu. Ani náhodou.

On to však už ví. Je to patrné z jeho výrazu, z toho, jak mu tvář maličko zjihne, než ji zkřiví, jako bych ho snad zklamala.

S povzdechem si složí ruce na břiše. "Nemáš práci, takže mi nemůžeš zaplatit."

Jasně. Kruci. Otevřu ústa, abych řekla... něco, cokoli, to už však pokračuje.

"Peníze si nech a jeď."

Sice jsem tušila, že moji nabídku odmítne, přesto se mi vnitřnosti sevřou strachem. "Sam se nakonec vrátí. Vždycky se vrátí. Dej jí jen ještě trochu času."

Útrpně si povzdechne. "Ne."

"Proč na to tak spěcháš?"

"Protože nevěřím, že se vrátí," vyštěkne.

"Musí existovat i jiný způsob."

"Taky existuje – jen se ti nelíbí."

Ocitli jsme se ve slepé uličce. Oba se odmlčíme. Křeslo pod jeho váhou zaskřípe, když si Macon přesedne. Ne že by měl nadváhu, jen je samý sval a od střední rozhodně zmohutněl. V sedmnácti měl Macon postavu modela,

štíhlou a šlachovitou. Dodnes je štíhlý, jen vypadá, že by si mohl z fleku zahrát zadáka v Národní fotbalové lize. Říkám si, jestli si postavu vybudoval proto, aby ladila k jeho postavě, mečem se ohánějícímu králi a válečníkovi Arasmovi.

Rozhostí se mezi námi ticho. Jediným zvukem je vzdálené tříštění vln o pobřeží a údery mého srdce. Odhalila jsem mu své citlivé místo, a pranic se mi to nelíbí. Pravda ale je, že mi došly nápady.

Náhle promluví. Vůbec to nečekám a málem sebou trhnu. "Podívej, Delilo, chápu, v jaké jsi situaci, nic to však nemění na tom, co Sam provedla. Musím se teď obrátit na policii."

Podlomí se mi nohy a zmocní se mě panika. Nedokážu se nadechnout. Takhle to nesmí dopadnout. Macon Saint mi nesmí rozdělit rodinu ještě víc. Nesmí vyhrát.

"Vezmi si mě."

Vezmi si mě.

Řekla jsem to. Nebo ne? Nevím. Obličej mám jako umrtvený. Mysl prázdnou.

Nastane zaražené ticho. Macon svraští obočí. "Co prosím?"

Tak jo, to nevyznělo zrovna dvakrát dobře. Přesto neustoupím. Macon, kterého jsem znávala, by si nikdy nenechal ujít příležitost dokázat mi, že se mýlím. Musím to risknout a věřit, že se v tomhle směru nezměnil.

"Vsadím se, že se Sam vrátí do tří měsíců a krádež vynahradí. Na důkaz toho, že jí věřím, se ti nabízím jako zástava. Potřebuješ asistentku. Samin dluh u tebe odpracuju."

Teď už na mě zírá s pusou dokořán. "Takže jestli to chápu dobře – chceš být moje asistentka?"

"Nechci jí být," prohlásím poklidně a předstírám, že mi po zádech vůbec, ale vůbec nestéká ledový pot. "Ale udělám to, pokud bys –"

"To mi nestačí." Pohybuje se, jako by měl tělo vytesané ze žuly, oči má však živé a plné podráždění. "Mluvíme tu o ztrátě ve výši tří set tisíc dolarů. V podobě něčeho, k čemu mám citovou vazbu."

Chápu to. Chce krev. Abych byla upřímná, na jeho místě bych ji taky chtěla.

Olíznu si suché rty. "Budu i tvojí osobní kuchařkou." Chystá se něco říct, avšak skočím mu do toho. "Ti nejlepší osobní asistenti si vydělávají kolem

sto padesáti tisíc ročně. Osobní šéfkuchaři si můžou taky vydělat až sto padesát tisíc dolarů."

"Jeden rok práce by se rovnal tří stům tisícům dolarů. Před chvílí jsi tvrdila, že se Sam vrátí do tří měsíců."

Kruci, má pravdu.

"Pokud se nevrátí, zůstanu rok."

Práce pro Macona mě jistojistě bude stát příslovečnou krev, pot a slzy, ale pokud tím zajistím své křehké rodině bezpečí, udělám to. Přežiju jeden rok s Maconem. Navíc vím, že se Sam do té doby určitě vrátí. Jiná otázka je, jestli bude mít ještě ty hodinky. Obavu zaženu a oplatím Maconovi pohled.

Chvíli mlčí. Z hrudi se mu vydere zavrčení. A odtáhne se, jako by se chtěl ode mě dostat co nejdál.

Tvrdě si promne strniště a konečně mu emoce vženou trochu barvy do tváří.

"Děláš si prdel, Delilo? Roky jsme do sebe při sebemenší příležitosti ryli, a stejně mi tu navrhuješ, že mi budeš posluhovat. Zbláznila ses? Nebo tě, jak jde o Sam, baví hrát si na mučednici?"

"Hrát si na mučednici?" vykviknu. Vím, že bych měla hlas ovládat, jenže to nedokážu.

Trhne sebou, jako by ho ze mě bolely uši. "Už zase se snažíš odčinit Saminy hříchy."

Sevřu ruce v pěst. "Nikdy jsem Sam nebránila."

"Nehraj si tu na uražené neviňátko. Vždycky ses do toho vložila a Sam bránila. Nebo jsi dělala, že nevidíš, co vyvádí."

Snažím se ovládnout, přesto se ostře nadechnu. "Nikdy jsem nedělala, že nevidím –"

"Ale dělala." Ušklíbne se. "Je horší, než si myslíš."

"Tak ses asi musel pomátnout, že jsi ji najal, ne?"

"Pravda, Kroketko." Mdle se pousměje. "Byla to ode mě hloupost.

A taky je to naposledy, co mi bylo Sam líto. Tobě jsem ale věřil, že máš kus mozku v hlavě."

"To mi fakt lichotí."

Zamračí se na mě. "I tak mě pořád štveš."

"A ty jsi pořád konečník."

Najednou se rozesměje. Jeho smích zní tak upřímně pobaveně, až i mně zacukají koutky. Raději se kousnu do rtu.

Maconův smích však odezní stejně rychle, jako začal. "Tvůj návrh je pro tebe dost nevýhodný, Kroketko. Nechápu, proč jsi s ním vůbec přišla."

Protože jsem se asi zbláznila. Protože mě nenapadá jiné řešení. Nic z toho mu však povědět nemůžu. "Sam je moje sestra. Rodina se o své členy stará."

"To řekni Sam."

Drž se, Del. "Podívej, buď ti to můžu postupně splatit, nebo přijmi moji nabídku."

"Ani jedno z toho mě moc neláká."

"Ale uvažuješ o tom." Poznám to na něm. Je to vidět v jeho výrazu, který se změnil z podrážděného na zamyšlený. Zatím sice nepookřál úplně, ale aspoň se mnou nevyrazil dveře.

Macon vyhlédne z okna. "Uvažuju." Odfrkne si. "Asi jsem se pomátl." "Vítej v klubu," zamumlám.

Otočí se ke mně a tmavýma očima mě uvězní na místě. "Můžu ti udělat ze života peklo."

"Nepřipadá mi, že by ses za ten nápad styděl."

"Taky že nestydím. To ty jsi přišla s prosíkem, ať si vezmu tebe, místo abych se vypořádal se Sam."

Zaskřípu zuby. S tímhle chlapem jsem nemluvila deset let, a přesto se tu s ním hádám víc než s kýmkoli jiným za tu dobu. Ani se Sam se tolik nedohadujeme. Asi protože místo hádek raději rovnou útočí. Macon mě chytá za každé slovíčko.

Hádat se s ním je jako zkoušet obepnuté džíny, které jste po letech vytáhli ze skříně a zjistili, že vám stále padnou, i když trochu natěsno. Nejsou zrovna pohodlné, ale fakt, že je oblečete, vám dodává sebevědomí.

"Před třemi lety," oznámím, "zmizela Sam na týden. Policie našla její auto odstavené na dálnici. Máma skončila v nemocnici, když jí to řekli. Ukázalo se, že jí panický záchvat zvedl tlak. Tehdy měla ještě taťku, který ji uklidňoval. Když říkám, že by to její srdce nezvládlo, nepřeháním."

Macon se zachmuří. "A Sam? Kam tehdy odešla?"

Přinutím se neodvrátit zrak od jeho vědoucích očí. "Utekla s nějakým chlapem. Tvrdila, že se jí rozbilo auto a že ho chtěla nechat později opravit."

Macon zkřiví rty ve stěží potlačeném úšklebku. "Když jsem se přestěhoval do Los Angeles, Sam za mnou přišla." Tělem mi projede šok. Sam mi ani nenaznačila, že ví, kde Macon všechny ty roky je, nebo že by jí na tom nějak záleželo.

Pokračuje. "Zjistila, že jsem si najal agentku. Chtěla se taky prosadit jako herečka. Prosila mě, abych jí kvůli starým dobrým časům domluvil schůzku." Suše se pousměje. "Ta mrňavá potvora přišla opilá a během prvních dvou minut urazila moji agentku. Protože tak to se Sam bývá. Každého jen využije a nechá na nás, abychom napravili škody."

"Tak proč jsi jí dal práci?" zeptám se, teď už upřímně zaražená.

Úsměv mu zhořkne. "Protože mám očividně pro sestry Bakerovy slabost."

"Nečekáš snad, že takovýmu kecu uvěřím, že ne?"

Macon pokrčí jedním mohutným ramenem. "Dobře, nečekám. Možná jsem si jen příliš sebejistě věřil, že když pro mě Sam bude pracovat, budu mít důsledky pod kontrolou. Nevím." Nakloní se ke mně a upře na mě oči. "Vím ale, že jí už dál nehodlám nic odpouštět."

"Chápu, Macone. Opravdu." Když nedůvěřivě povytáhne obočí, dodám: "Pokud ovšem na můj návrh kývneš, taky z toho budeš něco mít."

"To tvrdíš ty," zamumlá. Tmavé oči se mu však zalesknou zájmem. Rád ovládá druhé. Macon miluje, když může všechno řídit.

"No tak," přemlouvám ho – nebo možná sebe, na tom ovšem nezáleží. "Přemýšlej. Rok ti budu sloužit. Budeš mít nade mnou navrch. Copak jsi právě tohle odjakživa nechtěl? Mít mě pod palcem?"

Na okamžik jako by se zastavil čas, nastane tíživé ticho, v němž ztuhne a zatne svaly. Něco mezi námi proběhne, napětí, které mě lechtá na kůži. A pak se Macon krátce, ostře zasměje. "Bože, seš fakt dobrá."

Zamračím se. "Nevím, o čem to –"

"Ale ano, zatraceně dobře to víš." Zavrtí hlavou. Jeho úsměv rozhodně není pobavený. "Ta tvoje nabídka… Jenom si se mnou pohráváš. Chceš, abych se cítil provinile a tak odporně kvůli celé téhle situaci, že to raději nechám plavat."

Poposednu si. Nejradši bych od něj odvrátila zrak a z toho nutkání mě bolí krk. Kruci.

Macon tvrdě stiskne rty. "Typická Delila Bakerová – manipulátorka, která tu ze sebe dělá oběť a ze mě padoucha."

"To už trochu přeháníš." Mám z toho však nepříjemný pocit, protože přesně tohle tu dělám. Vážně jsem tak trochu doufala, že ho celá tahle

situace tak zhnusí, že nechá záležitost s hodinkami plavat.

"Mám vážně chuť ti na to kývnout, jenom abych viděl, jak budeš svého nápadu litovat." Opře se a proplete prsty na břiše. "Vsadím se, že odtud utečeš tak rychle, až za tebou budou vlát závěsy."

Nepříjemný pocit se změní v čiré podráždění. "Neuteču. Ať už mám pro to důvody jakékoli, svoji nabídku myslím naprosto vážně. Sam je možná ztracený případ, ale mámě dlužím víc, než kdy dokážeš pochopit. Udělám, co bude potřeba, aby měla co největší klid."

Nevím, co v mém výrazu vidí – sama netuším, co teď cítím – strach, vztek, odhodlání, možná i podivné očekávání.

Po chvíli odpoví už naprosto vážným hlasem. "Pokud tvoji nabídku přijmu, nastěhuješ se sem. Ubytování a strava jsou zahrnuté v pracovní nabídce."

Je od něj překvapivě velkorysé, že mi nabízí i ubytování a stravu.

"A pokud se Sam do roka vrátí i s hodinkami, mzdu, kterou si za tu dobu vydělám, mi vyplatíš."

Přimhouří oči. "Platí. Až pro mě ale budeš pracovat, uděláš, co řeknu – nebudeš se na nic ptát a nebudeš mi tuhle naši dohodu připomínat. Dostojíš svému slovu."

Ono se to vážně děje. Polije mě studený pot a rty mi znecitliví. Soustředím se na dýchání a snažím se nepozvracet.

"Tebe to žere, co?" zeptá se možná až moc spokojeně. "Že budeš moje podřízená."

"Co mě prozradilo, detektive?"

Věnuje mi nedočkavý úsměv. "Budeš mi patřit, Delilo. Po jeden rok jsi celá moje."

Bože, říká to, jako by si tu představu vážně vychutnával. Jako by se mnou měl svoje plány. Na zátylku se mi zježí chloupky. Ruce sevřu v pěst. "Budu pro tebe pracovat. Patřit ti vážně nebudu."

"Jedno a to samé," opáčí.

"Jestli mě chceš vyděsit, abych odtud utekla, nepodaří se ti to."

"Lepší když to uděláš teď než po třech týdnech."

Jako Sam.

Kéž bych se jen v Maconovi lépe vyznala. Nedává na sobě znát vůbec nic krom toho, co chce. Něco ale potřebuju vědět. "Došlo mezi tebou a Sam k něčemu?"

Náhle je z něj neproniknutelná zeď. "Ptáš se, jestli jsem ji ojel? Nevím, proč ti na tom záleží."

"Nezáleží. Pokud ale soutěžíte v tom, kdo se komu lépe pomstí, chci o tom vědět."

Zdravým předloktím se opře o stůl. Nepohybuje se vyloženě pomalu, postrádá však svou obvyklou eleganci. Začínám uvažovat, jak moc ho jeho zranění bolí.

"Tvojí sestry bych se nedotkl ani navlečený v atombordelu. Toxičtějšího člověka neznám. To jsem zjistil už dávno."

Nemýlí se, překvapuje mě však, že ví, co je Sam zač, a že mi to také řekl. "Není zrovna hezké, že se takhle vyjadřuješ o svojí dávné lásce."

Zůstane na mě zírat, jako bych ho tím taky překvapila. Zachová však klidný výraz. "Nikdy jsem ji za svou lásku nepovažoval." Led v Maconových očích trochu povolí, když mě pozoruje. "Máš poslední šanci, Delilo. Odvolej nabídku a oba můžeme předstírat, že k ní nikdy nedošlo."

"Nemůžu." Vyslovím to jediné slovo smutně, zastřeně.

Náhle má ve tváři podivně prázdný výraz. "To ani já."

Bože. Nemůžu uvěřit, že se to vážně chystám udělat. Že s tím na něj tlačím. "O čem ještě chceš mluvit?"

Unaveně zavrtí hlavou. "Dám ti pár hodin, aby ses vzpamatovala. Řekněme do půlnoci?"

Takovou laskavost jsem od něj nečekala. Zároveň je to od něj docela kruté, protože by bylo mnohem lepší do toho bez přemýšlení rovnou skočit.

"Dobře." Vstanu. Potřebuju se z tohoto krásného domu a od tohoto muže dostat co nejdál. Potřebuju do své postele a pořádně se vyspat, abych nabrala sílu a dala se dohromady.

5. kapitola

Delila

Hledám něco pozitivního. Na svém stropě. Není to sice zrovna nejlepší nápad, nic jiného mi ale nezbylo.

Nedokážu to. Nejde to.

Ale ano, dokážeš.

Snažím se představit si, jak odhodím hrdost a Macon mě bude mít pod palcem. A... nejde to.

Máma medvědice: Delilo, tady tvoje matka.

Já: Já vím. Mám tvoje číslo uložené.

Netuším, co chce, ale protože spánek nepřichází a už několik hodin zírám do stropu, vítám jakékoli rozptýlení.

Máma medvědice: Aha, jistě. Snažila jsem se dovolat Samantě. Nezvedá mi to.

V kokonu z přikrývky sebou škubnu. Zrovna takovéhle rozptýlení jsem na mysli neměla. S tíživým pocitem se snažím vymyslet, co jí odpovědět, aniž bych ji vyděsila.

Já: Mami, je půlnoc. Možná spí. Proč ty ne?

Máma medvědice: Je mi přes šedesát a žiju sama. Nikdy nespím. Dívám se na pořady o renovacích a plánuju svým holčičkám svatbu.

Já: Tak možná proto ti neodpovídá.

Máma medvědice: Delilo Ann, přestaň mě odvádět od tématu. Proto jsi mi přece předtím volala, ne? Hledala jsi ji, protože Sam znovu utekla, že?

A sakra. Jedna věc je mámu nenápadně vyslýchat, jestli něco o Sam ví. Jiná věc je, že si máma začne dělat starosti. Doufala jsem, že si nedá dvě a dvě dohromady.

Já: Vypadá to tak.

Telefon mi v ruce zazvoní. Čekala jsem to, ale stejně se jí to bojím zvednout.

"Ahoj, mami."

"Ach jo, holka jedna nezbedná," povzdechne si unaveně. "Proč to pořád dělá?"

"Nevím. Vím jenom, že se nakonec vrátí." Pokud ne, jsem nahraná. Povzdechne si. "Občas se v noci budím úplně vyděšená, že mi někdo zavolá, že je Sam ve vězení nebo skončila nějak špatně."

Stisknu si kořen nosu. "Já vím."

"Tušíš, co provedla tentokrát?"

Nic moc, jenom takovou menší krádežičku. "Ne."

Hrozně nerada mámě lžu. Nesnáším to.

Máma vydá zvuk, který se podezřele podobá vzlyknutí. Ještě víc nesnáším, když pláče. "Moje srdce to nevydrží, Delilo. Jestli se jí něco stane... Nedokázala bych... Už jsem ztratila vašeho tatínka."

Do prdele práce. "Já vím."

Olíznu si rty a pohlédnu na budík. Lhůta, již mi Macon dal, vypršela. Zaplaví mě panika, kvůli které odpovím mámě úsečněji, než bych chtěla. "Ona se vrátí, mami. Všechno bude v pohodě. Slibuju."

Máma se roztřeseně zasměje. "Co bychom si bez tebe počaly, Del? Jsi z mých dcer ta rozumnější, spolehlivější. Vím jistě, že bez tebe by se zbytek naší rodiny rozpadl docela."

A tím je můj osud zpečetěn.

Macon

Sladká kroketka: Naše dohoda pořád platí?

Je půlnoc a lhůta, kterou jsem dal Delile, právě vypršela. A přesto se po mobilu vrhnu, sotva cinkne. Zírám na ta slova, jako by mi nedávala smysl. Jenže dávají. Chce to. K sakru, měla z toho přece vycouvat! Já: Lhůta byla do půlnoci, Kroketko.

Neodpoví a v hrudi mě bodne osten něčeho, co nechci nazývat lítostí. Po chvíli se však objeví tři tečky značící, že mi píše.

Sladká kroketka: Někde na světě půlnoc je. Jdu do toho. Co ty?

Pěkně drzá. Zatraceně. Proč to musí být zrovna ona? Proč je ona jediná, s kterou si poprvé za celé měsíce – co to povídám, za poslední *roky* – připadám znovu naživu? Proč se mi ulevilo, že do toho vážně jde?

Srdce se mi snaží vydrat z hrudi. Myšlenky mi uhánějí, snaží se vymyslet, co mám sakra dělat. Promnu si unavený obličej a odpovím tím jediným způsobem, kterým můžu, a mobil odhodím, jako by to byl had.

Já: Můj dům, 9 ráno. Instrukce budou následovat.

Udělal jsem to.

Co jsem to proboha udělal?

Ležím na posteli a zírám do stropu. Tu otázku si pokládám pořád dokola už od chvíle, kdy se Delila rozhodla zahrát si na *Kmotra* a udělala mi nabídku, o které věděla, že ji nemůžu odmítnout. Nějak poznala, že skočím po příležitosti mít ji pod palcem.

Když jsem se proslavil, připadal jsem si jako král světa. Všichni se mohli přerazit, jenom aby mi udělali radost, a já jim to dovolil. To, že nade mnou lidi vzdychali, mě uklidňovalo, jakkoli to může znít domýšlivě. Vzhledem k tomu, v čem jsem vyrostl, na mě pozitivní pozornost ostatních působila, jako bych po letech v mrazivé temnotě vyšel na slunce.

Podcenil jsem Hollywood i to, jak v něm všichni všechny jen využívají. Nedává to smysl – věděl jsem, jak to chodí. Manipulaci poznám na sto metrů. Hladověl jsem ale po něčem hezkém, co bude jenom moje, a polevil v ostražitosti. Brzy jsem přestal počítat, kolikrát někdo zradil mou důvěru. Myslel jsem, že aspoň Samantiny lži a manipulace poznám na kilometr daleko. A teď se podívejte, co z toho mám. A ještě jsem si vpustil zpátky do života Delilu? Delilu, která mě otevřeně nenávidí?

Její neskrývané pohrdání a drzost jsou tak osvěžující. Jako závan čerstvého vzduchu. Potřebuju se ho zhluboka nadechnout, jinak se udusím. Nebo to je možná tím, že u ní aspoň vím, jak si stojím.

Ať tak, nebo tak, jak jde o tuhle holku – tuhle ženu – nemyslí mi to. A že je z ní tedy žena. Dětská boubelatost vzala za své a zůstaly po ní plné křivky a elegantní rysy. Delila Bakerová je jako zralá broskev s plnými rudými rty, které vybízejí k hříchu.

"Do tohohle se raději nepouštěj," zavrčím ve tmě sám na sebe. Jenže je pozdě. Už tomu neuniknu.

Když jsem ji dneska viděl vejít do své pracovny, jako by mě něco koplo do hrudi a zatahalo za koule. Celá se tak nádherně vlnila – s kulatými boky, poskakujícími prsy a lesklými vlasy, které jí spadaly na ramena.

A ty její rudé rty. Jako vykřičník ve větě: "Táhni ke všem čertům, Macone!" kterou mi říkala každým svým pohledem. V nejmenším nepochybuju, že mi Delila celou tu dobu, co jsme spolu mluvili, chtěla ufiknout koule. Nikdy nedokázala svoje podráždění pořádně skrývat. Vždycky mě ale štvalo, a štve mě to dodnes, že je ochotna platit za Samantiny chyby.

Tohle jsem na Delile odjakživa nenáviděl. Se mnou by se rvala zuby nehty, ale jakmile šlo o Sam, najednou na sobě nechala dříví štípat.

V tomhle případě se jí upřímně řečeno ani nedivím. Delila věří, že svou matku chrání před bolestí. Je to od ní zatraceně šlechetné. Jsem hajzl, že toho využívám, protože ani trochu nevěřím, že se Sam vrátí a všechno napraví.

Samotného mě překvapilo, že jsem na tu Delilinu šílenou nabídku kývl. Mozek na mě celou dobu křičel, ať sakra zmlknu a nechám tu nebohou ženu odejít. Ať na celou tu záležitost se Sam zapomenu. Nic takového jsem však neudělal. Nemůžu to udělat. Raději nechci ani uvažovat, *proč* ne, protože si sám nejsem jistý, jestli mi jde o ty hodinky, o Sam, nebo o Delilu.

Delila... Reagujeme na sebe jako ocet a jedlá soda v pokusech, které jsme dělávali ve škole. I dnes ve mně probouzí moje dětinské já. Sotva se mi však vrátila do života, palčivě jsem začal vnímat dvě nepříjemné, avšak zároveň nepopiratelné skutečnosti: jsem zatraceně osamělý a s Delilou Bakerovou se cítím jako doma.

A právě teď se dobrovolně nastěhuje do mého domova. Připadá mi to jako vítězství a blížící se katastrofa zároveň.

"K sakru." Je to pěkně pitomý nápad. Ta ženská mě k smrti nenávidí, a to právem. V mládí jsem se k ní choval pěkně hnusně. Ublížil jsem jí tak, až se za to stydím. A ona mi ublížila tak, jak ani sama netuší. Možná se navzájem zničíme.

Nohou mi projede ostrá bolest, když se natáhnu po mobilu, odhodlaný tohle šílenství jednou provždy zastavit. Do tmy svítí její poslední textovka: Někde na světě půlnoc je. Jdu do toho. Co ty?

To už rovnou mohla říct: "Vsadím se, že to nedokážeš, Podfukáři." Usměju se pro sebe a palcem přejedu po hraně mobilu. Měl bych jí odpovědět, že to ruším. Vím, že bych měl. Prsty se mi však odmítají pohnout.

Posledních deset let jsem sám. Co se ze mě stal Arasmus a získal jsem všechno, co se váže ke slávě, zavřel jsem se před světem a udržoval jen ty nejnutnější kontakty. Myslel jsem, že se mi samota líbí. Cítím se bezpečněji, když nemám u sebe nikoho, kdo mě skutečně dobře zná. Můžu být kýmkoli, můžu se skrývat za vypulírovanou maskou.

Má to však háček. Lidi vidí jen to, co vidět chtějí, líbí se jim jen to, co si chtějí oblíbit: moje peníze, moji slávu a vzhled. Mě ale vůbec nevidí. Delila se nenechá mojí naleštěnou maskou ošálit. Nikdy taková nebyla. Sám nevím, jestli je to dobře, nebo špatně.

Hlas v hlavě mi našeptává, že když teď vycouvám, budu toho do konce života litovat. Co já vím, možná mi to našeptává ďábel. Takhle daleko jsem došel ale jen proto, že jsem celý život poslouchal svou intuici, a tak teď mobil odložím.

6. kapitola

Delila

Del pro Sammy: Jako obvykle po tobě uklízím, co sis nadrobila. Jestli máš mámu nebo mě ráda, vrať se domů.

Pohled na Maconův dům by se mi měl příčit. Jenže to nedokážu. Na to je až příliš krásný. Nejradši bych do něčeho kopla, že se mi ten dům líbí. Pokud možno do Maconova pevného zadku.

Dveře mi opět otevře North. "Dobré ráno, slečno Bakerová."

"Prosím, jsem Delila." Vejdu dovnitř a nadechnu se příjemné vůně levandule a citrónu. Kruci.

"Delilo."

"Je North tvoje křestní jméno, nebo příjmení?" zeptám se, když za mnou zavře dveře.

Nakrčí nos a viditelně zaváhá. "Křestní." Trhne sebou, avšak obrní se. "Mé plné jméno zní North West."

Napadá mě tolik věcí, které bych mu na to mohla říct, ale nejspíš je už všechny slyšel.

"Mám moc ráda film Na sever Severozápadní linkou."

North na mě zírá, jako bych neměla všech pět pohromadě, a najednou se usměje. "Děláš si srandu? Saint ti řekl, jak se jmenuju?"

"Ne. Proč?"

North zavrtí hlavou. "Moje máma má ten film nejraději."

"Aha. Tak proto to jméno?"

"Ano. Naneštěstí."

"No, já se zas jmenuju po pratetičce Delile, která se utopila v koláči." North se přidušeně zasměje. "Co prosím?"

"Právě balila svůj vyhlášený a cenami ověnčený jahodový koláč s krémem, který chtěla přinést na pravidelnou pondělní sešlost, jenže omdlela – podle doktora měla problém s nízkou hladinou cukru v krvi – a dopadla obličejem přímo do toho koláče."

North na mě zůstane zírat. "To –"

"Nenech se oblbnout Delilinými historkami, Northe," ozve se náhle ode dveří do haly Macon. "Do toho se vážně pouštět nechceš."

Sedí na invalidním vozíku, což mě dost zneklidňuje. Macon je sice podle mě kretén a zmetek a vždycky mě štval, ale odjakživa na mě působil nepřemožitelně a jako by byl imunní vůči jakýmkoli zraněním. Pořád je to ale kreténský zmetek.

"Nejsou to historky," vyštěknu. "Říkám pravdu."

Obrátí oči v sloup. "Ta žena se udusila rebarborou. Neutopila se v koláči."

"Hodinky, holinky."

"Raději to uzavřeme," navrhne North a mrkne na mě.

Usměju se.

Macon si podrážděně odfrkne. "Nemáš co na práci, Northe?"

North se ani neobtěžuje k němu otočit. "Ne, *šéfe*." Nevysloví to vyloženě sarkasticky, z jeho odpovědi je však zřejmé, že se o svoji práci nebojí.

"Tak si něco najdi," vybídne ho Macon suše. Ani se na Northa nedívá, hledí na mě. "Řekl jsem ti, aby sis přivezla věci."

V instrukcích, které mi Macon poslal, stálo, že si mám sbalit věci aspoň na týden. Po uplynutí této doby se budu moct vrátit domů a spakovat si všechno, co dle svého uvážení budu potřebovat na rok, a zařídit pronájem svého domu, pokud ho nebudu chtít nechat ležet ladem. V tu chvíli jsem měla sto chutí mrštit mobilem o zeď.

"Zavazadla mám v autě."

"North ti je přinese."

"Copak nebudu bydlet v domě pro hosty?"

"Je mi líto, Kroketko, ale nebudeš. Bydlí tam North."

Zvedne se ve mně horké podráždění. "No a? Copak tam nebydlela i Sam?"

Macon přimhouří oči do úzkých škvír. "Nejsi Sam. Budeš bydlet tady."

Nemůžu to nechat jen tak plavat. "Proč?"

Zrudnou mu tváře. "Protože jsem to řekl."

Ta slova se nesou domem a asi překvapí nás oba. Několikrát zamrká, jako by se najednou vzpamatoval.

Zato já se suše zasměju. "Teď mluvíš úplně jak moje máma."

"Pozor, ať ti nenaplácám."

Stehna mi zahoří způsobem, který se mi vůbec nelíbí. Přešlápnu, abych je nesevřela. "To si můžeš zkusit."

Mračíme se na sebe. Jsem přesvědčená, že oba teď hrajeme hru o to, kdo dřív vyměkne a vycouvá.

North tleskne. "Tak jo, děti. Půjdu odnést Deliliny tašky, a až se vrátím, chci vidět samé úsměvy. *Úsměvy!*"

Macon ode mě ani na vteřinu neodtrhne oči. "Vypadni, Northe."

North zavrtí hlavou. "Kopeš si hrob, kamaráde."

Nechá nás o samotě.

Macon na mě hledí. "To mě budeš celou dobu takhle štvát?" "Jenom když se budeš chovat jako blbec."

Zacukají mu rty. "Vážně mám chuť tě zatahat za culík."

Neusměju se. Ne. Ani nápad. "Nemám culíky."

Z jeho hlasu náhle zazní zastřený podtón. "Tak možná zítra."

"O tom si můžeš nechat leda tak zdát."

Zlehka se uchechtne. "Pojď. Ukážu ti to tu." Dotkne se páky na ovládacím modulu na opěrce a vozík se otočí.

Doběhnu ho a kráčím vedle něj. Macon ke mně zamračeně vzhlédne. "Nevím, jestli se mi líbí, že se nade mnou takhle tyčíš."

"Ted' už víš, jak jsem se celé ty roky cítila," prohodím spokojeně. Na střední byl Macon vždycky aspoň o deset až patnáct čísel vyšší než já. Ted' vypadá ještě větší a hádám, že by mě vestoje převyšoval klidně o pětadvacet centimetrů.

Se zamručením se zastaví u dveří. "Mohla bys stisknout tlačítko?" Udělám, co žádá. "Máš tu výtah? To se hodí."

"U jednopatrového domu je to obvykle zbytečné," přizná s náznakem nesouhlasu. "Předchozí majitelka byla ale umělkyně. Malovala na obrovská plátna a bála se, že by se při nošení ze schodů poškodila. Jeden z jejích požadavků na dům byl, aby měl extra široký výtah."

Ach, rozmařilost bohatých. Chcete výtah v sídle u moře? Žádný problém.

Ozve se cvaknutí a světlo na panelu oznámí, že kabina přijela. Otevřu dveře a odtáhnu vnitřní dveře. Macon vjede dovnitř a za chvíli už stoupáme vzhůru.

"Jak dlouho budeš na vozíku?" zeptám se.

"Ještě týden, pak pojedeme k doktorovi, kde mi dají chodicí sádru." "*My* pojedeme?"

Vzhlédne ke mně, právě když se výtah zastaví. "Ano, "my". Jsi teď moje asistentka, Kroketko. Budeš mi v patách."

To už rovnou mohl říct: "Vítej v pekle."

Stisknu si kořen nosu, abych zahnala bolest hlavy, a pod rukou na něj pohlédnu. "Takže co má tedy tvoje asistentka za povinnosti?"

"To se mě ptáš až teď, potom co ses mi nabídla na stříbrném podnosu?" "Odpověz mi, Macone."

Zkřiví rty. Ne v úsměvu. Působí to spíš vítězoslavně. "Budeš pro mě všechno dělat a na nic se nevyptávat. A samozřejmě mi během léčby budeš pomáhat."

To mě překvapuje. Macon nerad dává najevo slabost. Že ode mě očekává pomoc, není ani tak překvapivé, jako spíš vyloženě šokující.

"Dooobře," protáhnu. Ne že by se mi vyloženě ulevilo, ale aspoň už vidím na konci tunelu maličké světélko. Nezní to zas tak špatně.

Bude to jako rok dlouhá návštěva u zubaře a dobře to víš.

"Co se vaření týče," pokračuje, zatímco procházíme chodbou, "očekávám zdravá jídla. Žádné těžké jižanské blafy."

S vysvětlováním, že jižanskou kuchyni nepředstavují jen těžká jídla, se neobtěžuju. A už vůbec to nejsou blafy. Moc dobře to ví. Jen tu předvádí… typického Macona, jenž se mě snaží rozhodit.

"V červnu začneme zas natáčet," pokračuje, a buď nebere na vědomí, nebo si možná ani nevšiml, že nad ním kroutím očima, "a jestli přiberu deko, začnou vyšilovat."

"Musíš si kvůli kamerám udržet prdelku tip t'op?"

Zastaví se. Vzduch mezi námi náhle ztěžkne. Dlouze si mě prohlédne a na tváři se mu objeví úsměv – samolibý, rozpálený. "Copak, Delilo, dívala ses na obrazovce na můj zadek?"

"Ne, ale Sam ano. Nedá se ovšem říct, že by ji to tu udrželo, že?" Přimhouří oči.

Co to vyvádíš? Nesmíš si ho znepřátelit!

Pokud mu ale budu ve všem ustupovat, je po mně. Potřebuju při jednání s Maconem Saintem udržet křehkou rovnováhu. Proto nasadím neutrální úsměv a vyčkávám. Předstírám přitom, že se mi nesvírá hruď a pokožka mi nehoří.

Naštěstí mě dlouho netrápí.

"Moje ložnice je na konci chodby," oznámí. "Tvoje je tady."

Zastavíme se u dveří pokoje hned vedle jeho ložnice. Doufala jsem, že mě ubytuje na opačném konci domu.

Maconovi je jasné, co se mi právě honí hlavou, proto ke mně pobaveně vzhlédne. "Chci tě mít na blízku pro případ, že bych v noci něco potřeboval."

"Jako vážně? To má být nějaký extra trest?"

Macon uraženě nakrčí nos. "Bože, Delilo, měl jsem autonehodu. Potřebuju mít někoho po ruce. Tečka."

Tváří se v tu chvíli tak dotčeně, až mi poklesnou ramena. "Omlouvám se. Jsem trochu podrážděná."

"Nepovídej." Přestane se však tolik mračit a natáhne se po klice. Vjede do pokoje a ucouvne stranou, abych mohla vejít.

Ložnice je neuvěřitelná. Velká jako obývací pokoj u mě doma, na jedné straně se sedací soupravou a na opačné s postelí s čelem potaženým smetanovým plátnem. Nejvíc ze všeho mě však dostane výhled za okny. Do daleka se táhne třpytivý oceán a sluncem zalitá obloha. Francouzské dveře vedoucí na širokou terasu mě vyzývají, ať vyjdu ven.

"Pořád chceš bydlet v domku pro hosty?" zeptá se za mnou Macon.

Rozhlédnu se kolem. Nevím, jestli bych se raději vrhla na bíle povlečenou postel, nebo vyběhla na balkón, kde na mě čekají dvě dřevěná křesílka. "Tohle ujde."

"Než se North vrátí, provedu tě tu, a pak mi připravíš snídani." Skoro jsem zapomněla, proč tu jsem.

Provede mě kolem dalších pokojů pro hosty, domácí posilovny a pracovny a poté se vrátíme do přízemí, kde se nachází domácí kino, prosklený vinný sklípek, útulná pracovna a velký obývací pokoj. Všechno je to taková nádhera, ze zvědavosti ovšem vyrazím do kuchyně.

Snažím se opanovat, dá mi to však práci. Na ničem tu nešetřili, ani na mramorových pracovních deskách jako stvořených k pečení, ani na gastro chladničce.

Při pohledu na obrovský černo-měděný sporák zalapám po dechu. "To je *La Cornue*."

"Co že to je?" zeptá se Macon nechápavě a mračí se na mě, jako bych se pomátla.

"Tvůj sporák." Pohladím jeho hladký povrch prostě proto, že můžu. "Je pro vaření dokonalý." A stojí asi čtyřicet tisíc dolarů. Mám pocit, že mi

snad i vyhrkly slzy.

Macon vjede hlouběji do kuchyně. "Občas se na mě fanoušci dívají jako ty teď na ten sporák."

"Mají pěkně pokřivené priority." Skloním se, abych si sporák prohlédla zblízka. Je dokonalý. "Používal jsi ho vůbec někdy?"

"Mám pocit, že jsem jednou při pokusu o omeletu spálil vajíčka. Většinou si jen jídlo ohřívám v mikrovlnce."

Chytím se za srdce. "Ty mě snad chceš zabít."

Věnuje mi vzácný upřímný úsměv, který promění jeho výraz z přísného a zatrpklého na téměř chlapecký. Pohled na něj mi bere dech. Jsem z něj tak omráčená, až málem ani neslyším jeho odpověď: "Jestli tě to zajímá, mám i fakt parádní mixér. Umím boží smoothie s mořskou řasou."

"Málem tu poskakuješ nadšením ze smoothie s mořskou řasou? Skoro je mi tě i líto, Sainte."

Přátelský úsměv mu opět opadne. "Neříkej mi Sainte. Nelíbí se mi, jak to vyslovuješ."

To se mě dotkne. Odvrátím se a prohlédnu si lednici. Málem jsem zapomněla, že s Maconem nevycházíme. Člověk to snadno vypustí z paměti a právě to mi na něm vždycky vadilo. Protože když se Maconovi zachce, umí být dokonale okouzlující, vtipný a zajímavý. Přitahuje lidi jako plamen můry. Akorát že jsem jediná, koho pokaždé spálí. Ostatní od něj odcházejí spokojení a chtějí ho poznat lépe.

"Musíš mi říct, jak budeš chtít jídla podávat," oznámím mu. Měla bych se raději soustředit na práci. "Chceš je přinášet na tácu? Nebo jíst v nějaké konkrétní místnosti?"

V zádech cítím jeho pohled a vím, že mě pozoruje. Mám smůlu.

"Taky potřebuju vědět, jestli máš na něco alergii," dodám, když neodpoví. "Přečetla jsem si jídelní omezení, která ti sestavil výživový poradce tvého studia. Budu muset zapojit představivost, protože nemám moc s čím pracovat. Vyrazím na nákup."

Hodiny v kuchyni tiše odtikávají.

"Trucuješ?" zeptá se Macon nakonec suchým hlasem.

Po kůži mi poskakují jehličky a čelist mě začíná bolet z toho, jak ji silně zatínám. Poklidně mu odpovím, až když jsem si jistá, že nebudu řvát. "Snažím se během jednání se svým zaměstnavatelem zachovat profesionální postoj."

"Tak proč se na mě ani nepodíváš?"

Protože mám sto chutí vzít jedno z těch krásných rajčat původních odrůd, které tu máš vystavené v košíku, a rozmáznout ti ho o tvoji obří palici.

"Nevěděla jsem, že vyžaduješ neustálou pozornost," ucedím.

"Tak teď už to víš," odpoví vyrovnaně.

Ze všech... Ostře se nadechnu skrz zaťaté zuby. Pomalu se k němu otočím. Ušklíbá se na mě, jako by moc dobře věděl, že mi leze na nervy.

"Existuje jedno staré přísloví," povím mu sladce. "Nekousej do ruky, která tě krmí."

Nijak ho tím nezastraším, naopak vypadá, že se dobře baví. "Mám raději "Darovanému koni na zuby nehled"."

Ta rajčata mě začínají lákat čím dál víc. Všimne si, na co se dívám, a vypadá to, že jsem mu tím udělala radost.

"Jen to zkus," vybídne mě hebkým hlasem plným příslibů. "A uvidíš, co se stane."

Chci to udělat. Vážně moc. Úplně si představuju, jak mu kousky červeného rajčete stékají po tvářích a semínka se mu lepí k vousům. Přesně tohle ale chce. Macon se se mnou rád hádá. Nesmím na to zapomínat. Nesmím brát na vědomí, že i já se s ním ráda dohaduju.

Teda *ráda* není to správné slovo. Přesnější je "nacházím v tom zvrácené uspokojení".

Ostře se nadechnu, z lednice vytáhnu karton vajec a vezmu jedno rajče. "Připravím ti vejce na obláčku s orestovanými rajčaty, rozmačkaným avokádem a bylinkami." Zapnu sporák a vydám se najít mísy a pánev. Bože, všechno je měděné. A francouzské. Asi jsem se zamilovala.

Macon si za mnou unaveně povzdechne, jak to muži dělávají, když se podle nich žena chová nerozumně. "To zní... nadýchaně."

"Taky to je." Všechno v jeho kuchyni je perfektně umístěno, a tak bez problémů najdu mísy a metlu.

"Delilo."

Ztuhnu. Rozbiju vejce a oddělím žloutek od bílků.

Znovu si povzdechne. "Sainte mi říká bezpočet lidí. Jenom ty mě umíš oslovit Macone tím hořkosladkým hlasem."

Hořkosladkým? Ten popis se mnou dělá věci, které se mi nelíbí. Rozhodí mě to. Opřu se o chladnou desku a mlčím, už ho však dál vědomě

neignoruju. Z jeho hlasu nezaznívá žádná něha, je zastřený, jako by mu jeho přiznání svíralo hrdlo, a přesto ze sebe ta slova vyrazil.

"Líbí se mi to."

Jeho slova mě o něco obměkčí. Nevím však, co na to odpovědět.

Ani zdaleka však neskončil. "Co to udělat takhle? Slib mi, že mi nebudeš říkat Sainte, a já z naší dohody škrtnu tři měsíce."

To už se k němu otočím. "Cože? Zbláznil ses? Určitě ses zbláznil. Ty ses při té nehodě asi vážně hodně praštil do hlavy, co?"

Macon se zeširoka, ďábelsky zazubí. "Dostal jsem tě."

Vteřinu na něj zírám. Dostal mě! Zrudnu. "Ty... ty..." Bez přemýšlení po něm mrštím rajčetem.

Není na vozíku tak rychlý, a přestože jsem mířila nalevo, rajče se mu rozmázne o rameno. Nijak mu to však nebrání, aby se tu hurónsky rozesmál.

"Vypadni z mojí kuchyně, ty kryso," zařvu na něj a pohrozím mu metlou. "Už jdu, už jdu," slibuje. Se smíchem se otočí a vyrazí pryč. Už je skoro z dohledu, když ještě křikne přes rameno: "Taky jsi mi chyběla, Kroketko."

Má štěstí, že je z dosahu. Vezmu další vejce a dám se do práce. Zatímco mu připravuju snídani, přistihnu se, že se usmívám.

7. kapitola

Delila

Následujícího dne jsem měla spoustu práce s přípravou menu na celý týden, s nakupováním, vybalováním a přípravou kuchyně a Macona jsem skoro nezahlédla. Poslal mi vzkaz, že snídat nebude a že oběd – salát s pečeným kuřetem, avokádem a citrónovou zálivkou – chce přinést do pracovny v patře. Jídlo mu odnese North a já si jdu po svém. Dostala jsem textovku, že administrativní povinnosti mi začnou později. Využiju příležitosti a zajedu do oblíbeného obchodu s plody moře a vrátím se se šťavnatými a lesklými krevatami a hřebenatkami.

Moje cateringová kuchyně byla sterilní a industriální, s nerezovými pracovními plochami, betonovou podlahou vylitou nudně šedou epoxidovou pryskyřicí, s ostrým světlem zářivek a řadami stropních ocelových větráků ventilace, které neustále hučely. Během vaření tam bylo vedro a během ranních přípravných prací zas zima. Prostor nenabízel příjemnou atmosféru při vaření, ale bylo tam vše, co jsem potřebovala pro případ jídel pro obrovské množství lidí.

Maconova kuchyně je útulná. Po dřevěné podlaze ze širokých hladkých prken se dobře chodí. Okny dovnitř proudí slunce a s plynoucím časem putuje po mramorových deskách.

V rohu se nachází útulný sedací koutek s výhledem na oceán. Sednu si tam, vychutnávám si latté z výkonného a drahého kávovaru a listuju časopisy, na které jsem celé měsíce nekoukla – během vedení firmy jsem si nikdy nenašla čas na odpočinek.

Obklopena sluncem a mořem a promyšlenou krásou domu cítím, jak mě opouští napětí, které se mi během uplynulých let usadilo hluboko v kostech.

Pomaleji, než jak jsem to dělávala ve firemní kuchyni, začnu připravovat večeři. Vařit tady mi přináší úplně jiné pocity. Nespěchám. Místo toho se nechávám unášet samou podstatou jídla, křupáním slupek červených paprik, jimiž prochází nůž, i svěží vůní zeleniny, která se poddává mému ostří.

Dech se mi zpomalí a zklidní, skoro jako bych meditovala.

Takhle vařit – pro jednotlivce, pro sebe – jsem už dávno přestala. Z vaření se stal závod, potřeba dokázat svůj um, avšak zároveň jsem se v průběhu času vzdálila právě od toho, co tolik miluju.

"Jsi nějaká zamyšlená, Kroketko."

Při zvuku Maconova hlasu se s trhnutím proberu ze zamyšlení. Sedí na invalidním vozíku u kuchyňského boxu, v paprsku slunečního světla, které mu barví pokožku do sytě bronzova. Zdůrazňuje také monokl na jeho oku a napjaté křivky u koutků úst. Opírá se v křesle sice ležérně, úmyslně se však ani nehne, a prozrazuje tak, že jeho postoj je jen přetvářka. Trpí bolestí.

"Zrovna jsem myslela na to, jak moc ráda vařím," prozradím mu a přejdu k lednici.

"Hlavně že nepřemýšlíš o dalším vrhu rajčetem," prohodí zlehka.

Střelím po něm pohledem a Macon rozevře oči jako ztělesněná nevinnost. Odfrknu si a vytáhnu mléko. "Bohužel jsem rajčata už spotřebovala. Mám tu ale hlávku květáku, tak mě nepokoušej."

"Jau." Zvedne ruku na znamení ústupu. "Už budu hodný. Namouduši." S úsměvem se poplácá na široké hrudi nad srdcem a dívá se, jak si beru med a koření. "Vždycky ses pohybovala po kuchyni, jako bys tančila na hudbu, kterou slyšíš jen ty."

Povytáhnu obočí a srdce mi poskočí. "Vážně?"

"Nikdy sis to neuvědomila?" Palcem přejede po hraně područky vozíku a očima sleduje pohyb svého prstu. "Vždycky jsem ti to záviděl. Že sis našla místo, kam patříš."

"Jedno místo," opravím ho odměřeně. "Zatímco ty zapadáš úplně všude." Krátce se nadechne a stiskne rty zachycené mezi úsměvem a grimasou. "Zdání může klamat." Kývne ke mně. "Co to teď kuchtíš?"

"Připravuju kurkumové latté." Vložím okořeněné mléko pod trysku kávovaru a nechám ho nahřát a napěnit. Kuchyní se line vůně skořice, hřebíčku, kardamomu a kurkumy.

"Ta vůně mi připomíná Díkůvzdání," prozradí mi, když naliju mléko do dvou šálků.

"Na." Jeden mu nabídnu a posadím se do boxu.

Macon přijede ke konci stolku a napije se. "Dobrota."

"Hmm... Kurkuma působí protizánětlivě, může ti to pomoct od bolesti."

Zarazí se a přes okraj porcelánového hrnku na mě pohlédne. "Zas tak hrozné to není."

"Proč muži předstírají, že netrpí bolestí, když je zjevné, že to není pravda?"

"Protože nemáme rádi, když se o nás lidi starají," odpoví s mírným úsměvem.

"Víš, to je na tom právě zvláštní," opáčím a zvednu hrnek. "Muži se rádi nechají obskakovat. Nikdo nefňuká tolik jako chlap s rýmičkou."

Oči se mu vyzývavě zalesknou. "Uniká ti to hlavní." Odloží hrnek na stůl. V koutku rtů se mu drží trocha pěny. Špičkou jazyka ji slízne. "Děláme to, když očekáváme, že nás žena políbí, přitulí se a pak nás uloží do postele."

Horkost ve tvářích dávám za vinu kouři ze svého latté.

Macon se na mě s úsměvem dlouze zadívá. "Třeba se nabídneš."

"Nezapomínej na ten květák, Macone. Umím perfektně mířit."

Rozesměje se. "To si nemyslím." V očích se mu však objeví zamyšlený pohled. "Máš přítele, kterému by naše dohoda mohla vadit?"

Ušklíbnu se do hrnku. "Na tuhle otázku už je trochu pozdě, nemyslíš?"

"Můj problém by to nebyl," prohodí a pokrčí přitom rameny. "Jsem jenom zvědavý."

"Můj poslední vztah skončil před několika měsíci." Ach, Parker. Teoreticky vzato byl dokonalý: roztomilý, nijak zneklidňující, milý, nenáročný, úspěšný marketingový ředitel s vlastním bytem. Rád mě uspokojoval orálně a neusnul hned po sexu. To je vždycky plus. Rozloučit se s ním bylo však příliš snadné, což znamená, že jsem udělala správně.

Macon se opře a položí si ruce na břicho. "Co se stalo?"

"Nepasovali jsme k sobě."

"Nepasovali jste." Vysloví to nedůvěřivě, jako by předpokládal, že jsem dostala kopačky a stydím se to přiznat.

S povzdechem odložím šálek. "Chrápal."

Macon se rozesměje. "Tys odkopla chlapa, protože chrápal? Panebože, Delilo, každý někdy chrápe."

"Já vím. Tak zlá nejsem." Povytáhne obočí. Zamračím se. "Nejsem. Tys tam nebyl. Nebylo to normální. Chrápal tak hrozně, že jeho pes utíkal z ložnice a schoval se. Soused nám bušil na zeď!"

Macon se pobaveně zachechtá a zeširoka zakření. "On o tom neměl tušení?"

"Ten chlap spal, jako by se tím chrápáním uchrápal do kómatu. A v posteli s ním jsem nedokázala zamhouřit oka." Při té vzpomínce se otřesu – znělo to, jako by řezal šutr motorovkou. "Možná kdybych ho milovala, bylo by to jiné. Musím uznat, že sex byl skvělý. Uměl to s –"

"Nemusíš zacházet do podrobností," zastaví mě Macon suše.

Nepodaří se mi potlačit úsměv. "Každopádně jsem s ním nedokázala ani strávit noc, tak jak jsem mohla pokračovat ve vztahu, který by se nikdy nikam neposunul? A ty?" opáčím, protože potřebuju odpoutat pozornost od svých milostných nezdarů.

"Můžu s naprostou jistotou říct, že mi nikdy žádná žena nevyčetla, že chrápu."

"Cha. Víš, jak to myslím. Máš přítelkyni, která se mě pokusí zavraždit pohledem, až zjistí, že tu bydlím?"

Pobaveně odpoví: "Doufám, že mi kterákoli moje přítelkyně bude věřit natolik, že jí nebude vadit, že jsem si najal kuchařku, ale ne, přítelkyni nemám od... no, od tvojí sestry." Zkřiví rty, jako by ochutnal něco odporného.

"Vážně?" vyjeknu. Nechce se mi tomu věřit. Deset let neměl žádný blízký vztah se ženou? Je to zločin a zároveň docela děsivé, že jedinou jeho přítelkyní byla právě Sam. Převrátila mu svět vzhůru nohama? Bože, radši to nechci vědět.

Při pomyšlení na Sam se mi zkroutí žaludek. Uvažuju, kde je a jestli ji mrazí po zádech, když na ni myslím.

Ušklíbne se. "Na vážné vztahy nejsem. Nebaví mě to. Dávám přednost nezávaznému randění."

Tomu bych i věřila. Mezi nás však už jako duch vkročila Sam. Fajn, spíš jak poltergeist. Sam by nikdy nikoho nestrašila potichu.

"To se Sam mě vážně mrzí," povím Maconovi. "Stydím se za to, co ti provedla."

Zatěká pohledem mezi mýma očima. Mračí se. "Nezaslouží si tě, Delilo. Nikdy si tě nezasloužila."

Odpovím mu krátkým, hořkým úsměvem. "A přesto ji mám ráda. Co nadělám?"

V zadumaném tichu dopijeme latté a potom hrnky umyju. Celou dobu ze mě nespouští pohled.

"Večeře bude za dvacet minut," oznámím mu.

"Dobře." Nevypadá to, že by se chystal odejít.

"Mám ti ji podávat tady?"

Prohlédne si mě vřelýma tmavýma očima. "Rád bych, aby ses najedla se mnou."

Ztuhnu. "To není součástí naší dohody."

Macon nakloní hlavu, jako by se na mě chtěl podívat z nového úhlu. Ať už vidí cokoli, tvář se mu vyhladí a do očí se mu vkrade pobavení. "Bojíš se se mnou jísť?"

"Nebojím." Jenže bojím. Jsem s ním ani ne dvacet čtyři hodin, a už teď je toho na mě moc. V dospívání jsem věděla, jak se k Maconovi chovat – nejdřív čelní náraz, řešit škody až potom. Tenhle Macon mě umí odzbrojit vzácnou upřímností a chytrým humorem. Tenhle Macon se mnou *flirtuje*. Umí mě ošálit. Svým kouzlem by určitě dokázal přesvědčit zloděje, aby se sám přihlásil na policii.

Dlouho mlčím a Maconův výraz potemní. "Vůbec ses nezměnila, co? Pořád ve mně vidíš úplného ďábla."

"Macone," opáčím suše. "Pro mě jsi tím ďáblem byl."

Zavládne mezi námi ticho, v němž na sebe jen zíráme. Cítím na sobě jeho pronikavý pohled jako živoucí bytost, před níž se snažím neuhnout. Nakonec na vteřinu zavře oči a v tu chvíli jako by se schoval za oponu.

"Navečeřím se v pracovně. Napiš mi, až bude jídlo hotové."

Nechá mě vařit a já se snažím potlačit provinilý pocit. Vůbec se mi to nedaří.

Del pro Sammy: Občas tě vážně nenávidím.

Většina z nás při řešení různých situací raději jen předstírá. Když na to nebudeme myslet, nestane se to. Proto taky teď předstírám, že jsem pouze kuchařkou slavného herce a nepodstatné detaily, jako že tím slavným hercem je Macon Saint, raději zaženu do dalekého koutku mysli.

Macon se dá však jen těžko ignorovat.

Podle detailního seznamu instrukcí, který jsem od něj obdržela, vstává Macon rád každý den za svítání. Což je podle mého názoru jednoduše

úchylné – kdyby měli lidi vstávat za úsvitu, zatemňovací závěsy by nikdy nespatřily světlo světa.

Po probuzení musí mít Macon smoothie.

Tímto smoothiem se myslí zelený koktejl ze superpotravin. Seznam ingrediencí je dlouhý jak moje paže a zahrnuje špenát, kadeřávek, jablka a mořskou řasu. Pro sladkost přidám kokosovou vodu a půlku banánu, protože bez nich chutná výsledný nápoj jako zpocené ponožky.

Pošle mi textovku, v které se ptá po svém pití, právě když mu nalévám velkou sklenici a nadávám přitom, že musím být vzhůru tak brzo.

Podfukář: Proč ještě pořád čekám?

Protočím panenky a odpovím.

Já: To má být hádanka ve stylu "Jaký zvuk vydává jedna ruka?"

Podfukář: Mám taky hádanku. Jaký zvuk vydává Macon při vytáčení čísla na policii, aby nahlásil krádež?

Kreténský zmetek. Jako vážně, trocha trpělivosti by ho dneska nezabila.

Já: Takhle vyhrožovat mi smíš jenom třikrát. Potom ti ukážu velmi vulgární gesto.

Nevím, jestli si chce Macon koktejl vypít brčkem, nebo ne, ale ve skříňce jsem našla obrovské zakroucené brčko, které mu vrazím do sklenky, právě když přijde odpověď.

Podfukář: To bych vážně moc rád viděl. Přijď sem, ať vypotřebuju limit na výhrůžky.

"Sem" znamená pracovnu v patře ve vzdáleném křídle domu s dechberoucím výhledem a rohovou kupolí s prosklenou stěnou. Za stolem s výhledem do téměř tří set šedesáti stupňů sedí Macon. Mávne mi, aniž by s někým přestal hovořit.

"Nic mi není, Karen. Podlitiny na obličeji už skoro zmizely." Aniž by mi věnoval pohled, převezme si smoothie, a když si všimne červeného zakrouceného brčka, které ho dloubne do nosu, zarazí se.

Vzhlédne ke mně. Musím se kousnout do rtu, abych zachovala nevinný výraz. Zamračí se a jazykem zachytí ústí brčka. Měl by vypadat směšně, když tu pije ze zakrouceného dětského brčka a úzké tváře se mu propadají tím, jak silně musí sát, aby smoothie dostal slámkou až do úst. Jenže to směšně nevypadá.

Cítím každý pohyb jeho úst.

Je to šílenost. Naprostá šílenost.

Už se chystám otočit k odchodu, když zvedne ruku a ukáže na křeslo z kůže a chromu u okna. Chápu to tak, že se mám posadit a počkat. Ach jo. Přehodím si nohu přes nohu a netrpělivě pohupuju chodidlem.

"Mám novou asistentku," oznámí Karen. Hodí brčko do koše a zpraží mě pohledem. "Ano, další novou." Maličko zvlní rty.

Začnu nohou pohupovat ještě urputněji. Macon na ni upře pohled a maličko přivře oči. Začínám si říkat, že džínové šortky, které upoutávají pozornost k mým nahým nohám, nebyly zas tak dobrý nápad, a ztuhnu.

To mu však v zírání nezabrání. Opře se a lenivě se na mě dívá. "Hmm?" zamumlá do mobilu.

Svaly na vnitřních stranách stehen se mi samy zatnou. Nohy vyměním. Bez závěsů, které by tlumily záři ranního slunce, je tu vedro a cítím na ramenou a na hrudi žár. Nejradši bych se začala ovívat.

Maconovi se na rtech pomalu rozlije úsměv. Zvedne hlavu. Zadíváme se na sebe. "Ne, nebudou s ní žádné problémy."

Jinak uvidíš, naznačuje jeho výraz.

Pomalu zvednu prostředník a naznačím, že si jím nanáším rtěnku. Rozjařeně se usměje a kousne se do spodního rtu, jako by se snažil úsměv potlačit.

"Klidně tomu říkej intuice," odpoví Karen. Vyhlédne na oceán a znovu se dlouze napije smoothie.

Karen mu řekne něco, po čem se Macon popuzeně nadechne.

"To ani omylem." Znovu se odmlčí. "Protože je moje zaměstnankyně a jednoduše... ne."

Zní tak uraženě, až mě z toho bodne v hrudi. Protože člověk nemusí být génius, aby mu došlo, že se právě Karen ptá, jestli spolu spíme. Macon si promne čelo.

"Není to herečka." Upřímně pobaveně se zasměje. "Věř mi, s tímhle světem nechce mít nic společného. To pochopíš, až ji poznáš."

Jeho domýšlivá sebejistota mě škrábe na kůži jako štěrk.

"Další otázky si můžeš odpustit," prohlásí Macon a netrpělivě mávne rukou. "Už musím jít."

V pracovně se rozhostí ticho. Úplně mi stačí poslouchat vlny tříštící se o pláž. Nedopřeju mu to uspokojení a nezeptám se, proč chtěl, abych jejich rozhovor slyšela. Od toho rozpačitého závěru předchozího večera jsme se

neviděli. Což mi nevadí – zaměstnavatelé nemají trávit volný čas se svými zaměstnanci.

Macon teď však sedí na vozíku jako pán domu, upírá na mě tak tvrdý pohled, že ho cítím jako dloubanec do hrudní kosti, a mlčky mě vyzývá, abych mu to oplatila. Nic takového neudělám.

Dopije koktejl a promluví. "Něco jsi do něj přidala."

"Arzen. Původně jsem ti jím chtěla posypat sušenku, ale musíš si držet linii."

Tmavé oči se mu pobaveně zalesknou.

"Ta tvoje pusa." Hledí na mě zpod vějířků dlouhých řas a špičkou dlouhého prstu si bezmyšlenkovitě jezdí po spodním rtu. "Myslel jsem, že mi paměť tu tvoji přidrzlost zveličila, ale očividně ne."

Hrdlo se mi sevře. "Já si všechno pamatuju naprosto jasně, Podfukáři. Nehraj si tu na neviňátko."

Přes stůl se na sebe mračíme. Já si představuju, jak mu to zelené smoothie liju na klín. Svraští tmavá obočí, až mě napadne, jestli neumí číst moje myšlenky.

Ticho prolomí jeho tichý hlas. "Pamatuju si úplně všechno, Delilo."

Možná to zamýšlí jako výhrůžku – nebo příslib, že jednoho dne přijde odplata. Zní to však jako něco jiného, skoro jako by si ty vzpomínky celé roky chránil a čas od času je vytáhl na světlo jako vtipné vánoční ozdoby, které si z nostalgie necháváte.

Na odpověď nečeká a položí na stůl nový mobilní telefon.

"Je tvůj." Postrčí ho ke mně. "Propojil jsem ho se svým kalendářem a seznamem kontaktů. Budeš za mě vyřizovat veškeré hovory."

"Veškeré?"

"Všechny ze seznamu." Kývne k mobilu, který nechávám ležet na stole. "Mně se dovoláš jen ty, Karen a North."

Převezmu si mobil a pročtu kontakty. Je v něm asi čtyřicet jmen, jak mužských, tak ženských. "Co je to za lidi? Tvoji přátelé?"

"Někteří z nich ano. Většina jsou lidi z práce. Od každého volajícího převezmi vzkaz. Zavolám jim, jestli se mi bude chtít."

"Od každého? To mi připadá dost chladné."

"Proč? Protože jim neodpovím?" Svým výrazem říká něco mezi *chudáčku naivko* a *no, nejsi roztomilá?* "Nikoho to neurazí. Jsou na to zvyklí."

"Tak dobře."

"Cizí čísla neber. Zvedni to jen těm, jejichž čísla jsou v mobilu uložená. Ale nikomu jinému, Kroketko. Nikdy."

"Bože, říkáš to, jako by to byla otázka života a smrti," zasměju se.

Ani nemrkne. "Myslím to naprosto vážně. Svět je plný magorů. Pokud se jediný z nich dozví moje číslo, tím, že mu to zvedneš, ho jenom povzbudíš." Položí si ruce na břicho. "Což mě přivádí k další záležitosti. Právě teď nikdo neví, kdo jsi, ale pokud tě někdy někdo osloví a zeptá se na mě, předstírej, že nevíš, o čem to mluví, setřes ho a okamžitě zavolej buď mně, nebo Northovi."

Pevně sevřu mobil. "Chceš mě vyděsit?"

"Chci, abys byla v bezpečí. Slib, že mě poslechneš, Delilo."

Je tak vážný, až ani neseberu odvahu si z něj utahovat, i když bych chtěla. Protože je mi celá tahle situace nepříjemná. Nelíbí se mi, že bych si měla hlídat záda. Nejspíš to na sobě dám znát, protože uvolní napjatá ramena i výraz.

"Je to jenom bezpečnostní opatření, Kroketko."

Zamrazí mě po zádech, jako by na mě zíraly nevidoucí oči. Raději tu představu setřesu, protože paranoia mi nijak nepomůže. "Dobře. Chápu."

To Macona uspokojí. Vyjede zpoza stolu. "Poslal jsem ti seznam úkolů na tenhle týden, který průběžně podle potřeby doplním."

Najdu si řečený e-mail a přečtu si ho. Vyzvednout oblečení z čistírny a z několika obchodů na Rodeo Drive polobotky a obleky. Má hromadu e-mailů, na které mám za něj odpovědět, chce přeplánovat kalendář a obvolat několik lidí. Mám scénář, jehož se musím během jednání s lidmi držet a který mi pomůže neprozradit o Maconových zraněních žádné detaily. Také očekává, že zakoupím spoustu narozeninových dárků pro různé lidi a osobně je doručím. Nic z toho se nedá sehnat online – všechny věci jsou k dostání jen ve specializovaných obchodech v Los Angeles.

Ve všemožných koutech Los Angeles.

"Jako fakt?" zeptám se, když dočtu.

Svraští obočí. "Nějaký problém, Kroketko?"

"Nikdy bych tě netipovala na nákupního maniaka, Podfukáři. Připadá mi, jako by tenhle seznam sepsala nějaká primadona."

Odfrkne si. "Měla bys být ráda, že takový nejsem."

"A kdy mám najít čas na vaření jídel pro tebe?"

"To nějak vymysli."

Schovám mobil a vstanu. "Bude to všechno, pane? Potřebuju naplánovat několik menu."

Zeširoka se zazubí. "Pane? To se mi líbí."

Nejradši bych ho znovu seznámila se svým prostředníkem.

Ví to. Tmavé oči se mu lesknou očekáváním. To uspokojení mu však nedopřeju. Už se otočím k odchodu, když znovu promluví.

"Jo, a v deset očekávám svačinu. Přestaň se mračit a pusť se do práce, kůže líná."

Jo. Jsem v pekle.

8. kapitola

Macon

Volant mě tlačí do tváře, airbag mám nacpaný pod krkem a na noze cítím horký kov. Rozbitým oknem padá dovnitř déšť. Všechno kvůli němu vidím rozmazaně a krev mi stéká do očí ještě rychleji. Bolí mě to. Všechno mě bolí.

Někde nad hlavou slyším tichý hlas asistenční služby. "Pane Sainte? Jste zraněný? Pane Sainte?"

V puse cítím kovovou pachuť krve.

"Pane Sainte?"

Jsem tu. Neopouštějte mě.

"Macone?" Hlas horký a lepkavý jako med. Chci ho ochutnat. Chci si ho nechat stékat po kůži. "Macone?"

Před očima mi blikne blesk fotoaparátu.

Bože, podívejte se na něj. Je vážně zraněný. Neměli bychom sehnat pomoc?

Ještě jednu fotku. Sáhni si na jeho paži. Má tak pevné svaly.

Fotí si mě, jak jsem zaklíněný v autě. Oni mě do prdele osahávají. Zatímco jsem celý zkroucený v tomhle podělaným autě. Cizí ruka mi hmátne na paži. S křikem se oženu a narazím do něčeho tvrdého. Ozve se strašlivé třísknutí.

"Macone? Děláš si srandu?"

Je to její hlas – už ne sladký jako med, ale ostrý a podrážděný, hlas, který nikdy nevyženu z hlavy – co mě probere. Vmžiku začnu vnímat. Delila klečí na podlaze a sbírá rozházené kusy mojí večeře.

"Sakra, omlouvám se," vyhrknu, upřímně zděšený, že jsem se po ní ohnal.

"Co to s tebou sakra je?" zavrčí. "Několikrát jsem na tebe volala, a tys tu jen seděl a zíral z okna."

"Spal jsem." Promnu si obličej, vlhký potem. "Ublížil jsem ti?"

"Nic mi není. Ale nádobí je na maděru." Zamračí se na mě. Obrním se před dalším výbuchem, místo toho se však uvolní. "Měl jsi noční můru, "Jsem jenom trochu dezorientovaný. Z těch silných prášků proti bolesti jsem mimo."

Delila se stáhne. "Neměla jsem na tebe sahat, aniž bych se předtím ujistila, že jsi vzhůru. Táta vždycky říkával, že budit lidi z noční můry je nebezpečné."

"Neměl jsem noční můru," vyštěknu. Asi protože lžu. Nechci ovšem vidět v jejích očích soucit. "Ale souhlasím, neměla bys na lidi sahat, když spí. Je to dost neurvalé." *Bože, sklapni, Macone. To ty jsi tu neurvalý*. Nějak si ale v blízkosti téhle ženy nemůžu pomoct.

Nakrčí nos. "Vidím, že to pravítko máš v zadku narvaný imrvére."

"Zas vytahuješ můj zadek." Přinutím se k úsměvu. "Často mi na něj zíráš, co?"

Kousavě se ušklíbne. "Skoro pokaždé, kdy jsme spolu v jedné místnosti, si představuju, jak tě do něj nakopu."

Rozesměju se, až mě z toho rozbolí žebra. "Tomu věřím. Ukaž, pomůžu ti." Bez přemýšlení se předkloním, abych jí pomohl, a okamžitě toho zalituju, protože mi bokem projede ostrá bolest. Uslyší moje syknutí a neunikne jí, že se okamžitě narovnám.

"Macone, kdy konečně přiznáš, že máš bolesti?" Vstane, aby mi pomohla.

Otřesu se. Nechci, aby se mě dotýkala ze soucitu.

"Ne," zastavím ji ostře. Mysl na mě křičí, že tím všechno jenom zhorším, nedokážu však udržet pusu zavřenou. "Nedotýkej se mě."

Zaváhá, ruku stále nataženou ke mně. Má štíhlé prsty a krátce zastřižené nehty s bezpočtem jizviček a mozolů. Jsou to ruce kuchařky. Schopné, roky dřiny zkoušené prsty sevře v pěst.

"Nemám se tě dotýkat?" zopakuje omráčeně, přesto jí z hlasu zní stopy dotčenosti a pobouření. "To myslíš vážně?"

Zahoří mi krk. Nevím, jak jí vysvětlit, proč nechci, aby se mě teď dotýkala. "Nepotřebuju pomoc."

Vteřinu na mě zírá. Zastydím se. Konkrétně stud jsem necítil tak dlouho, až se jím skoro dusím.

Tohle se mnou dělá – obnažuje mě, vrstvu po vrstvě odhaluje, co chci a potřebuju skrývat.

S hořícím obličejem se odtáhnu. Kolečka mého vozíku s křupnutím přejedou po tácu. "Sakra."

"Ukaž –" Zvedne ke mně ruku, ale já zacouvám.

A raněným bokem vrazím do rohu stolu. "Do prdele!"

Delila vstane a pokusí se mi pomoct. "Jedeš špatně."

"Já ne…"

Připadá mi to jako podivný tanec, jak tu mačkám ovladače vozíku a do všeho narážím a Delila uskakuje, abych jí nepřejel nohy, a přitom na mě křičí, že mi pomůže.

"Zvládnu to," zavrčím. "Stačí, když uhneš."

Zrudne. "Poletuješ tu jak rozzuřená včela. Klidni hormon!"

"Neříkej mi –" Ze stolu s třísknutím spadne lampa. "Do prdele práce!" zařvu. "Nech to být, Delilo!"

Přikážu to tak ostře, jako bych ji šlehl bičem, a Delila sebou trhne. Oba znehybníme. Ztěžka lapám po dechu a hledím na ni. Má velké oči a zrychleně dýchá pootevřenými rty. Pak jí oči zablýsknou vztekem, který moc dobře znám, ale už deset let jsem ho nepocítil.

"Co to s tebou sakra je?" vykřikne a rozhodí paže.

Stojí nade mnou jako učitelka, která se chystá udělit mi lekci ze správného chování. Obruč, jež mi vězní hruď, nepovolí.

"Nic, co by nespravila trocha soukromí."

Delila si hlasitě a dlouze odfrkne. "Spíš bys potřeboval trochu něčeho jiného. Pro Kristovy rány, Macone, najal jsi mě částečně proto, abych ti pomáhala během rekonvalescence, ale sotva ti nabídnu pomocnou ruku, začneš vyšilovat."

Vyšilovat? Zatnu zuby.

"Nenajal jsem tě. Sama jsi za mnou přišla." Na důraz svých slov se bodnu palcem do hrudi. "A součástí naší dohody je, že mě na slovo poslechneš a nebudeš se na nic vyptávat."

Vidím na ní, že se usilovně snaží zachovat klid. Zhluboka se nadechne, až se jí přitom nadzvednou prsa. Nechci si toho všímat. Nechci ji tu.

"Podívej," spustí, "jenom jsem se ti jednoduše snažila pomoct, aby ses dostal zpod stolu."

Všechno mi připadá příliš těsné: moje kůže, svaly i vnitřnosti. "Řekl jsem, že tvoji pomoc nepotřebuju."

"Důkazy svědčí o opaku."

"Vypadni."

Jen povytáhne obočí a složí paže na plném poprsí.

Zvedne se ve mně příval vzteku, bezmoci a zoufalství. Nebezpečná směs se mi řítí tělem a já ji bez přemýšlení a lehkovážně vypustím ven. "Vypadni! Vypadni odtud!"

Slyším svůj řev v uších, odráží se od zdí místnosti. Je tak hlasitý a tak agresivní, že Delila doslova nadskočí. Krásný obličej jí zbledne. Bez dalšího slova uteče.

Dívám se za ní, vyděšený tím, co jsem právě provedl. Ještě nikdy jsem se nepřestal takhle ovládat. A navíc kvůli něčemu tak malichernému a zbytečnému. Snažila se mi pomoct. A já jí za to málem ukousl hlavu.

Sama od sebe se mi vybaví vzpomínka na mého otce, jak nade mnou, když jsem byl ještě chlapec, stojí s napřaženou pěstí. Moc rád využíval svou velikost a sílu k zastrašení slabších a zranitelnějších, než byl on sám.

Zvedne se mi žaludek a pokoj se kolem mě nakloní. "Do prdele." Přejedu přes střepy a zbytky jídla ven z místnosti na chodbu. "Delilo?" Už když ji volám, oknem spatřím, jak její auto odjíždí.

Delila

Nebudu brečet. Nebudu. Ne. Ani nápad.

Oči mě pálí. Zakleju. Řítím se ve svém autě po příjezdové cestě pryč a volant svírám tak pevně, až mě z toho bolí klouby. Ještě pořád slyším Maconův řev.

Kretén jeden. Krutý, zlý... blbec.

Odjakživa jsme se spolu hádali, ale ještě nikdy na mě takhle neřval. Jeho vztek byl skoro hmatatelný. Otřásl mnou.

Nic nestojí za to, abych musela tohle snášet. Vybudovala jsem si vlastní život. Dobrý život. Neodsunula jsem ho na vedlejší kolej, jenom aby mě někdo urážel.

Vidění se mi zamlží. Zhluboka se nadechnu a snažím se vzpamatovat. Jsem na silnici a mířím k dálnici. Pryč odtud. Pryč od něj.

"Sakra." Nechala jsem tam úplně všechno. S ním.

"To je fuk." Nevrátím se. Věci si nechám poslat. Nebo ať je pro mě za mě klidně vyhodí. Kašlu na to. Stejně jsem se asi pomátla, že jsem se mu

takhle nabídla. Odvezu mámu na hezkou dlouhou dovolenou. Když tu nebude, aby se doslechla, co Sam provedla, nikdy se to nedozví.

Na sedadle spolujezdce se rozezní mobil. Střelím po něm pohledem a žaludek mi poklesne. Volá on. Kretén s velkým K.

Nechám to vyzvánět. Po pravdě bych ten telefon nejradši vyhodila z okna. Nejsem však zbabělec. Sice možná potřebuju čas, abych se... uklidnila, ale Macona Kreténa Sainta se nebojím.

Zvednu mu to na zabudovaném reproduktoru. "Co je?"

Jeho hlas, hluboký, a přesto něžný, se ozve ze všech směrů. "Omlouvám se."

Několik vteřin jedu naprosto omráčená, protože omluvu bez jakéhokoli úvodu bych od něj v životě nečekala.

"Delilo?"

Odkašlu si. "Ano?" zeptám se už ne tak útočně.

Malou kabinou auta zazní jeho tichý povzdech. "Omlouvám se."

"To jsi už řekl."

"Říct to jednou nestačí."

"Pravda," uznám, aniž bych zpomalila. Pacifik se oranžově leskne září slunce klesajícího k obzoru. Až teprve v tu chvíli si uvědomím, že ho mám po své levici, což znamená, že se řítím kdovíkam na sever. Zastavím na parkovišti s občerstvením, kde prodávají tacos, příliš rozrušená na to, abych dál řídila, když Macon znovu promluví.

"Nevím, co to do mě vjelo. Nebyl jsem to já. Nikdy jsem... Ještě nikdy jsem na nikoho takhle neřval."

"Tak sis řekl, proč nezačít zrovna se mnou."

Zamručí, jako by byl sám ze sebe zklamaný. "Je to neomluvitelné. Nevím, jak to můžu napravit."

Mám na jazyku, že svoje chování ničím neodčiní. Vybavím si však, jak trpěl bolestí a studem, rozčílený sám na sebe, že se nedokáže bez pomoci vysvobodit. Viděla jsem to na něm, měl to vepsané v očích, v příkrém výrazu i v tom, jak sebou mlátil jako divoké zvíře lapené v kleci. A já se po něm vrhla a ignorovala jeho žádost o soukromí, přesvědčená, že to můžu napravit. Že by se měl zklidnit a poslechnout mě.

Nesnáším, když mi lidi říkají, co mám dělat, a chovají se ke mně jak k malé holce. Proč by se k tomu měl Macon stavět jinak?

Ušklíbnu se a vyhlédnu z okna. Všimnu si, že na severozápadní straně parkoviště stojí druhá restaurace, tahle má však zabedněná okna. Není to tedy po pravdě ani tak restaurace, jako spíš zchátralý plážový stánek, patří k němu však krásný venkovní prostor a nabízí nádherný výhled na moře. Kdysi jsem snila o tom, že by mi podnik jako tenhle patřil. Restaurace, kterou bych vedla a jež by inspirovala ostatní. Kvůli Maconovi, kvůli Sam a mámě jsem však svoje sny odsunula na vedlejší kolej.

"Delilo?" Maconův váhavý hlas mě vrátí do přítomnosti, k němu. "Ano?" zašeptám a znovu si odkašlu.

Slyšitelně se nadechne. "Už se to nebude opakovat. Slibuju."

Odfrknu si a pohlédnu na svoje zjizvené ruce kuchařky. "Už nikdy se nebudeš vztekat? Macone, to je, jako bys řekl, že přestaneš dýchat, a stejně budeš žít dál."

Zasměje se, zní to však unaveně a zesláble. "Dobře, tohle jsem si zasloužil. Máš pravdu, nemůžu slíbit, že se s tebou už nikdy nepohádám."

Obrátím oči v sloup, to však nevidí. Navíc mám takový zvláštní pocit, že moc dobře ví, co dělám. Možná to bude tím, že si představuju jeho obličej, bez úsměvu, jen koutky oči mu jiskří pobavením a rty má přísně stisknuté. Ten výraz nasazoval, kdykoli jsme se dostali do patové situace – protože jsme spolu nikdy nebyli schopni uzavřít příměří.

"Takhle se už nikdy nerozčílím," poví mi. "Slibuju."

Copak tímhle nezačíná každý muž? Vůbec bych s ním neměla mluvit. Přesto s ním mluvím, protože vím, že na jeho místě bych taky ječela. Někde hluboko uvnitř jsem se cítila natolik bezpečně, že jsem jeho hovor přijala. Zabubnuju prsty o volant. Tentokrát mlčí a dává mi čas. Pokud Macon něco chce, dokáže mít svatou trpělivost.

Pohlédnu na starou restauraci. Občas se sny změní. Takový je život. Vždycky můžu odjet, opustit tohle město a jít si za novým snem někam daleko od *něj*.

"Vrať se," naléhá, jako by slyšel moje myšlenky. "Můžeš po mně hodit další rajče, jestli chceš."

Zacukají mi rty. "Jenže mě to tolik nebaví, když se nesnažíš uhnout." *Vrať se*. Proč to jen chci udělat? Co to na něm je, že s ním žiju okamžikem tak jako už roky ne? Probouzí ve mně zvrácenou radost. Kvůli němu chci zapomenout na své sny a prožívat jen přítomnost. Kruci, chci se vrátit. Asi jsem nemocná. Zvrhlá. Masochistka.

S povzdechem se odvrátím od restaurace a nastartuju. "Ještě jednou to uděláš a odejdu. Naše dohoda tím bude považovaná za splněnou." "Dobře."

"Fajn." Pohlédnu na mobil, jako bych čekala, že vedle sebe spatřím Macona. "Dneska večer si ale beru volno. Nechci tě vidět. Ani slyšet."

Z jeho hlasu zaznívá suché pobavení. "Dobrá." Odmlčí se. "Tak mě uvidíš a uslyšíš zítra, Kroketko."

Než stihnu odpovědět, zavěsí. Parchant. Vždycky musí mít poslední slovo.

Bože, jsem asi vážně zvrácená. Měla bych se návratu i pohledu na něj bát. Místo toho o něco přidám plyn.

Dobré výzvě jsem nikdy neodolala.

9. kapitola

Macon

Delile zavěsím, než stihnu udělat něco absurdního, jako třeba že bych si s ní povídal celou dobu, co by jela domů. Dala jasně najevo, že chce, abych se stáhl a nechal ji na pokoji. Udělám to moc rád, stejně ji teď nechci vidět. Nedokázal bych se jí podívat do očí.

Se zamručením se zvednu z vozíku a pokusím se dostat na podlahu. Nejde mi to a dopadnu tvrdě na bok. V celém těle mi jako ohňostroj vybuchne bolest. Něco se mi vsákne do kalhot. Paráda. Sedím ve svojí večeři.

North vejde dál, právě když kolem sebe sbírám střepy talíře.

"Tak tohle je pohled pro bohy."

Ani se neobtěžuju vzhlédnout. "Potřebuješ něco?"

"Ne. Ale vypadá to, že ty ano." Dřepne si vedle mě a začne sklízet nepořádek na promáčknutý tác. Polknu žádost, aby odešel. Je skoro stejně tvrdohlavý jako Delila a já na další hádku nemám chuť.

"Co se to tu sakra stalo?" zeptá se.

Ucítím ostrou bolest. Zvednu ruku a najdu v kůži zabodnutý skleněný střípek. "Takže jsi nás asi slyšel."

"Vás bylo slyšet snad i v sousedním okresu." North odsune moje křeslo a provlékne mi paži pod rameno. Na nic se neptá. Jen koná. A ačkoli mi vadí, že mi musí někdo pomáhat, nemám už právo si na to stěžovat.

Posadí mě na vozík. "Sprcha volá."

"Do prdele." Ne, fakt se nechovám jako dospělý, nedokážu se však srovnat se skutečností, že se bez pomoci ani neosprchuju. Mám rozhozenou rovnováhu. Se zlomenými žebry a zápěstím na jedné straně těla a zlomenou nohou na druhé nedokážu vydržet nehnutě stát, aniž by mi to způsobilo obrovskou bolest.

North mi hodně pomáhá. Měl bych si najmout profesionální ošetřovatelku, ale moje důvěra v lidi se blíží nule, a ačkoli nejsem ze své situace nadšený, North se mnou jedná věcně a nikdy nehne ani brvou. Díky tomu je pro mě moje situace snesitelnější.

Pýcha je zvláštní věc. Domníváme, že to znamená starat se jenom o sebe, nespoléhat se na ostatní. Byla to moje hrdost, nebo ego, kvůli čemu jsem odehnal Delilu, když se mi snažila pomoct? Nepříjemný, tíživý pocit v břiše mi napovídá, že skutečná hrdost spíš znamená, že jsem schopný přijmout situaci, jaká je, na úrovni.

Tak jako tak chovám obrovskou úctu vůči všem, kdo museli přizpůsobit svůj život nové situaci a dokázali to se ctí a na úrovni.

Právě se znovu oblékám, když domem proběhne Delila a zabouchne za sebou dveře své ložnice. Ta žena dupe jak slon. Navzdory mizerné náladě se musím usmát. Pohybuje se s prudkostí bouře, všechno tříští na kusy a nechává za sebou nepořádek. Vždycky to tak bylo.

V dospívání mě fascinovalo, jak odvážně si zabírá ve světě své místo k životu. Byla to stydlivá dívka, která neměla ráda, když se na ni upřela pozornost. Nosila takové oblečení a vlasy si upravovala takovým způsobem, aby splynula s davem. Logicky vzato by se měla i v životě držet spíš stranou. Ale ne. Zčásti se asi chtěla skrývat, ve skutečnosti však měla v povaze zářit jako slunce.

Ve skrytu duše nenáviděla pozornost, přesto ji k sobě bez námahy přitahovala. Uvědomil jsem si, že Delila představuje můj pravý opak. A že oba jsme tak trochu rozbití.

Dneska jsem to světlo v její tváři udusil. Řval jsem na ni jak tyran. "Jsem vůl."

North, který se právě v tu chvíli vrátil, protože má talent na dokonalé načasování, povytáhne obočí. "Myslíš? Jako fakt, Sainte, co to mělo být? Vždyť jsi jí málem ukousl hlavu."

Se zamručením se posadím na pohovku v obývací části své ložnice. "Sám nevím. Jsem v poslední době mimo." Stisknu si kořen nosu. "Byl jsem mimo, ještě než se tu objevila Delila."

"Musíš jí o té nehodě říct."

Nehodě. Asi to vážně byla nehoda. V hrdle ucítím těžký, lepkavý knedlík. Polknu ho. "Udělám to."

North na mě dlouze pohlédne a nakloní hlavu na stranu. Ozve se křupnutí, jak si protahuje krk. Mám mizernou náladu a on je napjatý jak struna.

"Co to s tebou je?" Znehybní. "Je tu Martin." "Ted'?" zeptám se spíš podrážděně než co jiného. Jasně že musel dorazit zrovna v tuhle hodinu.

"Řekl jsem mu, že na něj asi nebudeš mít čas, ale nenechal se odbýt."

"Kde jsi ho nechal?" zeptám se. Nelíbí se mi, že by se mi Martin volně producíroval po domě. Pochybuju, že by mi lezl do věcí, ale jeho očím nic neunikne.

"Je v pracovně." Soudě podle Northova tónu je zřejmé, že moc dobře ví, proč se na to ptám.

Pracovna se nachází stranou od zbytku domu. Což znamená, že pokud by Delilu napadlo vyjít ze svého pokoje a navštívit kuchyň, nenarazí na nás. Nikdy jsem neskrýval, že se snažím Sam najít. Veškeré debaty o Delilině sestře na nás však měly neblahý vliv. Nechci jí po dnešku sypat sůl do ran.

Martin se pohodlně rozvaluje v mém oblíbeném koženém křesle u krbu, v němž ovšem nehoří oheň, v ruce sklenku whisky Pappy Van Winkle. Martin je zosobněním života na plné pecky. V koutcích očí i tenkých rtů má vepsané vrásky. V hnědých očích má neustále tvrdý pohled, a to i když se usmívá.

Až když jsem se přestěhoval do Los Angeles, začal jsem si na lidech všímat malých detailů. Patří to k místní kultuře. Rychle se naučíte jediným pohledem odhadnout bohatství, zdraví a společenskou úroveň lidí.

Nabídnu Northovi drink, ten však zavrtí hlavou a ramenem se opře o zavřené dveře.

Naliju si sklenku a posadím se proti Martinovi. Svírám v ruce studené hrany sklenice ze zdobeného křišťálu.

"Našel jsi ji?" S Martinem jsou jakékoli společenské řeči jen marněním času. Navíc odpověď už znám. Kdyby ji našel, přivedl by ji s sebou.

"To děvče je jako duch." Zamračí se a v očích se mu na zlomek vteřiny mihne podráždění. "Docela by tím na mě udělala dojem, kdyby najít ji nebyla moje práce."

North se odvrátí a jen stěží potlačí zamručení. I jemu zmínka o Sam hned zničí dobrou náladu. Kristepane, copak na světě není nikdo, komu moje bývalá partnerka nepřinesla jen smutek a zoufalství?

Mělo by mě zklamat, že se Sam dosud nenašla. Raději ani nechci přemýšlet, proč nic takového necítím. "Neber to špatně. Svůj talent dovedla během let k dokonalosti." Rozladěně si odfrkne a jediným hlubokým lokem dopije whisky. "To já taky."

"Nech to zatím být."

Moje žádost zasáhne pracovnu silou atomovky. Oba muži na mě zůstanou zírat. Kruci. I já jsem sám ze sebe v šoku. Tohle jsem rozhodně říct nechtěl. Ale už se stalo, a tak odhodlaně zvednu bradu a oplatím jim pohled. "Musíme se teď soustředit na důležitější věci."

Přísahal bych, že North zamumlal: "Třeba na Delilu?" Když se však na něj zadívám, věnuje mi prázdný pohled. Zamračím se. Popřít jeho slova ovšem nemůžu. Setřesu neklidný pocit a odložím skoro netknutou sklenku. "Raději bych si vyslechl novinky o té druhé záležitosti."

Potřebuju vědět, že jsem ve svém domě v bezpečí.

Martin se nakloní a opře se předloktími o stehna. "Michelle Fredericksová. Realitní makléřka z Pasadeny. Domnívám se, že právě takhle zjistila tvoji adresu."

Límeček košile je mi najednou těsný. Ten zatracený hadr se při praní asi srazil. "Myslíš si, že právě ona byla s Brownovou?"

Lisa Brownová, moje stalkerka. Nedokážu ani vyslovit její jméno, aniž by mi z toho bylo špatně. Je mi jedno, jestli je nemocná. Chci ji od sebe co nejdál. Zatkli ji za veřejné ohrožení z nedbalosti a nebezpečné pronásledování, teď je však venku na kauci. Dostala zákaz přiblížení, je to ale jen cár papíru, žádná jistota. A Brownová nebyla tu noc, kdy moje auto sjelo ze silnice, sama.

Klidně si můžu namlouvat, že jsem se dneska choval odporně jen kvůli vlastní pýše. Je to v určitém smyslu snazší než přiznat, že mám pořád strach a pořád mě trápí noční můry. Kdysi dávno jsem si slíbil, že se už nikdy nebudu ničeho bát. Škoda, že emoce neposlouchají, co se jim přikáže.

Martin mi podá svůj mobil. Je na něm otevřená fotka. Snímek hlavy, lacině a kýčovitě provedený, takový, jaký vídáte na cedulích realitních agentur. Z fotografie se na mě usmívá docela přitažlivá žena něco málo ke čtyřicítce, s tmavě hnědými vlasy.

"To je ona?" zeptá se North.

Dívám se na tu fotku a ruce se mi roztřesou, než je stihnu ovládnout. "Nevím." Pamatuju si silnou vůni levné květinové voňavky. Jedna z těch žen byla brunetka. "Viděl jsem ji rozmazaně." Tak to bývá, když vám do očí stéká krev a déšť.

"Je to kamarádka Brownové," vysvětlí Martin. "Obě jsou členky jisté facebookové fanouškovské skupiny. Saintovy hříšnice."

North vydá přidušený zvuk. Je mi jasné, že se snaží potlačit smích. Zpražím ho pohledem a ukážu mu prostředník, ne však ze vzteku. I já bych se smál, nebýt vzpomínky na to, jak mě pronásledují a jednají se mnou jako s pouhou věcí uvězněnou ve zmačkaném vraku.

Martin se na mě zadívá. "Nedávno tu byla."

Do hrudi se mi zabodne led. Potlačím strach. "Cože?" Není to otázka. Spíš začátek výhrůžky.

North se odtáhne ode dveří. "Kamery nic nezachytily."

"Snadné vysvětlení," odpoví Martin suše jako opečený tousťák. "Ani se k domu nepřiblížila. Zůstala sedět v autě dvě brány odtud. Moji chlapi ji nespustili z očí."

Jenom díky tomu dokážu v noci zamhouřit oka. A jenom kvůli tomu si připadám, jako bych se dusil. Moje jen těžko nabytá svoboda musela ustoupit pečlivému monitoringu. Omezuje mě to jako těsný obojek. Najednou si zas připadám jako pod tátovým dohledem.

Ne. Tentokrát mám moc v rukou já.

"Musíme to nahlásit," oznámí North. "Ať ji zatknou."

Martin zavrtí hlavou. "Neudělala nic, kvůli čemu by na ni kdokoli vystavil zatykač. Nebo tedy nic, co bychom jí mohli právě teď dokázat." "Ale pokud tu byla…"

"Má pravdu." S povzdechem zvednu sklenku. "Nemáme jediný důkaz."

"Přinejmenším ji můžeme nahlásit jako podezřelou osobu," nedá se odbýt North.

"Už se stalo." Martin schová mobil do kapsy. "Vyslechnou ji. A my mezitím budeme mít oči na stopkách. Zatím jsem tu Brownovou neviděl, to ovšem neznamená, že ztratila zájem."

"Do prdele práce," ucedím tiše.

North vyprovodí Martina a já se vrátím do své ložnice. Je brzy. Ještě před měsícem bych byl právě teď v luxusním baru obklopený lidmi, které skoro neznám, a nechával se otupit jejich prázdným žvaněním. Živil bych se jejich energií, a přitom si od nich držel odstup. Není to dokonalé řešení, ale přijatelné ano. Stačilo to, abych nemyslel na věci, na něž jsem chtěl zapomenout.

Teď to jediné, po čem toužím, jsou prášky proti bolesti a spánek. U Deliliných dveří zpomalím. V domě vládne takové ticho, že zevnitř slyším televizi. Dívá se na *Jak na věc*.

Vybaví se mi vzpomínka, jasná a bolestná jako záře reflektorů.

Seděli jsme u nich doma v obýváku na velké hnědé pohovce a dívali se právě na tenhle film. Delile bylo čtrnáct, měla buclaté tváře a vlasy nosila spletené do tlustého copu, který se jí jako tmavý had táhl přes shrbená ramena. Choulila se na jednom konci pohovky a já se Sam na druhém.

Jako obvykle se ke mně Sam přitiskla, až jsem ztratil cit v rameni, a pokusil se ji od sebe odstrčit. Stejně se přikradla zpátky a zabodla mi kostnatý loket úmyslně přímo do místa, kde mi to bylo nepříjemné.

Hugh Grant pronesl poznámku, která mě rozesmála. I Delila se zasmála. Uvědomil jsem si, že se smějeme při stejných scénách. Nejspíš jí to taky došlo, protože se ke mně otočila. Zadívali jsme se na sebe. Za všech okolností jsme si dávali pozor, abychom o sebe pohledem ani nezavadili, takže kdykoli jsme v této snaze selhali, bylo to jako rána na solar.

Tělem mi projela nevyhnutelná směs žáru, napětí, zoufalství a podivný pocit, že je to prostě špatně. A stejně nevyhnutelně jsem se to snažil zamaskovat rýpancem. "Ses zabouchla do starýho dobrýho Hugha, jo?"

Hugh Grant hraje v tom filmu Willa. Bohatého pohodáře, kterému záleží jenom na štrejchu a zábavě.

Stiskla rty a zpražila mě nenávistným pohledem, který jsem postrádal. "Je chytrý. Inteligence je vždycky plus."

"A bohatý. Na to nezapomínej."

"Právě kvůli tomu bohatství je to budižkničemu."

Ozvala se Sam, která si právě seškrabovala lak z nehtu. "Je starý, ale pořád kus. Já bych s ním chodila."

Delila výmluvně mlčela.

"Delile se víc líbí Marcus," rýpl jsem si a říkal si, jestli se na mě podívá. Marcus je v tom příběhu podivín. Neohrabaný, osamělý, šikanovaný spolužáky a vyděšený, že ztratí svoji matku, jediného člověka, o němž byl přesvědčený, že ho má doopravdy rád.

K mému překvapení se usmála, smutně, skoro tajuplně, opřela si bradu o kolena a schoulila se tak na gauči vsedě do klubíčka. "Máš pravdu. Jestli v tomhle filmu stojí někdo za to, aby si ho člověk oblíbil, je to on."

Považovala mě za typ smolařského Willa a sebe za Marcuse. Strašně rád bych jí v tu chvíli řekl, že ze všech postav ve filmu jsem se i já nejvíc podobal právě Marcusovi.

Nevzpomínám si, co jsem jí na to řekl. Nejspíš něco hnusného. Vzpomínka se zamlží. Vzpamatuju se, sám na chodbě, a poslouchám Delilin tlumený smích, který se nese tichem.

Nejradši bych zaklepal na její dveře a zeptal se, jestli můžu dál. Chci to tak moc, až se mi třesou ruce. Místo toho odejdu pryč. Oba jsme si něco slíbili. A ať už se mi to líbí, nebo ne, chci svůj slib dodržet.

10. kapitola

Delila

"Tak odtud máš všechno to slaďoučké ovoce." Macon se šourá kolem stánků na farmářském trhu, kam jsem ho vytáhla. Obličej napůl schovává pod kšiltem světle zelené kšiltovky.

"Nejen odtud." Mám tenhle trh moc ráda. Koná se v údolí, ve stínu mohutných eukalyptů. "Místní prodejci tu vždycky nabízejí to nejlepší ovoce a zeleninu."

Před návštěvou trhu jsme zajeli k doktorovi, který mu odstranil tvrdou sádru a vyměnil ji za polotuhou chodicí sádru. Macon se jen tak mimoděk zmínil, že už je doma zalezlý moc dlouho, tak jsem mu navrhla, ať se ke mně přidá na nákup. Navzdory stížnostem se mu mezi lidi ovšem nechtělo. Proto jsem se zeptala, jestli je taková bačkora, nebo jenom další z řady líných rozmazlených hvězdiček.

Po těchto slovech se ostře nadechl. "Fajn. Pojede s námi North."

"Jasně." Ošila jsem se. Hned jsem si vyčítala, že jsem si ho tak ošklivě dobírala. "Kvůli bezpečnosti. Jen jsem si říkala, že když někam vyrazíme neplánovaně..."

"Věci se můžou vymknout kontrole, když to čekáš ze všeho nejméně," prohlásil přísně.

"Mrzí mě, že jsem ti řekla, že jsi bačkora."

"Ale už tě nemrzí, že jsi mi nadávala do lenochů?"

"Ptá se dospělý chlap, který si nechává svoje smoothie nosit."

V očích se mu na vteřinu mihne uznání a je zas pryč. "Vím, že je to otrava, Delilo, ale tohle je teď tvůj život."

Můj život. Neúprosně spjatý s jeho.

Celkově vzato naše opatrné příměří probíhá podle očekávání. Což znamená, že se pořád handrkujeme jak slepice, co se perou o poslední zrnko.

Právě teď je ale jako štěně, které někdo konečně vypustil z kotce.

"Voní to tu tak svěže. Kam chceš jít jako první?" Opírá se o hůlku – z mahagonového dřeva s jantarovým madlem. Má ji moc rád, protože mu

připomíná tu z *Jurského parku*. Řekla jsem mu, že jestli si chce hrát na Johna Hammonda, má to udělat pořádně a nahodit bílý oblek. Bohužel se rozhodl, že si to nechá ujít.

"Jsi tu dneska poprvé." Nasadila jsem si sluneční brýle, abych dobře viděla a nemusela v jednom kuse mžourat. "Je to na tobě."

Se širokým a radostným úsměvem se rozhlédne po trhu a zamíří ke stánku s ovocem, u nějž si prohlédne mango. North si od nás drží odstup. Varovali mě, že takhle mezi lidmi není North náš kamarád, ale zaměstnanec, který dává pozor, aby nám nehrozilo nebezpečí.

"Můžu ochutnat?" zeptá se Macon prodavače, mladého hipstera s plnovousem a slovy "Za zelenější svět" vytetovanými na vnitřní straně předloktí.

"Dám vám jedno na účet podniku, Arasme."

Při zaslechnutí jména své postavy se Macon zarazí, jako by zvažoval, jak moc nebezpečný jeho potenciální fanoušek je. Skoro ihned však nasadí přátelský úsměv. "To je od vás moc milé."

Ten úsměv na mě kdysi působil jako škrábání nehtů o tabuli, nemůžu ovšem popřít, že má svou moc. Na tenhle Maconův úsměv lidé reagují.

"Díky…?" Macon se tázavě odmlčí.

"Jsem Jed," představí se prodavač, vezme mango a začne ho připravovat. Rozkrojí ho podél pecky a obě půlky nakrájí i křížem.

"Jede, podělím se tady se svojí dívkou." Macon mě chytí za loket a něžně si mě k sobě přitáhne.

Svojí dívkou? Střelím po něm pohledem, ani na mě však nemrkne – předpokládám, že záměrně.

Jed vezme jeho slova na vědomí úsměvem, pozornost však věnuje jen Maconovi. "Člověče, ta scéna, kde jste jediným máchnutím meče usekl Thieronovi hlavu a s válečným pokřikem obrátil jeho armádu v prach... To byla učiněná nádhera. Řekněte mi, oženíte se konečně s princeznou Nallou?"

"Možná," odpoví Macon, jako by nad tím dumal i on. A pak mrkne. "A možná ne. Musíte se podívat."

Jed se rozzáří, jako by měl narozeniny. "Já věděl, že nevyzradíte ani ň." "Aspoň se máte na co těšit, ne?" prohodí Macon přátelsky.

Jed ho ještě požádá o fotku a já je spolu poslušně několikrát vyfotím, jak drží manga. A pak už se vydáme pryč, oba s nadílkou lahodného zralého

manga.

"No, tys toho muže úplně okouzlil. Vsadím se, že na tebe bude rok pět samé ódy."

Macon se zasměje. "Okouzlil? Spíš ho pěkně oblbnul. Jsem král oblbování." Nepronese to nijak pyšně ani sebelítostivě, spíš jako by mluvil o někom jiném než o sobě.

"Tos byl vždycky," zamumlám, ne však nevraživě.

Macon na mě zamyšleně pohlédne kávově černýma očima. "Jsi jediná, komu to kdy došlo."

"Dělám si legraci, Macone."

Zavrtí hlavou a pousměje se. "Ne, neděláš. Umím lidem nakecat úplně cokoli a tobě zase schází ovladač verbálních impulzů."

Zarazím se. "Ovladač verbálních impulzů?"

"Nedělej, že to tak není. Vždycky říkáš jenom to, co si myslíš. Díky tomu jsem se ti mohl bez problémů dostat pod kůži."

"Vážně?"

"Ano. Stačilo ti trochu pocuchat peříčka. Věděl jsem, že jak vybuchneš, dopřeješ mi další munici."

"Nemusíš to říkat tak spokojeně."

Přehodí mi paži přes ramena a dobrosrdečně mě sevře. "No tak, Kroketko. Jsi chytrá jako opice. Moc dobře jsi věděla, co dělám."

Přiznám se, že jsem to opravdu věděla. Jen jsem nevěděla, že *on* ví, jak snadno si se mnou pohrával. Mělo mi to ovšem dojít. Macon je jeden z nejchytřejších lidí, které znám. Zvláštní ovšem je, že sám by to o sobě asi neřekl.

"A kruci," zamumlám.

Macon se rozesměje, až přitom zakloní hlavu. Procházející pár po něm střelí pohledem a oba se zarazí. Macon si nechal strniště narůst ve vous a čepici má naraženou až do obočí. Přesto ho lidé na trhu poznávají.

"Proč to mezi námi nebylo vždycky takovéhle?" zeptá se a s upřímnou zvědavostí na mě pohlédne. "Proč jsme se navzájem nikdy nepokoušeli rozesmát?"

"Protože jsme měli plné ruce práce s tím, že jsme se navzájem pokoušeli zabít."

"Jenom jsi marnila čas. Očividně jsem nezničitelný." Zdá se, že se mu ta představa líbí. Slunce svítí a ve vzduchu se vznáší vůně moře. Pořád mě objímá kolem ramen a tiskne se hrudí ke mně. Je to příjemné, tohle poloobjetí. Příliš příjemné. Působí nechtěnou iluzi, že bych se k němu mohla přitulit a že by mě objímal tak dlouho, jak bych jen chtěla. Vůbec tenhle pocit nechápu. Po všem, čím jsme si prošli, bych měla v Maconově náruči spíš zpozornět. Po pravdě pochybuju, že jsme se někdy dobrovolně navzájem dotýkali.

Snažím se vybavit si, jestli k tomu nedošlo, když jsme byli ještě děti, ale vůbec nic mě nenapadá. Zarazí mě to. Vyvléknu se mu. Pustí mě, jako by vůbec o nic nešlo. Okamžitě si připadám jako blázen.

Jasně že o nic nejde. Lidi se navzájem dobírají a objímají, aniž by k tomu měli jakékoli postranní motivy. V duchu nad sebou zavrtím hlavou.

Zastavíme se ve stínu eukalyptu. Macon si ukousne kousek manga a slízne si šťávu ze rtu, než mu stihne sklouznout po bradě. Na okamžik nevnímám nic jiného.

"Už jsi viděla *Temný hrad*?" zeptá se, aniž by tušil, že moji pozornost upoutal něčím úplně jiným.

"No... Ještě ne."

"Ještě ne?" Do hlasu se mu vkrade pobavení. "To ti vadí moje milostné scény, nebo ti vadí moje nahota obecně, babi?"

Varovně přimhouřím oči, což s ním nic neudělá, jen se mu oči zatřpytí smíchem.

"Ani jedno." *Přesněji obojí*. "Jen jsem si zatím nenašla čas na to, abych sledovala dvě řady seriálu, v kterém se sekají hlavy, uřezávají končetiny a navštěvují nevěstince."

Je jasné, že jsem ho neoblbla. "Co kdybych zavolal do studia, ať mi pošlou sestřih toho nejzajímavějšího?"

"Skoro to vypadá, jako by ses nemohl dočkat, až uvidím tvůj nahatý zadek."

"Spíš se nemůžu dočkat, až uvidím tvoji reakci na můj nahatý zadek," opáčí a mrkne na mě.

Povzdechnu si. "Jsi vážně dětinský."

"S tebou? Vždycky."

Vyměníme si úsměv, který ho však rychle opustí.

"Proto jsem se vlastně dal na herectví."

Zrovna se chystám rozbalit svoji půlku manga, po jeho slovech se však zarazím. "Tak tuhle souvislost bych potřebovala vysvětlit."

"Oblbování. Celý život jsem předstíral, že jsem někdo jiný, tak jsem si řekl, proč si za to nenechat i platit?"

"Předstíral?" zopakuju zaraženě.

Zčervenají mu tváře. Odmlčí se. "Nikdy jsem s nikým nebyl sám sebou." Můj hlas vyzní jako zašeptání. "Proč jsi nebyl sám sebou?"

"Nevěděl jsem jak," přizná stejně tiše. "To u nás doma nikdo."

Macon přešlápne na zraněnou nohu a zas přenese váhu na zdravou. Hladkou jantarovou kouli na vrcholku svojí hůlky svírá tak silně, až mu zbělají klouby. "Proto jsem tak rád chodil k vám domů. Ať už jste byli jacíkoli, byli jste hlavně sví. Připadalo mi to tak krásné a zvláštní, jako bych sledoval oblíbenou hru, jen herci mluvili cizím jazykem."

Na okamžik se nedokážu ani hnout. Davy lidí zmizí. Dívám se na Macona a uvažuju, jestli jsem ho někdy skutečně viděla. Jeho obličej bych poznala kdekoli. Vídala jsem ho v nočních můrách. Uplynuly roky, a jeho rysy se vůbec nezměnily – pořád má stejné ostře řezané lícní kosti, hranatou čelist a výrazný hrdý nos. Stále má tytéž dokonale tvarované rty, které působí jak tvrdě, tak nádherně hebce. U koutku pravého oka má pořád tu pihu. U ženy by se jí říkalo znaménko krásy. A přesto je tenhle Macon úplně jiný – ukazuje mi ty části sebe, které nejsou dokonalé.

Chci se ho zeptat, proč jeho rodina nebyla sama sebou, proč měl potřebu něco předstírat. Je však jasné, že začíná svojí upřímnosti litovat. Těká kolem sebe pohledem, jako by se chtěl dívat na cokoli, jenom ne na mě.

Ať už vědomě, nebo ne, Macon mi ukázal část svého nejniternějšího já. Část, již podle mě ještě nikdy nikdo nespatřil. Připadám si... zahanbeně.

"To u nás jsme tedy rozhodně byli sami sebou," prohodím a zlehka pokrčím rameny, jako by atmosféra mezi námi vůbec neztěžkla duchy minulosti. "Občas jsme to až přeháněli. Netvrď mi, že ti Sam nikdy nevyprávěla o "Rodinném večeru stížností"."

Dlouze, šokovaně se zasměje. "Ne. Co to…?" Zazubí se. Hned má lepší náladu. "Spusťte, slečno Bakerová."

Za normálních okolností bych si hrůzy Rodinného večeru stížností odnesla do hrobu. Macon se však s něčím svěřil mně, tak mu to chci oplatit.

"Kdykoli jsme se začali hádat tak, že už to máma dál nesnesla, všechny si nás posadila a měli jsme ,ze sebe dostat pocit křivdy"."

Macon má co dělat, aby se nechechtal. Oči se mu lesknou potlačovaným smíchem. "Něco jako Festivus?"

Při vzpomínce na ten večer sebou trhnu. "Jenom bez hliníkové tyče." Uchechtne se tak hlasitě, až si plácne ruku přes pusu.

"Vsadím se, že se máma inspirovala u *Seinfelda*. Tak jako tak to nikdy nedopadlo dobře."

"Nepovídej."

"Nakonec jsme na sebe nevyhnutelně řvaly tak moc, že –"

"– jste se pustily do Zkoušky síly?" Zakmitá obočím a v ne zrovna nenápadném pokusu potlačit široký úsměv se kousne do rtu.

"I na to mohlo dojít," přiznám smutně. "Máma nám vždycky vyhrožovala, že nás osprchuje ledovou vodou, a lamentovala přitom, kde jen mohla udělat chybu." Když zavřu oči, dokážu si to představit, jako by to bylo dneska: máma s rukama v bok, ve tváři zdrchaný výraz. "Jednou jsem neuváženě navrhla, že by tu chybu mohla napravit třeba tím, že skoncuje s Rodinným večerem stížností."

Pobaveně se rozesměje. "Škoda, že jsem o tom tehdy netušil. Moc rád bych se toho zúčastnil."

"Kdyby ses tam ukázal, v životě bych se z toho nevzpamatovala." Zavrtím hlavou. "Nechápu, že ti o tom Sam nikdy neřekla."

"Proč by mi o tom měla Sam říkat?"

Zarazím se a zkoumavě na něj pohlédnu, jestli to myslí vážně. Připadá mi upřímně zmatený.

"Pro nás obě to byla úplná noční můra. Od dětství jste se se Sam od sebe nehnuli. Předpokládala jsem, že ti říká všechno."

Šlacha na krku se mu napne, když se se svraštěným obočím odvrátí. "Většinou mluvila Sam a já jen předstíral, že ji poslouchám. Nikdy ale nemluvila o ničem osobním. Stěžovala si na svoje vlasy nebo že se k ní někdo choval hnusně a já přikyvoval. Po pravdě jsem se s ní strašně nudil."

Zůstanu na něj zírat. "Ale vždyť... Sam... Bože, Macone. Chodil jsi s ní s přestávkami celé roky. Proč jsi to dělal, když ses s ní nudil? Proč jsi to dělal *jí*?"

Na rtech se mu objeví parodie na úsměv. "Vůbec to nechápeš, Delilo. Ten pocit byl naprosto vzájemný."

"Jak to víš?" zeptala jsem se ostře.

"To není nic těžkého. Řekla mi to."

"Blbost." Sam měla Macona za boha. Nějaký čas ho milovala.

Poškrábe se na hrudi. "Jestli si dobře vzpomínám, řekla doslova: "Nemám tě zrovna moc ráda, Macone Sainte, ale jsi kromě mě nejhezčí člověk na celé škole, takže bysme spolu měli chodit."

Trhnu sebou. Něco takového by bylo Sam podobné. "A ty jsi s tím souhlasil?"

Nakrčí nos, jako by čichal smrad. "Ne, bylo mi u prdele, co si o mně lidi myslí, ale když jsem byl s ní, ostatní holky mi aspoň daly pokoj."

Ztuhnu, a když konečně pochopím, srdce mi poklesne. "Jsi gay."

"Cože? Ne." Překvapením povytáhne obočí. "Proč si to proboha myslíš?"

Zmateně zvednu ruce. "Právě jsi Sam popsal jako svoji falešnou přítelkyni, Macone. Chodil jsi s ní, abys odradil ostatní holky."

Znovu se začervená. "Ach, proboha... Nedržel jsem se Sam proto, že by se mi potají líbili kluci. Se Sam jsem byl v pohodě, Delilo. Na nic se nevyptávala a po pravdě mě ani nijak netoužila poznat. Byl jsem samotář, kterému přiřadili roli oblíbence celého města. Sam mi vyhovovala, protože hrála roli oddané přítelkyně a ostatní ode mě držela dál. Nic víc."

Nad sobeckými důvody, proč se mi ulevilo, že není gay, raději nechci ani přemýšlet. Z jeho přiznání mi je ale smutno.

"Život není hra," slyším sama sebe. "Ve skutečném životě nehraješ jen pouhé role."

"Že ty jsi otevřená kniha, neznamená, že jsou takoví i ostatní." Svraští obočí a nakloní se ke mně. "Většina z nás předstírá, že jsme něco, co nejsme. Svoje skutečné já ukazuje jen několik málo vyvolených."

"Já nejsem žádná otevřená kniha."

"Spíš noviny." Odměřeně si mě prohlédne. "Čtu tě jako nadpisy na první stránce novin, Delilo."

Odfrknu si. "Fajn, tak jsem docela otevřená, ale chápu to. Všichni máme svoje soukromé já a veřejné já. Jenom říkám, že je docela smutné, že jste byli se Sam spolu jen z těchhle důvodů."

"Proč si myslíš, že jsi mě vždycky tak štvala?" prohodí Macon. "Protože jsi zatraceně dobře věděla, že to jenom předstíráme."

Pobaveně se usměju. "Myslela jsem si, že jste až moc umělí. Ne že vztah jenom předstíráte."

"Drzounko," zavrčí, avšak pobaveně.

Přiznám se, že se taky dobře bavím. Vyříkávat si to s Maconem je teď jednodušší. Což mě samotnou překvapuje. Chápu, že lidi dospívají.

Obvykle ale vidíte na vlastní oči, jak lidi dospívají a mění svou povahu. Věříte tomu, co vidíte. Macona jsem neviděla deset let. Nebyla jsem u toho, jak se změnil z chlapce v muže. A sice teď vypadá a chová se dospěleji, instinktivně na něj ale reaguju, jako by neuplynula ani minuta. I po letech jsem si o něm v první chvíli myslela jenom to nejhorší. Pomalu, ale jistě mě však nutí můj názor přehodnotit.

Protočím panenky, rozbalím mango a zakousnu se do něj. Je slaďoučké a dokonale zralé. Stejně jako Macon se snažím zachytit všechny kapky šťávy, která mi stéká po rukou.

Pozoruje mě přivřenýma očima. "Tady ti trochu uteklo." Bříškem palce mi otře koutek rtů – místo, o němž jsem se nikdy nedomnívala, že bych ho měla kdovíjak citlivé. A přesto mi jeho krátký dotek vyšle do těla záchvěvy rozkoše.

To zatracené místečko mě teď docela brní, maličko lechtá a mám co dělat, abych si ho neolízla. Macon mi zírá na rty, jako by moc dobře věděl, že na nich jeho dotek stále cítím. Kdy se mi ocitl tak nablízku? Vánek ke mně nese vůni jeho pokožky i horko jeho těla. Obklopuje mě jako měkoučká bavlna.

Chci se k jeho teplu přivinout, nasát ho do sebe. Koutkem oka něco zahlédnu. North stojí pod stromy několik metrů od nás. Úplně jsem na něj zapomněla. Nedívá se na nás – pozoruje okolí – a je i dost daleko na to, aby nás slyšel. Pohled na něj mě však přesto probere z poblouznění.

Spolknu sousto ovoce. "Neflirtuj se mnou, Macone. Stejně si mě neochočíš."

Cítím na sobě jeho pronikavý pohled, výraz v jeho tváři však zůstane čistě neutrální. Nejradši bych se ošila. Moc dobře vím, že do mě vidí, a uvažuju, co mu asi můj výraz prozrazuje.

Po chvíli se však poklidně, uvolněně usměje. "Kruci, prokoukla jsi mě." Nedůvěřivě se zamračím, protože to vzdal nějak moc snadno. "Aha..." Souhlasně přikývne. "Byla blbost předpokládat, že bys mi na to skočila."

Ztiší hlas a přistoupí ke mně. "Jsi úplně imunní. Jako vždycky."

Můj hlas odmítá spolupracovat. "Jasně."

Opře se dlaní o kmen stromu a pootočí se ke mně. Stojím ke stromu zády a skoro cítím, jak se Macon předloktím dotýká mojí tváře. Bože, má tak krásné řasy. Mám vážně problém.

Sklopí zrak k mým ústům a na rtech mu pohrává úsměv. Jeho hlas mě zalije jako horký sirup. "Je ti úplně jedno, co ti povím, viď? Klidně bych ti mohl přiznat, že dívat se, jak saješ mangovou šťávu, bylo to nejerotičtější, co jsem kdy viděl. Nebo že chci olíznout tvůj plný růžový spodní ret a zjistit, jestli je tak sladce lepkavý, jak si představuju."

Něžně se dotkne mého rtu. Cítím to až úplně dole v pohlaví.

"Ta tvoje plná ústa," zašeptá. "Pořád se na mě tím plným spodním rtem mračíš."

Nemůžu. Dýchat.

Jsem rudá žárem.

A za to všechno může Macon.

Macon, který se s rostoucím zájmem dívá, jak se mi s každým nádechem zvedá hruď. Macon, jemuž se z hrdla vydere zmučené zamručení.

S každým nádechem zavadím vrcholky prsou o jeho hruď. Zadrhne se mu dech. Zkusím štěstí a nakloním se k němu jen tak akorát, abych se ústy skoro dotkla jeho ucha. Nehne se ani o píď, neunikne mi však, že se mu zachvějí ramena.

Pousměju se, přestože celá hořím a kolena mi zeslábla. "Macone?" Vydá zvuk podobný slovu "ano".

Dovolím si jediný dotek a krátce se otřu nosem o jeho ucho – moc se mi líbí, jak se marně snaží potlačit zachvění – a tvrdě, neústupně ho vybídnu: "Vysmahni."

Macon se ode mě okamžitě odtáhne, jako bych ho od sebe odstrčila, a překvapením povytáhne obočí. Zadívá se mi do očí... a rozesměje se – kysele, výsměšně a trochu nuceně. "Na vteřinu jsem si myslel, že jsem tě dostal."

"Bez šance," opáčím a také se zasměju, stejně nepřirozeně jako on.

Poté se už vrátíme k nakupování. Kráčíme tak blízko sebe, že se čas od času otřeme jeden o druhého. Uvažuju, kdo z nás se tu snaží koho oblbnout.

11. kapitola

Delila

Příštího dne, když North přistaví auto, mu Macon oznámí, že jedeme do města na oběd. "My" – ne jenom on. Nechci být součástí "my". Zvlášť nechci jít na oběd s jeho agentkou. Pokud můžu soudit z té jednostranné konverzace, kterou jsem tuhle odposlechla, ta žena je proti mně zaujatá, takže oběd s ní mi nepřipadá jako úplně nejlepší kratochvíle.

"Ne, musím naplánovat menu a postarat se o seznam rozmařilých nesmyslů."

Macon mi oplatí vážný pohled. "Žádný z úkolů, které jsem ti dal, není rozmařilý ani nesmysl."

"Vážně? Poslat nějaké ženské košík kardamomových cupcakeů s levandulovým krémem od konkrétního pekaře, pro které musím jet až do Laguna Beach, protože nenabízejí dovážku domů, není rozmařilé? Vždyť bych je mohla upéct s klidem sama. Jestli chceš, můžu na ně drobnými zlatými písmenky vysázet nápis *všechno nejlepší*." Po pravdě mě překvapuje, že nespecifikoval, jakým fontem by nápis měl být vyveden.

"Jenže to by pak nebyly od jejího oblíbeného pekaře," namítne a unaveně povzdechne. "Je to moje maskérka. S tou ženou si musím nehnutě povídat celé hodiny, zatímco mě upravuje. Potřebuje vědět, že si jí cením."

Protočím panenky. "Nemusíš lidi podplácet dobrotami, Podfukáři." "Dělají to tu všichni."

"Takže být sám sebou nestačí?"

Povytáhne koutek úst, v očích se mu však úsměv neodrazí. "Copak copak, slečno Delilo, naznačujete snad, že jsem schopný získat si lidi na svou stranu svou osobností?"

"Když nažhavíš svoje osobní kouzlo, dokázal bys vymámit z jalové krávy tele, a dobře to víš."

Domýšlivě se usměje. Odvrátím se a vyhlédnu z okna, aby si nevšiml mého nenápadného úsměvu.

North nás zaveze do Chateau Marmont, starého hollywoodského hotelu, který připomíná hrad tyčící se nad Sunset Boulevardem.

Máme stůl na terase, usazený mezi šustícími palmami a ibišky obsypanými rudými květy. Nejraději bych nad tímhle podnikem ohrnula nos, protože sem lidi chodí proto, aby viděli ostatní a sami byli viděni, zároveň je to však opravdu příjemná restaurace, elegantní, krásná, pohádková.

Objednám si jejich verzi koktejlu Moscow mule a spokojeně se opřu. Tady, daleko od doktorovy ordinace, zalitá horkými slunečními paprsky, jsem šťastná.

Drinky nám přinesou, právě když k nám přiběhne uštvaně vyhlížející žena v šatech od Diora v barvě holubičí šedi.

"Moc se omlouvám za zpoždění," řekne Maconovi a krátkým polibkem na tvář ho zastaví, když se Macon chystá vstát. "Sto první je úplně ucpaná."

Dálnice je ucpaná pořád. Mám však tušení, že to ta žena ví a šlo jí jen o velkolepý příchod. Je vysoká a štíhlá a dlouhé tmavě hnědé vlasy jí spadají kolem tváře v dokonalých vlnách. Vím, jakou dá práci, aby vlasy vypadaly takhle dokonale – buď si ráno přivstala o několik hodin dřív, nebo má nonstop rezervaci v kadeřnickém salónu.

Tak jako tak na mě udělala dojem a zároveň jí závidím. Vlasy jsem si nemyla, co nejdéle to bylo možné, dneska ráno ve sprše jsem to ale vzdala, a navíc to s žehličkou na vlasy neumím tak dobře jako moje stylistka. Což znamená, že mám vlasy příliš načechrané.

Karen se posadí a s dramatickým povzdechem se opře o lokty. Je tak o pět let starší než Macon a já a působí tvrdě, jako by jí křivky v koutcích rtů způsobilo neustálé mračení místo úsměvů.

"No," pronese a pohlédne na Macona, "vypadáš mnohem lépe." "Aspoň jsem se už zbavil vozíku," odpoví Macon a napije se ledového čaje.

"Díkybohu za ty dary," pronese Karen důrazně. "Studio chce, abys vypadal silně a zdravě, jinak se začnou obávat, že se na tu roli možná nehodíš."

Nelíbí se mi, že Macon nesmí dávat najevo, že má za sebou vážná zranění. Vždyť se bude léčit ještě celé měsíce!

Ani si neuvědomuju, že podrážděně pohupuju nohou přehozenou přes koleno, dokud na něm neucítím špičky Maconových prstů. Dotek je důrazný a krátký, stačí však, aby mě upoutal. Okamžitě přestanu a nohu postavím na zem.

"Karen," osloví svou agentku, "toto je moje nová asistentka a osobní kuchařka Delila."

Skoro jako bych se u stolu zjevila jako kouzlem a Karen mě spatřila až teď. Rychle si mě prohlédne modrýma očima.

"Chápu," odpoví Maconovi a pokrčením ramen dá jasně najevo, že pro ni nejsem důležitá.

Přimhouřím oči.

"Kde ses s ní seznámil?" zeptá se Karen, která si toho vůbec nevšimla. "Jednoduše seznámil," odpovím jí s úsměvem.

Všichni u stolu se zarazí. Asi jim moje odpověď připadá neurvalá. North po chvíli polkne a odfrkne si. Pohled jim oplatím. "Ale no tak. *Pretty Woman*? "Vítejte v Hollywoodu! Jaký je váš sen?"

"Ano, drahá, ten film znám." Karen na mě soucitně pohlédne. "Jen jsem si s vámi tu větu nespojila."

Naježím se. Vím, co vidí a co ne. V porovnání s hvězdami, s nimiž obvykle spolupracuje, jsem obyčejná. Nevyčnívám z davu. Nenosím šaty vyhlášených návrhářů ani se neusmívám na rozkaz.

Vím to, přesto jí to nedává právo jednat se mnou jako s blátem, které se jí přilepilo na podrážky. Trvalo mi roky, než jsem plně pochopila, že nemusím snášet nechutné chování ostatních.

Macon se moudře nakloní a mohutným ramenem mi částečně zablokuje výhled. Nebo se možná jen snaží postavit překážku mezi mou pěst a obličej své agentky.

"Chtěla jsi, abych se podíval na nějaký scénář."

Karen se rozzáří. "Ach, ano, mám ho tu. Je to přísně tajný projekt, takže tady o tom mluvit nechci."

"North a Delila se všechno dozvědí, ať už jim to řekneš, nebo ne," varuje ji Macon. "Protože já jim to povím."

Karen nakrčí nos. "Týká se to jisté komiksové franšízy a nového superhrdiny..." Významně se odmlčí.

"No, sakra," zamumlá North ohromeně.

Jestli je to tatáž franšíza, kterou mám na mysli, jsem ohromená i já.

"Marvel," dodá Karen a poposedne si. "Věřil bys tomu?"

Macon se opře a promne si bradu. "Nepovídej." Mluví sice klidně, poznám však na něm, že se snaží skrýt nadšení. Je to vidět, když víte, co

hledat. Ruka v klíně se mu maličko třese i v jeho nehnutém postoji. Macon tu roli chce.

Proč by taky nechtěl? Pokud bude jeho postava oblíbená, částku na výplatním šeku si bude moct napsat sám. Macon sice nemá hluboko do kapes, ale to, že si bude moct sám diktovat výši platu, znamená moc. A v La La Landu, jak Hollywoodu přezdívá moje máma, moc znamená všechno.

Karen přikývne. "Tvůj výkon v *Temném hradě* na ně udělal dojem a pro tu roli si vyžádali přímo tebe."

Macon se ošije. "Dobře." Zadívá se na mě a ani jeden z nás pohled neodtrhne. Restaurace zmizí, zůstaneme tu jen my. Macon se na mě dívá, jako by říkal: "Věřila bys tomu? Je to úplně šílené!" Po pravdě věřila. Vždycky jsem věděla, že není nic, čeho by tenhle muž nedosáhl.

"Dobře," odpoví své agentce, aniž by ode mě odtrhl oči. Nakonec se však odvrátí a kouzlo je to tam.

Karen nespokojeně stiskne rty, rychle však zamračení zažene a soustředí se jen na Macona.

Objednáme si oběd a Macon se s Karen pustí do plánování, jak by mohl tu roli získat. North navrhne cvičení, která Maconovi pomůžou překonat zranění.

A já jím.

Ne že by jejich konverzace nebyla zajímavá, jen k ní nemám jak přispět. Čas od času mě Macon požádá, abych zanesla do jeho kalendáře nějaké datum nebo poznámku. Udělám to, všimnu si však, že si všechna data a body smluv pamatuje, proto uvažuju, jestli se mě jen snaží nějak zaměstnat, zvlášť když ho Karen pokaždé ujistí, že mu veškeré informace pošle.

Právě zapisuju další datum, když mi Macon zabloudí vidličkou do talíře a nabodne si na ni jednu moji arancini s černým lanýžem.

"Hej!" ohradím se. "Objednej si vlastní."

Bezostyšně mi ukradne další kuličku. "Jenže tyhle jsou moc dobré." "Tak sis je měl objednat. Ještě jednou to zkus a do té ruky tě kousnu." Natáhne se po další kuličce. Rozpoutá se souboj našich vidliček.

"Neber mi moje jídlo."

"Jenže tvoje je lepší."

"Já vím. Proto jsem si ho objednala."

"No tak, Kroketko. Už jenom jednu."

"Ne. Sněz si ten svůj salát. Je zdravý."

"Nesnáším salát. Salát mi může políbit víš co."

"Tak at' ti ho políbí, ty saláte jeden."

Se smíchem bojujeme vidličkami, které do sebe s cinkáním narážejí. Naši zábavu přetrhne hlasitý významný povzdech.

"Chováte se jako malé děti," pokárá nás Karen a znechuceně přitom nakrčí nos.

Macon se narovná a svraští obočí. Zadívá se na svou vidličku, jako by ji v životě neviděl, a palcem objede její hranu. Jeho výraz se pomalu změní ze zmateného přes podrážděný až po odměřený a nepřístupný. Odloží vidličku. Náhle je zas naprosto vážný.

"Delila ve mně probouzí to nejhorší."

Chci se mu vysmát, avšak neudělám to. Mám z jeho chování pocit, že by se mě mohl zbavit stejně snadno jako té vidličky. Kdy se jen poučím? Jsem naštvaná sama na sebe, že zapomínám, jak snadno mě k sobě Macon dokáže upoutat, přestože vím, že by mě klidně shodil z útesu, když bych to nejméně čekala.

A zlobím se sama na sebe, že mě ze všech lidí na světě musí pokárat zrovna Karen.

Věnuje mi – ovšem ne Maconovi – další vyčítavý pohled a poté už se zaměří na svého klienta. "Měl bys svou asistentku poslechnout. Očividně se v tučných jídlech vyzná."

Neříká to nijak laskavě. A tím pádem končím se snahou chovat se mile. Nebo zůstat zticha.

Otočím se k Northovi, který se pohodlně opírá a všechny nás pozoruje s neskrývaným zájmem. Je spojenec, kterého teď zoufale potřebuju. "Pověz mi něco..."

"Cokoli, kotě."

V tu chvíli ho miluju. Protože vím, *vím*, že mě oslovil kotě proto, aby podráždil Macona. Vidím mu to na očích i v křivce rtů, za nimiž jen stěží skrývá smích.

"To všechny agentky v tomhle městě docházejí na kurz Jak se stát typickou mrchou?"

V čelisti mu zacuká sval a Karen podrážděně zafuní.

"Mám pocit, že jim na něj Kalifornská univerzita nabízí zvláštní slevu."

Oba se zazubíme.

"Dobrá," vloží se do toho Macon, "to stačí."

Střelím po něm pohledem. *To vykládej téhle nádheře ze Sunset Boulevardu*.

Oplatí mi to úplně stejným pohledem. *Chovej se slušně*.

Přinuť mě.

Prohnaně se zazubí. "Později."

"Co bude později?" zeptá se Karen ostře.

"Později mu nabídnu své další služby." Poklepu si koutek rtů. Ať si ta ježibaba trhne.

Macon se málem udusí douškem vody. North se však hurónsky rozesměje.

"Líbí se mi," poví zamračenému Maconovi.

"No, mně ne," vyštěkne Karen a nakloní se ke mně. "Dejte si pozor. Mohla bych si vás dát k snídani." Prohlédne si mě. "No... možná k večeři." Teď už se ve mně vzedme vztek. "Sežerte si třeba ho—"

Macon mě popadne za zápěstí a jemně mě donutí se stáhnout. "Omluv se." V první chvíli mě napadne, že mluví ke mně, pronikavý pohled však upírá na Karen. "Od chvíle, kdy jsi přišla, se k Delile chováš přezíravě. To není dobrý nápad, protože v dohledné budoucnosti nikam nepřijde."

Nastane napjaté ticho, v němž Karen viditelně zvažuje, jestli si raději ukousnout jazyk, aby nemusela promluvit. Nakonec však ustoupí a skrz zaťaté zuby ucedí: "Omlouvám se, pokud jsem naznačila, že jste něco jiného než lehké jídlo."

Tak na to bych jí moc ráda něco řekla, problém je, že by se tím celá tahle situace akorát zhoršila. Přesto mě čertík na rameni nabádá, abych té ženě věnovala vlažný úsměv. "Omluva přijata. Zároveň se omlouvám, pokud jsem naznačila, že jste mrcha." Měla jsem jí to říct na rovinu.

Karen krátce pokývne, obrátí se k Maconovi a začne s ním probírat čísla a scénáře, které by si měl podle ní projít.

Sedíme venku na sluníčku, přesto mám pocit, jako by mě obklopovaly černé zdi. Chci se natáhnout po sklenici s vodou a ledem, horká tíha na zápěstí mi v tom však brání. Macon mi stále drží ruku, kterou na jeho stehně svírám v pěst. Projede mnou výboj. Vytrhnu se mu.

Aniž by se na mě podíval, okamžitě mě pustí. I poté však na pokožce cítím jeho dotek, jako by mi tím připomínal, že tohle je můj život, že odteď

jsem připoutaná k muži, který kdysi býval mým nepřítelem. Teď už nepřátelé nejsme. Problém je, že nevím, co jsme, ani jak mám bydlení s ním přežít.

Budoucnost se přede mnou rozprostírá jako dlouhá temná cesta. Cesta, na kterou jsem se sama vydala. Krucinál. Teď na to ovšem myslet nemůžu. Protože i na mé bezútěšné situaci je něco pozitivního. Podle naší dohody, pokud se Sam do konce roční lhůty vrátí, a ona se *vrátí*, dostanu za odpracované měsíce zaplaceno – a navíc nemusím platit nájem. Vezmu ty peníze, přidám je ke svým úsporám a začnu znovu. Otevřu si restauraci. Něco, co bude jenom moje.

Během jízdy zpátky domů však nedokážu setřást tíživý pocit porážky. Možná se mi Karen dostala pod kůži hlouběji, než jsem ochotná přiznat.

Macon sedí vepředu vedle Northa, který řídí, a mlčky vyhlíží z okna. North zachytí ve zpětném zrcátku můj pohled a vrásky od smíchu v koutcích očí se mu napnou. North sice neřekne ani slovo, přesto Macon vycítí, kam jeho přítel hledí. Přimhouří oči a střelí po mně pohledem. Ať už dojde k jakémukoli závěru, tvář mu potemní. Beze slova se však opře a opět se zadumaně zadívá z okénka. Což mi vyhovuje, protože vůbec nemám chuť si povídat.

Klidu se mi však dostane jen pomálu. Sotva nás North vysadí u domu a odjede do garáže, Macon mě odtáhne do stínu citroníku. Žluté plody ztěžklé šťávou mu visí nad hlavou jako zlaté kapky deště.

Aniž by mi dopřál chvíli oddechu, spustí: "Jedno si vyjasníme –" "Jestli jde o to, že jsem se ke Karen nechovala slušně, přísahám bohu, Macone, že tě hned teď a tady vykastruju a nechám supům."

Dlouze se rozesměje. "Karen je mi ukradená, chovala se odporně." Skloní se ke mně, abychom si viděli do očí. Ty jeho se lesknou. "A na moje koule nesáhneš. V téhle situaci jsou to nevinní přihlížející."

"Jsou k tobě přidělané, takže bych řekla, že s nimi mám volné pole působnosti."

Na vteřinku se mu zatřpytí oči. "Nikdy jsi nehrála fér, Kroketko." "Laskavě vycouvej. To tvoje pokrytectví mě dusí."

Naopak ke mně přistoupí ještě o kus blíž. Zavane ke mně vůně citrónů a příjemné horko jeho pokožky. Zachytím i náznak mátového ledového čaje, který pil při obědě, a do ucha mi dolehne jeho hluboký medový hlas. "Je mi jedno, co děláš ve svém osobním volnu –"

"Zadrž, já mám nějaké osobní volno? To teda zírám."

Skoro vyjeknu, když mě cvrnkne do lalůčku. "Úterky a čtvrtky. Od příštího týdne, drzounko." Palcem mě po lalůčku pohladí a odtáhne se. "A mohla bys už být zticha, ať taky můžu něco říct?"

Domnívám se, že to je řečnická otázka, proto se kousnu do rtu, nakloním hlavu a přimhouřím oči. Tváří se napůl dotčeně, napůl pobaveně. Obojí však rychle potlačí.

"Do tvého osobního života mi nic není," vyštěkne, "ale s Northem si nic nezačínej."

Ze všech... Vždyť mě North ani nezajímá a moc dobře vím, že já nezajímám jeho. Macon to očividně vůbec nechápe a domýšlí si kdovíco. A já tomu blbečkovi rozhodně nehodlám vysvětlovat, jak se věci mají. Nadechnu se, chvíli dech zadržím a pomalu vydechnu. "Vážně?"

"Ano, vážně. Nepotřebuju mít v domě dusnou atmosféru, až se mí dva zaměstnanci budou jeden druhému vyhýbat, protože se jim okoukal sex. A věř mi, že k tomu dojde."

Nejradši bych se rozesmála. Nejradši bych mu jednu vrazila. Zrychlí se mi dech. "Což znamená, že si s Northem nesmím nic začít, jenom dokud pro tebe pracuju. Díky za informaci."

Maconovi naskáčou na tvářích rudé skvrny. Dokonce bych i přísaha, že zavrčel. Z hrudi se mu vydere podivný zvuk a pevně stiskne rty.

"Nehodí se k tobě, Delilo. Leda bys ujížděla na zbytcích po Sam."

Ostře se nadechnu, jako by mi vrazil facku. Tak tohle bylo pod pás. Nejen vůči mně, ale i vůči Northovi. Zahoří mi obličej. Maconovi se v tmavých očích mihne něco jako pocit viny, rychle ho však vymění za tu panovačnou povýšenost a bojechtivě nadzvedne bradu.

"Tak dobrá," vyrazím ze sebe. "V tom případě jsi tedy ze hry i ty."

Sotva to vyřknu, nejradši bych ta slova vzala zpátky. Projede mnou ostré, mrazivé zděšení. Proč jsem to jenom řekla? Proč? *Proč?*

Bože, zase se mu na rtech rozlil ten samolibý úšklebek. Maličko přimhouří oči. A ten jeho úsměv – to je úsměv muže, který je sám se sebou navýsost spokojený. "Aspoň už vím, že jsi nade mnou uvažovala, Kroketko."

S těmi slovy se otočí a pomalu odkulhá do domu.

12. kapitola

Macon

"Mám problém."

North se na mě zadívá. Sedíme v mém domácím kině a sledujeme záběry na souboj na meče z poslední řady *Temného hradu*. Asi za týden už budu mít zápěstí i žebra dost zahojená na to, abych se mohl vrátit k tréninku, do té doby si zkušenosti udržuju tím, že se s Northem dívám na natočené záběry a diskutujeme o nich.

"Zvládneš to," ujistí mě. "Mezi kaskadéry nenajdeš nikoho, kdo si nezlomil jednu dvě... nebo deset kostí. Jasně, ze začátku to bude pekelně bolet, ale rychle se vrátíš do formy. Navíc jsi hlavní hvězda. Až to bude aktuální, probereme spolu, co můžeš a nemůžeš dělat."

Měl bych ho nechat při tom, že se moje poznámka týkala mojí kondice, jsem na tom ovšem nejspíš psychicky dost bídně, protože mu to vysvětlím: "Tím problémem je Delila."

North se zazubí, nenápadně, ale domýšlivě. "Vida, tak krásná slečna Bakerová tě takhle zaskočila, jo?"

"Krásná?" Zpražím ho pohledem.

"A ne?" Teď už jeho domýšlivý úšklebek nijak nenápadný není. "Podle tebe není krásná?"

"Mám snad oči, ne?"

Delila je krásná. Nenápadně krásná. Nikdy se k ní při vstupu do místnosti neobrátí oči všech přítomných, zvlášť ne v Los Angeles, které je krásných žen plné jako udržovaná zahrada. Mezi dokonalými růžemi se však Delila podobá své květinové jmenovkyni – je složitá a nečekaně plná života – a díky ní si člověk uvědomí, že růže jsou v porovnání s ní obyčejné.

Nic z toho ovšem Northovi neřeknu. Místo toho se na něj zamračím. "Dotkni se jí a skončíš se stejnou sádrou jako já, i kdybych musel někomu zaplatit, aby tě do ní dostal."

Rozesměje se. "Nasíráš se úplně zbytečně. Ale neboj, budu se od ní držet dál."

Zamručím, avšak nakonec zavrtím hlavou. "Ne, nic takového, budeš se jí naopak držet pěkně nablízku, protože tam venku ještě pořád číhají ty magorky. Nechci, aby se jí něco stalo jenom proto, že se chce ke mně někdo dostat."

Na mrazivý okamžik se ocitnu zas ve svém autě, silnice mizí a já vím, že z ní letím pryč. Opět jsem vyděšený, nejvíc ze všeho však cítím lítost. Lituju v tom svém prázdném životě příliš mnoha věcí. To, že Delila dojde k úhoně, si však na tenhle seznam nepřipíšu. "Hlídej ji, kdykoli vyjde z domu."

North stiskne rty. "Beru na vědomí."

Vím, že ano. V tomhle je na Northa spolehnutí.

"Určitě je dobrý nápad mít ji tady s tebou pod jednou střechou?" zeptá se.

"Nejspíš ne. Přivádí mě k šílenství. Zrovna dneska ráno se se mnou půl hodiny hádala o rozdílu mezi přepuštěným máslem a ghí. Na to jsem jí nakonec řekl, že na to kašlu, protože si kvůli debilnímu jídelníčku nesmím k máslu ani čichnout, natož abych ho směl ochutnat."

North se uchechtne.

Promnu si rty, abych skryl úsměv. "A ještě má tu drzost mi říct, že to mám blbý, protože mi všechna jídla stejně připravuje na přepuštěným másle."

Zatraceně jsem si užíval každou vteřinu naší hádky. Jo, flirtujeme spolu. Naštvaně. Existuje pro to nějaké slovo? Mělo by.

"Co je sakra ghí?" zeptá se North a úkosem na mě pohlédne.

"Další ingredience multikulturní polévky, kterou je Amerika." Když se na mě jen zamračí, dovysvětlím: "Jestli to chápu správně, je to druh přepuštěného másla, ale připravovaný jinak a využívaný v indické kuchyni. Zbytek si musíš dogooglit, protože já ti tu *nebudu* slovo od slova opakovat Delilino sáhodlouhé vysvětlení. Jednou mi to bohatě stačilo."

Což je z větší části pravda a pohled na růžový nádech Deliliných tváří a podrážděný lesk v jejích očích za to skoro sál. Navíc kdykoli se spolu hádáme, nadskakují jí prsa. Klidně si o mně myslete, že jsem prasák, že jsem si toho všiml, ale všiml, a taky si to pokaždé zatraceně užívám.

Northovi opadne úsměv. "Nevím, proč jste z té své dohody dávno nevycouvali. Vždyť je to mučení."

Nepříjemně se mi sevře žaludek. "Naši dohodu neporuším. Ranilo by to Delilinu hrdost." Navíc jsem to v minulosti udělal tolikrát, že to už nikdy nehodlám opakovat. "Kromě toho ta naše dohoda možná vyláká Sam z úkrytu. Ani ona není tak krutá, aby své sestře narušila život až do takovéhle míry."

North nevypadá, že by mi něco z toho věřil byť vteřinu. Nedivím se mu, je to prachmizerný argument. To hlavní si však nechci přiznat ani sám sobě: nechci, aby odešla.

Něco se ve mně probudí nebo zapadne na místo. Nevím, co z toho, ale najednou se chce všechno ve mně tím pocitem opájet a už ho nikdy nepustit.

"Je to složité," zamumlám. "Nikdy jsme s Delilou nevycházeli. Její máma říkávala, že jsme spolu bojovali jako krysy nad zbytky jídla. K Delile ale chovám úctu. Vždycky tomu tak bylo."

"Víš," spustí North, "je to vlastně docela vtipné –"

"Sbohem moje naděje, že o tom přestaneš mluvit."

"Chtěl jsem jenom říct, že kdybys mi Sam a Delilu představil zároveň, myslel bych si, že tvoje bývalá je Delila, ne Sam."

Poposednu si, abych seděl pohodlněji. "Sam je daleko spíš můj typ."

Ženy, s kterými si začínám, jsou v sedmém nebi, že na sebe můžou strhávat všechnu pozornost. Po pravdě "můj typ" začal právě u Sam. Pravda ale je, že mě už dávno nepřitahuje. A i dřív jsem o ni měl jen vlažný zájem.

Když si to tak uvědomím, je docela fascinující, že jsem nikdy žádnou ženu nechtěl natolik, abych kvůli ní ztratil hlavu a zapomněl, kdo jsem. Sex pro mě nebyl nikdy nijak důležitý. Vždycky jsem jím jen uspokojoval nutkání, netočil se ovšem kolem něj můj život. Nikdo nečeká, že muž přizná, že je jeho sexuální život jedna velká katastrofa a že tomu tak bylo vždycky. Bere se to jako jeho selhání.

North mě pozoruje a vidí toho až moc. "Na Sam ses nikdy nedíval, jako by byla…" S pokrčením ramen se odmlčí.

"Jako by byla co?"

"Máslo."

Odfrknu si, nijak přesvědčivě to však nezní.

"Na druhou stranu Delila –"

Ozve se zaklepání. My o vlku a vlk si nás najde.

"Ano?" křiknu. Jsem za to vyrušení vděčný.

Dovnitř strčí hlavu Delila. Vlasy jí ve světle projektoru září. "Ahoj. Máte na pilno? Protože jsem upekla sušenky."

"Sušenky," zopakuju po ní. Bože, ta ženská mě pokouší.

Uličnicky se usměje a tváře se jí přitom zakulatí jako veverce. "Neboj, jsou zdravé."

S Northem si vyměníme pohled.

"Tedy..." Vejde s talířem dál. "Tak zdravé, jak to jenom u sušenek jde."

"Takže budou hnusné," zamumlám. Štve mě, že musím držet tak přísnou dietu.

Zablýsknou jí oči. Výjimečné oči. Mají tak světlou barvu, až to člověka zarazí. Kdykoli jsem se jí do těch očí podíval, cítil jsem její pohled až hluboko v nitru. Říkám si, jestli mezi námi taky vnímá totéž podivné napětí jako já, když jsme spolu.

Jestli ano, nedává to najevo. Místo toho se na Northa zářivě usměje. "Takže ty sušenky jsou asi jenom pro tebe."

"Hele!" ohradím se a natáhnu se po talíři.

Protože mě moje rozbité tělo zpomaluje, Delila se mi bez problémů vyhne. "Ne, ne, trvám na tom. Nikdy bych si netroufla naservírovat ti hnusné jídlo, ty jeden panovačný generále."

Panovačný generále?

North s úsměvem od ucha k uchu kouše sušenku. "Je to dobré. Co je to?" Delila se rozzáří. "Sušenky bez mouky s hořkou čokoládou a pecičkami burákového másla. Obsahují hodně bílkovin."

"Snědl bych jich celý talíř," poví jí.

Teď už Delila skoro vrní. "Jsou všechny tvoje, jestli chceš."

To snad není možné. Stačila jediná pitomá žárlivá poznámka a teď za to platím.

"Tak jo, drzounko," vložím se do toho a natáhnu se po sušenkách. "Dej mi jednu."

"Drzounko?" Dá si ruku v bok. "Tímhle mě chceš přemluvit, abych ti jednu dala?"

"Jsi, nebo nejsi moje kuchařka?"

Přimhouří oči, pohled však upírám jen na talíř. Možná mi je hodí na hlavu, takže musím být rychlý. "Tohle už je podruhé, co jsi mi předhodil, že jsi můj šéf."

Zazubím se. Dobře se bavím. "Co jsi mi to slíbila? Jo, už vím. Když to udělám potřetí, ukážeš mi vulgární gesto."

Delila se opře bokem o opěradlo Northova křesla. Nelíbí se mi, jak blízko je její zadek k jeho hlavě. Vůbec se mi to nelíbí. Aspoň že na mě ale špulí ty plné rty. "Ušetřím ti to čekání."

Volnou ruku sevře v pěst a zapumpuje. To gesto se dalo čekat, ne však výboj žáru, který mi projede tělem přímo do rozkroku.

Sakra. Úplně cítím pohyb její ruky na svém tvrdém ptákovi. Potlačím zasténání a lenivě se na ni usměju. "Vypadá to, že s tím máš dost zkušeností, Kroketko."

Jestli chceš další zkušenosti, sem s tím, jsem tu celý týden a rád ti pomůžu.

Ani nemrkne. "Mám celou řadu nadání, Podfukáři."

"To se vsadím." Pták se mi v kalhotách zvedá a těžkne. Sakra. *Klidni se, Sainte*. Je to ovšem snazší říct než udělat. Dívá se na mě a nehodlá ustoupit. Vůbec netuší, co ve mně probouzí. Vztek to není.

Mám vážně velký problém. *Docela by pomohlo, kdybys s ní přestal flirtovat, debile*.

Odkašlu si a pohlédnu na Northa, který na mě pobaveně zírá.

"Máslo," prohlásí.

Představuju si, jak ho mlátím do koulí.

Delila se na něj zamračí. "Co prosím?"

North si s dokonale nevinným výrazem vezme další sušenku. "Jenom jsem si říkal, jestli jsi do nich dala máslo."

Delila zatěká mezi mnou a Northem pohledem. Jestli vyzradí, co tím měl doopravdy na mysli, zabiju ho. Udržím neutrální tvář a celý napjatý čekám.

Delila na mě chvíli hledí a poté se přidrzle usměje. "Použila jsem přepuštěné máslo."

Se zasténáním si promnu obličej. "Fajn, vzdávám se. Jsi nejlepší kuchařka na zemi a nic z toho, co vaříš nebo pečeš, není hnusný. Už si můžu dát sušenku?"

"Hmmm..." Předstírá, že si to musí rozmyslet. "Ne, nemůžeš." "Cože?"

"Máš pravdu. Nejsou pro tebe dost zdravé. Uff, tohle mohl být pořádný malér, Podfukáři." Rychle jako blesk se natáhne a zacuchá mi vlasy. Ten

nečekaný dotek mě tak omráčí, že když se konečně vzpamatuju, je ta tam a nese se ke mně jen její zlomyslný smích.

"Delilo Ann Bakerová!" křiknu za ní. "Za tohle zaplatíš!" Jedinou odpovědí je mi šílený smích.

Rozhostí se ticho. Uvědomím si, že North tu se mnou pořád ještě je. Tváří se samolibě, avšak zároveň soucitně. "Jo, uznávám, máš problém."

Delila

North se mě přišel zeptat, jestli bych s ním jela do Beverly Hills, a mě vážně naštve, že mě v hrudi bodne osten viny. Macon mi nemá co přikazovat, abych se od Northa držela dál. Navíc s ním potřebuju jet, protože Karen zavolala, ať v její kanceláři vyzvednu Maconovi několik scénářů. Nechce je svěřovat kurýrům ani posílat e-mailem. Připadám si, jako bych jela vyzvednout Archu úmluvy.

Protože North v sobě má něco z Indiany Jonese, říkám si, že se jako můj doprovod hodí.

"Tak jo." Z háčku u zadních dveří vezmu kabelku. "Ale řídím."

North zaváhá. "Jsem šofér. Mám to v pracovní smlouvě."

"Jsi šofér, jenom když vozíš svého šéfa."

North si složí paže na hrudi a nehne se ani o píď. "Jsem zkušený řidič kaskadér."

"To je fajn. Určitě jako kaskadér odvádíš skvělou práci."

Vytáhnu klíčky a zamířím ke svému milovanému MINI Clubmanovi, který nečinně stojí ignorovaný na příjezdové cestě. North mě s povzdechem následuje. Přes rameno po něm střelím pohledem. "Budeš kvůli tomu kňourat?"

Pobouřeně si přitiskne ruku na srdce, jako bych ho urazila. "Nikdy nekňourám."

"To je dobře. Tak nasedej."

Sednu si za volant a pohladím ho. "Ahoj, mazlíku. Mamča se ti vrátila."

North po mně střelí pobaveným pohledem a zabouchne za sebou dveře.

"Budeš si s tím autem celou dobu povídat? Jestli jo, tak asi vážně začnu kňourat."

Se smíchem nastartuju a vyrazíme. Znovu promluvím až na dálnici. "Doteď jsi na mě působil jako docela pohodář. Vážně ti tak moc vadí, když

řídí žena?"

Stiskne si kořen nosu a vyhlédne na modrý pruh oceánu.

"Saint se zblázní," zamumlá.

"Macon? Proč? Protože spolu jedeme na pochůzky? To má blbý." Tak jo, ještě pořád jsem trochu nabručená a pořád si připadám provinile. Kruci.

North po mně střelí pobaveným pohledem. "Proč by mu mělo vadit, že spolu jedeme na pochůzky?"

Moudře to Northovi neobjasním. "To mi řekni ty."

Mohutný muž vyhlédne z okna, jako by zvažoval, jestli by z něj neměl za jízdy vyskočit. Vzhledem ke své praxi by nejspíš předvedl elegantní kotoul, oprášil si kolena a vykročil směrem k Beverly Hills jakoby nic.

"Kvůli té nehodě," přizná North. "Je od ní... obezřetný."

Pochopím, že touhle informací právě vyzradil něco z Maconova soukromí. Nedivím se Maconovi, že má z řízení auta jisté obavy. Kdybych sjela ze silnice a omotala auto kolem stromu, nejspíš bych měsíce do auta nesedla.

North ztiší hlas. "Přikázal mi, abych tě vozil, kamkoli budeš potřebovat." Motor auta vrní, já svírám volant a přemýšlím.

"Tak proto ses zeptal, jestli bych s tebou jela do Beverly Hills. Věděl jsi, že po mně Karen chtěla, abych vyzvedla scénáře."

"Mám ve stejné budově schůzku s kolegou," namítne, avšak po chvíli schoulí ramena. "Ale ano, byl to ten hlavní důvod."

"A to jsem si myslela, že máš rád moji společnost." Odpovědí je mi ticho. Skoro slyším, jak sebou trhnul. Vykulím na Northa oči. "Panebože, že jsi dostal taky přednášku, co?"

Kysele se usměje. "Jestli myslíš přednášku na téma "Jestli se na Delilu byť jen podíváš, zpřelámu ti hnáty", tak ano."

Překvapením se rozesměju. "Přednáška, kterou jsem dostala já, takové násilí nezahrnovala. Spíš mě jen vztekle varoval." Stisknu rty. "Ten arogantní... Osina v zadku to je. Vůbec ho nechápu."

"Zákaz osobních vztahů mezi zaměstnanci je běžnou součástí zaměstnání." Nepřipadá mi, že by podle něj mělo Maconovo vměšování právě tuhle příčinu. Ani já tomu nevěřím.

Macon mi už od dětství strká nos do osobního života. Všem klukům, o něž jsem kdy projevila jakýkoli zájem, okamžitě navykládal, jaké mám

vady. Utekli, jako by jim za patami hořelo. Nikdy mě ani nenapadlo, že by to dělal ze žárlivosti. Macon to dělal čistě naschvál. A teď to dělá zas.

"Za prvé jsem žádnou pracovní smlouvu nepodepsala a žádný manuál taky neexistuje. To víme oba. Za druhé Macon to řekl, protože je kretén, co má pod čepicí. Ne, kretén, co má pod čepcem zdobeným kytičkami."

North se zasměje, avšak střelí po mně obezřetným pohledem. "Nebyla jsi... No, podle mě jsi skvělá a krásná, ale –"

Zrudnou mu špičky uší. Rozpačitě se ošije. A ten zlomyslný ďáblík ve mně na to prostě musí reagovat.

"Ale co, Northe?" Udělám na něj smutné oči. "Ty mě nemáš rád?" Odkašle si. "Jasně že mám, ale…"

"To Macon, že? Stojí v cestě naší lásce."

North zbledne, několikrát rychle zamrká a zůstane na mě zírat s pusou dokořán. Skoro už to vypadá, že zvažuje, jestli by neměl vyskočit z jedoucího auta, nakonec se mu však do tváří barva vrátí. Přimhouří na mě oči. "Děláš si ze mě srandu, co?"

Pobaveně se rozesměju. "Omlouvám se, ale strašně ses bál, že mě urazíš."

"Promiň. Bylo to ode mě docela namyšlené, co? To je..." Nervózně se usměje. "Víš co? Už raději sklapnu."

"Aby bylo jasno, nebrečím tu nad rozlitým mlékem. V tomhle směru o tebe zájem nemám." Úkosem na něj s úsměvem pohlédnu. "Ne že bys nebyl fešák."

Odfrkne si a zavrtí hlavou. "Už chápu, proč Saint nikdy netuší, jak si u tebe stojí."

Se smíchem odbočím na další dálnici. Los Angeles je plné dálnic. "Bavit se o tom je vážně dost zvláštní, ale po pravdě jsem otrávená už jen z principu. A Macon mě prostě obecně hrozně otravuje."

"Asi protože jste si tak podobní."

"Podobní? Ehm, ne."

"Oba jste tak nepříjemně přímočaří, hrdí, paličatí –" "Hej!"

North se zazubí a kývne ke mně bradou. "Nic z toho podle mě není vada. Znám Sainta už dva roky a je můj nejbližší kamarád. Oba jste taky neobyčejně loajální."

"Loajální? Macon že je loajální? Mluvíme o tom samém člověku?"

"Jestli to nevidíš, tak se nedíváš pořádně," odpoví North tiše.

Žaludek se mi sevře nepříjemným pocitem. Nevím, jestli je to pocit viny, nebo rozpaky, ale ošiju se.

"Vím, že mu Samantha sebrala hodinky." Vztekem mu škubnou rty a zablýsknou oči. "Vím, že pro něj pracuješ, abys mu to splatila, takže podle mě jsi úplná světice."

Odvrátím se. Znovu se za Sam zastydím a naštvu se na ni.

"I tak to ale pro tebe musí být pěkně hořké sousto, proto bys měla vědět, že i když se Saint občas chová jako vůl, je jasné, nebo aspoň *mně* je jasné, že jeho chování vůči tobě není ovlivněno nějakou dávnou roztržkou."

Teď mám co dělat, abych se znovu neošila. "Nevím, co na to říct."

"Nemusíš říkat vůbec nic." North zavrtí hlavou a tiše se uchechtne. "Tohle je *fakt* dost nepříjemný, ale chtěl jsem ti jenom říct, že si tě ceníme. Bez ohledu na to, jak to celý začalo."

"Jsi fajn chlap, Northe."

"Jenom se snažím udržet klid a mír, paninko." Chytne se za krempu imaginárního klobouku.

Zasměju se. Hned mám lepší pocit. "Tak jaký je tvůj životní příběh?" "Musím mít nějaký životní příběh?"

"Každý ho má. Některé jsou nudné, některé ne, ale všichni ho mají."

"Všichni v mojí rodině jsou kaskadéři – táta, bratr, sestra i já. Tak jsem poznal Sainta. Jsem během natáčení *Temného hradu* jeho dublér."

"Vážně?" Nikdy bych si ho s Maconem nespletla, ale když pominu barvu vlasů, jsou oba zhruba stejně vysocí i stavění.

"Na natáčení si barvím vlasy načerno," vysvětlí, když si všimne mého pohledu. "Umělý vous ale setsakra škrábe."

Sice jsem seriál nesledovala, ale viděla jsem fotky Macona coby Arasma. Často ho zachycují v koženém brnění, jaké nosívali římští vojáci, a těžkém kožichu, vlasy má nahrubo sestříhané a trčí mu do všech stran. Čelist mu zakrývá plnovous. Nikdy jsem na vousy nebyla, ale Maconovi ten neupravený vzhled sluší.

North si protáhne nohy. "Protože Saint i já natáčíme souboje na meče, dostal jsem na starost i jeho výcvik. Pak se přihodila ta šílená fanynka a nehoda a –"

"Cože?" vyjeknu. "Jaká fanynka?" "Neříkej, že to nevíš." "Jak bych to mohla vědět?" Sevřu volant ještě pevněji.

North tiše zakleje. "Saint říkal, že to s tebou probere –"

"Co se stalo?" Obrátí se mi žaludek. Polknu žluč. "Prosím, Northe."

Zacuká mu brada, ale vyhoví mi. "Má spoustu fanoušků. Občas se do něj někdo poblázní víc, než by bylo zdravé, a ztratí kontakt s realitou. Zajistili jsme, že nic z toho, co ti teď řeknu, neprosáklo do novin. Jednoho večera dvě ženy sledovaly Sainta, když jel domů, a příliš se na něj nalepily. Nevíme, jestli to udělaly schválně, nebo to byla nehoda, ale narazily do něj. Pršelo, silnice byla kluzká. Saint ztratil kontrolu nad vozidlem. I ty ženy zastavily. Ale jenom proto, aby si ho mohly vyfotit zaklíněného ve vraku."

Zaskřípu zuby. "Kristepane."

Projede mnou čirý šok. Kdybyste se mě ještě před měsícem zeptali, jestli bych někdy Macona Sainta chtěla bránit jako matka medvědice, vysmála bych se vám do očí. Teď se nesměju. Je mi zle.

Představím si Macona, raněného někde v temnotě, zatímco si ho nějaké pipiny fotí. Nejradši bych obrátila auto a jela ho utěšit. Takový pocit vůči Maconovi vůbec neznám.

"Proč mi to neřekl?" Ztěžka polknu. "Měl mi to říct."

"Ano, měl. Nevyčítej mu to. To už by si raději nechal vytrhat nehty, než aby o tom mluvil." North si promne spánky a zamračí se. "Myslí si, že kdyby zachoval rozvahu, neztratil by nad autem kontrolu."

"To je blbost. Vždyť ho *sledovaly*. Na jeho místě bych byla úplně vyděšená."

"Macon má rád všechno pod palcem. A nikdy nepřizná strach."

"To je fakt," uznám a povzdechnu si. "Bože. Nemůžu uvěřit, že mu to někdo udělal."

"Stalkeři... Prachmizerná stránka slávy."

"Ono je takových lidí víc?" zašeptám. Strach o Macona mi svírá hrdlo. "Bláznivky, co ho sledují na každém kroku?"

Nad odpovědí chvíli přemýšlí. "Nikdy se nedá předem poznat, komu z nich přeskočí. Saint i studio ale souhlasili, že bude během rekonvalescence pod ochranou. Jakmile se zase začne natáčet, vrátím se k tréninku a kaskadérství a Saint, pokud bude chtít, dostane jiného bodyguarda."

Jestli bude chtít? To ať teda kouká chtít!

Zarazím se. Proč mě to tak zajímá? Ne, je to naprosto normální reakce. Jasně že mě to zajímá, Macon je koneckonců člověk. Zajímalo by to každého s kouskem soucitu v těle. Tím se však nevysvětluje, jak osobní mi to připadá ani proč mě v žaludku mrazí. Bojím se o *něj*. Konkrétně o něj.

To uvědomění mě omráčí. Raději zapnu rádio. North i já pak už jen mlčky posloucháme The Strokes.

O dvě hodiny později se moje zádumčivá nálada změní v podráždění. Karen mě nechala čekat před svou kanceláří. Je to tu moc hezké, podlaha je z naleštěného betonu, po zdech se táhne obnažené potrubí a oslnivě bílé zdi zdobí barevné moderní obrazy.

Jednu zeď zasvětila fotografiím svých klientů, na nichž se Karen směje s největšími legendami Hollywoodu i teprve vycházejícími hvězdami. Na fotce s Maconem se Karen tiskne k jeho paži a prsty se snaží ovinout kolem jeho mohutného bicepsu – a nejde jí to. Macon se s nenápadným zdvořilým úsměvem dívá přímo do čočky fotoaparátu.

Je trochu jako chameleon. Někdy je z něj zadumaný byronovský hrdina, jindy působí jako dokonalý americký sportovec, a když se podíváte znovu, je z něj děsivý a brutální rabiát. A přesto je to pořád Macon s jeho symetrickými rysy a nepopiratelnou krásou.

Právě teď se na jeho obličej mračím a zadek mě bolí ze sezení v koženém křesle tak úzkém, že ho určitě navrhli proto, aby se na základě šíře zadku vytřídili ty, o které tu nikdo nestojí. Čekají tu se mnou další dva lidé, krásná mladá žena, určitě ne starší než devatenáct let, která mi připomíná Lorde, a muž mého věku, který mi svojí pohlednou tváří připomíná Matta Bomera. Oba jsou napnutí jak struny, snaží se to ovšem nedat na sobě znát. Oba čekají kratší dobu než já.

Karenina asistentka zachytí můj pohled a rychle se odvrátí. I ona je krásná – určitě to musí mít už v požadavcích na uchazeče o místo – a na nohách má lodičky na vysokém podpatku, které jí jsou moc malé. Vím to, protože už dobrou čtvrthodinu se jí snažím nezírat na špičky, z kterých jí vykukují prsty.

Najednou si uvědomím, že tu přemýšlím nad prsty u nohou cizí ženy. To stačí. Buď se můžu pokusit dostat přes slečnu Podpatkovou – což je asi vzhledem k tomu, že mám kotníkové tenisky, snazší říct než udělat – nebo

můžu jít Karen pořádně na nervy. Jít na nervy Karen mi připadá jako mnohem větší zábava.

Jsem žena mnoha dovedností. Vařím, peču a znám písničky. Umím udržet tóninu, ale ceny nikdy nevyhraju. Pamatuju si ale texty písní. Pamatuju si jich desítky.

Odložím kabelku, usměju se na přítomné a všem se zadívám do očí. Nijak mě nepřekvapuje, že mi pohled opětují více či méně ostražitě. Divní lidé zaujmou na Sunset Boulevardu, ne však v talentové agentuře. Nebo aspoň ne v tom dobrém slova smyslu a o to mi jde.

"At first I was afraid." Pomalu vstanu. "I was petrified."

Začnu zpívat "I Will Survive" a dvojnice Lorde vykulí oči. Modroočko se zazubí. A Karenina asistentka vyděšeně zvedne telefon.

Vyhodím ruce do vzduchu a pustím se do písně. Dávám do toho úplně všechno. Přidám i jazzové ručičky, protože každé vystoupení potřebuje něco extra.

Modroočko začne tleskat a pobízet mě, zatímco mladá žena – která si rychle přesedla na opačný konec čekárny – se směje do dlaní.

Stojím na křesle, se vší vervou vyřvávám, jak přežiju, a Karen ve své kanceláři celá rudá zuří. Ode dveří se ozve potlesk. Otočím se a spatřím Northa a dalšího muže, kteří mě sledují. North zvedne oba palce, čímž si od Karen vyslouží zamračení.

Vzhledem k tomu, že stojím na nejužším křesle na světě, není moje poklona tak elegantní, jak bych si přála.

Karen ke mně přistoupí a máchá rukama, jako by si chtěla vytrhat všechny vlasy... nebo mě roztrhnout jak hada.

"Co to tu děláte?" zasyčí.

Celá zpocená a udýchaná seskočím ze svého pódia.

"Zahřívám hlasivky," vysvětlím. "Líp mi to ale jde s doprovodem." "*Nejste* vtipná, Bakerová."

"Pro vás paní Bakerová. A stejně tak není vtipné, že jste mě tu nechala čekat celé hodiny, jenom abyste mi ukázala, kde je moje místo." Napiju se vody ze své láhve. "Teď mi dejte ty zatracené scénáře, jinak začnu zase zpívat a věřte mi, znám mraky písniček."

Do deseti vteřin mám scénáře v ruce.

13. kapitola

Macon

Sladká kroketka: Právě se dívám na tvoje stránky na sociálních sítích.

Delila s Northem odjeli asi před hodinou. Byl jsem rád, že od ní budu mít chvíli klid, i když vím, že se na mě ještě pořád zlobí, přestože netuším, jak to napravit. Že mi píše, beru jako dobré znamení. Na druhou stranu se možná jenom nudí.

Já: To už ti chybím?

Sladká kroketka: Jo, odpočítávám vteřiny, než tě znovu uvidím. (Domysli si, že právě protáčím panenky.)

S pobaveným smíchem odpovím.

Já: Klidně si protáčej panenky, jak chceš, já ale vím, jak to doopravdy je, Kroketko.

Sladká kroketka: Jasně. A teď vážně, Macone, tvoje stránky jsou v katastrofálním stavu.

Já: Co je s nimi špatně?

Osobně jsem si vždycky myslel, že jsou docela dobré na to, že se o ně nerad starám a při každém novém příspěvku, který zveřejním, si připadám hloupě.

Sladká kroketka: Jsou tak prkenné a nepřirozené. A ZASTARALÉ. Vůbec tam o sobě nepíšeš nic aktuálního!

Já: Cos čekala? Vždyť JSEM prkenný a nepřirozený. A nerad o sobě něco píšu.

Sladká kroketka: Zapomněl jsi na starý. Jsi taky starý.

Mým obývacím pokojem zazní smích. Pohodlně se opřu.

Já: Jsem jenom o několik měsíců starší než ty...

Sladká kroketka: Duševně, Macone. Máš starou duši.

Já: To není věk. Mám hodně najeto.

Odpoví mi smajlíkem s očima v sloup.

Sladká kroketka: Indyho nemáš co citovat. Nejsi žádný profesor Jones.

Potlačím úsměv, jako by mě snad mohla vidět, přestože je daleko odtud.

Já: To nemůžeš tvrdit, dokud jsi mě neviděla s bičem v ruce.

Úplně si teď dokážu představit, jak se mračí.

Sladká kroketka: Každopádně to musíš napravit. Ukaž jim trochu ze svého skutečného já.

Narovnám se. Zaváhám, ale přesto odpovím.

Já: Jaké je moje skutečné já?

Na displeji se objeví malé tečky, pak zmizí a zase se objeví, jako by zvažovala, co mi napsat. Čekám. Potřebuju to vědět. Když mi však konečně zpráva od ní dorazí, skoro se ji bojím přečíst.

Sladká kroketka: Lepší, než co dáváš najevo. Když chceš, umíš být vtipný. Víš jak, v sarkastickém slova smyslu.

Já: Tak to ti moc děkuju. (Domysli si sarkastický tón.)

Nikdy bych to nepřiznal a jsem rád, že mě teď nikdo nevidí, její slova mě však podivně zahřejí u srdce. Nikdy jsem neuměl přijímat komplimenty, a už vůbec netuším, jak si poradit s těmi Delilinými. Vůbec nevím.

Raději odpovím dřív, než mi stihne znovu napsat.

Já: Odteď si připiš na seznam povinností i správu mých profilů na sociálních sítích.

Sladká kroketka: Mám předstírat, že jsem ty? Není ti nic?

Já: Ano. A ne. Proč se ptáš?

Sladká kroketka: Protože bych ti mohla udělat ze života peklo. Mohla bych tam zveřejnit COKOLI.

Znovu si odfrknu a zavrtím hlavou.

Já: Jenže to neuděláš.

Delilu dobře znám. Ať dělá cokoli, dává si na tom záležet. Nikdy by nezveřejnila nic, co by mě ztrapnilo nebo ukázalo v nesprávném světle. Ne, protože by se bála, že by mě tím poškodila, ale protože by věděla, že je to její práce, a svoji práci odvádí co nejlépe.

Sladká kroketka: Kruci, máš pravdu. Ach jo. Fajn. Pomůžu ti. Ale nebudu to dělat sama. Dám ti pár tipů, ale obsah musí být autentický, a tedy ho musíš psát ty.

Mohl bych na ni zatlačit a trvat na tom, aby správu převzala úplně. Jenže pak bych se cítil jako vůl. Už se tak v její blízkosti stejně cítím.

Já: Domluveno. Ale NEBUDU zveřejňovat fotky hrudi ani nic podobného.

Odpovědí je mi opět smajlík s očima v sloup.

Sladká kroketka: Vždycky sis o sobě moc myslel, Macone. A když řeknu, tak takové fotky zveřejníš. Břišáky = láska.

Já: Takže... ty miluješ moje břišáky? Já to věděl. Mám i parádní zadek, že jo?

Sladká kroketka: Je mi líto, Delila tu právě není.

Já: Nemusíš dvakrát prosit. Pošlu ti fotku.

Sladká kroketka: Ani se neopovažuj!

Povytáhnu triko, vyfotím břišáky a fotku jí pošlu.

Sladká kroketka: Blbečku!

Já: Hlavně ty svoje žádosti brzdi, Delilo. Pošlu ti maximálně fotku zadku, nic víc.

Sladká kroketka: GRRR!

Se smíchem to už nechám být. Nic dalšího nenapíše, což mě trochu zklame, a teď netuším, co mám dělat. Za normálních okolností bych vyrazil někam ven – navštívil známé, šel si zaběhat do hor, cokoli, co by mi zaměstnalo mozek.

North a Delila jsou pryč a v domě je ticho, jen sem z dálky doléhá neustálé šumění moře narážejícího na pobřeží. Uplyne hodina a pořád je tu až moc ticho. Vstanu a pomalu projdu všechny místnosti. Jdu za sluncem, jehož paprsky dovnitř dopadají obrovskými okny. Znám každý centimetr tohoto domu. Všechno mi to patří.

V dětství a dospívání mi nepatřilo vůbec nic. Ani můj pokoj. Bez varování mi tam mohl kdokoli vpadnout. Nikde jsem se necítil bezpečně. Sníval jsem o tom, že jednoho dne budu mít vlastní dům, a v duchu si ho i navrhl – kde bude, jak bude vypadat. Vyrostl jsem v rozlehlém sídle, takže jsem věděl, jak takové budovy můžou být krásné. Na kráse mi však nezáleželo tolik jako spíš na světle a prostoru. Chtěl jsem dům, kde se budu moct svobodně nadechnout a na všechno nahlížet jasnýma očima.

Bazén se v odpoledním slunci třpytí. Plavat zatím nesmím, zatraceně mě to ovšem láká. Pokud vím, Delila se zatím k bazénu ani nepřiblížila. Umí vůbec plavat? Naposledy jsem ji v plavkách viděl, když jí bylo třináct. Párkrát mě – k mému naprostému zděšení – přistihla, jak na ni koukám. Neměla z toho radost a nedá se říct, že bych se jí divil. Taky jsem byl kvůli tomu naštvaný – jednak protože mě přistihla, jednak protože jsem se

nedokázal ovládnout. Ulevilo se mi, když přestala se mnou a Sam k jezeru jezdit.

Akorát že jsem tím pádem zůstal se Sam sám a k vlastnímu nepříjemnému překvapení jsem si uvědomil, že bez Delily bylo trávení času se Sam jedna velká nuda a zkouška trpělivosti. Brzy potom jsem si už dával záležet, abychom vždycky vyráželi jenom s partou kamarádů.

S touto vzpomínkou se odvrátím od okna a zamířím do kuchyně. Delila mi tu nechala oběd i s instrukcemi, jako by mě snad samotného nenapadlo, že je potřeba z talíře stáhnout potravinovou fólii, než se pustím do jídla. S úsměvem vzkaz odložím a zrovna vytahuju pečlivě zabalený talíř z lednice, když mi cinkne mobil.

Píše North.

North: Z někoho je tu virální hvězda :D

Ztuhnu. Objevily se další fotky? Zaplatil jsem pořádný balík peněz, abych dostal do svého vlastnictví většinu fotek, na kterých jsem zachycený ve vraku vozu. Snazší než získat všechny snímky je už jen chytat vodu sítem. North mi pošle odkaz na video.

Video?

Zaskřípu zuby a odkaz otevřu. A pak už jen zírám s pusou dokořán.

Jsem z toho v takovém šoku, že ani nevěřím vlastním očím. Video ovšem opravdu zachycuje Delilu, jak stojí na křesle, podle všeho v čekárně před Kareninou kanceláří, a z plných plic vyřvává píseň Glorie Gaynorové. Prožívá to takovým způsobem, že tím skoro i vyváží svůj příšerný falešný zpěv. Skoro.

Delila se vlní a třese do rytmu a pohupuje plnými křivkami. Je úplně nespoutaná. A velkolepá.

Rozchechtám se. Směju se, až mě z toho bolí pohmožděná žebra. Nedokážu však přestat. Smích se ze mě valí. Řehtám se, až mi tečou slzy. A už když se skoro začnu ovládat, zlomím se v pase a znovu se směju.

Nemůžu si pomoct. Ten výstup na videu je Delile tak podobný, a zároveň vůbec ne. Na videu je Delila, o níž jsem měl vždycky tušení, že se někde hluboko v ní skrývá, a přesto je toho tam mnohem víc. Je patrné, že takhle vyřvává, aby dopálila Karen, a soudě podle Karenina jekotu to zabírá.

Vážně mě mrzí, že jsem to neviděl na vlastní oči.

Při druhém zhlédnutí je to všechno ještě mnohem lepší.

Sípám smíchem, když mi zazvoní mobil. Na displeji svítí Karenino jméno a já vím, že si teď něco vyslechnu. Zvednu jí to, přestože ještě stále plně neovládám vlastní hlas.

"Výborně," vyštěkne Karen. "Směješ se. Očividně jsi to viděl."

Uchechtnu se, ale rychle si odkašlu. "Už dvakrát."

"Hodláš s tím něco dělat?"

"Co navrhuješ?"

Znechuceně si odfrkne. "Samozřejmě ji musíš vyhodit."

"Za tohle?" Rozbalím oběd a na talíři najdu studený salát s kuřecím a bulgurem na marocký způsob. "Už roky jsem se tak dobře nezasmál. Spíš si říkám, že jí asi zvednu plat."

Teda zvedl bych jí ho, kdyby u mě pracovala za peníze. Tak jo, tohle zabolelo. V hrudi mě bodne osten viny. Setřesu ho, právě když Karen spustí úplnou tirádu.

"To její vystoupení bylo naprosto neprofesionální."

"A vím jistě, že to neudělala jen tak," dodám suše.

"Co tu naznačuješ, Macone?"

"Delilu znám. Nikdy se takhle nepředvádí. Když už něco takového udělá, tak v reakci na podnět. Copak jsi jí provedla?"

Karen zafuní. "Vůbec nic. Dělala jsem svoji práci – která jen tak mimochodem zahrnuje i péči o tvoji kariéru – když jsem najednou uslyšela to strašné vřeštění."

Vřeštění dokonale popisuje Delilin zpěv. Zacukají mi rty a mám co dělat, abych se znovu nerozesmál. Raději to nutkání spolknu a nacpu si do pusy sousto oběda. Bože, ta žena ale umí vařit. Vezmu si ještě větší sousto. V podstatě si do úst nacpu skoro celý salát, protože mi najednou strašně vyhládlo.

"To snad nemyslíš vážně, že si ji necháš," ohradí se Karen. "Když pominu její mizerné vychování, vrhá na tebe špatné světlo."

Ztuhnu s plnou vidličkou na půl cesty k ústům.

"Karen," oslovím ji klidně. "Cením si tvé starosti, ale tohle je naposledy, co ses o Delile takhle vyjádřila."

Vteřinu mlčí. "Ty se stavíš na její stranu?"

"Žádné strany neexistují."

"Po všech těch letech spolupráce? Po všem, co jsem pro tebe udělala?"

"Už dost, Karen. Na obědě ses k ní chovala odporně a –"

"Stejně jako ona ke mně!"

"Tohle je pod tvoji úroveň," připomenu jí tiše. "Nenajal jsem tě proto, abys komentovala její váhu nebo vzhled. Dobře vím, že máš na víc."

Chci hovor ukončit. Chci se naobědvat. Přesněji řečeno chci vidět Delilu a kvůli tomu videu si ji dobírat. Ano, jak jde o Delilu, jsem trochu dětinský.

Karen se ostře nadechne a opanuje. "Dobře, uznávám, nebylo to ode mě milé."

Mlčím.

"Nevím, proč mi tak vadí," přizná tiše.

Já to ale vím. Delila vidí do lidí. Sice jim tu jejich masku neomlátí o čumák, ale nějakým způsobem vidí přímo skrz ni. A lidem to vadí, pokud se jim nelíbí, jací jsou uvnitř.

"Má vybraný vkus," prohlásím a znovu zabodnu vidličku do salátu.

"Co mezi vámi dvěma je?" zeptá se Karen ostřeji.

"Kromě vztahu zaměstnavatele a zaměstnankyně?" prohodím. "Nic."

"Klidně si tu ženu braň, jak chceš, Macone, ale je patrné, že není profesionální asistentka."

Ne, to opravdu není. "Je vážně skvělá osobní kuchařka."

"Macone," spustí Karen, pak zaváhá, ale přesto se zeptá: "Má na tebe nějakou páku? Proto ji bráníš?"

Znovu se rozesměju. Až mě bolí břicho.

"To není vtipné," ucedí Karen. "Mezi vámi dvěma to není v pořádku." Kde jen začít?

Nasadí tón ustarané matky. "Pokud je potřeba, abych se o to postarala..." "Nemusíš se o nic starat," nenechám ji domluvit. "Teď už zavěsím.

Stydne mi salát."

"Saláty bývají studené!"

"Takže už chápeš, proč mám problém. Měj se, Karen."

"Jaký problém? Macone –"

Zavěsit jí je tak uspokojivé. Už jsem to dřív párkrát udělal. I ona mi několikrát zavěsila, takový už je náš vztah. Tohle je ale poprvé, kdy jsem na ni naštvaný kvůli jejímu chování vůči třetí osobě.

Odpovím Northovi.

Já: Neříkej Del, že jsem to video viděl.

North odpoví do několika vteřin.

North: Kdybych jí to řekl, přiznal bych tím, že jsem ti ho poslal. Nemám chuť se rozloučit se životem.

Já: Rozumné rozhodnutí. Určitě by tě zabila.

North: Naštěstí ji štveš víc než já. Vzhledem k tomu, že jsem ji viděl přímo v akci, bych na tvém místě spal s jedním okem otevřeným.

Uchechtnu se a znovu si pustím to video. Když kuchyň naplní Delilin hrozný zpěv, už se zas usmívám. Zabloudím pohledem ke dveřím. Čekám na ni.

Delila

"Takže...," pronese Macon, když vstoupí na balkón v patře, kde právě teď sedím a lakuju si nehty na nohou. "Máš za sebou zajímavý den."

Ani od své práce nevzhlédnu. I jen milimetr špatně naneseného rudého laku bude svítit na míle daleko. "Ale copak? Karen si stěžovala?"

Usadí svoje mohutné tělo do dřevěného zahradního křesla.

"Ta si pořád na něco stěžuje." Stočí pohled na moje nohy. Usmívá se a dlouhými prsty poklepává do opěradla křesla. Pohodlně se opřel, oči však dál upírá na moje nohy, jako by ho fascinovalo, jak si upravuju nehty. "Pochybuju, že si k tobě ještě někdy něco dovolí."

Přitisknu rty k ohnutému kolenu, abych skryla úsměv, a dolakuju poslední prst. "To doufám. Ve sprše jsem poctivě trénovala písně Rodgerse a Hammersteina a nebojím se v případě potřeby předvést vlastní strhující ztvárnění muzikálu *Oklahoma!*"

Macon si odfrkne. "Jestli se do tebe zas pustí, budu ti zpívat druhý hlas."

Zarazím se a dloubnu do skvrnky na palci. "A jo vlastně, vždyť jsi ve třeťáku vystupoval v tom školním muzikálu." Na rozdíl ode mě má Macon úžasný hlas – hluboký a zvučný. Pořád mě docela štve, že nosil kšandy, zpíval "The Surrey with the Fringe on Top", a stejně se mu povedlo uchvátit všechny holky.

Zavládne ticho. Macon vyhlédne na Pacifik, kde zapadající oranžové slunce svítí na pozadí fialové oblohy. Tajnůstkářsky a trochu rozechvěle se pousměje, jako by se usilovně snažil zachovat neutrální výraz.

"Macone Sainte, ty mi něco chceš říct. Vyklop to."

Teď už se naplno zubí. "No, slečno Delilo Bakerová, vypadá to, že je z vás hvězda virálu."

"Cože?" vyjeknu v panice. "Cože?!"

Macon vytáhne mobil a klepne na displej. K mému zděšení se balkónem roznese můj strašlivý zpěv.

"Jedno ti musím nechat," prohlásí se smíchem. "Vážně ses do toho ponořila."

S výkřikem se po jeho mobilu vrhnu. Macon ho však odtáhne z mého dosahu a druhou rukou mě obejme kolem pasu a přitiskne k sobě. Až v tu chvíli si uvědomím, že jsem se na něm prakticky rozplácla, jenom abych se dostala k tomu mobilu.

"Dej mi ten telefon!" křičím a zmítám se.

"Ani omylem." Nevím, jak to udělal, ale najednou mu sedím na klíně a paže mi drží na své hrudi. Kdybych tak nepanikařila, docela by na mě udělalo dojem, jak je silný. Uvěznil mě jednou rukou. "Podíváme se na to společně."

Protože se nemůžu ani hnout a on pořád drží mobil, se zasténáním se zhroutím na jeho hruď. "Fajn, tak si mě muč. Vzdávám se."

Se smíchem stiskne přehrávání. Vidím samu sebe, jak hlasitě a nesnesitelně falešně zpívám a kroutím se u toho jak cvok.

Vydám zvuk, který zní jako kříženec sténání a kvílení. Ať je to, co je to, je to hrozné.

Macon se naopak dobře baví. "To má být kuřecí tanec?"

"Ano." Už to dál nesnesu a zabořím mu obličej do ohbí krku. Zadrhne se mu dech, ani se však nehne a já se taky nechci hýbat. Mám na Maconovi docela pohodlí. Pokožku má hladkou, horkou a voní po pižmu a citrónech. Skoro to pitomé video neslyším. Skoro.

Hruď se mu otřese smíchem, který mu zavibruje po kůži. "A vida, jak ses tu rozvášnila, moje malá tanečnice."

"Nech." Praštím ho do hrudi. "Toho."

"Dvě stě tisíc lajků a nekončíme."

"Nééé." Přitisknu se k jeho krku ještě blíž. "Zastav to."

"No tak," poví mi náhle něžným hlasem. "Tohle video je nádhera. Lidem se moc líbí. Jsi drsná, Kroketko."

S povzdechem zvednu hlavu. Navzdory svému naprostému ponížení se začínám usmívat. "Nevěděla jsem, co jiného dělat. Nechala mě tam čekat dvě hodiny."

Maconův úsměv na okamžik povadne a spiklenecky na mě mrkne. "Založíme jí profil na Tinderu a řekneme, že si ráda hraje na přebalování." Uchechtnu se. "A miluje disko."

"Přebalovací disko."

Oba se uchechtneme. Nezastaví mě, když si od něj vezmu mobil. Video skončilo, a tak se přinutím ho opět zhlédnout. Jo, i napodruhé je to pořád stejný trapas. Až teď si však uvědomím, že je to natočené ze dveří Karininy kanceláře. "Panebože. To ona to natočila a nahrála na YouTube. Ta mrcha!"

Macon nakoukne na displej. "Podle mě to byla její asistentka Elaine." Oči se mu lesknou pobavením. "Mám ji nechat vyrazit? Zmizet z povrchu zemského?" Je jasné, že vtipkuje, a očividně se moc dobře baví.

"Ne," zamumlám a znovu schovám obličej. "Jenom mi přivaž k nohám betonový kvádr a hod' mě do moře."

Na boku ucítím horkou tíhu jeho ruky, kterou mi tam položí a už nezvedne. "To by bylo mrhání talentem." Mluví tiše, až ho skoro přes šumění vln neslyším. Poposedne si, až pod ním křeslo zaskřípá. Uvelebím se na jeho klíně a položím mu hlavu na rameno.

"Jedno musím uznat," prohlásí po chvíli. "Člověk se s tebou nenudí." Pousměju se. Slunce visí nad indigovou hladinou oceánu tak nízko, až z něj zbylo jenom maličké oranžové kolečko, a barví oblohu do fialova, růžova a modrozelena. Ovívá nás večerní vánek a přináší vůni oceánu. Docela se ochladilo, z Maconova pevného těla však sálá horko.

"Je tu nádherně," zašeptám. "Ještě jsem ti to neřekla, ale moc se mi tvůj dům líbí. Po pravdě jsem si ho přímo zamilovala."

Na okamžik znehybní a poté mě pohladí po boku. "Mně se taky líbí – všechny panely, okna i šindele do posledního. Na jednoho člověka je moc velký – po pravdě je moc velký i na dva lidi – ale mám tu soukromí, pohodlí... a ten výhled!" Opře si hlavu o opěradlo a dlouze vydechne, jako by ze sebe shodil události celého dne. Tělo se mu uvolní. "Vím, že peníze pro mě nikdy nebyly problém, ale kdykoli se tu ráno probudím, jsem vděčný."

Zavřu oči. Zmocní se mě hřejivá malátnost. Klidně bych tu mohla vysedávat celou noc a poslouchat bušení jeho srdce a pravidelný dech. Najednou si uvědomím, co se tu děje. Sedím Maconovi na klíně a tulím se k němu.

Panebože.

Okamžitě se vyhrabu z jeho klína, jako by mě štípnul, a vstanu. Obezřetně mě pozoruje. Očividně čeká, že se s ním začnu hádat. Nebo možná v jeho očích vidím zklamání. Jsem tak rozhozená z toho, že jsem se tu k němu takhle vinula, že nad tímhle teď moc uvažovat nedokážu. Seděla jsem mu na zatraceném klíně, a vůbec mi to nepřipadalo zvláštní ani nepřijatelné. Připadalo mi to normální, správné a *příjemné*.

Jako fakt, Del, děláš si srandu?

Macon ke mně vzhlíží s povytaženým obočím, jako by mi připomínal: "To ty ses mi uvelebila na klíně." Jo, uvelebila. Proč jsem to jen udělala? Zacouvám, až zadkem narazím do zábradlí. Potřebuju myslet na něco jiného než na to, jak příjemně mi v jeho náruči bylo. Musím udělat tomuhle něžnému, nebezpečnému pocitu přítrž. Je můj šéf. Jsem tu kvůli Sam. Náhle si vzpomenu...

"Proč jsi mi neřekl o těch stalkerkách?"

Dobrá nálada z něj opadne, jako když luskne. Hledí na mě s kamennou tváří. "North?"

"To není odpověď."

Zatne prsty. Mám takový pocit, že si právě představuje, jak v nich svírá Northův krk. "Tím myslím, jestli ti to řekl North."

"Není jedno, kdo mi to řekl?" Podrážděním rozhodím paže. "Měl jsi mi to říct ty."

"Proč?" Vzdorovitě zvedne bradu. "Tahle záležitost se uzavřela ještě před tvým příjezdem."

"Opravdu? Takže je chytili a teď sedí v base? A North pracuje jako tvůj osobní strážce a tobě dělá starosti, když jedu sama do města, a to proto, že je všechno v nejlepším pořádku?"

Zakleje a promne si obličej. Strniště, které mu raší na tvářích, zaškrábe o jeho dlaň. S povzdechem se znovu opře, elegantní a domýšlivý jako král. "Nejsou ve vězení. Ano, přijal jsem určitá bezpečnostní opatření a ty zahrnují, že chci, abys byla pod ochranou."

Z jeho slov mě zamrazí. "Panebože, Macone! Když jsi řekl, že máš obavy o bezpečnost, myslela jsem, že to znamená, že jen musíme být trochu opatrnější. Ne že tě někdo stalkuje!"

"No, teď už to víš."

"Ani se neopovažuj nad tím takhle mávnout rukou. Měl jsi mi to říct. Ne North, ale ty. Měl jsi to být ty!" "Já vím!"

Netuším, koho z nás jeho přiznání překvapilo víc. Chvíli na sebe hledíme a pak znovu bojechtivě přimhouří oči.

"Proč jsi mi to neřekl?" ucedím.

"Protože o tom nerad mluvím." Šlachy na krku se mu napnou, když se ode mě odvrátí a zamračí se do houstnoucí tmy. "Když o tom mluvím, je to skutečné."

Sakra.

"Mrzí mě, co ti provedly," povím mu tiše.

Odfrkne si, jako by mi nevěřil. Odpustím mu to, protože na jeho místě bych byla napružená úplně stejně.

"Opravdu, Macone. Bylo to od nich strašně zlé."

Z ramen mu trochu opadne napětí.

"Na tvém místě," pokračuju, "bych taky byla naštvaná. Chtěla bych... No, abych byla upřímná, chtěla bych je praštit přímo do ciferníku."

Pomalu ke mně stočí pohled. Tmavé oči se mu lesknou pobavením. "Vždycky jsi šla po krvi." Opře si hlavu o opěradlo. "Zatraceně, Delilo, co ti na to mám říct? Psychicky mě to odrovnalo. Štve mě to. Ale měl jsem ti to říct."

"Napadlo tě vůbec, že by Sam mohla být v nebezpečí?" Najednou mám strach. Protože jí možná vážně něco hrozí. Zrychlí se mi dech.

Macon si však odfrkne.

"Ne," odpoví, jako by v životě neslyšel nic absurdnějšího.

"Ne?" Nakloním se k němu. Celá se třesu vztekem. "Co když jí někdo ublíží, aby se k tobě dostal? To se totiž může dost dobře stát! Nemáš co vrtět hlavou! Možná si ji už našly nebo –"

"Delilo," skočí mi klidně do řeči. "Nežijeme v detektivním románu. Sam nikdo neunesl, ani jí moje stalkerky neublížily."

"Jak to víš? Protože se to klidně může stát, ty jeden bohorovný zmetku _"

"To ona jim řekla, kde budu." Hledí na mě, neochvějně, naštvaně. "Nejspíš utekla, protože se doslechla, co se mi kvůli ní stalo."

Zhoupnu se na patě. Vůbec mi nejde na rozum, co mi tu říká. "To by... neudělala. Takhle podlá není..."

"Rozhodně takhle podlá je. Žena, kvůli které jsem sjel ze silnice, se přiznala, že zaplatila Sam tisíc dolarů za to, že jí tvoje sestra sežene můj rozvrh."

Jeho slova mě naprosto vyděsí. Macon mi dá chvilku, abych to v sobě zpracovala. Nedokážu se mu podívat do očí. Otočím se, chytím se zábradlí a zadívám se na teď už inkoustové moře. "Ta mrcha."

Křeslo za mnou zaskřípe, jak Macon vstane. Dojde ke mně. "Tohle slovo jsem sice já osobně nepoužil, ale souhlasím."

Teď už chápu. Macon by nikdy nedovolil, aby tohle Sam prošlo. Vůbec mi nejde na rozum, že dokonce zvážil moji nabídku a už se jí pomstít nechce. Já bych šla po krvi.

Chvíli mi trvá, než najdu hlas. "A ty... lituješ naší dohody?" Ticho mezi námi vyplňuje jen šum moře. Nakonec odpoví tiše a opatrně. "Ne."

Otočím se k němu. Hledí do noci a ani se nehne. Když jsem mu přednesla svou nabídku, myslela jsem, že on z toho vyjde líp. Že pro něj mají moje služby velkou hodnotu. Teď si spíš říkám... "Proč jsi tedy s mým návrhem souhlasil?"

Dívám se, jak zatíná čelist, jako by zvažoval různé odpovědi. Nakonec na mě upře uhlově černé oči. A když odpoví, jeho výraz nic neprozrazuje. "Ani nevím." Suše se zasměje. "Už vůbec netuším."

Nechá mě tam stát, v šoku a zatraceně zneklidněnou. Dívám se na vlny, jež se v matném světle pozdního večera třpytí. Někde tam venku je moje sestra.

"K čertu s tebou, Samantho," zašeptám tak ostře, až mě z toho škrábe v krku. Kdyby tu byla, přinutila bych ji, aby se svým chybám postavila čelem. Kdyby tu byla, už bych tu nemusela být já. Unikla bych, vrátila bych se ke svému obyčejnému životu a na Macona Sainta zapomněla – i na tu děsivou skutečnost, že k němu možná začínám něco cítit.

14. kapitola

Macon

Karen a můj specialista pro styk s veřejností Timothy mi pořád píšou, aby zjistili, kdy se "vrátím do normálu". Vůbec nejsem připravený vrátit se do normálu. Nikomu bych to nepřiznal, ale děsí mě, že bych se zas ocitl "tam venku", všem na očích a svět by sledoval každý můj krok. Vzhledem k mojí profesi je to docela problém.

Delile jsem nelhal. Bavilo mě si s tím prodavačem ovoce povídat o Arasmovi a *Temném hradu*. Dělá mi radost, že se ostatním moje práce líbí. Ty dvě ženy mě však nesledovaly kvůli mojí práci. Pro ně jsem jenom věc. Občas v noci, kdy si nedokážu tak dobře uhlídat myšlenky, si na ně vzpomenu, vybavím si jejich nenechavé prsty i světla blesků jejich foťáků. Než konečně zavolaly záchranku, mohl jsem klidně vykrvácet a umřít. A nemůžu si pomoct, obávám se, že když budu zas na očích veřejnosti, přitáhnu k sobě další podobné typy.

Štve mě, že mi na tom vůbec záleží.

Ještě trochu času, povím si. Nic víc nepotřebuju. Jen trochu víc času, abych se uzdravil a vzpamatoval. A pak budu úplně v pohodě. Jako nový.

Do té doby nevytáhnu paty z domu. A v tomhle domě mě vábí jenom jedna místnost.

Kuchyň.

Právě kuchyň tepe v mém kdysi poklidném a uspořádaném domě životem. Ten prostor je jako živoucí bytost s bušícím srdcem, kterou nedokážu nebrat na vědomí. Nedovolí mi to. Neustále z ní něco slyším: třískání, syčení, bušení a cinkání. Je to úplná kakofonie zvuků. Mělo by mi to lézt na nervy, místo toho mě to fascinuje. Jaké dobroty za těch zvuků vznikají? Jaké nové jídlo mě srazí na kolena tak, až budu žadonit o nášup?

Z kuchyně se linou vůně, nesou se chodbami až ke mně a lechtají mě v nose. Jsou horké, uklidňující a sbíhají se mi z nich všechny sliny.

"Pojď blíž," vábí mě. "Pojď se podívat, co pro tebe máme." Pojď.

Jak bych je mohl neuposlechnout?

A tak poslechnu. Jdu za voláním sirény a sirénu najdu v jednom kole.

Delila se pohybuje po kuchyni s naprostým sebevědomím – protože už jí tahle místnost nepopiratelně patří. Je to jako sledovat primabalerínu během sóla. Není to nijak rychlý, zběsilý tanec, ale pomalý, klidný, zkušený pohyb.

Protože si mě zatím nevšimla, jen se na ni dívám při práci a vychutnávám si pohled na křivky jejího těla. Ochutná omáčku. Vystrčí špičku růžového jazyka a olízne si plný horní ret. Při pohledu na ni se mi v podbřišku něco zatne. Pak se znovu pohne, přisype do omáčky trochu koření a švihem zápěstí upraví sílu hořáku.

Moje tělo si to její moc dobře pamatuje. Vzpomíná si, jak se mi po několik poklidných minut choulila na klíně. Docela mě tím překvapila. Jen jsem ji objímal a bál se, že ji byť sebemenší pohyb vyleká. Byla horká a měkká, její opálená pleť voněla po másle a skořicovém cukru. Chtěl jsem tam sedět celou noc a jen nasávat do plic její vůni.

Chtěl jsem bloudit rukama po jejích plných křivkách a každou z nich si vtisknout do paměti. Dalo mi zabrat, aby si nevšimla, jak na mě působí. Za bolavý penis a potlačovaný chtíč to v tu chvíli stálo, protože objímat ji bylo nádherné.

Otočí se ke kuchyňskému ostrůvku, na kterém leží prkénko, a spatří mě. Klid ji opustí. Zpozorní a sleduje mě jako pouliční kočka, která se bojí, že se ji pokusím chytit.

Docela mě to láká.

Jako by vycítila, kam se ubírají moje myšlenky, narovná se a nasadí nenucený tón, jako by mi nikdy neseděla na klíně a nikdy mě při západu slunce nehladila. "Neříkej, že máš zas hlad."

Žádná zmínka o našem tulení nebo o nepříjemném rozhovoru o Sam. Jsem za to vděčný. Možná bude nejlepší, když o Sam už nikdy mluvit nebudeme.

Vejdu do teplé kuchyně. "Co jsi tu nastoupila, mám hlad pořád." At' si to přebere, jak chce.

Skláněla se nad sporákem, proto má teď z toho horka červené tváře. Nebo taky ne. Kývne ke kovové dóze na lince. "Připravila jsem ovesné tyčinky. Nic extra, ale jsou na tvém seznamu schválených jídel."

"Myslím, že oba víme, jak se k tomu zatracenému seznamu stavím." Pobavením jí zacukají koutky. "Ano, to víme."

Stojím na konci pracovní linky, dost blízko, že by mi stačilo se natáhnout, abych se jí dotkl, ale ne zas tak moc blízko, abych se na ni lepil. "Co to tu teď kuchtíš?"

Na sporáku bublají dva hrnce, jeden z nich bez pokličky.

"Burgundskou omáčku." Když zaujatě povytáhnu obočí, z držáku plného čistých lžic, který má připravený u sporáku, jednu vezme, ponoří ji do hrnce a podá mi ji.

Omáčka je lesklá, mahagonově hnědá, a když si lžíci vložím do úst, zavřu oči a zasténám. Má tak bohatou, sytou, hutnou chuť – nemám pro ni slov.

Otevřu oči. Delila se na mě dívá s nečitelným výrazem ve tváři.

"No, páni, Kroketko." Olíznu lžíci. Zoufale chci zas ochutnat. Tentokrát i zanaříkám.

Delila mě pozoruje a nos se jí chvěje, jako by se rychle nadechla, avšak hlas má stále stejně klidný. "Neboj, moc ti jí dávat nebudu. Jen lžíci na hovězí steak. Zas tolik kalorií to mít nebude."

Vyčítavě se na ni zamračím. "Ani se neopovažuj s ní šetřit. Nejradši bych se v té omáčce vykoupal."

Se zastřeným smíchem mi vezme lžíci a odloží ji do dřezu. "To sice zní jako dobrý nápad, ale raději necháme omáčku jen na talíři."

"Jenže to není taková zábava." Odtáhnu si stoličku a posadím se, abych ulevil noze.

Delila to vidí. "Máš dneska bolesti?"

Protože už mi vyhubovala za to, že bolest popírám, přiznám se: "Ano."

Se zamručením začne vařit kurkumové latté. Nevím, nakolik tyhle věci ulevují od bolesti, ten nápoj mě ale uklidňuje, a navíc ho připravuje jen pro mě. Přijmu její dar, sevřu hrnek v prstech a nasávám do sebe jeho teplo.

Delila si otevřela zápisník a teď čte hustě popsané stránky. Zápisník s koženou vazbou mi připomíná ty, které používám já, tenhle je ale ohmataný a plný mastných fleků. Něco si k jednomu receptu poznamená a přistihne mě, že ji pozoruju.

"Moje kniha receptů," vysvětlí a zavře zápisník. "Vždycky nás učili, abychom si všechno zapsali. Vzpomínky můžou vyblednout. Taky ho ale používám, když vymýšlím nové recepty, nebo si chci poznamenat nějaký nápad."

Ochranitelsky na svou knihu receptů položí ruku, stejně dobitou jako ten zápisník. Ostražitě mě pozoruje, jako by se bála, že si z ní budu dělat legraci. Trochu mi vadí, že mi v tomhle směru tak málo důvěřuje a že jsem tuhle nedůvěru způsobil sám svým chováním. Proto jí dám to jediné, co můžu: sám se před ní otevřu.

"Taky mám podobný zápisník." Napiju se latté. "I když v tom mém samozřejmě recepty nejsou. Píšu si tam ale poznámky ke svým rolím. Nebo o tom, co se toho dne stalo na placu, abych si na to pak ve stáří vzpomněl."

Vykulí karamelové oči. "Opravdu?"

"Vážně tě to tak překvapuje?"

Zamrká a zavrtí hlavou. "Ano. Ne. Nevím. Asi si tě nedokážu představit, že sis našel chvilku, aby sis něco zapsal."

"Zapisuju si všechno, co je pro mě důležité." Pokrčím rameny a znovu zvednu šálek. "Přesněji řečeno si to zapisuju až teď. Dřív, když jsem bydlel s rodiči, bych si něco takového dělat netroufl. Kdykoli mi mohli cokoli z mého pokoje zabavit."

Překvapením pootevře oči. Jo, ani mě nenapadlo, že by tušila, v jak přísné domácnosti jsem vyrostl. Znovu se mě zmocní ten starý známý nepříjemný pocit, ošklivý a svědivý jako škrábavý svetr. Minulost jsem dávno hodil za hlavu, některých věcí se ale člověk nikdy nezbaví, jen se na ně může pokusit zapomenout.

"Po střední jsem se dal na psaní." Po tom dopisu. Další věc, které lituju. O tom zatraceném dopisu se jí ovšem nezmíním. Nějakou hrdost ještě mám. "Pomáhá mi to utřídit myšlenky."

Delila pomalu přikývne. Oči má stále vytřeštěné.

"To ano," souhlasí po vteřině rozpačitého mlčení. Tuším, že ji překvapilo, že máme něco společného. Mě ne. I v době, kdy jsem měl v Delilině blízkosti sto chutí vyskočit z kůže, jenom abych se od ní a jejích kritických očí dostal co nejdál, jsem věděl, že jsme ze stejného těsta.

"Proč ses dala na kuchařinu?"

Při té otázce sebou trhne. Nečekala ji. Prsty začne na koženou vazbu zápisníku kreslit kruhy. "Krom toho, že vaření miluju?"

Vyhýbá se odpovědi a oba to moc dobře víme. Nespouštím z ní oči, aby viděla, že jí neublížím. "Ano, krom toho. Mohla bys vařit jenom pro sebe a živit se něčím jiným."

Delila si olízne horní ret. Je to gesto, které dělává, když je nervózní, nespočítám, kolikrát jsem ji před lety viděl ho dělat. Nikdy ovšem před žádnou otázkou necouvla – aspoň ne před mojí otázkou – a ani tentokrát mě nezklame. "Na vysokou jsem šla, protože se to ode mě čekalo."

Přikývnu. Byl jsem na tom stejně. Držel jsem se cesty vyšlapané společností.

"Nechápej mě špatně, bavilo mě to tam. Ale jak se blížila promoce, studium mě děsilo víc a uspokojovalo míň. Říkala jsem si, co jen budu po škole dělat? Připadalo mi, jako bych se... dusila. Měla jsem nutkání... tvořit. Cokoli."

"Jako by se v tobě něco probudilo a to něco chtělo na svobodu."

"Ano, přesně tak!" Začne mluvit mnohem uvolněněji. "Ptala jsem se sama sebe, co mě baví ze všeho nejvíc? A uvědomila jsem si, že vaření. Jídlo je moje radost."

"A tak ses rozhodla následovat svou radost."

Štíhlým prstem objede hrany zápisníku, který vypadá úplně jako můj. "Moje mentorka mi kdysi řekla, že jídlo je něco, co máme všichni společné. Všichni potřebujeme jíst, abychom přežili. Ale díky jedení a vytváření jídel, která nám chutnají, jsme vytvořili příběh celého lidstva, stejně jako příběh o tom, kdo jsme jako jednotlivci. Jídlo se váže k mnoha našim vzpomínkám."

"Jednou jsem četl citát, že dobré jídlo umí uzdravit duši."

"Správné jídlo to dokáže." Nakloní se ke mně. Oči má upřené a zářivé. "Které jídlo ti dělá radost?"

Ona mě chce uzdravit jídlem? Zvláštní je, že jsem přesvědčený, že přesně tohle už dělá.

Bez přemýšlení odpovím: "Zapečený sýrový toust, který nám tvoje máma dělala po škole."

Překvapením pootevře růžové rty, rychle se však vzpamatuje a přívětivě se usměje. "Ano." V mžiku je u lednice a vytáhne několik bločků sýra.

"Ty tam schováváš sýr?" vyhrknu s předstíraným pobouřením.

Ušklíbne se. "Sýr nikdy nezapomenu koupit. Tys tu lednici snad nikdy ani neotevřel, co?"

"Když to udělám, je to jenom horší."

Položí sýr na linku a dojde pro chleba a máslo. Má tu bochník hutného řemeslného chleba, z kterého ukrojí několik krajíců.

"Ty mi vážně uděláš sýrový toust? Fakt budeme podvádět?"

Oči se jí pod vějířky řas zalesknou. "Neprásknu to na tebe, když to ty nepráskneš na mě."

Hned jí propadnu o něco víc. Zdi, o nichž bych se nikdy nedomníval, že by mohly prasknout, se začnou bortit.

"A *já* ho neudělám," dodá, vytáhne pánev a na sporáku zapne hořák. "*My* ho uděláme."

Vstanu a dojdu k ní. "Zapečený toust umím, ale není jako od tvojí mámy. Vždycky ho zvenčí spálím a uvnitř je studený."

"To proto, že ses nenaučil, jak se dělá správně."

Společně připravíme tousty. Použijeme směs munsteru, protože ten měla její máma nejraději, a provolone, protože podle Delily dodá jídlu sytější chuť. A chleba pořádně natřeme máslem, protože, jak mi Delila oznámí, máslo je hlavní.

"Tak jo," prohlásí a položí oba tousty na rozpálenou pánev. "Teď tě naučím, že vaření zahrnuje všechny smysly. Samozřejmě chuť, ale taky zvuk. Poslouchej. Máslo syčí. Pokud neslyšíš žádný zvuk, znamená to, že se to nevaří správně. Pánev je buď moc studená, nebo moc horká."

Slyšíme syčení.

"Teď zrak," dodá. "Chceme vidět, jak to máslo na okrajích pánve bublá." Poslušně se dívám. Jak by taky ne. Teď to tu řídí ona.

"Čich." Zamává nad pánví a závan vzduchu k nám tak přinese teplou vůni hnědnoucího másla a chleba. "Pokud přidáš bylinky a koření, je čich ještě důležitější. Voní jídlo, jak by mělo? To se naučíš jen praxí. Otoč ty chleby."

Převezmu si od ní obracečku a udělám, co říká. Chleba je dokonale hnědý.

"Hmat. Musíš dotykem zjistit, jak se jídlo chová. Potřebuješ cítit jeho texturu. Zrovna u sýrového toustu je potřeba, aby se nepekl moc rychle, jinak se sýr nerozteče. Slyšíš, jak se zvuk ztišil?"

Přikývnu.

"Musíme přidat máslo. Ztlum trochu plamen."

Prochází se mnou celý proces, učí mě ovládat hořáky a stará se, abych sendviče dostal připravené přesně tak, jak je chci. Celou dobu se o sebe otíráme rameny a společně pracujeme na tom, abychom dosáhli cíle.

Zmocní se mě zvláštní klid. Nemyslím na práci ani na svět tam venku. Nezlobím se, necítím prázdnotu. Jsem plný až po okraj. Jsem tady, s ní.

Přeneseme tousty na talíře a Delila mi podá nůž.

"Nejlepší část. Rozkroj ho." Varovně povytáhne obočí. "Ale jenom šikmo. Napříč by to byl zločin."

"Prosím tě," ohradím se dotčeně. "Jako bych snad někdy klesl tak hluboko." Naříznu první chleba a odměnou je mi křupnutí střídky následované vůni rozteklého sýru. Dokonalost sama.

"Chuť. Ochutnej," vybídne mě Delila se skoro dětskou radostí.

Je to jenom toust. Jídlo, které se dělává dětem. Připadá mi však, že je v tom mnohem víc.

Zakousnu se.

"Zavři oči," vybídne mě. "Pověz mi, na co myslíš, když cítíš jeho chuť." Na tebe. Na sebe.

Vidím před sebou Delilu s rovnátky, husté vlasy má stažené do culíku, který zdůrazňuje její kulatý obličej. Přes stůl v kuchyni její mámy se na mě mračí zlaté oči.

Domov.

Bezpečí.

Zachvěju se. Otevřu oči. Potřebuju odtud. Potřebuju od ní. Zaujatě mě však pozoruje. Čeká na odpověď.

"Vzpomínám si na ty dávné časy," povím jí tiše. "Tvoje máma nám pokaždé vyhrožovala, že když si neumyjeme ruce, nedostaneme svačinu. Vzpomínám si, jak jsme tyhle sýrové tousty jedli tak rychle, aby všechna sousta byla stejně křupavá a se stejně rozteklým sýrem. Varovala nás, že když se budeme takhle rychle cpát, akorát si spálíme jazyk."

Dívá se na mě a tiše dodá: "A nám to bylo jedno, protože ty tousty byly moc dobré na to, aby se jedly pomalu."

"Přesně tak." Atmosféra ztěžkne vzpomínkami – a námi. Nejradši bych k ní přistoupil a dotkl se její tváře. Jen se jí dotkl.

Delila zamrká a kouzlo je to tam.

"Ten toust je skoro jako od tvojí mámy," povím do ticha. "Ale lepší." Nevěřícně vykulí oči. "Na máminy tousty nikdo nemá." "Ty ano."

Delila se znovu začervená, nalije nám ledový čaj a chvíli jíme mlčky.

"Takže ses dala na kuchařinu, protože chceš v lidech probouzet vzpomínky?" zeptám se po nějaké době.

"Ne tak úplně." Otře si ruce do ubrousku. "Shodli jsme se, že jídlo probouzí vzpomínky, ale kuchařka dělá něco trochu jiného. Vypráví ti tím jídlem příběh. Pokud svou práci odvede správně, vezme tě na cestu, na níž ochutnáš nové věci, na chvíli se zastavíš, zamyslíš a jídlo oceníš. Kuchařka nedělá jen to, že ti naplní žaludek. Přináší potěšení. Přináší ti do života světlo."

Krk mi pod límečkem zahoří. Mám co dělat, abych to horko potlačil, ale, bože, takhle to od ní zní skoro hříšně.

Delila, která vůbec netuší, co se ve mně odehrává, pokračuje: "Dobré jídlo je trochu jako divadlo, v kterém jsou diváci přímými účastníky."

"Oba bavíme lidi," pochopím. Docela mě to překvapí.

"To asi ano," souhlasí po chvíli.

"Tak proč catering? A proč jsi firmu zavřela?" Nemůžu si pomoct. Chci ji poznat takovou, jaká je dnes, ne jaká byla kdysi.

Pomalu a opatrně začne vyprávět. "Když jsem v New Yorku pracovala na směny od nevidím do nevidím, snila jsem o tom, že si založím cateringovou firmu, kde bych mohla zpomalit a vybudovat si život i mimo kuchyni."

Kysele se usměje. "Jenže pak jsem se přestěhovala do Los Angeles a tu firmu doopravdy založila. Najednou jsem musela vyhovět všemožným vrtochům klientů a dělala si starosti, jestli jde na večírcích všechno jako po másle. Moje kreativita vzala za své." Zavrtí hlavou a pokrčí rameny. "Zjistila jsem, že ani tohle nechci dělat, a začala jsem přemýšlet. Mám vůbec, co je k úspěchu potřeba? Jak bych asi mohla, když mě odpuzuje představa, že bych musela neustále pracovat?"

Zamračí se a skloní hlavu, jako by se mi ani nechtěla podívat do očí. Nejspíš si říká, že toho na sebe vyzradila až moc.

"Během natáčení," povím jí, "pracujeme tak dlouho v kuse, že ztrácím pojem o čase. Někdy bývám tak unavený, že ani nevím, kdo vlastně jsem. Je to vyčerpávající. Občas mám sto chutí říct, že na to kašlu a končím. Pak si ale představím, že bych nepracoval vůbec, a připadám si prázdný. Vůbec jsem nečekal, že tu prázdnotu vyplní právě herectví, ale stalo se. A tak v tom pokračuju."

Sotva mi ta slova vypadnou z pusy, uvědomím si, že jsou pravdivá. Svoji práci miluju. A nehodlám se kvůli jedné ošklivé nehodě schovávat do konce života. Už ne. Už žádné skrývání. Žádný strach.

Poprvé po mnoha týdnech se mi hned dýchá o něco snadněji. "To, že chceš od života víc než jenom neustálou dřinu, neznamená, že nejsi dobrá kuchařka. Znamená to, že jsi člověk."

Výraz, který se Delile usadí na tváři, jsem u ní ještě nikdy neviděl. Skoro mi připomíná vděk. Nevím, co si s tím mám počít. Neměla by mít pocit, že mi musí být za něco vděčná. Držím ji tu. Ta myšlenka mi sevře hrdlo. Neměla by tu být místo Sam. Měl bych ji nechat jít. Nedokážu však ta slova dostat přes pusu.

Delila se dlouze nadechne a pomalu vydechne. "Je to zvláštní, ale pobyt tady mi pomohl dívat se na věci z jiného úhlu."

"Jak to myslíš?" zeptám se ztuhlými rty.

S povzdechem zakloní hlavu. "Kuchařka musí vědět, kdo je a jak to chce ukázat světu. Jaký chce vyprávět příběh?" Upře na mě velké něžné oči. "Zavřela jsem krám, protože jsem si uvědomila, že vlastně odpovědi na tyhle otázky vůbec neznám."

"A pobyt tady ti s tím pomáhá?" Chci, aby to tak bylo, jen se mi tomu nechce věřit. Představuju překážku, ne přínos.

"Nevím, jestli je *pomáhá* to správné slovo," opáčí pobaveně, "spíš že díky téhle svojí nepříjemné životní situaci poznávám samu sebe."

Trhnu sebou. "Tohle bolelo."

Zasměje se, lehce a k mému překvapení bezstarostně. "Nemusíš se tvářit tak dotčeně. Vybrala jsem si to sama."

I tak mi z toho není zrovna dobře.

"A až tu skončíš?" Hrdlo se mi svírá stále víc, slova z něj vůbec nechtějí vypadnout. "Pořád chceš vyrazit na tu cestu?"

Zamyšleně se kousne do spodního rtu. "Víš, poprvé po letech se nedívám dopředu. Myslím jenom na přítomnost." Skoro jako by to ji samotnou překvapilo a pobavilo, pokud můžu usuzovat z jejího smíchu.

"Na budoucnost ted' nechci myslet."

V tomhle jsme každý jiný. Poprvé po letech vidím svoji budoucnost. Je temná a prázdná. A důvodem, který mě k smrti děsí a kvůli kterému o chvíli později odejdu z kuchyně, je skutečnost, že Delila tu nebude.

15. kapitola

Delila

Macon ani já se o tom večeru na terase ani slovem nezmíníme. Nevím, jestli jsme spolu uzavřeli nějakou nevyřčenou dohodu, nebo to pro Macona jednoduše nic neznamenalo. Zeptat se na to nemůžu, protože, jak jsem řekla, nehodlám o tom incidentu mluvit. I nemyslet na to mi dá zabrat, ale dokážu to. Povětšinou. Občas se mi vybaví záblesky vzpomínek – jak bylo příjemné na něm ležet, jak krásně voněl nebo jak se mu třásla hruď, když se smál. Jakýkoli útržek vzpomínky co nejrychleji potlačím, přesto mě znepokojují. Nejvíc ze všeho mě ovšem znepokojuje, jak snadné bylo se k němu přitulit.

Za nocí, kdy se choulím pod přikrývkou, sama a příliš unavená na to, abych vzdorovala spánku, je mi to trochu líto. Na té terase mi bylo s Maconem víc než jenom příjemně. Poprvé v životě jsem měla pocit, že mě někdo skutečně *vidí*. A na ten nejkratší okamžik bylo všechno dokonalé.

A pak je tu Sam. Bez nejmenších pochyb vím, že ji neuvidím, dokud nebude chtít, abychom ji našli, a že se teď někde skrývá z pocitu viny a studu. Tentokrát je to mnohem horší, než když se vypařila na celé měsíce poté, co s kamarádkami vyrazila do Vegas a propila peníze na školné za celý semestr. Táta byl tehdy ještě naživu a zuřil. Vrátila se jenom proto, že jí došly peníze, a taky proto – o tom jsem přesvědčená – že věděla, že ji táta doopravdy nezabije.

S Maconem si ničím takovým být jistá nemůže.

Bože, prodala jeho důvěru a doslova jeho bezpečí. *Vím*, že právě to je důvod, proč odešla. Hodinky nejspíš ukradla jen tak impulzivně jako prostředek, jak se rychle dostat k penězům. Uch. Všechno mi připadá postavené na hlavu. Chci chránit mámino křehké srdce, zároveň ale chci, aby se Macon mohl pomstít. Nechci ho v tom nechat samotného. Kdyby mi někdo v sedmnácti řekl, že jednoho dne budu chtít Macona Sainta ochraňovat, vysmála bych se mu a obvinila ho, že lže. A teď? Sama nevím. Dotčenost a ta malá holka ve mně, která se nebojí ozvat, mi radí, ať vezmu nohy na ramena a chráním hlavně samu sebe. Moje dospělé já uznává, že

Macon možná až tak špatný není. Možná že by mohl být i můj... Co? Kamarád?

Nad takovou představou jen vrtím hlavou, vyděšená a zatraceně zmatená. Soustředím se na práci. Práce vždycky pomáhá.

Po čase náš běžný den vypadá tak, že Macon si jde po svém – ať je to, co je to – a já plánuju jídelníčky, a poté co mi to Macon odkývne, začnu i plánovat zeleninovou zahradu podél jednoho okraje pozemku. Zatím tu rostou jen citroníky, hruškovce a olivovníky. A toho hodně využívám.

Práce asistentky mě zas tak moc nebaví, buď jezdím po nákupech, vyzvedávám Maconovi léky, nebo co se mu zrovna zlíbí, nebo nosím jídla. Povětšinou ale vyřizuju jeho telefonáty. Tolik telefonátů. A Macon vážně žádný nechce přepojit. Stala se ze mě královna trapných výmluv.

Když pominu jeho problémy, potřebuju s ním vyřešit jednu osobní záležitost, a to co nejdřív. Vyrazím za Maconem. Najdu ho v kuchyni, kde si nalévá hrnek kávy.

"Mám problém," oznámím bez úvodu.

"Vážně? Týká se sexu?" Zakmitá obočím a opře se o linku. Je tak vysoký, že má zadek skoro na pracovní lince. Je vysoký tak akorát, že kdyby chtěl, mohl by na tu studenou mramorovou desku vysadit ženu, roztáhnout jí nohy a…

Co to s tebou je?! Přestaň myslet na sex, ty nemravo jedna. Zachvěju se a raději takové představy zaženu. Pryč, pryč, pryč. Tolik nechtěných představ a myšlenek. Mám jich plný mozek a schovat se před těmi, nad nimiž nechci ani uvažovat, je stále těžší.

"Samá voda. Pořád mi píše máma. Chce vědět o mé nové práci a vyptává se."

"Tak jí odpověz." Nalije mi kávu a přisune přede mě hrnek. "Nebo nevíš, co bys jí měla říct?"

Zavrtím hlavou. "Ne. Tak já jí… něco… povím. Zatím nevím co, ale na něco přijdu. Jde o to, že jí dlužím narozeninový oběd."

Macon se zarazí a pohlédne na mě zpod rovných obočí. "Když jsem ti prvně napsal, zmínila ses, že jí zrovna připravuješ brunch."

"Nikdy jsem ho nedokončila." Odložím šálek. "Chci zajet domů a přichystat jí nový brunch, abych jí ten původní vynahradila."

"Tohle je teď tvůj domov," připomene mi Macon tiše. "Můžeš váš brunch uspořádat tady."

Můj domov? Mně to tak tedy ani v nejmenším nepřipadá. "Tady? Tobě by to nevadilo?"

V tmavých očích má bezelstný pohled "Proč by mělo? Tvoji mámu mám moc rád."

"To vím." Když se skamarádil se Sam, byl Macon u nás doma pečený vařený. Máma ho přijala jako zatoulané štěně. U našeho stolu pro něj vždycky bylo místo. A to i když se ke mně choval hnusně.

"Vy dva byste se měli vykašlat na tu svoji umanutost a pýchu a urovnat to mezi sebou, Delilo," radila mi máma, když jsem si na Macona stěžovala. "Pokud ten chlapec potřebuje čas od času bezpečný přístav, kde by si mohl odpočinout od své rodiny, nebudu mu to odpírat jen proto, že se na něj zlobíš."

Dodnes netuším, proč si máma myslela, že pro Macona náš dům představoval bezpečný přístav, protože do mě šil, kdykoli k tomu dostal příležitost.

Všechny tyhle vzpomínky zaženu. Když na ně budu myslet moc dlouho, mrštím po něm hrnkem. Musím teď bydlet se svým úhlavním nepřítelem. Minulost ať raději zůstane minulostí.

Macon se na mě mračí, jako by sám nad něčím přemýšlel. Možná taky vzpomíná na dávné časy. Občas přemýšlím, jak se na naši minulost dívá on. Vidí se jako oběť? Asi jí občas byl.

Ať už myslí na cokoli, složí ruce na hrudi a odměřeně na mě pohlédne. "Přestaň se se mnou dohadovat a zavolej svojí mámě, Kroketko."

Bohorovný... Kousnu se do rtu a zavrtím hlavou. "Tak dobře. Připrav se na přepadení."

Macon zvedne hrnek. "Jenom do toho."

Přesně den nato do Maconova domu vpadnou máma a její nejlepší kamarádka JoJo. Obě vykulí oči a s pusou dokořán se rozhlížejí kolem sebe.

"No," prohlásí máma, "už chápu, proč ses kvůli práci tady vzdala cestování po Asii. Je to opravdu nádherný dům."

Zatím jsem mámě prozradila jen nutné minimum – že jsem přijala práci osobní kuchařky – a vynechala to, že pracuju i jako asistentka, protože vím, že by mi na to neskočila. Ujistila jsem ji, že jsem skvěle placená a tu příležitost jsem si nemohla nechat ujít. Celou dobu jsem měla v puse ze všech těch lží kyselou pachuť.

Když se nepřestávala vyptávat, slíbila jsem jí, že jí o všem povím, až přijede na oběd.

Máme dům jen pro sebe. Macon s Northem jeli do Los Angeles. Kdoví proč. Podle mě si jen vymysleli záminku, aby mohli odjet.

Máminy modrošedé oči, stejné jako Saminy, svítí zaujetím. "Pro koho pro všechno na světě pracuješ, Del?"

"Nech mě hádat." JoJo mě samým nadšením chytí za zápěstí. "Je to někdo slavný, že ano? Určitě ano. Slavní si cení svého soukromí," poví mámě.

Možná je to tím, že jsou kamarádky tak dlouho, ale přestože je máma světlá a blond'atá a JoJo tmavá a hnědovlasá, jsou si neobyčejně podobné. Obě nosí kudrnaté vlasy sestříhané na mikádo, které oběma v trojúhelníku ohraničuje jemný obličej. Jsou stejně vysoké a milují volné capri kalhoty a tuniky s všemožnými zvířecími vzory. Právě teď vedle sebe vypadají jako gepard a zebra.

Náhle mě začnou pálit oči. Nejradši bych se k nim vrhla a prosila, aby mě objaly. Protože s nimi dvěma si zas připadám jako malá holka, v bezpečí a ochraňovaná. Vždycky jsem k nim s úctou vzhlížela a v dospívání jsem chtěla být stejně jedinečně sebevědomá jako ony. To sebevědomí ještě pořád musím teprve získat.

JoJo se rozhlédne po salónu a hledá jakékoli nápovědy.

"Takže," prohlásí. "Kdo je to? Filmová hvězda? Slavný producent? Muzikant? Aspoň mi řekni, že je to fešák."

"Možná pracuje pro ženu, Jo." Máma se na mě usměje. "Ušetři svoji sexistickou tetičku JoJo trápení a řekni nám to, broučku."

Teta JoJo ukáže mámě prostředník zakamuflovaný tím, že si jím poškrábe obočí. Jakkoli ráda bych je nechala, ať se do sebe pustí – protože to jejich hašteření bývá často úplný spektákl – zhluboka se nadechnu a přiznám to. "Je to Macon."

Máma nakloní hlavu, jako by si nebyla jistá, jestli mě slyšela správně. "Macon?"

Netečně přikývnu.

Pomalu jí brada spadne na zem. "Jako Macon Saint?"

"Macon Saint?" zopakuje JoJo jako papoušek. "Ten Samin dávný nápadník?"

Uch. V poslední době jsem takhle na Macona nemyslela. Hned mi to všechno připadá ještě horší – Samina krádež i to, že za ni splácím dluh, prostě všechno.

Pevně sevřu ruce. "Ano."

Vymění si dlouhý pohled.

Po chvíli máma tiše pronese: "Chápu."

Vyděsím se, že opravdu chápe, co se děje, a pospíším si s vysvětlením: "Je to výborná příležitost. Macon je slavný. A kuchaři si prací pro slavné lidi vylepší portfolio a životopis." Obávám se, že jim to zní stejně strašně jako mně.

JoJo se však vlídně usměje. "To je pravda. A pokud mám mluvit za sebe, *Temný hrad* mám moc ráda. Už jsi ho viděla, Andie?" zeptá se mámy.

"Ne. Přesněji, viděla jsem několik prvních dílů." Bledé tváře jí zrůžoví. "Ale pak tam byla *ta* scéna."

"Ano, ta scéna," souhlasí JoJo a vůbec se jí nedaří skrýt široký úsměv. "Musím přiznat, že byl docela šok, že vidím… to."

Ano, "to" znamená Maconův zadek. Mám pocit, že jeho zadek viděl už snad celý svět kromě mě. Začínám si připadat, že o dost přicházím.

Máma je teď už rudá jako rajče. "Nemohla jsem se na to dívat. Bylo to pro mě, jako bych viděla vlastního syna při... víš čem. Jak jsem se na to měla po takové scéně dál dívat? Těžko jsem si o tom mohla něco zjišťovat. Třeba: "Bude mít Macon Saint v dnešním dílu *Temného hradu* sex?"

Uchechtnu se, ale raději to spolknu. "Ani já jsem to neviděla." Velká chyba.

Máma přimhouří oči. Stačí jeden pohled věnovaný JoJo a moji čestnou tetičku náhle velice zajímá výhled z okna.

Máma ke mně dojde a studenou rukou mě chytí za zápěstí. "Víš dobře, že bych nikdy nezpochybňovala tvoje rozhodnutí, Delilo, ale opravdu pro Macona Sainta pracuješ? Bydlíš tu s ním?"

"Nebydlím s ním. Bydlím na jeho pozemku." I mně to zní jako hodně ubohá námitka.

Věnuje mi tvrdý pohled. "Macon má svoje dobré i špatné stránky, ostatně jako každý. Vy dva jste ale jako benzín a oheň. Nečekala bych, že budeš pracovat právě pro něj. Tak mi přiznej, co se děje." Nespouští ze mě oči. "Jde o peníze? Týká se to Sam? Určitě ano, když jsi ji tak zoufale hledala."

Máma není hloupá. Bylo mi jasné, že si dá dvě a dvě dohromady, proto jsem si taky připravila výmluvy.

Pokud musíte lhát, držte se co nejvíc pravdy. Možná si myslíte, že mě tohle naučila Sam, ale ve skutečnosti to byl můj táta. Pokud chci, aby mi máma uvěřila, musím jí povědět upravenou verzi pravdy.

S povzdechem se jí zadívám do očí. "Sam mi ukradla peníze."

Máma si zničeně povzdechne. "Sam, moje nerozumné děťátko. Hloupé nerozumné děťátko." Vezme mou tvář do třesoucí se ruky. "Všechno mi řekni."

Připadám si jako zloduch. Strašný, ulhaný zloduch. "Sebrala moje úspory, a jak víš, firmu jsem už zavřela."

Máma zachmuřeně přikývne.

"Macon se od svých známých dozvěděl o mé cateringové společnosti a zavolal mi v ten nejpříhodnější okamžik. Nabídl mi práci osobní asistentky a kuchařky. Platí mi dost na to, abych si dokázala našetřit na cestu do Asie, kam bych ráda vyrazila příští rok."

"Tohle nepůjde," namítne máma. "Mám nějaké peníze –"

"Ne, mami. Na to zapomeň."

Stiskne rty. "Jsou to moje peníze a můžu si s nimi –"

"Tohle s nimi dělat nebudeš." Položím jí ruku na rameno. "Dala jsem mu svoje slovo. A svoje slovo neporuším."

Jen neochotně přikývne. A já se usměju. "Navíc jen se na tenhle dům podívej. Nijak tu netrpím. Je překrásný a práci zvládám levou zadní."

Rozhlédne se kolem a zavrtí hlavou. "Opravdu je krásný. Ale to neznamená, že tvojí sestře nezmaluju zadek, až se mi dostane pod ruku."

"S tím ti moc ráda pomůžu. Je ti ovšem jasné, že se Sam ukáže, až když bude sama chtít." Uchopím ji za loket a doprovodím ji k JoJo, která celou dobu hleděla z okna a určitě nás poslouchala. "Tak kdo má hlad?"

JoJo mě chytí za volnou ruku. "Mám hlad jako vlk, zlatíčko."

Doprovodím mámu s JoJo ke stolu prostřenému pod vínem porostlou treláží na severní straně domu. Obě nejdřív vzdychají a áchají nad tím nádherným výhledem na oceán a až poté stočí pozornost ke stolu. Podařilo se mi najít nebarvený lněný ubrus, svíčky ve skle a svítilnu z dřeva a kovu. Přinesla jsem jednoduché porcelánové talíře a sklenice v mexickém stylu. Nic krásnějšího jsem s tím provést nezvládla.

"Moc se ti to povedlo, broučku," ujistí mě máma a dotkne se jedné ze snítek rozmarýnu, kterými jsem ozdobila látkové ubrousky. "Vůbec sis s tím nemusela dělat takové starosti."

"Je to oběd na oslavu tvých narozenin, mami. A žádné starosti jsem s tím neměla."

"Ten výhled je jednoduše nádherný." JoJo si s očima upřenýma na oceán spokojeně povzdechne. Otočí se k nám a šedé kudrny se jí rozletí ve větru. "Ten chlapec má vybraný vkus."

"To měl vždycky." Máma se posadí na židli, kterou jsem jí přidržela. "Děkuju. Musím ale přiznat, že jsem netušila, že televizní role jsou tak dobře placené. Takhle se na mě nedívej, Del. Vím, že o penězích se nemluví, ale jsme rodina."

Protočím panenky a naliju jí sklenici sladkého čaje.

JoJo se posadí po její pravici. "Je to hvězda nejslavnějšího seriálu na kabelovce, Andie. Čekala bych, že ho budou dobře platit."

"Ale ne takhle dobře." Máma rozmáchlým gestem ukáže na trávník.

Macon se může každou chvíli vrátit. Jsem z toho jako na trní. Bylo by mi trapně, kdyby mámu a její nejlepší kamarádku slyšel, jak o něm drbou.

"Citronádu, nebo sladký čaj, JoJo?" vložím se do toho, než stihnou cokoli dodat.

"Citronádu, prosím." Nakloní se přese mě, aby viděla na mámu. "Nejspíš to zaplatil z rodinného jmění. Vypadá to, že Ceciliina rodina byla ve větší vatě než ti nažehlení televizní kazatelé."

"Věděla jsem, že mají peníze, jen jsem netušila, že jich mají tolik."

JoJo lhostejně pokrčí rameny. "Bohaté staré rodiny nedávají svoje peníze na odiv."

Máma uvážlivě přikývne a já stisknu rty podrážděním.

"Vážně na tom záleží, jestli má Maconova rodina peníze?" vyštěknu bez přemýšlení.

Máma sebou trhne a položí studenou ruku na moji. "Jistěže ne." Zářivě se usměje. "No, vypadá to, že teď už si konečně rozumíte."

Jen neurčitě zamručím.

"Vždycky jsem si myslela, že tě má Macon rád, jenom to nechtěl přiznat."

Teď už si odfrknu. "Rád? Ani omylem. K smrti mě nenáviděl." "Vím, že se občas choval jako..."

"Kretén?"

Máma předstírá, že je z mého výraziva v šoku. "Co ten slovník, Delilo?" Tentokrát si odfrkne JoJo. Moje máma má sice dokonalé vychování a je ztělesněním laskavosti, zároveň však kleje jako námořník, kdykoli si myslí, že jsou její děti z doslechu. Nepovažuju to nutně za vadu charakteru, jen mě baví, jak tu ze sebe dělá neviňátko.

"Choval se ke mně hrozně," prohlásím.

Máma mávne rukou. "To nic neznamená. Říká se, že kluci se chovají nejošklivěji k těm děvčatům, která se jim nejvíc líbí."

"Tak tohle úsloví nesnáším. Ošklivé chování je ošklivé chování. Když budeš holkám vykládat, že jsou k nim kluci zlí, protože k tomu mají pozitivní motiv, zároveň tak těm holkám říkáš, že šikana je v pořádku."

Máma na mě chvíli zírá a pak zavrtí hlavou. "Máš pravdu, broučku. Nevím, proč jsem to řekla."

JoJo si znovu odfrkne. "Protože my obě jsme v dospívání poslouchaly, že ,kluci jsou kluci"." Pohodlně se opře a nastaví tvář slunci. "Podle mě je přesnější: "Kreténi jsou kreténi a zlobiví kreténi zaslouží dostat kolenem do koulí."

S mámou si vyměníme pohled a obě se rozesmějeme.

"No," prohlásí máma a lapá přitom po dechu. "Tak to vidíš, Del. Pokud se ten chlapec nebude chovat slušně, kopni ho do koulí."

"Snad jí k tomu nedám důvod," ozve se za námi hluboký pobavený hlas. Stydím se to přiznat, ale všechny nadskočíme jako odsouzenci na útěku.

Macon tam stojí, váhu přenáší na zdravou nohu a černé vlasy se mu na slunci lesknou. Na rtech mu pohrává úsměv. Dívá se na mě a já pocítím příval... něčeho.

"Jsi zpátky." Snažím se to nevyslovit vyčítavě, záměr se mi ovšem nepodaří.

V očích se mu mihne posměch. "To jsem."

Ještě vteřinu na mě hledí a poté se obrátí k mojí mámě.

"Paní Bakerová, paní Davisová, obě vypadáte skvěle jako vždy."

"Stejně jako ty, můj milý," odpoví mu JoJo. "Je z tebe takový fešák. Máš čelist mladého Roberta Redforda, i když se teď schovává pod tím strništěm. Pojď sem a dej staré ženské pusu na tvář."

Mám co dělat, abych si nerýpla, že "někdo je tu na zajíčky".

Macon k ní s úsměvem vykročí. I s hůlkou a výrazným kulháním působí jeho chůze, jako by mu nic nebylo. Poslušně políbí JoJo i mámu na nastavené tváře. Když se od mámy odtáhne, pokradmu na mě mrkne a já vím, že tu předvede úplné divadlo – zahraje jim milého a galantního Macona Sainta.

"Doslechl jsem se, že je na místě vám poblahopřát, paní Bakerová. Všechno nejlepší k narozeninám."

Máma se málem zahihňá. "To tedy pěkně děkuju, Macone. A prosím, pro tebe Andie."

Věnuje jí okouzlující úsměv. "Takhle vás asi oslovovat nedokážu. Připadalo by mi to neuctivé. Pro mě budete vždycky paní Bakerová."

Bože, pomoz mi.

Máma mu to všechno žere. "Jsi tak milý."

Zrádkyně.

"A to se na tebe podívejme," pokračuje. "Vyrostl jsi."

"To ano."

"Na Twitteru jsem se dočetla, že ses zranil." Máma se na mě zadívá, jako bych snad za to byla zodpovědná. Naježím se, ona už však Macona plácá po ruce. A mezitím se snažím pochopit, že moje máma vysedává na Twitteru.

"Za chvíli jsem zas jako rybička, paní Bakerová."

"Ano," dodám. "Jen si potřebuje odpočinout." *Jdi si odpočinout, Macone*.

Povytáhne obočí, jako by moji nevyřčenou pobídku opravdu slyšel.

A odpovědí je mi pohled, kterým říká: Tak toho se nedočkáš, Kroketko.

"Zrovna jsme se chystaly k obědu," prozradí mu máma a zadupe tak zbytek mých nadějí do prachu. "Měl by ses k nám přidat."

Tak to ani náhodou. "Macon má určitě jiné plány –"

"To bych moc rád, paní Bakerová. Moc děkuju za pozvání."

Zabere si volnou židli. Zamračím se na mámu, která mě pod stolem na oplátku štípne. Promnu si stehno a vstanu. "Hned jsem zpátky. Nabídněte si zatím ovoce."

S bručením zamířím do kuchyně a cestou mě pronásleduje Maconův hluboký hlas. Připravila jsem Maconovi talíř jídla a nechala mu ho v lednici. Přiložím ho k našemu obědu a jsem v pokušení posypat mu ho

kajenským pepřem. Vetřelec jeden mazaný. Mámu okouzlí a já pak budu celé měsíce poslouchat, jak je Macon úžasný a milý.

Než se vrátím, stihl si už uzurpovat veškerou pozornost. Všimne si mě a oči mu rošťácky zasvítí. Nic však neříká. Položím obrovský tác na příruční stolek a začnu servírovat jídlo.

"Panečku, Delilo," prohlásí máma. "Vypadá to skvostně."

Uvařila jsem cuketové květy plněné sýrovou pěnou s chilli papričkami – protože ji máma miluje – a jako hlavní chod humrový salát s bochánky ze sladkých brambor, jednoduchou dušenou zeleninou a tuřín ochucený fenyklem.

"Delila je výtečná kuchařka," pochválí mě Macon. "Co jsem se odstěhoval ze Shermontu, nad jídlem jsem moc nepřemýšlel. A pak se v mém životě opět ocitla Delila a já mám v jednom kuse hlad."

Nad stolem se rozhostí rozpačité ticho. Řekl to s vážnou tváří, ale kruci, ta slova mě celou rozpálila a probudila ve mně zatraceně hříšné touhy, kterým bych se vážně neměla poddávat.

JoJo si jemně odkašle. "To s člověkem dobré jídlo dokáže."

Macon mým směrem povytáhne obočí, jako by mlčky říkal: "Souhlasím."

Zamračím se na něj a s vervou se pustím do jídla.

Chvíli jíme mlčky, Macon si ovšem otře rty ubrouskem a otočí se k mámě. "Možná byste nás mohla rozsoudit, paní Bakerová."

"Neříkejte mi, že jste zas v sobě, děti."

Kdovíproč její slova pochopím úplně jinak a najednou si představuju, jak mám Macona opravdu v sobě. Jak si mě bere u zdi, rozpálený a zpocený. A tvrdý. Tak nádherně tvrdý... Natáhnu se po sklenici citronády a ve spěchu jí trochu vyliju.

Macon lehce zbrunátní. "Ehm... Ne tak docela. Delila mi chtěla namluvit, že se jmenuje po tetě, která se prý utopila v koláči."

Udělám na něj obličej, a zatímco máma pije čaj, Macon mi to oplatí.

"Ano, pratetička Delila. Udusila se rebarborovojahodovým koláčem."

"Netušil jsem, že k té nešťastné události přispěla *rebarbora*," vykřikne Macon, jako by v tom snad byl rozdíl.

"Rebarbora svojí kyselostí srazí sladkost jahod," vysvětlí JoJo. Macon rozvážně přikývne. "Mám ve sladkém rád trochu kyselého." Nejradši bych obrátila oči v sloup. "Já osobně," pokračuje máma, "už od té doby rebarborovojahodový koláč nemůžu ani vidět. Připomíná mi smrt," svěří se tiše.

Se zasténáním schovám obličej do dlaní.

"Dávám přednost podmáslovému nebo kokosovému koláči," prozradí Maconovi.

"A já mám nejradši kakaovou bábovku," vloží se do toho JoJo.

Macon ze mě nespouští oči a rty mu cukají. "Já zas mám v oblibě broskvový."

"U všech koláčů," vykřiknu. "Mohla bys nám, prosím, říct, proč jsi mě takhle pojmenovala, mami?"

Káravě se na mě zamračí. "Ráda bych ti připomněla, že trpělivost je ctnost, Delilo."

Macon má co dělat, aby se nerozesmál. "To jí taky říkám, ale myslí si, že do ní rýpu."

"Kdybys neměl zlomenou nohu, nakopla bych tě do ní," oznámím mu medovým hláskem a mámu vybídnu: "Pokračuj, mami."

"Jméno vybral tvůj otec. Dal ti ho po své tetě, kterou měl moc rád." Zakousne se do humří rolky a ubrouskem si poklepe rty. "Já tě chtěla pojmenovat Fern."

"Fern?" zarazím se. "Uvědomuješ si, kolik urážek bych si ve škole kvůli jménu Fern vyslechla?"

Macon si odkašle a zakousne se do pěsti, jako by se usilovně snažil chovat slušně. "Bylo by jich víc než dost."

"Většinu z nich bys vymyslel ty," dodám příkře.

Beze stopy studu se zazubí. "To asi ano."

"Radila jsem jí, ať to nedělá," ozve se JoJo a nabídne si další plněný cuketový květ. "Řekla jsem jí: "Andie, tvoje dcera tě za to bude nenávidět. Možná bys jí měla pubertu aspoň trochu ulehčit, jinak tě zabije."

"Co je na Fern špatného?" nechápe máma a podrážděně rozhodí ruce. "Je to jméno ze *Šarlotiny pavučinky*. Mám tu knížku moc ráda."

To snad není možné...

Maconovi se třesou široká ramena, v obličeji je celý rudý a kouše se do pěsti.

Nakloním se k mámě. "Tak proč jsi mě nepojmenovala *Šarlota?*" Máma na mě zírá, jako bych spadla z višně. "To bych nikdy neudělala!

Šarlotka na konci umře. To by bylo zlé znamení."

Teď už se ve mně zvedne vlna spravedlivého rozhořčení. "Teta Delila taky umřela! Udusila se koláčem!"

Macon se přestane ovládat a chechtá se na celé kolo. Směje se, až se musí opřít a ruku si tiskne k hrudi. Směje se, až přivírá oči čirým pobavením.

Všechny ženy u stolu na okamžik pohled na takový výjev naprosto ochromí, protože smějící se Macon Saint je hotové umělecké dílo. Je tak veselý, až se začínám usmívat, a než se naděju, směju se s ním. I máma s JoJo propadnou jeho kouzlu a brzy se pod zlatým sluncem všichni smějeme jak banda bláznů.

16. kapitola

Delila

Sammy: Proč všude na netu visí tvoje video, na kterém zpíváš někde na křesle?

Já: Sam! KDE SAKRA JSI?

Sammy: Musela jsem na chvíli zmizet. Neboj. Co to tvoje vystoupení?

Já: Nic víc mi k tomu neřekneš? A co to s Maconem?

Sammy: Ani ohledně něj se nemusíš bát. Až se vrátím, vyřeším to s ním.

Já: Děláš si srandu? Kdy? Kdy se vrátíš?

Sammy: Za pár měsíců. Potřebuju nejdřív vyřídit několik věcí.

Já: Měsíců? Sakra, Sam!

Sammy: Fajn pokec, Del. Teď už vypnu fon.

Já: Sam!

Já: Sam!

"Mrcha jedna!" Mrštím mobilem přes postel a zhroutím se na polštáře. Nervy mám na pochodu. Konečně mi poprvé po dlouhé době napsala. A neřekla mi vůbec nic. Jsem tak naštvaná a v šoku, že ani nevím, co mám dělat.

Mohla bych zajít za Maconem a říct mu... co? *Tak už je jasné, že se Sam opravdu schovává, ale neboj, za pár měsíců je zpátky, takže technicky vzato jsem naši sázku vyhrála. Akorát že nevím, jestli přinese ty hodinky nebo kdy přesně se vrátí.* Ne, Macon by z toho pěnil stejně jako já. A pro nic za nic. Protože přesně tohle jsem se od ní dozvěděla. Nic.

Proč mi napsala? Viděla tu moji nahrávku? Takže navzdory vlastním slovům mobil používá. A vrátí se. Věřím v to. Sestra se nikdy nedokáže držet stranou. Na to je zatraceně vlezlá a až příliš zvyklá být středem pozornosti.

Nechám ji, ať se uklidní, ať poleví v ostražitosti, a pak to na ni zas zkusím. Víc nedokážu. Když na ni člověk zatlačí, Sam se akorát šprajcne ještě víc.

Se zamručením se převalím z postele a zamířím do sprchy. Podařilo se jí zničit mi celé ráno. Zůstala mi po ní jen odporná pachuť v puse. A co je na mojí situaci nejšílenější? Slyším, jak Macon přechází po svém pokoji, a znovu cítím totéž, co každý den – těším se, až ho zas uvidím.

Macon se na čtyři týdny, které uplynuly od jeho autonehody, dobrovolně uzavřel před světem. Pomalu se uzdravuje, monokl vybledl a po ráně v obočí zbyla jen tenká jizva, která mu dodává trochu divoký vzhled.

Nohu má pořád v chodicí sádře, ale zápěstí a žebra si už ovazovat nemusí. Každý den s Northem cvičí, přestože má zatím trénink upravený tak, aby odpovídal jeho zdravotnímu stavu.

Díky tomu, že se už může víc hýbat, chvíli neposedí. A oznámí mi, že přijal pozvánku na sobotní dobročinný oběd. Což je v pořádku – jsem ráda, že na chvíli vypadne z domu a vrátí se do života – akorát že s ním musím jít taky. Koná se to přes den, což znamená, že se bude jednat o neformální akci, i tak se ale musím navléct do áčkových krátkých černých šatů a nazout lodičky na rozumném podpatku. Držím se Maconovi v patách. Prochází po červeném koberci, všude kolem nás vybuchují blesky fotoaparátů jako ohňostroje a lidé volají jeho jméno.

North se vmísí do davu. Vzhledem k bezpečnostním opatřením charitativní akce nejsou jeho služby osobního strážce tolik potřeba. Seznámila jsem se s Maconovým agentem pro styk s veřejností Timothym Wuem. Ten chlap mě svým energickým nadšením pro věc během několika prvních minut úplně unavil, musím ovšem uznat, že mu to v proužkovaném saku a kravatě se žlutými tečkami rozhodně sekne.

Timothy si mě vezme pod křídlo a společně zodpovíme otázky novinářů, bereme si telefonní čísla, a kdykoli se k Maconovi pokusí přiblížit někdo nepřijatelný, vložíme se do toho. Velmi brzy pochopím, že novináři a PR agenti jsou spolu často na nože.

"Potvora jedna," sykne mi Timothy do ucha poté, co jisté ženě slíbí, že se určitě ozve. "V jednom rozhovoru Macona špatně ocitovala, takže to pak vyznělo, jako by za svůj úspěch v *Temném hradu* nebyl vůbec vděčný."

Jednu věc o Maconovi vím zcela jistě – svoji práci nikdy nebere jako samozřejmost.

"Tak proč jsi souhlasil s další schůzkou?" zeptám se Timothyho.

Pokrčí rameny. "Její časopis je až příliš populární na to, abychom ho nebrali na vědomí."

Tím to docela dobře shrne. Tady představuje Macon zboží, vytvořený a pečlivě udržovaný produkt. Ne že by se přetvařoval, neskrývá svou přirozenou povahu – právě to k němu lidi tolik táhne – připadá mi ovšem, jako by ho od ostatních oddělovala skleněná zeď, díky níž vidíme jen obrázek, ne skutečného člověka.

Všichni tu jsou stejní. Chodí sem a tam ve svých skleněných krabicích, na tvářích masky. Příčí se mi to. Příčí se mi, že se jich musím držet a chovat se, jako by mi nejvíc ze všeho na celém světě záleželo na Maconově image a na tom, co si o něm lidi myslí.

Jsem kuchařka, ne asistentka. Chci se v Hongkongu, Tokiu a Šanghaji učit vařit nudle. V Pekingu bych se měla od svého kamaráda Sammyho učit na woku. Seznámili jsme se v kulinářské škole, a když přijal práci v luxusním hotelu v Číně, zůstali jsme v kontaktu přes e-maily. První zastávkou na mé cestě po Asii měla být právě návštěva u něj.

Pozvánka platí, čekání mě ale dráždí. Saminy zprávy mě podráždily. Brzy se vrátí. Skvělé. Jedna velká paráda.

Chybí mi moje kuchyně, chybí mi její rytmus a shon, s nímž se svými zaměstnanci připravuju velkou večeři. Chybí mi alchymie jídla. Vařit pro Macona představuje výzvu, protože musím vymýšlet zdravá jídla, která ovšem budou chutnat dobře, aby neměl pocit, že o něco přichází. V tomhle směru jsem zatím uspěla jen napůl, protože ten chlap chce sladké. Moc to chce.

Posedávám s ostatními asistenty u stolku v zadní části sálu a snažím se to překousnout. Ani nemám právo si stěžovat, protože jsem se k tomu sama upsala, přímo jsem Macona prosila, aby mi dal šanci mu to vynahradit. A Macon se ke mně nechová jako kretén, za kterého jsem ho měla. To je možná ten problém. Mám ho ráda. Přitahuje mě – a to je ještě hodně slabě řečeno. Moje tělo mi už nepatří. Převzal nad ním moc, rozechvěl ho, nažhavil, probudil v něm touhu. Bez ustání cítím podivnou směs nadšení a nervozity.

A co hůř, ani moje mysl mi už nepatří. Myslím na Macona, když jdu spát, a myslím na něj i po probuzení. A poprvé po letech nejsou moje myšlenky na Macona plné strachu nebo vzteku, ale naopak věcí, které mi vytváří

úsměv na tváři – jeho suchých vtipů, třpytu jeho očí, kdykoli se uculí, dokonce i vzpomínky na to, jak se mu pohybuje čelist, když kouše jablko.

"Bože," ucedím a napiju se vína. Jsem sama ze sebe znechucená. Sedím tu úplně... zasněná. A on je tam někde vepředu a povídá si u stolu s ostatními hosty, stejně krásnými jako on sám.

Na konci oběda už vážně uvažuju, že zkusím hypnózu, jenom abych toho chlapa vyhnala z hlavy. Máme se sejít venku, kde zaměstnanci přistavují auta, která rozvezou celebrity do jejich domovů. Macon mě zahlédne i přes moře konverzujících lidí. Tvář, která i v klidovém stavu působí přísně, se mu rozzáří. Pousměje se a povytáhne obočí. Nejvíc ze všeho mě ale dostane cit, jenž se mu zračí v očích. Kdykoli na mě Macon pohlédne, připadá mi, jako bych byla to jediné, na co myslí. Tak tomu bylo vždycky, jen teď místo odporu a podráždění vidím v jeho očích upřímnou radost.

V tu chvíli všechno ostatní zmizí: strašlivé napětí v krku i podrážděný žaludek. Místo toho cítím jen příjemné teplo a očekávání. Macon ještě pořád chodí o hůlce – tahle je ebenová s držadlem ve tvaru stříbrné lebky. Při pohledu na ni se musím usmát – umí s ní však zacházet, a tak s její pomocí chodí hned svižněji.

S ošlehanou pohlednou tváří a v šedém, na míru šitém obleku, který zdůrazňuje jeho výšku i široká ramena, vypadá jako skutečná hvězda. Kravatu nemá, místo toho si nechal bílou košili na rozhalenku a ukazuje tak světu svůj krk. Přistoupí ke mně a dotkne se mého lokte. "Tak tady jsi." Jako bych snad byla dítě, které se mu tu ztratilo.

Kousnu se zevnitř do tváře, protože mám chuť mu něco odseknout, Macon však za mou mizernou náladu nemůže.

"Tak tady jsem," odpovím, zatímco kolem nás proudí lidé.

S rukou na mých zádech mě provede kolem dvou svých kolegů, kteří získali Oscara. "Měla sis sednout se mnou."

Snažím se na toho herce, kterého jsem v dětství milovala, nezírat. A vida, je očividně stejně vysoký jako já – člověk se každý den dozví něco nového. Odtrhnu od něj oči, než mě přistihne, jak na něj zírám s pusou dokořán. "Macone, vstupenka na tuhle akci stála dvacet tisíc dolarů. Hvězdy a jejich zaměstnanci na podobných událostech opravdu spolu nesedávají."

Stiskne pevné rty. "Příště ti zaplatím večeři a sedneme si, kam se nám zlíbí."

Ještě chvíli takhle mluv a začnu tě mít ráda mnohem víc. Nic takového však na sebe vyzradit nechci, proto se jen mdle pousměju. "To je od tebe milé, ale mně to nevadilo. Jsi tu pracovně."

Nesouhlasně zamručí. "Pořád jsem zapomínal, že tě nemám u sebe, a každou chvíli jsem se naklonil, abych ti něco zašeptal do ucha. Chris na mě koukal, jako by mi přeskočilo."

Zacukají mi rty. Chrisem myslí Chrise Chadswortha, jednu z největších hollywoodských hvězd. "Možná si myslí, že jsi do něj udělanej."

"Vzhledem k tomu, že jsem mu v jednu chvíli položil ruku na koleno, ho to určitě přinejmenším napadlo." Rozesměju se. Macon na mě mrkne, můj tón mě ovšem prozradí, protože okamžitě zvážní. "Co se děje?"

"Nic se neděje." Nic, co bych mohla napravit, a nic, o čem bych mu chtěla říct. Nebudu si mu stěžovat a štve mě, že jsem mu dala svoje podráždění najevo. Raději nasadím o něco veselejší hlas. "Jsem jenom trochu unavená, nic víc."

Macona tím ani na vteřinu neoblbnu. Prohlédne si mě, jako by si řekl, že když se zadívá dost usilovně, uslyší moje myšlenky. "Ne, něco ti vadí. Pověz mi to. Prosím."

Právě jeho něžné "prosím" mě udolá. Pokud se budu jeho otázkám dál vyhýbat, jen se zakousne a nedá mi pokoj, protože si bude představovat to nejhorší.

"Mám pocit, že sem nepatřím," přiznám tiše.

Napětí v jeho ramenou povolí. Skloní se ke mně, aby mi mohl zašeptat do ucha: "Já taky. Stejně jako všichni ostatní, co tu dneska jsou."

Nevěřícně na něj pohlédnu. "Nemusíš se mnou mluvit tak bohorovně, Macone. Vážně to není nutné. Zapadáš sem jako puzzle. A silně pochybuju, že si tvoji kolegové připadají stejně nepatřičně jako já."

"To bys byla překvapená," opáčí suše, avšak dlouze si povzdechne. "Řeknu to takhle. Máš pravdu a zároveň se mýlíš. Při práci si připadám, jako bych konečně našel svůj kmen, místo, kam patřím. A ten pocit je zatraceně parádní, Kroketko. Pokaždé se mi uleví. Hned v patách je mu ale strach, že o to všechno můžu každou chvíli přijít. Dokud nepatříš ke králům Hollywoodu, nikdy si nemůžeš být ničím jistá."

"Stejné je to i mezi šéfkuchaři."

Přimhouří tmavé oči a tvář mu zastře temný stín. "Jsi z práce pro mě nešťastná, že?"

Nemůžu to popřít, proto jen odvrátím zrak. Mezi sklady mojí sukně nahmatá mou ruku. Proplete se mnou prsty a zatahá, abych k němu vzhlédla. V jeho očích vidím výčitky. "Jsi."

"Macone..." Potlačím veškerou sebelítost. Mrzí mě, že jsem ji dala najevo. "Nic mi není."

"Ne." Sevře mě o něco pevněji. "Ubližuje ti to. Můžeme naši dohodu ukončit. Otevři si tu cateringovou firmu. Vrať se k zajišťování občerstvení. Dokud se nepostavíš zpátky na nohy, můžeš klidně používat kuchyni v mém domě."

"Ne," odmítnu neústupně. "Uzavřeli jsme dohodu a já z ní nevycouvám. Není to nic, co bych nesnesla."

Svraští obočí. "Nechci, abys to musela "snášet". Byla ode mě blbost, že jsem s tím souhlasil, když jsem předem věděl, že to dělám jenom proto, abych tě potrápil."

Jeho slova mě zahřejí. "Byl to můj nápad a oba to moc dobře víme. Nenechám tě na holičkách, Macone. Nebylo by to správné."

S podrážděným povzdechem si volnou rukou prohrábne vlasy.

"Už to dál nechci," prohlásí tak tiše, až to v hučení davu málem přeslechnu. "Ne, když jsi kvůli tomu nešťastná."

Nevím, co na to říct. Naše dohoda nad námi visí jako bouřkový mrak, stejně jako Samina krádež. Někde hluboko v temném koutku mysli dumám, jestli s tím nechci praštit kvůli Sam. Nebo kvůli Maconovi.

"Uzavřeli jsme dohodu. Na tom, jestli jsem šťastná, nebo ne, nezáleží," zašeptám spíš sobě než jemu.

Macon otevře ústa, aby mi odpověděl, někoho však za mnou zahlédne a celý ztuhne. Z tváře mu zmizí veškerá barva a pokožka mu zešedne jako sluncem vysušené bahno. Přistoupím k němu a dotknu se jeho širokého zápěstí. Tep se mu zbláznil.

"Macone...?" Konečně spatřím, co vidí, a v ústech mi vyschne.

Muž, který k nám míří, je starší, šedovlasou verzí Macona se stejně krásně řezanými rysy obličeje, se stejně šikmým obočím a uhlově černýma očima. Jen ústa má jiná, tenká a pevně stisknutá trvale vepsanou hořkostí. Krk i obličej má napuchlý a zarudlý z nadměrného pití.

George Saint se zastaví před svým synem. Se zdvořilostmi čas neztrácí. "Věděl jsem, že tě tu najdu. Naparuješ se tu před novináři jako páv. Vždycky jsi zoufale prahl po pozornosti."

Macon se vzpamatuje a ostře, tvrdě odpoví: "Odpověděl bych, že ty máš co mluvit, akorát si to vůbec neuvědomuješ, takže bys to stejně nepochopil."

George Saint přimhouří oči, jako to dělává jeho syn, jenže se mu v zorničkách zračí takový chlad a zloba, že si v tu chvíli ani nejsou podobní. "Myslel jsem, že jsem z tebe neúctu vymlátil. Očividně jsem tě měl řezat víc."

Při jeho slovech ztuhnu a vydechnu, až mě z toho zabolí plíce.

Macon se na mě sice ani nepodívá, přesto mě slyší. Postaví se přede mě a zablokuje mi tak výhled, jako by mě chtěl před svým otcem chránit.

"Jediné, co jsi mě bitím naučil, je nenávidět tě." Maconova slova se do mě zabodnou jako hřebíky. "Jedno si ale vecpi do hlavy. Teď už rány oplácím. A mnohem silněji."

George na okamžik zbledne a pak zrudne ještě víc. "Něco mi dlužíš, mladej."

"Nechal jsem tě naživu," vyštěkne Macon, tiše, přesto důrazně. "Vzhledem k tomu, co jsem ti chtěl udělat, bys mi měl spíš poděkovat." "Zničím tě," zasyčí George, až mu z úst odlétnou sliny. "Všem povím, kdo doopravdy jsi. Bezcenný, slabošský zmetek –"

"Ne!" To slovo mi vyletí z úst jako výstřel z děla. Ozvala jsem se, aniž bych to zamýšlela, a než se naděju, obejdu Macona a postavím se Georgi Saintovi čelem. Neustoupím. Vzteky vidím rudě. Všechno ostatní zmizí. Krev mi bublá čirou zuřivostí. "Nic takového neuděláte. Teď odtud odejdete a zapadnete zpátky do té díry, z které jste vylezl."

Jedu na adrenalinu a tělo se mi třese hněvem. "Váš syn je to nejlepší, co vás kdy potkalo, to jediné dobré ve vašem životě. A jestli se ho chcete znovu dotknout byť jen prstem, nejdřív se musíte dostat přese mě."

Dojde mi pára a opět začnu vnímat šumění davu. Přesto mě vztek neopouští – jen si dal na chvíli pohov. A pak se Macon pohne ve stejné chvíli, kdy k nám jeho otec udělá krok. Stane se to všechno najednou. Skoro to připomíná podivný, nehezký tanec, v němž mě Macon chytí kolem pasu, přivine si mě k sobě a zároveň se narovná. Působí v tu chvíli tak hrozivě, že George Saint zaváhá.

"Dost." Macon vyřkne jediné slovo. Jako výhrůžku a příslib. Cokoli George udělá, setká se s neproniknutelnou hradbou Maconova odhodlání.

Jeho otec na mě upře chladný pohled. "Už si na tebe vzpomínám. Jsi ta zavalitá holka od Bakerů s prořízlou pusou. Kdysi jste se s mým synem rvali jak psi. Už tehdy jsem věděl, že by si tě nejradši ohnul o stůl. Radil jsem mu, ať si tě vyžene z hlavy, když na to má tu tvoji krásnou lacinou sestru." Vycení na svého syna zuby. "Mělo mi být jasné, že neposlechneš. Řekl sis, že ti teď stačí málo? Asi máš teď fetiš na tlusťošky."

Macon mě sevře tak silně, až se mi v hrdle bolestivě zadrhne dech. Očividně moji reakci cítí, protože svou velkou dlaň na mém boku rozevře.

"Zaklapni tu nevymáchanou hubu, dokud to ještě jde," varuje svého otce. Pod tváří cítím, jak mu srdce v rychlém tempu naráží do žeber. Chvěje se, dobře to však skrývá. "Jestli si myslíš, že se ti nic nemůže stát, protože jsme na veřejnosti, zatraceně se mýlíš."

Doteď si naší hádky nikdo nevšiml. Lidé si ve skupinkách povídají a smějí se, to se však může změnit. Stačila by jediná dobře mířená rána.

"Myslím," prohlásí George Saint a nakloní se k nám, "že bys fňukal a žadonil, úplně jako když jsi byl ještě malej usmrkanec."

Macon se ani nehne, nedá najevo sebemenší náznak emocí, cítím však, jak sebou škubl bolestí, kterou nepochybně nechce dát najevo. Protože rodina, ať už ji máme rádi, nebo ne, nám dokáže rozervat srdce na kusy. Moc dobře vědí, kam mířit a kde otočit nůž v ráně.

Položím mu ruku na hruď v místě, kde mu zběsile buší srdce.

"Půjdeme," zašeptám a vzhlédnu. Veškerou pozornost věnuju jen jemu. "Vůbec tu už nemusíš být."

Oči se mu zalesknou, avšak mrkne víčky rámovanými hustými vějířky řas a náhle má zrak jasný jak den.

"Ne, nemusím," souhlasí tiše. "Pojď, zlato."

Otočí nás k odchodu, když George Saint naposledy zaútočí a jeho odporná slova se mi zabodnou do kůže. "Klidně si mysli, že jsi něco víc, holčičko, ale já vím, že nejsi nic. Omyl, nechtěná a zapomenutá. Bakerovi si tě vzali k sobě, jenom protože tě litovali."

Macon zaváhá a dlouhé tělo se mu zachvěje jako ladička. Já jsem naopak úplně otupělá. Což je asi dobře, protože díky tomu dokážu položit Maconovi ruku na záda a pobídnout ho k odchodu. Mlčky ho prosím, aby toho nenávistného muže, který mu dal život, už nebral na vědomí. Poslechne. Pevně mě objímá kolem pasu a vede k východu.

17. kapitola

Delila

V uších mi zvoní. Kráčím vedle Macona, na tváři nalepený nucený úsměv. Určitě se tváří podobně příjemně jako já, tělo mě však neposlouchá natolik, abych se o tom dokázala přesvědčit na vlastní oči. Nepříjemný incident s Maconovým otcem trval nejspíš maximálně dvě minuty, a přesto mám po něm pocit, jako bych z něj vyšla špinavá od nějakého lepkavého hnusu. V krku mě dusí knedlík, který se opakovaně snažím spolknout.

Otupěle se nechám Maconem vyvést ven. Celou dobu kolem nás hučí a proudí dav lidí. A pak už se ocitneme u auta. North vystoupí, aby mi otevřel zadní dveře. Macon se však dotkne jeho paže a nakloní se k němu, aby ho nikdo jiný neslyšel. "Dej mi klíčky."

Ať už North vidí v Maconově očích cokoli, zpozorní. Krátce přikývne. "Jsou v zapalování." Zavře zadní dveře a otevře mi ty na straně spolujezdce. Tváří se ustaraně. Škrobeně se na něj usměju a nastoupím.

Ve velkém SUV od Mercedesu je nádherně chladno, klimatizace hučí a z rádia tiše zní Sia. Celá rozechvělá se opřu o měkké kožené opěradlo. Macon mezitím obejde auto. S netrpělivým zamručením hodí hůlku na zadní sedadlo a svižně sedne za volant, přestože má stále zlomenou nohu a chodicí sádra není zrovna malá.

"Opravdu bys měl řídit?" nemůžu si pomoct a zeptám se. Hlas mám drsný jako štěrk a v krku mě bolí, jako bych ječela. Pohledem mě umlčí. V jeho očích se zračí něco divokého, jako by mu sebeovládání viselo na vlásku. Smířlivě zvednu ruku. "Chápu. Do toho."

Znovu zamručí a pak už jsme pryč. Elegantně se zařadí na silnici. Mlčíme, zatímco Macon sebejistě křižuje ulice. Sice má za sebou strašlivou autonehodu, je ovšem zřejmé, že je výborný řidič. Před očima mi prolétnou vzpomínky na to, jak jsem s ním v šestnácti absolvovala autoškolu. Instruktor si ho oblíbil, což mě jako obvykle pěkně štvalo. Tím spíš, že rekord v rychlosti podélného zaparkování, který jsem v naší třídě držela, pokořil o jedinou ubohou sekundu.

Pohlédnu na něj. Zachmuřeně zírá na silnici před sebou. Na spánku se mu perlí pot, zatnutá čelist mu škube a řídí s určitou odhodlaností, jako by si říkal, že když se dostane do cíle své cesty, všechno se tím vyřeší.

Je to zvláštní, ale nejede do Malibu, naopak zamířil na jih do Hollywoodu. Nezeptám se na to, jen se co možná nejvíc uvolním a bez zájmu sleduju ubíhající scenerii za okny. Zabočí do Griffithova parku a zamíří po silnici vzhůru. Na prvním prázdném odpočívadle zastaví. Motor chvíli tiše hučí, než ho úplně vypne.

Macon se zhluboka nadechne, vystoupí a zabouchne za sebou dveře. Vyhrabu se ze svého sedadla a vydám se za ním. Ve vzduchu, horkém v odpoledním slunci, se vznáší vůně eukalyptu a lučních květin. Macon chvíli přechází sem a tam a nakonec se opře předloktími o střechu SUV. Shrbí záda a lapá po dechu.

S ošklivým zaklením praští do střechy. "Do prdele. Do prdele." Každou nadávku doprovodí úderem do auta.

Mlčky ho pozoruju, bojím se k němu přiblížit a bojím se i odejít. Na dlouhou chvíli pevně zavře oči, a když je znovu otevře, upře na mě pohled. "Jsi v pořádku?" Jeho hlas se mi zařízne do citlivé pokožky.

"Ano." Nezní to tak, ale pochybuju, že se se mnou začne dohadovat. "A ty?"

Znovu skloní hlavu, zatne zuby a pohlédne na město pod námi. Palcem zabubnuje do plechové střechy. "Omlouvám se."

"Za co? Za to, že se tvůj otec zachoval naprosto nechutně? Nebo za to, že jsme s ním museli mluvit? Ujišťuju tě, že za nic z toho nemůžeš."

Utrápeně se usměje. "Mně to tak ale připadá. Fakt ho nenávidím." "Je to strašný člověk," odpovím tiše.

Macon souhlasně zamručí, vyzní to však přidušeně. Opět svěsí hlavu a zatne pěsti. Nevím, jak to můžu napravit. Pořád se mi honí hlavou, co George Saint řekl svému synovi i jak nechutně se k nám zachoval.

Ticho prolomí Maconův hlas. "Vzpomínáš, jak jsem se v sedmé třídě zamyslel a na chodbě do tebe vrazil? Obvinila jsi mě, že jsem to udělal schválně."

Vzhledem k tomu, že jak jde o Macona, mám skoro fotografickou paměť, vím, o čem mluví. Vzpomínka už nebolí, naopak mě baví. "U tetičky Fern, prý že zamyslel. Popřel jsi to, prý jsi mě neviděl. Ale já tě těsně předtím varovala, že tam jsem, tak jak jsi to mohl nevěděť?"

Hořce stiskne rty. "Neslyšel jsem tě, protože jsem ještě pořád měl vodu v uších z toho, jak mě večer předtím táta topil ve vaně jako trest za to, že jsem vešel do domu ve špinavých teniskách."

Jsem zděšená. Točí se mi hlava a žaludek mi těžkne. "Macone..." "Ne." Zvedne ruku, v očích tvrdý a zároveň prosebný pohled. "Prostě... ne."

Zaváhám a nakonec jen krátce přikývnu. Občas člověk potřebuje utěšit a jindy vás i jen ždibec soucitu zlomí.

Oči mu zakryjí temné stíny. "Celé roky, už od první chvíle, mi připadalo, že víš, kde na mě zatlačit. Připadalo mi, že znáš všechny moje slabiny. Předpokládal jsem, že víš, že mě táta týrá. Bylo to ponižující, a tak jsem si to vybíjel na tobě. Nenáviděl jsem tě, protože jsem si myslel, že víš, co se mi děje. Myslel jsem, že to vidíš, kdykoli se na mě podíváš."

"Ne," zašeptala jsem. "Netušila jsem, že tvůj táta…" Nedokážu tu větu dokončit, aniž bych začala nadávat nebesům nebo se otočila na patě a George Sainta si našla a podala.

Macon se tiše, suše uchechtne. "To už vím. A připadám si jak blbec, že jsem si něco takového domýšlel. A že jsem se spřátelil se Samanthou místo s tebou. S prázdnou, povrchní Sam, která se smála tvým rozpakům a podporovala moje přízemní chování. Viděl jsem v ní spojence. Byli jsme si v tomhle podobní, útočili na ostatní, až nám to začalo připadat jako ohromná zábava."

Stojím tu, přimrazená na místě, přemýšlím, co říct, a nedokážu ani promluvit.

Macon zavrtí hlavou a vzhlédne k obloze. "Takže už asi chápeš, že jsem mu podobnější víc, než si myslíš."

Tímhle mě rozmluví. "Ne. Ani zdaleka. Řekl jsi to sám. Naučil tě nenávidět. Už to, že se bojíš, že se mu podobáš, znamená, že vůbec nejsi jako on."

Moje slova ho neutěší, spíš mi připadá, že jsem ho ranila. Nahrbí ramena schovaná pod vlněným kabátem a stiskne rty. "Vždycky říkával, že nejsem jako on. Že pro něj představuju jen zklamání." Věnuje mi hořkosladký pohled. "A že mám štěstí, že jsem mu tak podobný, protože by si jinak říkal, že se jeho manželka spustila s instalatérem."

"Nezasloužil si tě," zavrčím a zopakuju tak to, co mi Macon pověděl o Sam. "A nikdy si tě nezaslouží."

Na rtech mu pohrává vážný úsměv. "Domnívá se ale, že si zaslouží moje peníze. Soudí se o ně se mnou od chvíle, co máma umřela."

"Jako fakt?" Ačkoli mě to nepřekvapuje. Ani v nejmenším.

Zachmuřeně přikývne. "Má ale smůlu, protože podepsal neprůstřelnou předmanželskou smlouvu." Když se překvapeně nadechnu – protože tohle jsem nečekala – vzhlédne ke mně. "Dědeček měl tátu od samého začátku za podvodníka. Chtěl ochránit máminy prostředky. A tak milý zlatý fotřík dostal jenom to, co si sám vydělal."

"Je docela šok, že s něčím takovým vůbec souhlasil."

"Asi si myslel, že když na to kývne, získá tím matčinu důvěru a pak na ni vytasí svoje osobní kouzlo a donutí ji, aby ten cár roztrhala." Macon s námahou polkne. "Ten plán se mu těžce nepovedl, protože nikdy nedokázal svůj vztek ovládat dost dlouho."

Maconovu mámu jsem viděla v životě jen párkrát, dobře si na ni ovšem vzpomínám – byla drobná, hubená na kost, s kaštanovými vlasy, které jí měkce spadaly na ramena. Oči barvy zimního jezera měla obrovské, kulaté a utrápené. Cecilia Saintová působila tak křehce, až ji chtěl člověk chránit i litovat zároveň.

"A on... ji také bil?"

"Ne." Z toho jediného slova je patrné, že je za to vděčný. "Věděl, že by to byl hodně špatný nápad. Víš, co je na tom nejsmutnější? Umřela v době, kdy se s ním rozváděla. Našel jsem papíry. Nepodepsal je."

Oba se na chvíli odmlčíme. Bolavé hrdlo se mi svírá. Nejraději bych ho objala, ani se však nehnu. "Moc mě to mrzí, Macone. Mrzí mě, že tě opustil nesprávný rodič a ten mizerný se ti dál snaží ubližovat."

Mine nás auto a zvedne oblak prachu. Sukně se mi zakolébá v závanu vzduchu. Macon sebou ani netrhne, jen na mě rozvážně hledí. "Jsi adoptovaná."

U srdce mě bodne vzpomínka na nenávistná slova George Sainta. "Ano." Nestydím se za to. Proč bych měla? Nikdo nerozhoduje o tom, komu se narodí. A přesto mi občas vadilo, že Samantha má v sobě máminu a tátovu krev, a já ne, jako by to ze mě dělalo horší dceru.

Nijak tomu nepomáhalo, že Sam byla krásná a oblíbená, zatímco já problémová a často jsem se dostávala do křížku s Maconem i kýmkoli, kdo mi dělal potíže. Zároveň jsem se však za ten pocit styděla, protože mě rodiče zahrnuli láskou. Nikdy se ke mně nechovali jako k cizí, ale naopak,

byla jsem pro ně milovaná, i když trochu neohrabaná dcera. A tak jsem ty pocity pohřbila co nejhlouběji, aby mi už nemohly ublížit. Jejich rodina byla i moje rodina. Nikoho než je jsem neměla. Byli pro mě vším. Avšak strach a potřebu se jim zavděčit a chránit je jsem nikdy nedokázala potlačit na dost dlouho.

"Tvůj otec se v jedné věci mýlil. Rodiče si mě nevzali ze soucitu. Adoptovali mě, protože chtěli dítě a nemohli počít. Proces adopce je ale na dlouho. Když konečně úřad moji adopci schválil, máma už byla těhotná se Sam – což vůbec nečekali. Odjakživa říká, že jí bůh požehnal hned dvakrát." Roky jsem se těch slov držela. Udělaly ze mě toho člověka, kterým jsem dnes.

Macon zahloubaně přitiskne dlaně na střeše auta k sobě. "Nevěděl jsem to. Jak mi to mohlo uniknout?"

Chápu, co tím myslí. Jsem malá, plnoštíhlá, tmavovlasá a hnědooká. V zimě mám pokožku světle béžovou a v létě zlatavě hnědou. Máma a Sam jsou modrooké blondýny, vysoké, štíhlé, mléčně bílé v zimě a méně mléčně bílé v létě. Táta se sice dokázal opálit do bronzova, i on byl ovšem blonďák s chladnějšími tóny, zatímco já s teplejšími. Což znamená, že když se jako rodina sejdeme, já mezi nimi vyčnívám.

"Upřímně netuším – v našem městě to věděli úplně všichni – ale už tehdy jsem pochopila, že sis ničeho nevšiml."

Nějak se ocitneme tak blízko sebe, že se naše paže skoro dotýkají. Skloní se ke mně, aby mi viděl do očí, a svraští obočí. "Jak ti to došlo?"

"Protože bys mi k tomu něco řekl."

Macon sebou trhne. "Rád bych věřil, že neřekl."

Hořce se zasměju. "Macone, vždycky jsi mi šel po krku. Vždyť jenom kvůli tobě mi celá škola začala říkat Kroketo." Zavrtím hlavou a rozhlédnu se po údolí. "Dodnes se mi zdají noční můry, že na mě odevšad letí ty zatracené *krokety*. Vždyť i ty mi doteď říkáš Kroketko."

Dlouho jen mlčky stojíme, já ztěžka oddechuju a hruď se mi zvedá a klesá – a Macon na mě zírá, jako by mě viděl poprvé v životě.

Po chvíli však mrkne, až se mu dlouhé řasy pomalu otřou o tvář. "Zjistila jsi někdy, kdo jsou tvoji biologičtí rodiče?"

"Ne." Opřu se zadkem o auto. "Máma s tátou se nabídli, že mi pomůžou moje biologické rodiče kontaktovat, ale já nechtěla."

S povzdechem zavrtím hlavou a shlédnu na svoje černé lodičky na rozumném podpatku, nyní našedlé od prachu na cestě. "Bála jsem se do toho jít. Co když spolu moji biologičtí rodiče zůstali a mohli si mě nechat? Co když měli hned po mně další dítě, které neodložili? Co když jsou to strašní lidé? Co když je jejich příběh tak smutný, že by mi zlomil srdce? Seznam toho, čeho jsem se bála – a pořád bojím – nekončí."

Pokrčím rameny a otočím se k Maconovi. "Připadalo mi lepší nechat to být. Navíc už rodiče mám. Sice mě nepočali, ale pořád to jsou moji rodiče."

"Jsou skvělí rodiče," poví mi láskyplně. "Vždycky jsem si přál, abych byl jejich syn."

"Už si to nepřeješ?" poškádlím ho.

V očích se mu objeví zvláštní pohled. "To bychom byli sourozenci, takže ne."

"Neboj, i mně je představa, že bys byl můj bratr, stejně odporná." Nejspíš ne ve stejném slova smyslu, jako to myslí on, to už ovšem nedodám.

"To doufám." Mrkne na mě.

Chvíli mlčím. "Možná si jednoho dne nechám udělat takový ten test DNA, ať vím, z čeho vlastně jsem."

"To ti můžu říct sám," odpoví pobaveně. "Z cukru a vanilky přeci a ze samých rozkošných věcí."²

"Takže ty jsi z kostek a provázků a hadích ocásků?"

Macon zavrtí hlavou. "Nikdy jsem nepochopil, proč zrovna z tohohle."

Minulost mi náhle připadá jako vzdálená vzpomínka i jako něco příliš aktuálního. Macon, ztracený ve vlastních myšlenkách, vyhlédne na město opájející se sluncem. V koutcích očí má od samého napětí vrásky.

"Na střední jsem se choval nechutně."

Znovu se zasměju. "Jo, to je fakt."

"A ty jsi byla zas pěkně drzá."

Pohlédnu na něj. "Cože?"

Macon trhne bradou. "Pokud si dobře vzpomínám, *ty* jsi mi řekla, že je jedno, jak jsem hezký, protože uvnitř budu vždycky jenom odporný. Bezcenná duše, která nikdy nedojde vykoupení."

V hrudi se mi usadí tíživý pocit. Zadívám se mu do očí a spatřím v nich dávnou bolest. Nedotknutelného Macona Sainta s tím jeho věčným postojem "mně jsou všichni a všechno u prdele" jsem opravdu ranila.

V dětství a dospívání na sobě nedal znát ani špetku citů, nikdy mi neukázal víc než svoji dokonalou masku. Teď mi to však ukazuje a já to nemůžu přehlížet.

"Kruci," zamumlám a sevřu ruce. "To ode mě bylo hnusné a zbytečně teatrální."

"Jo." Otře se rukou o moji. "Vždycky jsi to se slovy uměla."

Pomalu, jako by se bál, že uteču, se špičkami prstů dotkne mých. Jako bychom uzavřeli nevyřčenou dohodu, s ním propletu prsty. Palcem mi pohladí klouby. Ztuhnu. Bojím se, že jakýkoli pohyb zničí kouzlo okamžiku a Macon přestane. Vůbec se v něm nevyznám. Jsme tu, vzpomínáme na svoje nejhorší hádky, a přesto se mě dotýká, jako by se nemohl mojí pokožky nabažit a nedokáže se zastavit.

"Bože, Delilo." Zní to, jako by se zlobil sám na sebe, a obličej mu zkřiví úšklebek. "Řekli jsme si navzájem tolik odporných věcí. Chovali jsme se k sobě strašně."

Rozesměju se. Je to příjemné, přestože se mi stále svírá hruď. "Byli jsme fakt hrozní."

Souhlasně zamručí.

Povzdechnu si. "Stydím se za sebe."

"To nemusíš. Minulost nezměníme a nic jsi nevěděla." Cuknou mu prsty. Nakloní se ke mně. "Teď ti říkám Kroketko, protože tě mám rád. Jestli ti to ale vadí, přestanu s tím."

Samotnou mě překvapí, že váhám. "Ze začátku mě to štvalo, ale teď… už jsem si zvykla."

"Zvykla," zopakuje nevěřícně. "Jako na otravnou záděru?" Očividně se dobře baví.

"To ty jsi otravná záděra," opáčím suše. Dobírám si ho.

Zazubí se, úsměv ho však rychle opustí. "To asi v určitém smyslu jsem. Omlouvám se, že jsem ti před lety ubližoval, Delilo. Byl jsem tehdy nešťastný a bohužel jsem si to vybíjel na tobě."

V krku mě dusí knedlík. Vypadá vážně a široká ramena má ztuhlá, jako by čekal, až ho za to odsoudím. Ztěžka polknu. "Ani já jsem ti neměla všechny ty hnusné věci říkat. Nic z toho nebyla pravda."

Pustí mě. Jeho dotek zmizí a s ním i lehkost, kterou jsem doteď cítila. Ramena mi tíží smutek. Obejmu se kolem pasu. Vzhlédnu k obloze, zhluboka se nadechnu a vydechnu. "No, dneska je ale den, co?"

"Den blbec," souhlasí a zastřeně se zasměje. "S vysušeným kuřetem a nudnou pečenou zeleninou."

"Zrovna tohle jsem říct nechtěla, ale souhlasím."

Schová ruce do kapes a zadívá se na horizont. Slunce visí nízko na nebi, schované za smogovým oparem. "Co kdybychom teď udělali něco, co nám vůbec není podobné, a uzavřeli příměří?"

Příměří. Což znamená, že z nás můžou být možná i přátelé. V životě by mě nenapadlo, že Macon Saint bude můj kamarád, připadá mi to tak ale správné. *Přátelství* zvládnu. Asi.

"Dobře." Odkašlu si, protože se mi svírá hrdlo. "To bych ráda."

Uvážlivě si mě změří pohledem, který zastaví na mé hrudi, avšak nakonec na mě mrkne. Se ženami to umí. "Dobře. Aspoň se nebudu muset bát, že mě moje kuchařka jednoho dne otráví."

Zalapám po dechu a chytím se za srdce. "K jedu bych se nikdy nesnížila. Kdybych tě chtěla zabít, šla bych ti po krku. Doslova."

"Budu na to myslet, Kroketko."

18. kapitola

Macon

Timothy dorazí ke mně domů v zatraceně dobré náladě, což mi s bolestí hlavy ani s mou dost mizernou náladou nijak nepomáhá.

"Nesu dary," oznámí a na snídaňový stolek položí velkou krabici.

Vejdu za ním do kuchyně. "Kdovíproč ti nevěřím."

Zeširoka se zazubí. "Dobře děláš." Zvedne z krabice víko, vytáhne umělou sekeru, položí ji na stůl a posadí se na volnou židli. "Tohle všechno musíš podepsat."

S tvůrci seriálu jsme se rozhodli darovat dobročinným organizacím podepsané upomínkové předměty. Přes rok jsem moderoval dětská utkání v míčových hrách a závody dětí nebo jsem s kolegy ze seriálu navštěvoval setkání různých zájmových skupin. Dokud mi ale lékaři nedovolí cestovat, můžu se jen podepisovat a Timothy se svými lidmi pak podepsané předměty rozvezou.

"Myslíš, že moje stránky na sociálních sítích stojí za starou bačkoru?" Tou otázkou překvapím sám sebe, zatímco podepisuju, cokoli mi vrazí do ruky.

Zarazí se. "Hmm... Nech mě přemýšlet... Mám pocit, že za poslední rok jsem ti to říkal, hm, já nevím, asi tak padesátkrát."

Svoji sarkastickou odpověď pronese nadmíru mile.

Přesněji řečeno jako moje dětství v domě Bakerových.

Zkřivím rty. "Vzpomínám si." Opravdu si vzpomínám. Matně. Problém je, že PR mám na svojí práci rád ze všeho nejmíň, a tak na spoustu věcí zapomínám. Timothy to ví a snaží se, abych si s tím nemusel dělat starosti. Což znamená, že ten chlap má hodnotu svojí váhy ve zlatě.

Nabídne si sklenku Delilina sladkého čaje a uznale zamručí.

"Opatrně." Potlačím úsměv. "Je to fakt dobrota a má asi tak tisíc kalorií." Mám takovou teorii, že ho Delila vaří, jenom aby mě mučila. Včera jsem si ukradl skleničku a kopl ji do sebe jak námořník, který našel ztracený soudek rumu. Sevřelo se mi hrdlo, protože čaj chutnal jako moje dětství.

Timothy se sklenicí napůl cesty k ústům zaváhá, nakonec ale pokrčí rameny a znovu se napije. "Kašlu na to. Tak si holt dám dneska extra kardio."

Podepíšu malý plakát, na kterém jsem vyfocený oblečený jako Arasmus. "Občas mi život na Jihu vážně chybí, protože tam bych mohl sladký čaj pít v klidu."

"Vezmi mě s sebou," požádá Timothy. "Protože tohle je dobrota. Odkud ho máš?"

"Delila ho vaří."

"Ta holka se mi líbí."

Podepíšu se nad lem koženkové rukavice. "Vyřídím."

"Nemusíš. Ví to. A kde se ta tvoje superkuchařka a asistentka v jednom dneska courá?" Rozhlédne se po kuchyni, jako by se měla každou chvíli vynořit zpoza ostrůvku.

"Je ve své ložnici." Doteď z ní nevyšla, přestože je už jedenáct. Ani svoje ranní smoothie jsem zatím nedostal. Vyříkal bych si to s ní, jenže nechci. Včerejší setkání s mým otcem nás oba rozhodilo a nečekaně a zároveň nevyhnutelně sblížilo. Mezi námi není nic, jak by mělo být. Problém je, že netuším, jak to napravit. Nebo jestli mezi námi vůbec něco je.

Tak jako tak schovávat se jí není podobné. Sevřu pero a soustředím se na monotónní podepisování.

Timothy odloží prázdnou sklenici. "A teď mi řekni, co že se tak najednou zajímáš o svoje sociální sítě?"

Ztuhnu. "Jen tak. Napadlo mě, že se zeptám."

"Jasně. To ti tak věřím." Zabubnuje nehty do stolu. "Delila do tebe kvůli tomu rýpala, co?"

"Proč myslíš, že to byl Delilin nápad?"

"Protože je chytrá a očividně se tě nebojí."

To už se musím pousmát, pobavení mě však rychle přejde. "Podle ní jsou ty stránky smutné a neukazují moje skutečné já."

"Má pravdu." Timothy vytáhne z aktovky malé pouzdro s kompaktním pudrem a zrcátkem a zkontroluje svůj vzhled. Zamračí se a několika doteky houbičky obnoví vrstvu pudru. "Zapracujeme na tom."

"Delila řekla, že mi pomůže." Zarazím se a v duchu sebou trhnu, když Timothy povytáhne dokonale upravené obočí. Zaklapne pudr a uloží ho do aktovky. "Když tu tak dneska otevíráš citlivá témata, chtěl jsem si s tebou promluvit o tom, jak si v několika příštích měsících poradíme."

Opřu se do židle a protáhnu ztuhlé zápěstí. Je už skoro úplně zahojené, dlouhé podepisování mu ovšem nesvědčí. "Co myslíš tím "poradíme"?"

"Fanatická fanynka tě vytlačila ze silnice, Sainte."

"To vím."

"Objevily se spekulace, že tě to ovlivnilo."

Ve spáncích mi buší krev. Ukážu na sebe. "Jasně že mě to ovlivnilo. Co asi tak lidi čekají?"

Tváří v tvář mému sílícímu podráždění zůstává naprosto klidný. "Myslel jsem psychicky."

Že mě to nepřekvapuje. Odvrátím se.

Timothy si povzdechne. "Jasně že tě to vykolejilo. Jak by taky ne? Mě by to tedy k smrti vyděsilo. Ty ale nechceš, aby to poznali." Do hlasu se mu vkrade soucit, o který nestojím. "Potřebuješ chodit častěji ven. Ať vidí, že jsi silný a nezlomný."

Krutě se zasměju. "Nejsem do prdele zlomený, Time."

"Zvolil jsem špatná slova." Natáhne se přes stůl, jako by mě chtěl poplácat po ruce, ten špatný nápad si však rychle rozmyslí. "Podívej, na ten dobročinný oběd se sešly jen skvělé reakce. Lidi chtějí vidět, že žiješ dál. Lidi z branže tě chtějí vidět. Tak se jim ukaž."

"Fajn, budu chodit častěji ven," ucedím.

Kousne se do koutku úst a mně je jasné, že to, co teď řekne, se mi nebude líbit. "Mnohem lepší by bylo, Sainte, kdyby ses jim ukázal šťastný."

"Šťastný?" Prohrábnu si vlasy. "Tak fajn, poslouchám. Jak přesně mám být šťastný?"

"Podle mě bys měl jít na rande."

"Na rande." *Tak to ani omylem*.

Posune se na židli. "Takhle se na mě nedívej. Vysvětlím ti to."

"Tak pohni kostrou a vysvětluj."

"Když půjdeš na rande, lidi přestanou spekulovat o tvojí autonehodě a budou se soustředit na tvůj milostný život."

"Vzhledem k tomu, že nechci, aby se kdokoli soustředil na můj milostný život, v tom nevidím žádný pokrok."

Timothy vsaje tváře, jako by se snažil spolknout odpověď. "Anya Sorensonová. Znáš ji?"

Ta otázka mě překvapí. "Ano, znám. V *Hozené rukavici* odvádí skvělý výkon."

"Ano. Je ale nová. Potřebuje, aby se o ní psalo."

"A když ji vezmu na rande, tak se o ní bude psát." Odfrknu si. "No tak. To myslíš vážně?"

"Ano, myslím." Plácne mě po předloktí. "Zapni mozek. Jsi v kurzu. Mohl bys toho využít. Pořád jsi na seznamu nejžádanějších svobodných herců."

Obrátím oči v sloup.

"Takže když si vyjdeš s Anyou, bude se o ní vědět a lidi o tobě začnou mluvit v novém, neotřelém směru. No tak, je skvělá a je tvoje velká fanynka. Její PR agent říká, že by vážně potřebovali pomoct."

Štve mě, že jeho argumenty dávají smysl. A ještě to podal tak, že pokud Anyu odmítnu, budu si připadat provinile. Je tu ovšem jeden háček.

"Kamaráde..." Promnu si unavené oči. "Já se na vztah necítím."

"Chápu. Ale tady nejde o vztah, jenom o jedno rande. Když se nad tím zamyslíš, v podstatě je to herecký kšeftík. A na ty jsi kývl už kolikrát."

Má pravdu. Můj agent pro styk s veřejností mi během let domluvil bezpočet předstíraných rande, abych si vytvořil image, která se mi možná už ani nelíbí. Lhal bych, kdybych tvrdil, že jsem se na některých schůzkách nebavil. Po pravdě jsem si jejich pozitivní dopady vychutnával až moc. Setkali jsme se na základě uzavřené dohody, oba jsme ale byli víc než ochotní zakončit společný večer nezávazným sexem. Shodil jsem ze sebe tlak a stres s někým, kdo moc dobře věděl, jak tenhle systém funguje.

Zakážu si podívat se ke dveřím do kuchyně, za nimiž se táhne chodba, jež vede až k Delilině ložnici. Rande s Anyou by mi nemělo připadat jako zrada. Nikoho nepodvádím. S Delilou jsme jen uzavřeli příměří. Vždyť je moje zaměstnankyně. Je jedno, že na ni nedokážu přestat myslet. Z naší dohody, ať je jakákoli, nic víc nevzejde, tak proč bych si nemohl vyrazit ven a užívat si? Třeba ji dostanu z hlavy.

"Dobře. Udělám to."

"Paráda," Timothy prakticky vyjekne, naštěstí se rychle ovládne a zvedne mobil. "Co třeba hned dneska?"

Zdusím smích. Hruď mě tíží podivným nevítaným pocitem. "Ty nemarníš čas, co?"

"K čemu by to bylo?" Pokrčí rameny, a pokud bych měl hádat, řekl bych, že už píše Anyině zástupci. "Čas stejně nevrátíš. Jak je pryč, je pryč."

Delila

"Delilo." Vrstvami příjemného spánku se prodere hlas, rozežene je a zatahá mě za loket. "Delilo..."

Zamračím se, zachumlám se hlouběji do přikrývky a hlasu si nevšímám. Znám ho a nechci ho poslouchat. Spánek je můj kamarád. Místo, kde jsem šťastná. Po krku mě pohladí tupá špička prstu. Ten dotek mě celou rozechvěje, cítím ho až v páteři. S přidušeným výkřikem se oženu, paže mám však uvězněné pod přikrývkami.

Ložnicí zazní mužský smích. Otevřu oči. Na okraji mojí postele sedí Macon a spokojeně se na mě zubí.

"Jsi šmejd," syknu. "Víš, že jsem lechtivá."

Doteď proti mně tuhle zbraň nikdy nepoužil, ačkoli v mládí jsem se toho děsila.

"Šmejde jsi mi ještě neřekla." Pohlédne na můj krk, jako by zvažoval, že si to zopakuje.

Přimhouřím oči a povytáhnu přikrývku. Bože, Macon nádherně voní. Nejradši bych se k němu naklonila a přičichla. *Klidni hormon. Jsi zlá, zlá, zlá Delila*. "Co děláš v mojí ložnici?"

Sedí moc blízko. Tak blízko, že cítím žár jeho těla. Teď už i z osobní zkušenosti vím, že by na dotek byl horký a silný. Moc dobře by se mi na něm sedělo. Povytáhnu přikrývku ještě výš, abych se ovládla.

"Neodpovídáš na textovky." Macon zvedne důkaz v podobě mého mobilu. "Máš vypnuté zvonění."

"Ano, to tak dělávám, když nechci, aby mě zvonění rušilo," odseknu. "Vivat technologie."

Úkosem na mě pohlédne a na mém mobilu zapne zvonění. A přísným hlasem spustí lavinu otázek. "Proč jsi ještě pořád v posteli? Víš, že je půl dvanácté? Co se děje?" Složí paže na široké hrudi a netrpělivě čeká na odpověď.

Maconovu blízkost cítím hluboko v nitru. Vnímám ho jako nikoho jiného. Je to snad naší společnou minulostí? Nebo mě prostě jenom přitahuje? Nejspíš obojí. Vím, že chce být můj kamarád. Kamarád, který se mnou flirtuje. Vím to, jen tomu zatím nedokážu uvěřit.

Macon si odkašle a povytáhne obočí. Neodpověděla jsem mu a očividně nehodlá odejít, dokud se nedozví, proč ležím v posteli.

"Mám menzes," prozradím mu. "Připadám si jak napuchlá mrtvola a fakt nechci vstávat." Řekla jsem mu pravdu. Zároveň to však pravda není.

Levý koutek rtů mu zacuká. "Ty to prostě musíš říct takhle na rovinu, co?"

"Mám se snad stydět za normální tělesnou funkci?"

Zčervenají mu tváře. Zamručí.

Za odpověď se to považovat nedá, a tak se otočím na bok a znovu se uvelebím. Ještě před chvílí mě všechno bolelo, po dvou prášcích proti bolesti se ale cítím příjemně a uvolněná. "Chci spát. Snídani si udělej sám."

"Už se stalo." Skloní se ke mně a s sebou přinese i vůni šalvějového mýdla, které používá, a taky ryzí vůni sebe. Ta vůně je tak povědomá a probudí ve mně tolik vzpomínek, že si ve svém oslabeném stavu hned připadám jako doma. Pranic se mi to nelíbí. Vzhlédnu k němu a tázavě povytáhnu obočí. Zajímalo by mě, proč tak náhle vpadl do mého osobního prostoru.

Povzdechne si, jako bych byla roztomilá jak nevrlé kotě, a pohled mi oplatí. "Hodláš vůbec vstávat?"

Donucovací pohledy zjevně nestačí. "Ne. Oběd si taky můžeš uvařit sám."

"Delilo."

Jeho varovný tón mě pobaví. "Právě teď se se mnou fakt nechceš dostat do křížku, Podfukáři. Bohyně menstruace mě obdařila nadpřirozenými schopnostmi."

Akorát že žádná bohyně menstruace neexistuje, jenom proradná ďáblice, která mi jednou měsíčně dělá ze života peklo. Jsem slabá jak čajíček a nezvykle unavená. Taky mě bolí prsa, ale ani omylem nehodlám chodit po Maconově domě bez podprsenky. A tak jsem si naordinovala den v posteli.

Navíc to není všechno. Potřebuju si od Macona odpočinout. Právě teď je toho na mě moc. Neměla bych ho chtít vidět. Měla bych myslet na jiné věci

než na jeho smích, dobírání nebo medový hlas. Bože! Už to dělám zas.

"Ticho," zamumlám. "Raději zmiz, než na tebe taky spadne dům."

Macon nad tím citátem z *Čaroděje ze země Oz* obrátí oči v sloup, avšak vstane a opře se o hůlku. "Dobře, ale cenu za zaměstnance měsíce dostane North."

"Pokud cenou není čokoládový cupcake, který mi do pěti minut přistane v puse, je mi to putna."

Odfrkne si, oči se mu však usmívají. "Je mi líto, jako cenu rozdávám cupcakey red velvet."

"Pff. Tak to si dej laskavě odchod." Odeženu ho s vědomím, že se ho jen tak snadno nezbavím, ovšem baví mě ho škádlit.

Jak jsem čekala, Macon se ani nehne, dá si však ruku v bok a hledí na mě zpod tmavých vějířků hustých řas. Veškeré pobavení ho opustí. Zamračím se. Kdybych ho neznala, myslela bych si, že váhá. Ticho se táhne. Povzdechne si a jednou rukou si promne zátylek. Není fér, jak pěkně se mu přitom napne biceps.

"Tak si vezmi celý den volno," prohlásí nakonec. "Večer jedu pryč."

Řekne to takovým tónem, až mi naskočí husí kůže. Mělo by mi to být jedno. Ať si chodí, kam chce. Dívá se na mě však skoro provinile. Proč by se na mě měl dívat provinile?

"Dooobře," protáhnu. "Bav se."

Stiskne rty, jako by bojoval sám se sebou, a po chvíli nadzvedne bradu. "Napíšu, pokud bych se nechystal vrátit na snídani."

Aha. Tak proto. Podivně se mi sevře žaludek. Jde na rande. Dalo se to čekat. Sice mu nadávám do kdovíčeho, nemůžu ovšem popřít, že je krásný muž. A slavný. Už jenom jeho sláva by mu zaručila, že si vrzne, kdykoli bude chtít, i kdyby si přitom musel nasadit pytel na hlavu a trpěl na zkažený dech.

Kruci, nějak jsem ztichla. Pokrčím ramenem, jako by vůbec nevážilo tunu. "Díky za informaci."

Ztuhne. Rychle si svoje slova v duchu přehraju. Nebyla jsem moc úsečná? Nebo málo? Jedno je jasné. Nepřesvědčila jsem ho, že to se mnou nic neudělalo. A to není dobře. Těžko můžu hrát unaveného brůču, když mi na hrudi sedí nepříjemná a nechtěná žárlivost. I tak to zkusím. "Je to všechno? Protože ibuprofen začíná zabírat a už se mi chce zase spát."

Macon se ostře nadechne nosem, věnuje mi však prázdný pohled. "Ano, je to všechno. Ahoj zítra, Šípková Růženko."

Zítra? Jako by už bylo na sto procent jasné, že se dneska domů nevrátí. Sotva odejde a tiše se za ním zavřou dveře, přetáhnu si přikrývku přes hlavu a svoje pitomé rozbouřené hormony prokleju. Sotva se mi ztratí z dohledu, už mi Macon chybí. I za tohle se prokleju.

19. kapitola

Delila

Maconovi jsem nelhala, opravdu potřebuju odpočívat. Teda odpočívat a utápět se ve smutku. Sotva je pryč, vrhnu se na kelímek kávové zmrzliny, kterou jsem schovala pod pytel mraženého hrášku, protože Macon hrášek nenávidí a v životě by ho nenapadlo se pod něj podívat. Ano, je ze mě přesně ten typ osobního kuchaře, který myslí na klientův jídelníček i v osobním volnu. A co.

Na jazyku se mi usadí hořkost a zmrzlině to za vinu dávat nemůžu. Prázdný kelímek vyhodím do koše, umyju lžíci a přemýšlím, co dál. Spala jsem moc dlouho a v domě je až moc velké ticho. Venku je tma a ve světlech kuchyně se v okně odráží můj obličej. Vypadám unaveně a napuchle. A na bradě mi raší pupínek.

"Paráda," zamumlám. Chci se toho hnusu zbavit. Odhodlaně se vrátím do ložnice, nanesu masku na póry a dám si dlouhou horkou sprchu. Zachumlaná v županu zavolám SOS kamarádkám.

Na střední jsem si myslela, že když vypadnu z maloměsta, najdu si přátele a budu vést život jak ze *Sexu ve městě*. Nestalo se tak. Našla jsem si přátele, během let se ale tato přátelství změnila. Lidi se odstěhovali, vstoupili do manželství, všichni si vybudovali kariéry. Někteří z nich už dokonce mají děti. Což znamená, že na vysedávání v barech mají jen málo času, a tak se svými přáteli mluvím stále míň a míň.

Právě teď prahnu po konverzaci. Cokoli, hlavně když odvedu myšlenky jinam. Jak se dalo čekat, kamarádky nemají čas – koneckonců je pátek večer – Jia mě ale pozve, ať za ní a jejím manželem Josem přijedu do jejich restaurace. Mám je oba moc ráda a představa, že se s nimi zas uvidím a posedím, mi dodá dost energie na to, abych se převlékla.

Než zamířím ven, posadím se na chvíli na postel a zvednu mobil. Žádné nové zprávy. Proč by mi měly nějaké vůbec přijít?

Macon mi nenapíše, je na rande.

Dobře.

Skvěle.

Paráda.

Hruď se mi sevře osamělostí tak silnou, až se musím nadechnout, jako by hrozilo, že se v ní utopím. Pod víčky cítím nepříjemné pálení. Znovu se zhluboka nadechnu a začnu psát, přestože vím, že to k ničemu nebude.

Del pro Sammy: Nevím, kde jsi ani co děláš. Mělo by mi to být ukradené, jenže není. Nestihla jsem ti říct, že teď bydlím u Macona. Neustále mi připomíná, co jsi provedla – vím, že jsi těm stalkerkám řekla, kde bude. Strašně se za tebe stydím. Třeba bych to i pochopila, kdybys se mnou MLUVILA. Jenže ty se schováváš. Sakra, Sam, tohle musí skončit. Macon si nezaslouží to, cos mu provedla. Ano, Macon. Zas tak zlý není. Už ne.

Zprávu odešlu a rychle napíšu další. Napsat někomu, kdo si mé zprávy nepřečte, mi připadá jako bezpečný nápad. Jako nevyřčená zpověď.

Del pro Sammy: Mám ho ráda, Sam. A hodně.

Rychle, jako by se ke mně měl snad Macon každou chvíli zezadu přikrást a spatřit, co píšu, vypnu displej a zamířím k autu. Až u Jii si uvědomím, že se mi zprávy pro Sam nevrátily.

Macon

Býval jsem rozhodný. Byla to jedna z mých nejlepších vlastností. Hořce nad tím přemýšlím, zatímco žvýkám sashimi, jako by to byl tuhý steak, a ne jemný čerstvý tuňák. Zatraceně, i jen chuť jídla mi ji připomíná. Delilu – ženu, která rozbila moji rozhodnost na padrť.

Měl bych spíš myslet na ženu před sebou. Anya Sorensonová. Je úchvatná – má velké hnědé oči, vysoko posazené lícní kosti, plné rty a dokonalou, mahagonově hnědou pleť. Anya oplývá přirozenou aurou hvězdy. Sotva ji lidé spatří, nedokážou od ní odtrhnout oči. A je překvapivě docela v pohodě.

Líbí se mi. Ale jako partner jsem dneska vážně mizerný. Polknu sousto a usměju se. "Jak jde práce na *Hozené rukavici*?"

Anya se zarazí, právě když se chystá hůlkami zvednout kousek avokádové rolky. "Je to úžasné. Dokonalé."

Zeširoka se usmívá. Koutky rtů má však napjaté.

"Jsi vyčerpaná, co?"

Úsměv ji opustí. "Bože, vypadám tak snad?"

Její obavy chápu. Za žádných okolností nesmíme vypadat unaveně a zedřeně.

"Vůbec." Opravdu tak nevypadá. Září jako vždycky. "Mluvím jen ze zkušenosti."

S tichým povzdechem nahrbí ramena. "Je to neskutečné, že? Připadám si nabitá, jako bych bzučela energií."

Právě proto se herci dávají na drogy – aby si ten pocit uchovali, jinak se zhroutí.

"Naučil jsem se dát si šlofíka, kdykoli to jde." Naberu si další kousek sashimi. "Pomáhá to."

"Nedokážu vypnout mozek." Mávne elegantní rukou v bezmocném gestu. "Neustále mi běží na plné obrátky."

"Opakuješ si v duchu scénář? I ty věty, které neříkáš ty?"

Anya rozpačitě přikývne. "Pamatuju si i instrukce, které režisér dává štábu."

Vyměníme si úsměv. Po své levici vycítím fotoaparát. Slyším cvaknutí spouště. Stačí krátký pohled a spatřím provinilce – muž odkládá mobil příliš rychle a okamžitě ode mě odtrhne oči. Mně to ale nevadí. Proto tu přece jsem – aby mě lidi viděli s Anyou.

Je to tedy aspoň jeden z důvodů. Když mi Timothy domlouval tuhle schůzku, podal to právě takhle. Souhlasil jsem ovšem z jiného, ne zrovna ušlechtilého důvodu. Potřeboval jsem vypadnout z domu a být co nejdál od Delily.

Stejně se mi vyhýbá, je mi to jasné z toho, že se mnou nemá zájem vybudovat hlubší vztah. Dobře, uznávám, zatím jsme si o tom vyloženě nepromluvili. Protože kdykoli to zkusím, vycouvá jako krab, kterého pronásleduje racek.

Znám Delilu stejně dobře, jako znám sám sebe. Je vyděšená. Nedivím se jí. Sám na tom nejsem zrovna nejlíp. Je dost na dvě věci, když si uvědomíte, že jste se asi zamilovali do svého dávného nepřítele. Najednou všechno zpochybňuju. Váhám. A to váhání krucinál nenávidím.

Sevře se mi žaludek. Raději se soustředím na ženu naproti sobě – která mi má připomenout, že po světě běhají mraky žen. Jedna z nich není o nic lepší než jiná.

Blbost. Kdyby se lidi dali zaměňovat, nikdy bychom se s nikým nesblížili. Začíná mi být bolestně jasné, že Anya mi Delilu nenahradí.

Anya se na mě přívětivě a mile usmívá. "Víš, napadá mě jenom jedno, co by odvedlo moje myšlenky od práce."

Sedí tak blízko, že zachytím vůni jejího parfému. Uvědomím si, že je stejný, jaký používá Delila. Jako by mě někdo praštil na solar. Tu vůni znám – jako jablka, hnědý cukr a karamel. Na Anye však voní jinak. Ne hůř, jen jinak a ne tak lákavě. Pták mi netvrdne tak, jako to s ním dokáže Delilina vůně.

Bože, jsem na tom fakt dost blbě. Mám sto chutí si povolit límeček. Odolám. "Ano?" O čem jsme to vlastně mluvili?

"Sex."

Jasně. "Sex."

Anya se svůdně usměje lesklými rty. "Žhavý, upocený sex. Víš, takový, při kterém zapomeneš vlastní jméno."

Napiju se vody s ledem. Svírá se mi žaludek. Znám takový sex? Ne. Ne, to teda sakra neznám. Vím, jak ženy potěšit. Roky jsem se učil, jak je rozvášnit natolik, že budou prosit o přídavek. A proč? Aby si nevšimly, že z toho nejsem tak na větvi jako ony. Že se jim věnuju jen napůl.

V ústech mě pálí výčitky svědomí. Kdykoli jsem flirtoval s Delilou, dělal jsem to s větším zápalem, než s jakým jsem se kterékoli ženě věnoval jazykem mezi nohama. Není to smutné?

Proč to jenom musí být zrovna Delila? Proč ona? S kýmkoli jiným by to byla hračka. Nesnáším neúspěch. S kteroukoli jinou ženou bych do toho skočil s rozběhem a po hlavě.

Proč to nemůže být třeba tady Anya, která se zájmem čeká na mou odpověď?

"Sex dělá tělu dobře," prohlásím. Kýčovitou větu doprovodím svým charakteristickým úsměvem.

Obojího mám plné zuby.

Anya si olízne spodní ret, rozhlédne se kolem nás a opět se mi zadívá do očí. "Chceš odtud vypadnout?"

Na jednu stranu bych se skoro i zaradoval, protože mi to usnadňuje. Na druhou stranu bych nejradši praštil pěstí do stolu. Protože o ni nemám ani trochu zájem a vím, že ještě před dvěma měsíci bych ji odvezl k ní domů a obrátil jí svět vzhůru nohama.

A pak by ses vrátil k sobě, osamělý jako vždycky, ubožáku.

Zaskřípu stoličkami a přinutím se uvolnit. Nechci Anyu ranit. Jen s ní prostě nechci spát.

"Anyo, podle mě jsi skvělá..."

Úsměv jí opadne. "Ale nechceš mě."

Promnu si zátylek a prozradím jí pravdu. "Chci někoho, kdo nechce mě. Dneska jsem se to tu snažil překonat. Omlouvám se. Bylo to ode mě nefér." "Hej." Natáhne se a položí ruku na mou. "Tímhle jsme si prošli všichni." "*Tohle* je dost na pytel," zamumlám.

Zasměje se. "Pravda. Něco ti ale povím. Vyhýbat se tomu ničemu nepomůže, ani tě to nedostane z Pytlovic."

Lehce jí ruku stisknu. "Vážně mě mrzí, že teď trčím v Pytlovicích. Jsi totiž vážně skvělá."

Zářivě se usměje. "V jiném životě bychom se k sobě skvěle hodili."

"To asi ano," souhlasím. Je to ovšem lež. Intuice mi napovídá, že bez ohledu na to, který život bych žil, stejně bych si našel cestu zas k Delile.

Najednou se nedokážu nadechnout. Potřebuju odtud vypadnout.

Zbytek rande a cesta domů trvá moc dlouho, když však dorazím, v domě je ticho a tma a svítí se jen nad vchodovými dveřmi. Tiše se vydám nahoru. Nechci Delilu probudit, když však její dveře najdu otevřené a její ložnici prázdnou, zarazím se.

Odjela?

Tohle jsem nečekal. Hořce se zasměju. A to jsem byl naprosto přesvědčený, že tu na mě bude čekat. Až moc jsem si věřil.

Potmě si zajdu do přízemí pro sklenici vody. Delila v posledních dnech experimentovala s ochucenými vodami v naději, že pro mě budou o něco přijatelnější, a ne tak nudné jako obyčejná voda, kterou musím pít.

Její plán zabral. Těším se na každou novou várku. Dneska je to okurková s mátou a jahodami. Naliju si sklenici a v salónu se posadím do křesla.

Ve tmě napíšu Northovi.

Já: Víš, kde je?

Nemusím vysvětlovat, koho mám na mysli. North to ví. Za chviličku mi odpoví.

North: Ne. Mrkni na záznam.

Dům má nad vchodovými dveřmi, podél příjezdové cesty a u brány nainstalované kamery. K videozáznamům máme sice přístup jen já a North, jinde ovšem kamery instalovat nechci. Myslím jen na to, že Delila je někde tam venku stejně jako jedna z mých stalkerek.

Pokud ta žena, která je mnou přímo posedlá, Delilu zraní, nikdy si to neodpustím. Nedokážu se nadechnout. Píšu odpověď a palce se mi třesou.

Já: Měla zůstat doma. A měla mít ochranku.

North: Mathias hlídá Fredericksovou. Ta žena se k Delile nepřiblíží.

To mě stěží uklidní, když je dům prázdný a já netuším, kam se Delila poděla. Je mi jedno, jestli se tomu říká špehování, nebo ne, stejně si záznam z kamer otevřu. Tady ji máme. V obepnutých šatech a s těmi rudými lodičkami na vysokém podpatku vypadá k nakousnutí. Odešla krátce po mně a teď je jedna v noci. To mám za to. Řekl jsem jí, že budu celou noc pryč, a dal jsem zatraceně jasně najevo, že si to chci s někým rozdat, a co udělala ona? Zůstala tu a žárlila? Ani omylem. Šla si po svém. Udělala správně. Akorát že teď jsem doma sám a z mnoha důvodů si připadám jako hlupák.

Pocity, které se mi převalují v žaludku, pojmenovat neumím, ale nelíbí se mi. Odložím mobil, zavřu oči a nadechnu se. Musím věřit, že je v bezpečí. Moje myšlenky to však neuklidní.

V životě jsem svého mládí nelitoval tolik jako právě teď. Ze strachu a nevědomosti jsem Delilu roky šikanoval. Nemám pro to omluvu a netuším, jak jí mám vynahradit, co jsem jí provedl. Jenže musím, protože moje touha po ní s každým dnem narůstá a sílí. Záleží mi na ní. Hodně mi na ní záleží.

Pokud to mezi námi nedopadne dobře a já ji nadobro ztratím, všechno může jít k čertu. Tady ve tmě, zatímco čekám, až se vrátí domů, abych si byl jistý, že je v pořádku a celá, abych slyšel její hlas a viděl její tvář, mi je naprosto jasné, že už dál nedokážu předstírat, že mi na ní nezáleží.

Otázkou je, jestli mě chce i ona. Už jsem ji párkrát přistihl, jak na mě kouká, kdykoli si myslí, že nedívám. Netuší, že její pohled na sobě cítím jako pohlazení. Absolutně pokaždé.

Vzpomenu si, jak se ke mně spokojeně a s důvěrou přivinula. Ten okamžik mi připadal tak dokonale správný. Cítila to stejně i ona? Možná. A možná že ne. Sotva si uvědomila, co provedla, utekla odtud, jako by jí za patami hořelo.

"Co to dělám?" Můj hlas zní v temnotě chraplavě. Přitisknu si ruku na bolavé oči.

Nikdy se za ženami nehoním. Jsem vlk samotář. Vždycky tomu tak bylo. Když k sobě lidi pustím, hrozí, že uvidí něco, co se jim nebude líbit. Delila zná moje špatné stránky. Zná je od začátku. A teď uvažuju, že kvůli ní odhodím svou hrdost. Pokud je moje hrdost to jediné, co mě pohání, přemýšlím, jestli to za to vůbec stojí.

Delila

Řidič Uberu mě vysadí u domu. Okna jsou potemnělá, svítí se jen nad vchodem a v hale, kde jsem nechala rozsvíceno. Pohled na dům mě probere a skoro okamžitě vystřízlivím.

Ne, nechci myslet na něj. Ne. Ne, ne, ani omylem, zapomeň na to.

Odemknu si. Přivítá mě ztichlý dům. Žaludek se mi sevře představou, kde teď Macon asi je. Opřu se o zeď, zuju si lodičky a jednou z nich mrštím silněji, než jsem zamýšlela. Narazí do zdi. Uchechtnu se a klopýtavě zamířím do kuchyně. Potřebuju vypít vodu, abych se ráno neprobudila s kocovinou.

Abych něčím vyplnila to hrozné ticho, začnu si znovu prozpěvovat "Comfortably Numb" a mezi verši se uchechtávám, protože vím, že můj hlas zní naprosto hrozně.

"Zpíváš si Pink Floydy?"

Z temnoty se náhle ozve Maconův hluboký hlas, až vyjeknu překvapením. Otočím se tak rychle, že se musím zapřít o jeden ze sloupů, které lemují salón, abych nespadla rovnou na zadek.

Macon sedí u okna v nízkém křesle ozářený světlem měsíce, které ho vykresluje v šedobílých tónech. Dívá se na mě a tmavé oči se mu lesknou.

"Kristepane." Přitisknu si dlaň na bušící srdce. "Vyděsil jsi mě, až jsem si málem odplivla." Myslím to doslova. Mám pocit, že jsem si opravdu odplivla. Pro jistotu si otřu rty. Radostné třepotání, které při pohledu na něj cítím v hrudi, neberu na vědomí. Moje tělo je pěkný zrádce.

Macon se ani nehne. "Kde jsi byla?"

Nepřipadám si jak u výslechu, přesto mě jeho poměrně ostrý tón zarazí. Minu ho a vejdu do kuchyně, abych si nalila sklenici vychlazené ochucené vody. Dlouze se napiju a vrátím se za Maconem.

"Zašla jsem si na večeři."

Povytáhne jedno husté obočí. "Tak to asi musel být vážně pěkný podnik." Prohlédne si mě. "Když ses takhle vymódila, Kroketko."

Netuším, proč si pod jeho pohledem připadám jako nahá. Kolena mi zeslábnou. Posadím se na pohovku. Úplná ztělesněná elegance. "Zašla jsem k Jii."

Tentokrát povytáhne obě obočí. "Asi jsem tě podcenil."

Odfrknu si. Klidně bych ho mohla nechat při tom, že mám kouzelný vliv, který mě dostane do nejvybranějších restaurací, jsem ale příliš nalitá na to, abych mu lhala. "Přátelím se s majiteli."

"S Jiou a Josem?" Jeho tón prozrazuje, že jsem na něj udělala dojem. "Osobně se s nimi neznám. Už jsem jejich restauraci navštívil, ale ten večer tam nebyli. Jídlo bylo skoro stejně dobré jako tvoje."

Teď už si odfrknu o něco hlasitěji. "Lichotky ti smoothie zítra za úsvitu nezajistí."

Pousměje se. "Už je zítra a chci si přispat."

Najednou si uvědomím, že tu nemá vůbec být. Hlava se mi převalí po opěradle. Zadívám se na jeho nehybnou postavu skrytou ve stínech. "Co tu děláš?"

"Bydlím tu," odpoví stále tím tichým, trochu zvláštním hlasem.

"Myslela jsem, že budeš pryč."

Macon se odvrátí a já ho tak teď vidím jen z profilu. "Byl jsem pryč. Teď už jsem doma."

Pěkně se umí vyhýbat odpovědi, jen co je pravda. Ví, na co se ptám. Protočím panenky, dívám se, jak kapky zkondenzované vody stékají po mé sklenici, a dlouze se napiju. Klíčem je hydratace.

"Rande se nepovedlo?" zkusím se zeptat. *Bože, ať je to tak. Ne, to ode mě není hezké.*

Hořce se pousměje. "Rande bych tomu neříkal." Zadívá se mi do očí. "Domluvil to Timothy. Anya je hvězda dalšího seriálu, který studio propaguje. Napadlo je, že by pomohlo, kdybychom se spolu ukázali na veřejnosti."

Anya Sorensonová je krásná, chytrá a vypadá jako supermodelka. Ve všech rozhovorech, které jsem s ní viděla, působila jako inteligentní a milá žena. Jo, prostě paráda.

Macon se znovu odvrátí a zadívá se na vzdálený bod, který vidí jen on sám. "Anya to... chtěla." Líně mávne rukou, abych si domyslela, co tím

myslí.

Bez problémů si to domyslím. Hruď mě pálí. Asi žáha. "Nevím, proč bych to měla poslouchat."

Suše se zasměje. "Ani já to sakra nevím, Delilo." S povzdechem se opře a promne si obličej. "Už nevím vůbec nic."

Za normálních okolností se Macon dokonale ovládá. To, že je teď trochu mimo, mi dělá starosti. "Jsi opilý?"

"Ne. Proč? Vypadám opile?" Usměje se, jako by ho ta představa pobavila.

"Sedíš tu ve tmě," připomenu mu. "Mluvíš tak nějak neurčitě a navíc jsi nabručený. Trochu mě to děsí."

Macon se na mě zamračí. "Nechtělo se mi spát."

"Aha, dobře."

Náhle má oči jako led. "A nebyla jsi doma."

"Tys na mě čekal?" Nevím, jak se k tomu mám stavět. Dojímá mě to? Ne. Z představy, že Macon byl s Anyou, která "to chtěla", je mi příliš zle na to, aby mě jeho slova dojala.

Zamračí se a odvrátí. "Ne."

Lhář ulhaný.

"Tak proč tedy? Povozil jsi Anyu na Maconově rychlíku a to tě vyčerpalo natolik, že tu teď sedíš ve tmě a přemýšlíš nad nesmrtelností chrousta?"

"Maconův rychlík?" uchechtne se, avšak zavrtí hlavou. "Zatraceně, Delilo, ty tvoje hlášky..." Stiskne si kořen nosu. "V tomhle rychlíku se nikdo nepovozil."

Vstřebám to, avšak hruď se mi dál chvěje. "Proč ne?"

Panebože, sklapni, opilá Delilo.

Zdá se, že ho moje otázka překvapila stejně jako mě. Odpoví však opatrně a vyhýbavě: "Nechtěl jsem."

"Tys nechtěl sex s nažhavenou a povolnou ženou?"

Už vážně sklapni.

Přimhouří oči. "Vážně se do toho chceš pouštět?"

Ztěžka polknu a sklopím zrak. "Ne. Nic mi do toho není." Zvednu ruku v bezmocném gestu. "Nalitá jsem trochu drzá."

"Drzá jsi i střízlivá."

Předstírám, že si prostředníkem nanáším rtěnku.

Macon se usměje, pořád ho ale něco žere. Líně bubnuje prsty do područky a hledí do země. Mlčíme.

Po chvíli promluví, pomalu a uvážlivě. "Ocitla ses někdy v životě na křižovatce? Kdy si říkáš, že už víš, co a jak, ale pak si uvědomíš, že nevíš vůbec nic? A netušíš, co si dál počít?"

Dívá se na mě, jako by ho odpověď upřímně zajímala. Rozbuší se mi srdce.

"Ano," zašeptám. Pravda je, že na takové křižovatce jsem právě teď. "Co jsi udělala?" zeptá se tiše.

Sklenice je mokrá a ruce mám ledové. Sevřu sklenici ještě pevněji, až cítím, jak se mi kůže na ruce napjala.

"Máma říkávala, že mozek ti dokáže lhát, ale srdce vždy zná pravdu." Pokrčím rameny. "Problém je, že většina z nás raději žije ve lži, než aby čelila pravdě."

Cítím na kůži jeho spalující pohled. Obnažuje věci, které obnažit nechci. "Čemu chceš věřit ty, Delilo? Pohodlné lži, nebo nevhodné pravdě?"

Nelíbí se mi, jak se na mě dívá, tak naštvaně a vyčítavě, napjatě a pozorně, jako by moji odpověď potřeboval, ale *nechtěl* znát. Na mé odpovědi toho tolik závisí, a přitom ani netuším, jak má správná odpověď znít.

"Myslím, že pokud by moje srdce bylo připravené slyšet pravdu, na lžích, které by vymyslel můj mozek, by pranic nezáleželo."

Macon se nadechne a vydechne, hruď se mu dlouze nadzvedne a uvolní, klidně však nepůsobí. Spíš naopak, připadá mi ještě napjatější, ztuhlejší.

"Asi máš pravdu," odpoví otupěle a opět vyhlédne z okna. "Vezmi si před spaním aspirin."

Náš rozhovor skončil. Vnímám to stejně, jako by vyšel z místnosti. To já však vstanu a odejdu.

20. kapitola

Macon

Probudím se hladový. Přesněji řečeno probudím se hladovější než obvykle. Mám chuť na něco sladkého a smetanového. Chci zabořit jazyk do medové sladkosti a vychutnávat si ji, dokud mě nezačne bolet pusa a tělo mi neztěžkne uspokojením.

Problém je, že nemám chuť na žádný dort. Včera v noci jsem to pochopil. Chci Delilu. Nikdo jiný mi stačit nebude. Sam, hodinky, moje nalomená důvěra – všechno to patří minulosti. Pokud si chci vybudovat budoucnost, musím na to zapomenout.

Delila mě sice chce, není ovšem ochotná riskovat jakékoli komplikace. Takže jsem se ocitl v dost ošemetné situaci. Buď budu tuhle narůstající bolestnou touhu ignorovat, nebo jí naprosto otevřeně řeknu, co cítím, a zkusím to vyřešit. Intuice mi napovídá, abych za Delilu bojoval. Mozek mě varuje, ať našlapuju extrémně opatrně. Protože si už sám nejsem vůbec ničím jistý, raději vstanu a pustím se do práce.

Po náročném tréninku s Northem, který mě navzdory mé zraněné noze nijak nešetří, zamířím do kuchyně pro smoothie, které tam na mě, aspoň pokud můžu věřit tomu, co mi Delila napsala, čeká. Postává tam s vychlazenou sklenkou v ruce a její zlatavě hnědé vlasy a opálená pokožka září ve slunečních paprscích, jež dovnitř proudí okny.

A že té pokožky na nádherně plném těle dává na odiv. Na sobě má tmavě zelené bikinové šortky a obepnuté triko, které se lemem otírá o ty droboučké šortky a naznačuje, že by stačilo málo a té hebké pokožky bych viděl mnohem víc.

Přísahám při všem, co je mi svaté, že mi zeslábnou kolena. Klopýtnu a raději to svedu na vyčerpání než na čirý zatracený chtíč. "Bože, jsem utahanej."

S jízlivým úsměvem mi podá sklenici.

"Takže s Northem to zas byla procházka růžovým sadem?" dobírá si mě.

Dlouze se napiju a ruka se mi přitom třese. Ať už je v té dobrotě cokoli, chutná po smetaně a koření, jako skořicové ovesné sušenky smíchané

s kávou. Dodá mi to energii a zchladí vyprahlé hrdlo. S povzdechem odložím sklenici na kuchyňský ostrůvek a promnu si obličej.

"Procházka růžovým sadem?" odfrknu si. "Ano, přesně tohle jsem si říkal, zatímco jsem tam na podlaze fňukal jak malý kluk."

"Aspoň přiznáváš, že jsi brečel."

Pousměju se. "Visel jsem mu na noze a prosil o život."

Ta potvůrka se pobaveně zasměje. "Kdes nechal ten svůj chlapský stoický klid? To svoje *musím to překousnout*."

Předstírám zděšení. "A co bych z toho měl? Já. Sám. V bolestech. Ani bys mi neotřela rozpálené čelo." *Prosím, pojď se mnou do postele a otři mi čelo. Jsem tak zatraceně rozpálený*.

"Kam na takové nápady chodíš?" Viditelně se snaží nepoddat dalšímu kolu smíchu.

"Studoval jsem literaturu," připomenu jí s klidem, přestože stojíme tak blízko, že se ramenem otírám o její. Rozptyluje mě to. "Mám v mozku uloženou nekonečnou zásobu melodramatických průpovídek."

Sice se ji tím snažím uvolnit, přesto ode mě Delila odstoupí a umyje mi sklenici. "Měl by sis vzít ibuprofen a osprchovat se."

Nechci, aby odešla. Pohled na ni mi dokáže prozářit celý den. Chci v našem rozhovoru pokračovat, a tak si přitisknu ruku na srdce, jako by mě ranila. "Nic víc mi nepovíš?"

"Proč? Zapomněla jsem snad na tvoje narozeniny?" zavtipkuje s potlačeným úsměvem.

"Já trpím. Chci politovat, ženská."

To už se rozesměje. Připadám si, jako bych vyhrál zlatou medaili.

"Tak dobře," ustoupí a věnuje mi bohorovný pohled. "Chudáčku Macone, chceš, abych ti dala pusinku na bebíčko? Hned ti bude líp."

Vůbec netušíš, jak mě tu pokoušíš. "Vážně bys to udělala?" Klidně budu hrát pod pás. Chytím lem trička, povytáhnu ho a odhalím tak svoje břišáky. "Protože je tu jedno místo –"

"Fuj, nech toho." Znovu se směje, tentokrát se jí však červenají tváře. Bingo. "Zlobíš. Žádnou pusinku ti nikam dávat nebudu."

Pustím košili. "Mučíš mě."

"Neflirtuj."

Bezostyšně se zazubím, avšak okamžitě mě zaujme lesk v jejích karamelových očích. Dívá se na mě jako na chutnou svačinku. Pochybuju,

že si uvědomuje, co dělá, hlad se mi však s plnou silou vrátí. Ještě chvíli a začnu slintat. Pro jistotu si palcem a ukazovákem otřu koutky úst a neunikne mi, že můj pohyb sleduje. Olízne si plný spodní ret. To gesto je tak výslovně smyslné, až se mi zatne břicho a pták probudí.

Klidni se, kamaráde. Pomalu.

"Tak jsem přemýšlel, Kroketko..."

Přimhouří oči. "Lepší bude, když přemýšlet nebudeš."

To asi ano. Ale co by pak bylo s námi? "Chci zákusek."

Otočí se a začne otírat čistou pracovní linku, jako by to byl její nový životní cíl. "Zajdu na trh a koupím nějaké čerstvé ovoce."

"Ovoce ne." Přiznám se, že už nedokážu jíst mango, aniž bych přitom chtěl vsát do úst Delilin jazyk. "Mám chuť na něco dobrého, sladkého a smetanového." A teď už si představuju, jak si před ní klekám. Schovaný za kuchyňským ostrůvkem se upravím pod kalhotami. Nemám s flirtováním žádné zkušenosti, tak mi to asi moc nejde. Akorát tím rozpaluju sám sebe.

Zvlášť když se Delila tváří naprosto vážně. "Takové věci nejsou na seznamu povolených jídel."

"Mám pocit, že ten seznam zmiňuješ, jenom abys mě naštvala, Kroketko."

"To není jen pocit, ale fakt." Teď už se pobavení vůbec nesnaží skrývat. Přistoupím k ní, láká mě jako včelu květ. "No tak, Delilo. Podváděj se mnou. Aspoň malinko."

Podrážděně zavrtí hlavou, odhodí utěrku do dřezu a otočí se ke mně. "Dobře, ale poprvé a naposled. Tak co to bude?"

Nemám ji v náruči. Netisknu rty k jejím. I tak to považuju za vítězství a nedočkavostí promnu dlaně. "Popřemýšlím... Bože, těch možností je. Co tvoje nebeské sušenky s kousky karamelu? Nebo tvůj ultra-čokoládový dort?" V duchu si projedu všechny sladkosti, které Delila během let napekla. "Už vím. Boží banánový koláč. Ten chci."

Jako bych do ní kopl. Veselý výraz ji opustí a na jeho místo nastoupí vztek. "Ty parchante. Ty jsi vážně hrozný vůl."

"Hrozný vůl? Proč? Co jsem provedl?"

Znechuceně si odfrkne. "Jasně že si nevzpomínáš. Že mě to překvapuje." Širokým obloukem se mi vyhne a uteče. Nechá mě tu stát. Nic nechápu. Proč se naštvala kvůli banánovému koláči? Lepší než její jsem nikdy nejedl.

Po pravdě jsem žádný banánový koláč nejedl od našich třinácti let a doteď si vzpomínám, jak byl dobrý... Najednou si tu vzpomínku vybavím.

Výroční soutěž v pečení koláčů. Delile bylo třináct a na sobě měla krásné modro-bílé letní šaty bez podprsenky. Tehdy jsem si, mladý a bez kusu mozku v hlavě, uvědomil, že Delila má prsa. Něco jsem jí řekl. Vzduchem proletěl koláč.

"A sakra." Rychle se za ní rozběhnu, až se domem nese dunění mých bot. "Delilo. Počkej. Zatraceně."

Doběhnu ji u bazénu. "Už si vzpomínám..." *Nesměj se. Nesměj se.* Bože, ale že ten koláč letěl. Parádně se rozplácl, až z něj zbyl úplný Rorschachův test z banánů a šlehačky. "No tak, uznej, že zpětně vzato to byla docela sranda."

Otočí se ke mně. Běsní. "Nic uznávat nemusím."

Stáhnu se, přesto mi unikne úsměv. "Nebylo to nic hrozného."

Delila sevře ruce v pěst. Střelí pohledem po bazénu, jako by zvažovala, jestli mě do něj má shodit. Udělá ke mně krok, avšak zastaví se. "Říkal jsi mi *banánový kozy*." Zrudne vztekem. "Uvědomuješ si, jak jsem se asi musela v těch třinácti letech stydět?"

Jasně. Přemýšlel jsem, kam ten koláč dopadl. Naštvala se tak, že ho po mně mrštila. S obličejem od banánového koláče jsem neskončil jenom díky rychlým reflexům vybudovaným díky letům praxe, během nichž jsem se naučil vyhýbat otcovým úderům. Pastorova manželka, chudák stará paní Lynchová, tak rychlá nebyla. Koláč ji zasáhl přímo do hranatého obličeje.

Spolknu smích a narovnám ramena. "Ano?"

"Ano? To se ptáš, nebo odpovídáš?"

Promnu si strniště na bradě a usilovně přemýšlím, jak tuhle tikající bombu zneškodnit. "Zpětně vzato ano, uvědomuju si to. Byl jsem ale ještě kluk –"

"Bylo to sexuální obtěžování!" Rozhodí paže. "Všichni, kdo tam byli, mi kvůli tobě zírali na prsa. Nikdy bych to nikomu neudělala!"

"Tak počkat. A co to v deváté třídě? Řekla jsi, nebo neřekla holkám v tělocviku, že jsi mě viděla, jak se převlékám z plavek, a že mám "pinďoura jak náprstek"?"

Sklapne.

Se smíchem zavrtím hlavou. "Oba navíc víme, že to byl kec."

"Dobře," uzná. "Ale přece ti tu po celém baráku nenechávám náprstky, ne?"

"Kdybys to udělala, asi bych se tomu zasmál."

Přimhouří oči. "Uniká ti to hlavní. Ty víš, že tvůj pinďour není velký jak náprstek."

"To vím a vypadá to, že i ty jsi o tom přesvědčená. Že ty jsi mě šmírovala, Delilo?" dobírám si ji, protože chci, abychom se soustředili jenom na moje vady.

"Sice jsem ho neviděla, ale vím dost na to…" Odmlčí se a povzdechne si. "Jde o to, že *já* jsem v té lži přeháněla. Ty bohužel ne. Měla jsem z tvaru svých prsou komplex a tvůj kreténský vtip to ještě zhoršil."

"Ty si myslíš, že jsem se tvým prsům vysmíval?"

"Vzhledem k tomu, co jsi řekl, si těžko můžu myslet něco jiného." Pronese to tak zmučeně, až ztuhnu.

Vůbec poprvé si naplno uvědomím, čemu s Delilou čelím. Ano, během let jsme si navzájem řekli spoustu hnusných věcí. Ano, oba neseme za svoje špatné chování zodpovědnost. Nevědomky jsem jí však způsobil rány, které se doteď tak úplně nezacelily. Zatímco ona znevažovala moji povahu, já se trefoval do jejího vzhledu. Jako naprostý kretén. A teď je očividně přesvědčená, že jsem si to o ní doopravdy myslel – a že si to o ní myslím dodnes.

Možná by někdo mohl tvrdit, že to měla už dávno hodit za hlavu. Sám ovšem moc dobře vím, že se vám ošklivá slova zaseknou do duše jako ostré drápy. Svému otci se už deset let vyhýbám a nenávidím ho, a přesto mu stačilo říct mi několik dobře mířených slov a zase ze mě byl ten raněný, zmatený chlapec. Cítí to snad Delila jinak? Docela o tom pochybuju.

Zavrtím hlavou a důrazně, aby pochopila, jak vážně to myslím, odpovím: "Ne. Ani na jedinou zatracenou vteřinu."

Začervená se. "Jasně, kdybys tak –"

"Kroketko, prosím tě, věř mi, když říkám, že pohled na tvoje kozy v těch tenkých šatech byl pro mě jako mladého kluka erotickým vrcholem života." Musí pochopit, co se mnou dělá. Jak to může nevědět?

Delila se nadechne, jako bych ji překvapil, avšak odvrátí zrak. "Neříkej ,kozy". Je to buranské."

```
"Dobře. Prsa. Spokojená?"
"Těžko."
```

Skloním se k ní, aby se mi musela podívat do očí. "Tvoje prsa se mi moc líbila. Vážně moc. Stačí to takhle?"

Kousne se do rtu. Váhá, jestli mi může věřit. "A přesto ses mi kvůli nim posmíval."

"Uznávám, že to ode mě bylo odporné. Bylo mi ale třináct, byl jsem blbec a potřeboval jsem od sebe odvést pozornost." O krůček k ní přistoupím. "Nechtěl jsem, aby si někdo všiml toho stanu v mých kalhotách. Odpusť, že jsem zpanikařil, ale poprvé v životě jsem na veřejnosti dostal zrakem stimulovanou erekci."

Nedůvěřivě si odfrkne. "Poprvé?" "Přesně tak." "Kecáš."

"Proč bych lhal?" podivím se se smíchem. Doteď si vzpomínám, jak jsem se tehdy jako kluk styděl. "Dovedeš si představit, jak mě vyděsilo, že se mi při pohledu na prsa mojí největší nemesis vztyčil v kalhotách stožár? Jeden pohled na tvoje prsa a bylo to tvrdý jak skála bez ohledu na to, kde jsme tehdy právě byli. Fakt jsem z toho neměl radost."

Jak jde o ni, doteď je ze mě Pavlovův pes. Kdykoli se mi ocitne nablízku, začnu slintat. Jako zatracený čokl.

"Ty..." Ostře se nadechne. "Nemůžu uvěřit, co jsi mi právě přiznal." Začne se usmívat. "Abys věděl, paní Lynchová mi nikdy neodpustila. Říkávala mi to strašné děvče s banánovým koláčem a raději se ode mě držela dál, jako by se bála, že po ní mrštím další koláč."

Směju se, až se zlomím v pase. "Bože..." Snažím se smích zastavit. Opravdu. Můj mozek si ale ten okamžik přehrává jako zpomalený film. Zlá stará Lynchová zděšeně zírá s pusou dokořán a obličejem celým od koláče. Znovu se směju a zvednu ruku, jako bych tím chtěl říct: "Dej mi chvilku."

"Právě teď si vážně říkáš o to, abych tě utopila v bazénu," prohlásí suše Delila.

Otřu si uslzené oči a narovnám se. "Tak jo, už je to dobrý."

Povytáhne obočí a mně se zachvějí rty. Delila se zdráhavě usměje a položí si ruce v bok. Tím pohybem jí poskočí prsa. A moje dobré úmysly vmžiku vyletí komínem.

"Zíráš mi na prsa." Říká to kysele, ne však dotčeně.

"To vím." Asi by mi to mělo být líto, ale není. "Abych byl upřímný, zírám ti i na ten parádní zadek."

"Macone."

Vzhlédnu k ní. "Máš úchvatné tělo, Delilo. K nakousnutí. Jako šťavnatá broskev nebo sladké jablko v karamelu. Uvědomuješ si, že právě teď bych za karamelové jablko klidně vraždil, Kroketko? Místo toho musím držet tu strašnou dietu. Jsou to muka."

"Tenhle rozhovor není moc profesionální," prohlásí tiše.

"Doufám, že ne." Bože, jak rád si ji dobírám. Pokaždé přitom celá ožije. Předehra. Přesně tohle tu teď děláme. Uvědomuje si to? "Tak jsem přemýšlel –"

"Co jsem ti řekla o tom tvém přemýšlení?" varuje mě.

"Teď už jako banány nevypadají, Kroketko."

"Bože, jsi vážně hrozný." Zubí se. Usilovně se to snaží nedat najevo, ale rozhodně se zubí.

"Spíš jako broskve. Zralé, šťavnaté broskve."

Nakloní se ke mně, na poslední chvíli se zastaví a přešlápne.

"O mém zadku jsi řekl, že je jako broskev," postěžuje si suše. "Nemůžu mít jako broskev i prsa."

"Asi mám holt rád broskve."

Náhle jsme jen krok od sebe a ve vzduchu mezi námi se vznáší *něco*. Cítím to na kůži, lechtá mě to na zátylku. *Pomalu a opatrně, Sainte. Je plachá. Stáhni se.* Mému tělu se to pranic nelíbí, chce být co nejblíž jejímu teplu.

Tichounce oznámí: "Pořád na ně zíráš."

"Vzdávám jim hold," opáčím suše. "Tělo jako tvoje se nesmí ignorovat. To by bylo nevychované."

"Mám pocit, že to chápeš obráceně." Mluví zadýchaně a ta nádherná prsa se jí rozrušením rychle zvedají a klesají.

Skloním se k ní a nadechnu se její vůně. "No tak, Kroketko. Už jsem dospělý a vím, jaké jsem dělal blbosti. Dej mi ten svůj boží banánový koláč."

Znovu se ke mně se smíchem nakloní. "Zvrhlíku. Žádný koláč ode mě nedostaneš."

Zamručím. Z žáru a touhy se mi točí hlava. "Ale já mám chutě."

Teď už šeptá. "Zklamání buduje charakter."

"Na to budu potřebovat sílu. A co broskvový koláč?" *Polib mě, Delilo. Nebo mi dovol, abych tě políbil. Vyhovuje mi obojí.*

Pod opáleným krkem jí viditelně pulzuje krev. Pokožka jí voní po medu. "Vždyť jsi říkal, že chceš banánový koláč," připomene mi s omámeným

pohledem v očích.

Dotknu se límečku jejího trika. "Teď už chci něco jiného než koláč."

Vydechne. V životě jsem nebyl takhle vzrušený. Chci se k ní přitisknout a ulevit bolavému penisu. Okamžik však pominul, teď už couvá.

"Upeču ti koláč později. Mám teď volno."

Díky její připomínce jsou z nás opět šéf a zaměstnankyně.

Možná bych i odešel a hodil to za hlavu. Jenže pak si to triko svleče a odhalí vršek bikin ve stylu šedesátých let i tělo plné nádherných křivek. Je úchvatná. Zadek jako broskev se jí zhoupne, když triko vyzývavě odhodí, a pak se uvelebí na lehátku. Jo, možná bych to vážně hodil za hlavu, kdyby se ovšem neotočila a rychlým pohledem se neujistila, že tu ještě pořád jsem. *Ještě pořád tu jsem, zlato*. A nikam nejdu.

Delila

Co to mělo být? Málem jsem políbila Macona Sainta.

Srdce mi buší jako metronom. To místo mezi mýma nohama je citlivé a pulzuje. A to všechno jenom po troše špičkování s Maconem. Ráda bych si nalhávala, že to nebylo nic víc než bezvýznamné flirtování, kterým se bavíme od chvíle, kdy jsem úplně na začátku vešla do jeho pracovny. Akorát že to už bezvýznamné není. Něco se mezi námi změnilo.

Maconův upřený pohled měl vždycky sílu, dokázal v člověku probudit celou škálu reakcí – podráždění, vztek, podezíravost, výčitky... očekávání, pobavení, zaujetí, touhu. Dneska se na mě díval s jistými úmysly. S chtíčem v očích.

Kdyby to byl kdokoli jiný, už bych toho chlapa odtáhla do své ložnice. Jenže tohle *je* Macon. A tenhle... chtíč, tu potřebu být s ním, vůbec neznám. Nevím, co si mám myslet. Sex pro mě vždycky byl hlavně o potěšení. Nemám nejmenších pochyb, že sex s Maconem bude neuvěřitelný. Sex s Maconem ovšem taky znamená, že mu musím otevřít své zranitelné nitro. Navíc spolu budeme muset i potom bydlet – s vědomím, že nás svedla dohromady Sam tím, že ho okradla.

Náš vztah je založený na dohodě, z které nemáme ani jeden radost, a na vzájemné přitažlivosti, kterou jsme nečekali. Sexuální uvolnění přejde, zatímco výčitky svědomí se člověka drží jako smrad. Odejít od něj bylo správné.

Akorát že to nedokážu vytřást z hlavy. Jako by se mi vnitřnosti snažily prorazit kůži. Připadám si nateklá i napjatá zároveň. Jsem jako na jehlách, podrážděná a chci tuhle divnou energii spálit.

K čertu s tím chlapem. K čertu s tím snad metr devadesát vysokým obrem s pevnými svaly a neskutečně nádhernýma obsidiánovýma očima. K čertu s ním, že nezůstal ve škatulce mého dávného nepřítele a současného zaměstnavatele a rozhodl se smazat hranice a obrátit můj pěkně urovnaný svět vzhůru nohama.

Bože, málem jsem zasténala, když si lemem trička otřel obličej a odhalil břišáky. Je tak nádherný, pěkně vyrýsovaný, velký a silný. Má tělo bojovníka. Při pohledu na véčko na jeho podbřišku a ten parádní pekáč buchet napůl schovaný pod okrajem tepláků mi vyschlo v ústech.

Počasí mi na náladě nepřidává. Je horko. Vyrostla jsem na Jihu, kde *horko* znamená něco docela jiného než v Los Angeles. Tam *horko* znamená, že kdykoli vyjdete z domu, ocitnete se v sauně. Tady *horko* znamená, že slunce jasně svítí a je takové vedro, že se vám z toho stahuje kůže. Podobné vedro je ovšem v Malibu neobvyklé. Obvykle ho ochlazuje mořský vánek. Dneska si ovšem vítr dává pauzu.

Zavřu oči a snažím se na nic nemyslet. Slunce mi zablokuje stín. Zamžourám a zjistím, že se nade mnou tyčí Macon a lenivě si mě prohlíží tmavýma očima.

Moje bikiny jsou podle současných měřítek cudné, přesto si připadám jako nahá a palčivě si uvědomuju, že mám od našeho posledního rozhovoru ještě stále ztuhlé bradavky. Macon sjede pohledem na moje břicho a stehna.

Bože, nejradši bych se ošila. Když jsem si ty plavky oblékala, líbilo se mi, jak mi nadzvedávají prsa, zakrývají zadek a sedí mi na bocích přesně v takové výši, aby tím lichotily mému tělu. Právě teď myslím ovšem jenom na to, že mám břicho z rosolu a stehna plná dolíčků.

Avšak nepohnu se. Vzhlédnu k Maconovi a povytáhnu obočí. "Můžu ti nějak pomoct?"

"Dobrá otázka," zamumlá a dál zírá na moje tělo. Konečně se oholil a odhalil tak hladké, čisté linie svého obličeje. Hned vypadá mladší a připomíná mi chlapce, kterého jsem kdysi znávala.

S úsměvem zavrtí hlavou. "Zatraceně, Kroketko, v těch plavkách vypadáš jako Honey Ryderová."

"Z Dr. No?" Hlasitě a neelegantně si odfrknu. "To těžko."

Macon mi vyjede pohledem po těle a zadívá se mi do očí. "Rozhodně ano. Jsi hebčí, plnější Honey." Jako by si nemohl pomoct, opět si mě prohlédne a kousne se do spodního rtu. "Bože."

Bradavky mi ztuhnou ještě víc a tělem mi projede vlna žáru a očekávání. Klidně si tomu říkejte ženský instinkt – nebo okamžik šílenství – ale vyklenu záda tak akorát, abych o trošku nadzvedla ňadra. Macon vytřeští oči a pootevře rty. Hořím, a přitom předstírám, že si jen dělám větší pohodlí.

Pochybuju, že jsem ho oblbla. Tiše zamručí a dech se mu zrychlí. Pouhým pohledem mě uvězní na lehátku. A navzdory nízkému sebevědomí ve mně živý zájem v jeho očích probouzí touhu dělat bláznivé věci, například rozevřít stehna jen natolik, abych k nim upoutala jeho pozornost, nebo se celá protáhnout a vystavit se mu na odiv. Svaly se mi chvějí nutkáním to udělat.

Proto se na něj místo toho zamračím. "Jdi pryč. Stojíš mi ve slunci."

Naneštěstí se naopak ke mně skloní. Po krku mu stéká kapka potu. Běžně se mnou pot nic nedělá. Nemám ráda jeho pach a nerada se ho dotýkám na cizí kůži. Macon ovšem voní potem a mýdlem. Blázní mi z něj hormony, protože bych si ho nejradši přitáhla, zabořila nos do jeho krku a zhluboka se nadechla. Myslím jenom na to, jaké by bylo hladit ho po pevné pokožce, a tělo mi hoří.

Panebože.

Obklopí mě jeho hlas, hebký žárem a přísliby. "Teď už je mi jasné, že sis to v tom podezíravém mozečku rozmýšlela, možná jsi došla k závěrům, které jsi nečekala, a to tě rozhodilo. Takže tvoji nevychovanost přejdu, protože jsem si tím taky prošel a není to zrovna švanda k popukání." Zasmušile se pousměje. Skloní se ke mně a promluví tak tichounce, až musím napínat uši. "Dej mi vědět, až to vyřešíš. Budu čekat."

Po tomto tajuplném prohlášení se narovná a odejde. Mračím se na modrou oblohu. Nedokážu se uklidnit. Z jeho slov se mi rozbušilo srdce a žaludek se mi svírá desetkrát víc než předtím. Možná bych i zůstala na lehátku a přemýšlela nad vším, co jsme si řekli, jenže si všimnu, jak Macon míří po nepravidelných kamenných schodech na pláž.

"Ze všech pitomin..." Popadnu triko, navleču si ho a vyletím z lehátka. Doběhnu ho, když už je skoro v polovině. Schody jsou docela široké a táhnou se v pětačtyřicetistupňovém úhlu po stěně útesu. Jsou ovšem otesané jen nahrubo a místy kluzké, jak na ně dopadá sprška mořské vody. "Co to sakra děláš?"

Macon se ohlédne přes rameno a opatrně sejde další schod. "Tancuju pachangu. Co asi myslíš?"

Doběhnu až k němu. "Myslím, že jsi naprostý idiot."

"Ty víš, jak zalichotit, Kroketko." Jde dál a hůlkou se opírá o okraje schodů. Chytám závratě, jen se na něj podívám.

"Macone, mohl bys spadnout, a už tak jsi dost domlácený, nemyslíš?"

"Vždyť mi zítra sundají sádru. Chci se jenom projít na čerstvém vzduchu."

"Tak se projdi zítra."

"Já nespadnu." Zakolébá se, zastaví a střelí po mně vyčítavým pohledem, jako bych snad za to mohla já. "Pokud jsi mi nepřišla říct, co už dávno vím, nebo nemáš chuť se se mnou projít po pláži, přestaň mě sledovat."

"Přestaň mluvit v hádankách. Je to otravné."

"Přestaň být tak zabedněná," opáčí. "Nesluší ti to."

"Co kdybys přestal být tak paličatý?" Na malém odpočívadle ho oběhnu, sejdu schod a zastavím se před ním.

Macon zakleje. "Podle tebe jsem paličatý? Mohla jsi teď spadnout."

"Potřebovala jsem se dostat před tebe." Nevím, jak mu to vysvětlit, aniž bych působila jako starostlivá kvočna, ale děsí mě, že by na těch schodech zakopl a domlátil se ještě víc – nebo, bůh nedopusť, si ten svůj zatracený krk zlomil. Ačkoli pochybuju, že by moje obavy ocenil.

Tvář mu zahalí temný mrak. "A to proč?"

"Abych mohla ztlumit tvůj pád, kdyby ti podjely nohy."

Tohle jsem očividně říkat neměla. Zrudne a ústa se mu pohybují, jako by ztratil hlas. A pak vybuchne. "Ze všech pitomých, *paličatých*, lehkovážných –"

"Nevztekej se. Není to dobré pro tvůj tlak." Stojím před ním. Zatím jde všechno dobře. Tedy pokud se dostaneme bezpečně na pláž.

Ostře se nadechne. "Vážně věříš, že bys mě udržela? Delilo, rozmáčkl bych tě jako malinu."

"Jsem silná jako býk. Udržela bych tě."

"Jsi malina," namítne. "Šťavnatá malinka."

"Už mě zas přirovnáváš k jídlu."

Svraští tmavá obočí a oči se mu ďábelsky zalesknou. "Ano. A jednoho dně tě celou sním. A teď pohni zadkem. Chci z těch schodů pryč."

Hlídá moje kroky až dolů na pláž, jako by snad měl za úkol zajistit, abych nespadla. Typický chlap. Zavrtím hlavou, to už ale sejdeme na písek.

"Tak," prohlásím s rukama v bok. "Jsi v pořádku dole. Kdybys potřeboval pomoct nahoru, křikni a já pro tebe zajdu."

"Mám křiknout, až... Panebože!" Promne si obličej, jako by se snažil ovládnout.

Znamení, že bych měla jít. "Tak zatím ahoj."

Udělám jeden krok a už je u mě.

"Tak to ne," směje se. "Šla jsi se mnou až sem, tak mi tu budeš dělat společnost."

"Na to, abych ti dělala společnost, jsi až moc rozmrzelý."

"Za to můžeš ty, Kroketko."

Pokusím se ho obejít.

Natáhne se po mně, jako by mě chtěl chytit za loket.

Pokazí se hned několik věcí najednou. Hůlka, o kterou se opírá, se zaboří do písku – protože hůlky a písek se moc nekamarádí. Macon se pokusí udržet rovnováhu a klopýtne. Ustoupím na špatnou stranu a uklouznu po slizkém chuchvalci chaluhy. Vyjeknu, uskočím zpátky a vrazím do vrávorajícího Macona.

Spadneme na zem jak pytel brambor.

Písek je měkký, ne však dost, a tak si při dopadu vyrazím dech. Mohutný Macon přistane na mně. Srazíme se boky. Podaří se mu ovšem včas zareagovat, a tak většinu svojí váhy ztlumí lokty. Jsem pod ním, obklopuje mě, vězní mě pod sebou, uvelebený mezi mýma rozevřenýma nohama. Tak palčivě si uvědomuju, jak je horký a pevný a jak se mé tělo probouzí, až se na okamžik nedokážu ani nadechnout.

"Zatraceně, Delilo," směje se zastřeně. "Jsi celá?"

Ustaraně na mě hledí tmavýma očima. Usměju se, přestože mi mezi nohama sílí horko a srdce buší stále rychleji.

"Měl jsi pravdu," teatrálně zakvílím. "Jsem malina. Rozmáčkl jsi mě jako malinu."

Zasměje se, pomalu, hluboce. Snažím se nebrat na vědomí, jak jsou jisté části mého těla stále citlivější. Jenže to vnímám. Stehna se mi zatínají a bradavky mi pod tenkým trikem a vrškem plavek tuhnou.

Nevím, co v mých očích vidí, ale smích mu odumře na rtech. Pomalu se nadechne. Sklouzne mi doutnajícím pohledem na rty a už od nich oči neodtrhne.

Vzduch mezi námi zahoří. Macon se palcem dotkne mých úst, k nimž se mi lepí vlas. Odtáhne ho a pohladí mě po rtu. Celé tělo mi hoří rozkoší.

Vidím mu na očích, že to moc dobře ví a že po mně také touží. Skloní se ke mně, až se naše dechy spojí v jeden.

"Delilo..." Dává mi šanci vycouvat. Nechci. Nedokážu to.

Políbí mě na rty. Vyklenu se k němu. Nebo se možná pohneme oba najednou. Vím jenom, že se líbáme, jako by to pro nás bylo hořkosladké, jako bychom na to čekali tak dlouho, až se to skoro nedá snést. Je to tak příjemné. Je nádherné cítit jeho ústa na svých a vědět, že se snaží zapamatovat tvar mých úst stejně, jako se já snažím zapamatovat tvar těch jeho.

Z hrdla se mu vydere hluboké zamručení, přidušené zasténání, kterým říká, že chce víc. Celá hořím. Pootevřu ústa. Nakloní hlavu a jazykem mi vklouzne mezi rty. Poprvé mě ochutná a já se pod ním málem roztříštím. Mysl mám jako v mlze a tělo jako v ohni. Bože, chci víc. Chci všechno.

Dál už neváháme. Už se jazyky nedotýkáme zkusmo, ani se nelíbáme nijak něžně. Ovládl nás hlad. Macon mě líbá, jako by po mně žíznil, a jazykem mi proniká hluboko do úst. Vyklenu se. Vězní mě pod sebou a drží mě za vlasy. Maličko to zabolí a to jen vybičuje můj chtíč.

Lapáme po dechu, okusujeme se, olizujeme, sténáme. Vzpíná se nade mnou, jeho tvrdý penis se mi otírá o pohlaví a něžně mi tlačí na citlivý klitoris. Ovinu mu nohy kolem boků. Chci víc. Mezi stehny ucítím jeho tlustý žalud. Je to tak příjemné, až mu zasténám do úst, a zvednu k němu boky.

Zachvěje se, kousne mě do spodního rtu a přirazí ke mně – jen jeho tepláky a moje bikiny mu zabrání do mě vstoupit. I tak to ale stačí, abych cítila, jak se ke mně mohutná erekce tlačí přesně tam, kde cítím takovou prázdnotu.

Slastně se mi sevřou svaly. Chci víc, potřebuju ulevit. Olíznu mu jazyk. Vzlyknu a vlním se pod ním. Dlouze, zmučeně zasténá a celým tělem

ke mně přiráží. Otíráme se tu o sebe jako dva nadržení puberťáci. Je mi to jedno. Chci, aby jeho oblečení zmizelo. Chci, aby moje oblečení zmizelo.

Přelije se přes nás vlna – slaná a ledově studená. Mám ji v očích, slanost cítím i v puse. Vylekaně vykřiknu. Macon zas vyjekne překvapením. Oba se vyhrabeme do kleku v hromadě mokrých končetin. Kvůli šoku nám to moc nejde.

V první chvíli netuším, co se to tu stalo, jenom že jsem promočená a vlasy mám plné písku. Pak mi dojde, že jsme na pláži a písek pode mnou je taky mokrý. Pohlédnu na oceán. Zasáhne nás další vlna a za sebou nechá zbytek mořské pěny a kusy chaluh. Protože jsem vespod, zasáhlo to z větší části mě.

S Maconem na sebe chvíli zíráme a pak se rozesměje. Bože, je tak nádherný, když se směje, oči má jako tmavé hvězdy a na rtech šťastný úsměv. Uvažuju, jak jsme tu asi museli vypadat, rozvalení na písku, ztracení v sobě, zalití vlnou. Jako v *Odtud až na věčnost* to určitě nebylo. Jen studené, slané a nechutné.

I já se rozesměju. Nechávám se tím unášet. Lepší se smát než uvažovat, jak rozpálená a roztoužená jsem byla. Smích nás však brzy přejde. Lapáme po dechu a hledíme na sebe. Macon mi s úsměvem a něžně odhrne mokrý pramen vlasů z obličeje. "Ta vlna tě pěkně pocuchala, Kroketko."

Špičkami prstů mě hladí po tváři. Přivinu se k jeho ruce. Bože, mám pocit, že s ním asi vážně chci zůstat už napořád.

Uchopí mě za bradu. "Co se přesunout nahoru?"

Nahoru. Do jeho postele. Nebo do mojí. A pak...

Pomyslím na zítřek, vycouvám a nemotorně vstanu.

Macon se na mě dívá a očima se usmívá. "Nemůžeš se dočkat. To se mi líbí. Víš, kdybych věděl, že stačí jeden polibek a kývla bys na to, políbil bych tě už na střední."

Teď tolik připomíná starého Macona, toho, který mě kdysi šikanoval, až celá ochladnu. "Abys mě umlčel, co?"

Macon vstane mnohem pomaleji než já, ovšem elegantněji. "Musíš uznat, že líbání je příjemnější než hádky."

Hodit minulost za hlavu je pro něj tak jednoduché. Můžu jen hádat, že na něm naše společná minulost nezanechala jizvy jako na mně. Nevím, jak se k tomu mám stavět. "Byla to chyba."

Zarazí se a zhoupne se na patách. "Chyba."

Zpanikařím. V podstatě jsem se tu na Macona vrhla. Co jsem si sakra myslela? "Anomálie, menší pauza od reality."

"Chápu," odsekne podrážděně. "A plácáš blbosti." Prohrábne si mokré vlasy. "Bylo to přece dokonalé. Dokud ses nerozhodla, že před tím utečeš."

Opět to prohlásí, jako by o nic nešlo. Jako ten, kdo nemá co ztratit. Na druhou stranu Macon to měl vždycky snadné. Čeká, že mu svět padne do klína. Já jsem podle něj jen další naivka.

Sevře se mi hruď a slova mi sama vypadnou z pusy. "Ani nevím, co má tohle," ukážu mezi námi, "být."

Cuknou mu rty. "Pokud dobře počítám, tak výsledek posledních patnácti let."

"Patnácti let? Chceš mi tvrdit, že jsem se ti tehdy *líbila*? Protože tomu vážně nevěřím."

Zamračí se a dá si ruce na úzké boky. "Nebyl jsem z tebe na větvi, jestli se ptáš na tohle, ale mezi námi vždycky něco bylo, Delilo. Nevím, jak to pojmenovat. Láska to nebyla. Nenávist taky ne. Něco ale ano. Jako svrbění, které nepolevuje. Už tehdy ses mi dostala pod kůži."

Pod kůži. To je asi pravda. "Takže teď chceš tomu svrbění ulevit sexem?" Suše se zasměje. "Ty si vážně myslíš, že mi jde jenom o sex? Že když si spolu zašukáme, tak tohle," napodobí mě a ukáže mezi námi, "zmizí? Jestli ano, tak se zkus zamyslet ještě jednou, kotě."

Z toho jeho podlézavého tónu vidím rudě.

"Bože, ty mě umíš tak... tak dopálit!"

"A proč?" O krok ke mně přistoupí. "Proč tě umím dopálit, Delilo?"

"Protože to děláš vždycky! Dělal jsi to odjakživa."

Je to zvláštní, ale jako bych ho tím uklidnila, přesto to nenechá být a neoblomně se zeptá: "Nenávidíš mě i teď?"

"Ne." Na hrudi cítím tíhu, která váží stále víc.

"Tak proč tě dopaluju?"

Ten parchant si nedá pokoj. Je tak klidný, tak věcný.

"Nevím!" To je ovšem lež.

A on to ví taky. "Možná protože mě chceš stejně, jako já chci tebe."

Zírám na něj, rty mám napuchlé a bolavé od jeho polibků a pohlaví vlhké a citlivé.

Tvrdohlavě narovná ramena. "Protože já tě chci. To jen pro případ, že ti to ještě není jasné." Ukáže na svoje kalhoty, na mohutnou vybouleninu,

která ustupuje jen pomalu. "Chci tě. Chci tě od chvíle, kdy jsi vešla do mé pracovny na těch vysokých podpatcích a s rudými rty. A nejsem tak hrdý, abych to nepřiznal."

Na rozdíl ode mě, jak naznačuje jeho tón.

"Chtít a mít jsou dvě různé věci. Pracuju pro tebe. Ne, to si škrtni, odpracovávám u tebe dluh –"

"Řekl jsem, že už nechci, aby se ten dluh stavěl mezi nás." Podrážděně rozhodí paže. "Litoval jsem toho, sotva jsem s tím souhlasil. Ale když jsem tě tehdy znovu viděl... poprvé po letech jsem cítil i něco jiného než čirou otupělost, a tak jsem se rozhodl to risknout. Protože jsem tě chtěl mít u sebe, i kdyby to mělo být za těch mizerných okolností."

"Takže jsi s tím souhlasil, jenom abys mě měl pod palcem?"

Odfrkne si. "Netvař se tak pobouřeně, protože dobře víš, že přesně tímhle argumentem ses mě snažila přesvědčit. Využil jsem toho? Ano, využil. Nikdy mi ale nešlo o to, abych tě mohl ovládat nebo se ti pomstít. Šlo mi jen o to, abych ti mohl být nablízku. Rozešli jsme se ve zlém. Chtěl jsem mít možnost tě poznat a zjistit, kdo teď jsi. A ukázat ti, kdo jsem já." Macon se ke mně nakloní. Má horký dech a v černých očích se mu zračí výzva. "O svých motivech ani citech ti nelžu. Otázkou je, proč lžeš ty?"

Nemůžu se nadechnout. Panikařím. Nemůžu si pomoct. Několik málo týdnů opatrného přátelství a narůstající touhy nevyváží roky nízkého sebevědomí. Pokud budu mít s Maconem sex, budu v tom naplno, otevřu se mu a obnažím ve všech smyslech toho slova. S tímhle mužem jsem dosud zažila jen bolest a zklamání. Děsí mě, že bych si ho k sobě měla pustit. Děsí mě to tak moc, až ani nedokážu promluvit.

Zavrtí hlavou, jako by se snažil pochopit, kde je pravda. "Opakovaně jsem ti nabídl, že naši dohodu ukončíme, ty to však nechceš. Proč? Proč jsi mi to vůbec nabídla? Opravdu ti šlo o Sam? Nebo o něco jiného?"

Dívá se na mě jako jestřáb připravený každou chvíli zaútočit.

Zpanikařím. V uších mi zvoní a ve rtech jsem ztratila cit.

Zvednu ruku. "Tenhle rozhovor skončil." Jinak to nejde.

Přimhouří oči a nadzvedne bradu. "Nesouhlasím."

"To máš blbý." Otočím se na patě a zamířím po schodech nahoru.

Nese se za mnou jeho hlas, tvrdý a zlostný. "V životě by mě nenapadlo, že jsi takový zbabělec."

Jeho slova mě raní, přestože se nemýlí. "Tak teď už to víš."

21. kapitola

Macon

Příliš jsem na ni zatlačil a příliš jsem toho řekl. Asi jsem se jí neměl dotýkat, ze všeho, k čemu dneska došlo, mi však tohle jediné nepřipadá nesprávné. Ať už si to chci přiznat, nebo ne, co si pamatuju, vždycky jsem chtěl vědět, jaké by to bylo, kdyby mě Delila Bakerová políbila.

Kdyby mě políbila *ona*. Znamenalo by to, že se rozhodla přehlédnout naše nepřátelství, všechna naše nedorozumění a hádky a chtěla mě. Znamenalo by to, že mi odpustila. Můžu se jen smát sám sobě za to, jaký jsem hlupák. V té chvíli mě chtěla – v tom opojném okamžiku čirého chtíče – sotva se jí však zapnul rozum, začala se na mě opět dívat s hrůzou v očích.

To není zrovna fajn.

North mi přispěchá pomoct do schodů. Vadí mi, a zároveň mě to pobaví, že ho za mnou nejspíš poslala Delila. Mlčíme, a sotva vejdeme do domu, North mě nechá být. Jsem za jeho mlčení vděčný, těžko si totiž mohl nevšimnout, že jsme já i Delila celí od mokrého písku.

Už sám zamířím do pracovny, kde se posadím. Delila potřebuje prostor a já jí ho chci dopřát. Mohl bych zajít do své ložnice a osprchovat se, což zoufale potřebuju, jenže bychom na sebe mohli narazit. A to by asi bylo pro oba docela trapné.

Možná má pravdu. Když se své touze poddáme a dopadne to mezi námi špatně, bude to tu pro nás peklo. Ta moje zatracená pýcha. Nikdy jsem neměl na její nabídku přistoupit. Teď jsme v tom uvěznění oba. Kdybych na ni ovšem nepřistoupil, nebyla by tu. Delila by zůstala v minulosti, které bych dál litoval, a představovala by ránu, která se nikdy docela nezacelila. Právě teď je z ní spíš Duch minulých Vánoc a připomíná mi všechny moje chyby. Měl bych to ukončit. Jenže to nedokážu. Já to prostě *nedokážu*.

S povzdechem si opřu hlavu o opěradlo a trhnu sebou, když mi páteří projede bolest. Jo. Rozhodně jsem si něco natáhl.

Když třísknou dveře Deliliny ložnice, zpozorním. Od naštvané ženy bych se měl držet hodně daleko. Kašlu na to. Nepotřebuju ji. Žil jsem i před

Delilou. Měl jsem dobrý život.

Mrknu na mobil a přečtu si několik pracovních textovek.

Můj režisér Carl se těší, až se vrátím do práce. Překlad: *Jdeš do toho, Macone?*

Timothy chce vědět, jestli bych šel s Anyou na další rande. *Ne, díky, Time*.

Několik hereckých kolegů chce vědět, jestli jsem zaslechl zvěsti o novém scénáři. Pokud nemá postava brzy umřít, což má vliv na naše smlouvy, nikomu z nás neřeknou, co se stane v další řadě. Producenti nechtějí riskovat, že by ven prosákly spoilery. Jejich starosti jsou zbytečné, stejně to nemám komu říct.

V tu chvíli mi to dojde. Nikoho nemám.

North je sice můj kamarád, oba jsme ale docela uzavření. Mezi námi není nijak hluboký vztah, díky kterému bych měl pocit, že v něm mám oporu.

Nikdy jsem neměl nikoho, na koho bych se mohl obrátit uprostřed noci, kdy mi svět připadá příliš prázdný a studený, a kdo by mě uklidnil.

Jak tu tak sedím, ulepený a mokrý, od písku a mořského svinstva, uvědomím si, že jediný člověk, který by dokázal to prázdné místo vyplnit, mě právě odmítl, přesvědčený, že to mezi námi nebude fungovat.

Smutně se pousměju.

Možná má Delila pravdu. Možná to mezi námi skončí katastrofou. Možná toho budeme jednoho dne litovat. Nejspíš se ale dočista pomátla, jestli si myslí, že se jí vzdám bez boje. Protože jestli jsem přesvědčený o jedné věci, tak o tom, že za všechno, po čem v životě toužím, stojí za to bojovat.

A já o Delilu *budu* bojovat.

Delila

Jsem naštvaná. Naštvaná na Macona i na sebe. Nejsme v pohádce, tohle je skutečný život. Nedokážu tak snadno přepnout myšlení. Celý život jsem Macona zuřivě nenáviděla. Nemůžu k němu jen tak zničehonic cítit... Co? Chtíč? Je to jen obyčejný chtíč, nebo i něco víc? A pokud je mezi námi něco jiného, tak co je to? Románek? Nebo budoucnost?

Jeho obvinění a otázky mě pálí na kůži a tíží na srdci jako rozžhavený kámen. Maconovi jsem svou nabídku učinila, abych ochránila mámu.

V podstatě jsem se byla ochotná obětovat za rodinu. Po Maconově přiznání jsem ale začala přemýšlet. Řekl, že dokud jsem se mu nevrátila do života, připadal si otupělý. I já jsem byla otupělá. Uvnitř jsem byla tak... *mrtvá*. Nemůžu popřít, že od chvíle, kdy jsem si uvědomila, že mi píše Macon, se ve mně něco probudilo a začalo mu věnovat pozornost.

A nemůžu ani popřít, že se mi líbí jeho pozornost. Asi je se mnou něco špatně, když jsem ochotná mu v podstatě dělat otrokyni, jenom abych té pozornosti měla ještě víc. Upřímně nevím, jestli jsem odmítla naši dohodu ukončit proto, abych od něj nemusela odejít, ovšem už jen to, že tuto teorii nemůžu jen tak hodit za hlavu, je poněkud znepokojivé.

"Bože!" zasténám do vykachličkované zdi sprchového koutu. Po zádech mi stéká horká voda, které se vůbec nedaří uvolnit mé ztuhlé tělo. "Jsem vážně hloupá."

Nadutá hlupačka lapená ve vlastní síti.

Kdybychom spolu nebydleli, asi bych náš nový vztah chtěla zkusit víc prozkoumat. Kdyby to mezi námi nedopadlo dobře, měla bych aspoň místo, kam se můžu vrátit a v soukromí si lízat rány. Tady takovou možnost nemám. Ani jsme neměli sex, a už je to mezi námi zatraceně rozpačité.

Zbytek dne se schovávám u sebe v pokoji. Jsem jako na trní a toužím po Maconově společnosti. Cítím, jak mě k sobě táhne, jako bych měla do hrudi zabodnutý hák, který vede přímo k němu. Nemusel mi to ani říkat, a stejně vím, že je ve své ložnici, stejně jako já v té své. Ten bok mého těla, který je blíž k jeho pokoji, mě studí a podrážděně si promnu paži. Se západem slunce jsem už celá nervózní.

Skoro se mi uleví, když mi napíše.

Podfukář: Potřebuju tě.

Můj stupidní mozek to pochopí úplně špatně a hruď se mi sevře. Rychle to však ze sebe setřesu.

Já: Což znamená?

Podfukář: To zjistíš, až přijdeš do mé ložnice ;-)

Potlačím úsměv. Tenhle Macon, ta jeho stránka, kterou jsem nikdy předtím nepoznala, mi nic nezazlívá. Pokaždé mě dokáže úplně odzbrojit. S tímhle Maconem je legrace. Neustále se s ním skvěle bavím.

Já: Nemrkej na mě a odpověz na otázku.

Podfukář: Jsi přísná. Fajn. Potřebuju, abys mi pomohla.

Já: S čím?

Náhle ze sousední ložnice zazní jeho hlas, ačkoli podivně dutý. "Naklusej sem i s tím svým šťavnatým zadkem, Kroketko!"

Odpovím mu v textovce.

Já: To myslíš vážně???

"Jako infarkt!" zařve. "Nesklapnu, dokud sem nepřijdeš."

"Už ti někdo řekl, že se chováš jako malý fracek?" křiknu. Nechápu, proč za mnou prostě nepřijde. Ani proč musím jít zrovna do jeho ložnice. Připadá mi to jako past.

"Blbost," zamumlám, odložím mobil a zvednu svůj "šťavnatý" zadek z postele.

Maconova ložnice je jako moje, akorát na steroidech. Je větší, přesto působí útulně. Má tu plynový krb. Je velkolepý. Z bílého kamene, s dřevěnou římsou a zvedá se až ke stropu. Na keramických uhlících se mihotají plameny.

Širokou dřevem obloženou postel s přikrývkami zmuchlanými, jako by z ní zrovna vstal, vědomě ignoruju. Macon se opírá o zeď u koupelny. Kůži má popelavou, ústa pevně stisknutá a v koutcích očí vrásky. Mdle se pousměje. "Ahoj."

"Ahoj."

Sice jsme si ještě před chvílí vyměňovali textovky, ale teď, když se opět vidíme, dosahují naše rozpaky závratných výšin. Snažím se nemyslet na jeho ústa, na jeho chuť ani na tiché roztoužené vzdechy, které vydával. Bože, snažím se, ale nejde mi to, cítím je na kůži a rozpalují mě. Jeho oči prozrazují, že to vnímá stejně, vidím v nich náznak touhy. Ten však velmi brzy překryje stín bolesti. Vzpamatuju se.

"Co ti je?"

Zkřiví rty v grimase. "Poslouchej. Ale varuju tě, neznamená to, žes měla pravdu v tom, že jsem neměl chodit na pláž…"

"Fajn," odpovím.

Krátce se nadechne. "Když jsme spadli, asi jsem si něco natáhl." "Asi?" Všimnu si, že se opatrně objímá. "Kde?"

"Na bocích, na zádech. Sakra… Nevím. Na trupu. Celá tahle část není dobrá." Ztěžka polkne a na vteřinu zavře oči.

"Proč jsi něco neřekl už dřív?" obořím se na něj. Chci se ho dotknout, i kdyby jen proto, abych ho utěšila, avšak bojím se, že ho to pak bude bolet ještě víc. A bojím se, že nezůstanu jen u jednoho doteku.

Macon svraští obočí. "Myslel jsem na jiné věci."

Podaří se mi nezrudnout. Což je docela úspěch, protože můj mozek najednou myslí jenom na ty "jiné věci".

Macon zamručí bolestí. "Bylo to v pohodě, dokud jsem nechtěl pustit kohoutek. A v tu chvíli všechno zaprotestovalo."

Před dvěma lety jsem se rozhodla, že se přihlásím na výcvikový tábor, v kterém se cvičí ve stylu "S námi zažiješ bolest, jakou jsi v životě necítil". Po cvičení jsem se vrátila domů, a když jsem vytahovala klíče, nějak špatně jsem se pohnula, skřípla si záda a hodinu ležela na podlaze, dokud nepřijela máma a nepomohla mi. Bolest byla příšerná.

"Dobře," odpovím tiše. "Vzal sis nějaký prášek?"

"Beru léky na tu nohu," ucedí trochu neochotně, jako by to nechtěl přiznat. "Vzal jsem si všechno, co smím."

"Měl by sis lehnout. Na zem. Vážně. Pomůže ti to."

Bolestí stiskne rty. "Nejdřív se potřebuju vykoupat."

Až v tu chvíli si uvědomím, že je ještě pořád celý od písku a na spánku a krku má přilepený nějaký mořský sliz.

"Panebože, proč ses ještě neumyl?"

"Protože jsem se do prdele nemohl ani hnout?" Povzdechne si. "Obvykle mi s tím pomáhá North, ale ten je pryč."

"Vadí, že mi to připadá docela sexy?"

Macon po mně střelí pohledem, jako by se nemohl rozhodnout, jestli se má smát, nebo protočit panenky.

"Dělej, co ti vyhovuje, Kroketko." Pobavení ho opustí. "Stojím tu už moc dlouho. Snažil jsem se to překonat a vlézt do vany, ale nejde mi to. Mohla bys mi, prosím tě, pro lásku boží, pustit vodu?"

Jasně, potřebuje moji pomoc. A já si tu mezitím představuju, jak si to dva sexy chlapi rozdávají ve sprše. "Jistě."

Maconova koupelna je... Páni. Velká jako ložnice v mém domě. Ve výklenku s oknem stojí měděná vana velká pro dva. Krb v ložnici je

oboustranný a jeho druhá strana je právě v koupelně. Koupelna se topí ve zlaté záři plamenů.

"Copak?" zeptá se Macon, když na tu nádheru nepřestávám zírat.

"Chybí už jen láhev šampaňského a sexy hudba a byla by z toho dokonale klišovitá kulisa ke svádění."

Se zájmem na mě pohlédne. "Sice se skoro nemůžu hýbat, ale budu si to pamatovat pro příště."

Odfrknu si a dojdu pustit kohoutky na vaně, umístěné uprostřed, aby se člověk mohl pohodlně opřít na kterékoli straně vany.

"Jak tu vodu chceš?" zeptám se přes rameno. Macon ke mně kulhá a s každým krokem sebou škubne.

"Abych se skoro uvařil." Dojde ke mně. V tmavých očích se mu náhle objeví skoro chlapecký pohled. "Mohla bys tam, hm, nalít bublinky?"

Zakřením se. "Chceš bublinkovou koupel?"

"Tak hele. Bublinky pomáhají udržet teplo a navíc hezky voní."

Ten chlap je o dobrých pětadvacet centimetrů vyšší než já a s rameny dvakrát tak širokými. Svět ho zná jako barbarského vojevůdce a královraha z oblíbeného seriálu. Právě teď je ale jednoduše roztomilý.

"Nemusíš mě přesvědčovat," opáčím. "Taky miluju bublinkovou koupel."

"Nepovídej," zamumlá tiše, když se k němu však otočím, věnuje mi naprosto nevinný pohled.

O své lásce k bublinkám nelhal. Na polici u vany stojí několik pěn do koupele a taky pěkně široká lufa. Prohlédnu si tu sbírku a Macon přešlápne, jako bych ho snad přistihla. Ani se nesnažím skrýt úsměv a naliju pěnu do vody, která se řine z kohoutku. Vlhký vzduch naplní vůně bergamotu a vanilky. Je to jemná vůně, ale příjemná, jako když zaboříte nos do horkého ohbí krku čistého a upraveného muže.

Zavrtím hlavou, abych ty myšlenky vyhnala z hlavy. Měla bych jít. Akorát že Macon stále pevně tiskne rty a k ramenům a hrudi se mu lepí mokré tričko celé od písku. Jen tak snadno sundat nepůjde.

Krucifix.

"Dokážeš zvednout ruce?" zeptám se sevřeným hlasem.

"Musím?" Tváří se přitom naprosto zděšeně.

"No tak, vzmuž se. Do toho."

Uchechtne se, avšak sotva zvedne ruce, úsměv ho opustí. "Do prdele."

Za normálních okolností bych asi byla pěkně vynervovaná, že musím z Macona Sainta svlékat tričko. Jde to ovšem tak strašně pomalu a Macon přitom drtí stoličky, potí se bolestí a já s ním soucítím. Takže když z něj konečně to tričko dostaneme, oba vydechneme úlevou.

Opře se bokem o zeď a lapá po dechu. "Na vanu kašlu. Ušetři mě trápení, Kroketko."

"Mám tě snad v té vaně utopit?" navrhnu a vypnu vodu.

"To by trvalo moc dlouho." Zvedne ruku, aby si promnul obličej, avšak zarazí se a tiše zakleje.

Chudáček. Pohlédnu na plnou vanu. Měděné okraje jsou vysoké a na obou koncích se zvedají. U vany stojí malá týková stolička, ale to je tak všechno. Sakra. Zhluboka se nadechnu a obrním se před muky, která mě čekají. "Potřebuješ pomoct dostat se dovnitř, co?"

Na vteřinu se zarazí. Díváme se na sebe a očekáváme nevyhnutelné.

Pousměje se. "Co tě ta otázka stála?"

"To je v pohodě." To je lež! "Zavřu oči."

Uchechtne se. "Nevadí mi, když se podíváš."

"To se vsadím." Ani mně by to nevadilo, ale neudělám to.

Udržet oči zavřené je ale výzva. Tiskne se ke mně horkým, pevným bokem a pomaličku si svléká tepláky z boků. Nijak nepomáhá, že když se natáhnu kolem jeho pasu, nahmatám ten nejspíš nejkulatější pánský zadek, jakého jsem se kdy dotkla. A to je prý *můj* zadek k nakousnutí.

Celá rudá se odtáhnu, to už se ale směje.

"Vy mě osaháváte, slečno Bakerová?"

"Padej do vany, Podfukáři."

Zamručí. Jednou se zakymácíme a já se děsím, že se znovu svalíme na zem. S neohrabaným cáknutím a tichou nadávkou však konečně vleze do vany. Celá udýchaná se opřu rukama o stehna a po chvíli se narovnám.

Macon pobaveně prohlásí: "Už se nemusíš nervovat. Jsem ztělesněním slušnosti."

To určitě. S pažemi na bocích vany a s bublinkami na opálené hrudi vypadá spíš jako ztělesněný hřích. Hruď má širokou, vyrýsovanou a poprášenou tmavými chloupky. Na drobné bradavce mu ulpěla bublinka. Mám sto chutí se jí dotknout.

V očích mu pohrává samolibý úsměv. S dlouhým zasténáním se ve vaně opře. Zraněnou nohu si položil na vanu a odhalil tak mohutné stehno.

Pohlédne na mě přivřenýma očima. "Děkuju za pomoc."

Je tak pokorný. Tak prohnaný. Tak zatraceně svůdný.

Inkoustově černé vlasy má plné písku a úlomků mušlí.

"Kruci," zamumlám. "Potřebuješ si umýt vlasy."

Odfrkne si. "Na to zapomeň. Nehnu ani svalem. Až se dokoupu, budeš mě odtud muset vytáhnout."

"Nemůžu se dočkat."

Zeširoka se zazubí a ponoří se do vody o něco hlouběji. "Klidně to tak může zůstat."

Nemůže a oba to víme.

"Umyju ti je," pronesu pomalu, neochotně.

Macon povytáhne obočí, ale okamžitě se zamračí. "Ne."

Jeho odmítnutí mě raní. "Cože? Proč ne?"

"Protože jsi to navrhla s takovým odporem. Nemusíš ze sebe dělat mučednici." Lhostejně na mě pohlédne a zavře oči. Zůstanu na něj zírat.

"Nic takového nedělám!" ohradím se s rukama v bok.

"Rozhodně to tak vypadá." Jen tak se tu rozvaluje a máchá se v té zatracené bublinkové koupeli. Mě ovšem neoblafne. Oči má sice zavřené, věnuje mi však plnou pozornost a jako obvykle mě popichuje.

"Tak chceš umýt ty vlasy, nebo ne?"

Otevře oči a zadívá se na mě.

"Ano, chci, abys mi umyla vlasy," odpoví. "Ano, chci, aby ses mě dotýkala. Chci od tebe spoustu věcí."

No, páni. Musím se posadit na tu stoličku u vany a chytím se okraje.

Macon se mi zadívá do očí. "Otázkou je, co chceš ty ode mě?"

Teď nemůžu zalhat. Pravda je mi však bohužel k ničemu. "Nevím."

Přikývne, jako by to čekal. "Tak si o tom promluvíme."

Tak tohle je to poslední, co bych předpokládala. Muži, které znám, si nikdy nechtějí o ničem promluvit. Macon tu ovšem jen sedí jako král ve své vaně a trpělivě čeká na můj souhlas. Je to tak odzbrojující, že řeknu jenom: "Dobře."

Pozoruje mě, jako by přemýšlel, jak na mě. Vzduch je tu dusný, těžký vůní koupelové pěny a bublinky šumí a tiše praskají. A Macon leží pod tím vším úplně nahý.

"Předstíráš, že tě přitahuju, protože jsme uzavřeli dohodu?" zeptá se na rovinu.

"Cože?" Narovnám se. "Tohle mě uráží."

Pokrčí širokým ramenem. "Bojíš se, že když z dohody vycouváš, použiju to proti tobě?"

Ze všech... Ruka mi úplně mravenčí, jak ráda bych mu strčila tu palici pod vodu.

"Snažíš se mě vyprovokovat, abych tě utopila?" ucedím.

Zazubí se. "Chci jen probrat všechny možnosti."

"Dobře. Fajn. Chápu." Prohrábnu prstem shluk bublin na okraji vany. "Je to pro mě nové."

Nemluvím o vaně a oba to dobře víme.

"Zas tak nové ne."

"Dost nové. Dokud jsi mi omylem nenapsal, vzpomínala jsem na tebe jako na Macona Hrozného."

Zasměje se. "A pro mě jsi byla Delila Kritická."

"Kritická?"

Pobaveně se usměje. "Ptá se žena, která mě v jednom kuse kritizuje."

Cvrnknu ho do hlavy. Macon se tiše uchechtne. "Právě jsi dokázala, že mám pravdu."

Najednou cítím takový zvláštní klid a mír. "Už podle mě nejsi kretén."

Smích mu z očí barvy noci rázem opadne. Najednou je má zastřené, žhavé, upřené na má ústa. "Pořád na tebe myslím."

Přestávám mu odolávat stejně rychle, jako taje máslo na rozpálené pánvi. "Taky na tebe myslím."

Svaly na mohutných pažích se mu zatnou, když se chytí okraje vany. "Chci být v jednom kuse s tebou. A když jsem s tebou, nestačí mi to. Chci víc."

Nakláníme se k sobě a dýcháme stejný vzduch.

Macon pootevře rty. Olízne si je a zadívá se mi do očí. "Už nechci dál předstírat."

Chci mu položit hlavu na rameno, vlézt za ním do vany, klidně i oblečená, hlavně abych ho mohla obejmout. Zatraceně mě to vyděsí.

"Ano," souhlasím. "Už to mezi námi nemůže být jako dřív."

Macon se pohne a voda vyšplíchne. Nedotkne se mě však. Mokré řasy se mu spojily do špiček a pokožka mu pod ztlumeným světlem koupelny bronzově září. "Nejspíš si myslíš, že mám všechno naservírované na stříbrném podnosu, Delilo. Na první pohled se to tak opravdu může zdát.

Ale jak jde o tohle," přitiskne si pěst do středu hrudi, "jsem ztracený. O normálních vztazích vůbec nic netuším. Moji rodiče normální vztah opravdu neměli."

Otře si mokrý obličej a vyhlédne z okna, na noční oblohu černou jak samet. Soustředěním stiskne rty. Když se ke mně otočí, tváří se vážně a oči mu potemněly podrážděním. "Natáčení mi užírá hodiny, dny, měsíce. Izoluje mě a já zapomínám, jak se mluví s lidmi. Leze mi to na mozek a začínám se chovat jako ta postava, kterou zrovna hraju."

Přikývnu, protože nevím, co na to říct. Macon si znovu otře obličej. Voda šplouchne.

"Člověk si připadá zatraceně osamělý. Ale na to jsem zvyklý."

Při tom pomyšlení se mi sevře srdce.

Macon ze mě nespouští oči, jako by mě mlčky prosil, ať mu rozumím. "Nikdy mi to nevadilo. Ale pak ses vrátila... Delilo, jsi jediný člověk, který mě zná takového, jaký doopravdy jsem. Dřív mě to štvalo, ale teď? Teď mi připadá, že mě to jediné drží naživu."

V životě jsem pro nikoho tolik neznamenala. A to jsem se s ním snažila to pouto zpřetrhat. Hrdlo mi jako železná rukavice sevřou výčitky svědomí. "Omlouvám se za to, jak jsem na pláži reagovala. Neměla jsem se na tebe takhle obořit. To jen... Pro mě je to skok do neznáma. Máš nade mnou moc, a tím pádem toho nemůžeš moc ztratit."

"Delilo..." Suše se zasměje. "Jestli si myslíš, že ty nade mnou moc nemáš, jsi snad úplně slepá. Copak to nechápeš? Jediným slovem mě dokážeš srazit na kolena."

Jako by to snad pro mě bylo jiné. Dokáže mě bez sebemenší námahy hluboko ranit.

Svraští hustá obočí. "Chápu, že je pro tebe taková změna těžká. Roky jsme si šli po krku, a teď už ne."

"Snažím se," zašeptám. Nejradši bych mu slízla kapky vody z čelisti. "Já vím."

Uvědomím si, že to opravdu ví. Taky se snaží.

"Naše dohoda padá," oznámí. "Musí, jestli chceme, aby nám to fungovalo."

Přikývnu a opřu se o vanu. "A co Sam?"

Na vteřinu svěsí koutky, avšak zhluboka se nadechne, tentokrát rezignovaně. "Už před časem jsem ji přestal hledat."

"Kdy?" Docela mě tím překvapil.

"Od toho týdne, co ses sem nastěhovala. Hodinky jsou pryč. Vrátit je může jen Sam. A nemůžu ji potrestat, protože bych tím ranil tebe nebo tvoji mámu, a nic takového už nechci."

Zatracená Sam. Nechci, aby nad námi visely její chyby. Čím dřív se vrátí, tím volnější budeme. Macon ji sice přestal hledat, já to však nevzdám. Byla jsem s ní až příliš laxní. S tím je konec.

"Omlouvám se," povím mu. "Za všechno. Mrzí mě, co ti Sam provedla." Něžně na mě pohlédne. Dotkneme se malíčky. "Já vím, zlato."

I ten krátký dotek cítím po těle jako pohlazení. "Odstěhovala bych se, abychom od sebe měli trochu odstup, ale dům jsem pronajala."

"Tak tu zůstaň." Malíčkem mě pohladí po straně prstu. "Nechci mít od tebe odstup. Pokud tu ale opravdu nechceš bydlet, přestěhuj se do domu pro hosty. Je tam volný pokoj." Sice mi to dobrovolně nabídne, tváří se u toho ovšem, jako by cucal citrón.

Tiše a chraplavě se zasměju. "Vážně chceš, abych bydlela s Northem?" Zamračí se ještě víc. Nakonec však pokrčí mohutnými rameny a voda se přitom rozčeří. "Chci získat tvoji důvěru a udělám pro to cokoli."

Moji důvěru už má.

"Zůstanu tu," zašeptám. Přesto mě slyší a vydechne, jako by celou dobu tajil dech.

"Dobře. To jsem rád." S rošťáckým úsměvem klesne ve vaně ještě níž. "Takže teď k nám dvěma..."

"Můžeme na to jít pomalu?" vyhrknu. Moje tělo to pomalu vážně nechce. Chce všechno, teď a hned. Nesmělá dívka, kterou jsem kdysi bývala, má však nade mnou větší moc, než jsem tušila. A je opatrná.

"Půjdeme na to, jak budeš chtít." Zarazí se a promne si koutky úst. "Definuj *pomalu*."

Je roztomilý. Myslí si, že na něm nepoznám, že už plánuje, jak mě svede. "Jako že spolu nebudeme mít sex hned."

Macon se zamračí. "Tahle definice se mi nelíbí."

Jeho nabručený výraz mě pobaví. Kajícně se pousměje, přesto je vidět, že ho baví si mě dobírat. A zvláštní na tom je, že to baví i mě. Snažím se být vážná, ale nejde mi to. "Macone, dostala jsem se do bodu, kdy tě chci zabít jenom občas místo v jednom kuse."

Macon se uchechtne. "Tak tomu říkám pokrok."

Vyměníme si pohled, v němž se zračí roky hněvu a nedorozumění, zdráhavého uznání a vzájemného obdivu. Měníme se. Ani jeden nevíme, jak na to, ale snažíme se.

"Půjdeme na to takovým tempem, jakým budeš chtít." Palcem mě pomalu, svůdně pohladí po hřbetu ruky. "Mám ovšem jeden návrh."

"Proč mám takový pocit, že z toho budu mít jen problémy?"

Pobaveně se usměje. "Problém z toho bude, jenom pokud se ti to nebude líbit."

"Přestaň na mě dělat ty postelové oči."

"Postelové oči?" Zdusí nevěřícný smích.

"Díváš se na mě, jako bys... jako bys..."

Teď už se mu oči hříšně lesknou. "Jako bych ti chtěl strčit hlavu mezi nohy a pomalu tě lízat, až se oba uděláme?"

Zalapám po dechu, když mi tělem projede výboj chtíče a zamíří si to přímo k mému pohlaví. Chci se toho místa dotknout a ulevit té bolesti. "Macone..."

"Protože přesně na tohle myslím skoro pořád," pokračuje rozvážně. "Teda když nemyslím na to, jak tě chci líbat na hebká ústa nebo ti povytáhnout triko a konečně – konečně! – vidět tvoje nádherná prsa."

"Macone!"

"Delilo!" opáčí pobaveně.

Bože, tak moc to všechno od něj chci. Tohle a mnohem víc. Chci ho svléknout a olíznout mu horkou kůži. Chci ho lízat jako zmrzlinu ze lžíce. Proč jsem jenom řekla, že na to chci jít pomalu?

Ať už v mých očích vidí cokoli, úsměv mu z tváře zmizí a na jeho místo nastoupí něco velmi rozpáleného. "Dneska se tě nedotknu. Místo toho se dotkneš ty mě."

"Já tebe?" Zrychlí se mi tep.

"Ano." Opře se předloktími o boky vany. Tím přitáhne mou pozornost ke svým širokým ramenům a vyrýsovaným bicepsům. "Dotkni se mě. Zvykni si na moji blízkost. Dělej si, co chceš. Můžeš cokoli."

Bože. Chci to. Má tak hladkou, hebkou kůži a pevné svaly. Klidně bych se ho dotýkala celou dlouhou noc a úplně se v něm ztratila. "A tohle snad není sex?"

"Není, protože se dotýkáš jenom ty mě." Jeho pohled na sobě cítím jako tekuté hedvábí. "Chceš to?"

Slovo "ano" vydechnu dřív, než si to stihnu rozmyslet.

Ostře se nadechne. V očích má čiré pokušení. "Tak se mě dotkni, Delilo."

Pevně se chytím okraje vany, abych se ovládla. "Klidně to počká. Jenom bych tě trápila."

"Chci, abys mě trápila."

Tak trochu se mi pořád nechce věřit, že o tom spolu mluvíme. Že je nahý a nabízí se mi.

"Opravdu?"

Ztěžka polkne. "Ano, opravdu."

"I když z toho nebudeš nic mít?"

Roztřeseně vydechne a bradavky mu ztuhnou. "Když se mě budeš dotýkat, něco z toho mít budu." Jeho hluboký hlas cítím na kůži jako horký med.

"Bože…"

"Ani se nehnu," slíbí mi. "Leda pokud mě o to požádáš. Tak, vzženšti se a přestaň zdržovat."

Rozesměju se. "Vzženšti se?"

"Napadlo mě, že "vzmuž se' by se ti nemuselo líbit."

"To tě napadlo správně."

"Pořád zdržuješ."

Dojatě zavrtím hlavou. A vstanu.

22. kapitola

Delila

"Kam to jdeš?" vyhrkne Macon trochu vyděšeně. Udělá mi to radost.

"Pro šampon." Z širokého sprchového koutu vezmu láhev, vrátím se k němu a posadím se na stoličku. Maconovi ztuhnou ramena. "Přece potřebuješ umýt vlasy, ne?"

"Právě teď mi mozek stávkuje."

Zasměju se, když se však natáhnu po sprchové hlavici, Macon se ani nehne. Z hlavice vytryskne horká voda.

"Trochu se nakloň, jestli to dokážeš," povím mu a kdovíproč mě něco nutí mluvit tiše.

Macon tiše sykne bolestí, podaří se mu ale zvednout natolik, že mu voda může stékat po zádech místo mimo vanu. Připomíná mi tím, že jakkoli se ho chci dotýkat a přestože to očividně i on chce, zároveň trpí. Tak něžně, jak to jen jde, mu namočím vlasy a rukou na jeho čele blokuju vodu, aby mu nestékala do očí. Dýchá tichounce, skoro jako by se bál pohnout. A ten žár jeho těla. Bože, sálá z něj takový žár.

Když má vlasy mokré, zastavím kohoutky. "Zase se opři."

Poslechne, a když mu začnu vtírat šampon do vlasů, zasténá. Ten zvuk cítím hluboko ve svém nitru. Zpomalím. Roztírám mu šampon pomaleji, než bych měla, protože dotýkat se ho je moc příjemné. Pod rukama cítím tvrdé kosti jeho lebky i pevné provazce svalů na jeho krku.

"Bože," zašeptám. "Prosím tě, hlavně nepřestávej."

Svaly má tak silné, až mě bolí do nich zabořit prsty, nepřestávám však, protože slastně sténá a tiskne se ke mně.

Ruce mám od pěny a po opáleném krku mu stéká voda a převaluje se přes vrchy a údolí jeho širokých ramen. Mám chuť ty kapky vody slízat. Chci ho na tu mokrou kůži políbit. Kousnu se zevnitř do tváře.

Macon si povzdechne a přivře oči. Nakloním se k němu, až ňadry narazím do stěny vany. Přejedu mu dlaněmi po ramenech. Jsou jako žula pokrytá hedvábím, kluzká a horká. Zamručí, a tak to udělám ještě jednou.

Přivine se ke mně a tiše zasténá. Na chvilku se odtáhnu, abych znovu pustila vodu. Oba mlčíme, zatímco mu oplachuju šampon z vlasů.

Je zvláštní se o něj takhle starat. Jsem vzrušená – víc než jsem kdy považovala za možné. Celá hořím a ňadra i pohlaví se mi nalévají. Bradavky i rty mám bolestně citlivé. Chci si ho vychutnávat jako dobrou hořkou čokoládu, chci si nechat každé sousto rozplynout na jazyku, aby na něm jeho chuť zůstala co nejdéle.

Nic z toho mě ovšem nepřekvapí ani mi nepřipadá zvláštní. Nejdivnější je, že se mi líbí, že se o něj můžu postarat. Necítím jen čirý spalující chtíč, ale taky zvláštní teplo a spokojenost. Trpí a já mu pomáhám to břímě nést. Je to příjemný pocit, který mírní všechny ostatní vjemy, a díky tomu se dokážu soustředit.

Nohy stoličky zaskřípají o podlahu, když se pootočím, abych k němu opět seděla čelem. Oči má přivřené, čeká a mělce dýchá. Všechno se ve mně svírá. Ruka mi zabloudí na jeho pevnou hruď. Viditelně sebou pod mým dotykem trhne, avšak oba dál mlčíme.

Pomalu a zlehka ho hladím po hrudi. Škádlím ho. Bože, postavu má jako hrdina z dávných mýtů, pevnou a silnou. Špičkami prstů zavadím o droboučkou bradavku. Tiše zavrčí. Zakroužím prstem, až se Macon zachvěje, přestože mu z mokré pokožky stoupá pára.

Olízne si pootevřené rty, avšak jinak se ani nehne a snáší moje mučení. Voda zurčí a ve vzduchu se vznášejí naše steny. Sklouznu rukou o něco níž a lenivě se dotýkám hebké, kluzké pokožky. A pak to spatřím – široký, tmavý vrcholek penisu, který vykukuje z obláčku bublinek a leží na jeho břiše, těžký a roztoužený.

Oba ztuhneme. Zírám na penis Macona Sainta. Trochu se mi z toho točí hlava. Macon na mě upírá tázavý i vyzývavý pohled zároveň. Je tak napnutý, až mu tělo skoro hučí, ani se však nehne. Neudělá to, dokud ho nepožádám.

Vklouznu rukou do teplé vody. Je horký, silný a dokonale mi padne do dlaně. Z úst se mu vydere tiché, zmučené zasténání a zakloní hlavu. Něžně začnu pohybovat rukou. Dovolí mi to, ve tváři skoro bolestný výraz. Ztěžka lapá po dechu, červená se a s každým pohybem mé ruky bezmocně přirazí boky.

Je na něj tak smyslný, tak neskutečně svůdný pohled, až celá vlhnu. Přitisknu nohy k sobě, abych tomu tlaku ulevila. V pravidelném rytmu pohybuju rukou nahoru a dolů po celé jeho délce.

"Tohle potřebuješ?" Palcem mu polaskám žalud. "Abych udělala tvému velkému ptákovi dobře?"

"Sakra," zašeptá a ztěžka polkne. "Sakra. Delilo... já..." V široké hrudi se mu zadrhne dech.

Špičky prstů mu zbělají, jak se pevně chytí okraje vany. Ztuhne a všechny ty nádherné svaly jeho těla se mu napnou. Pohybuju rukou na jeho pohlaví, svírám ho o něco silněji, pumpuju o něco rychleji.

"Tohle jsi potřeboval, co?"

"To si piš," vydechne. "To si teda sakra piš."

Macon zavře oči. Mračí se. Olízne si rty a zasténá – nebo přesněji řečeno vzlykne. Z tohoto silného, klidného muže jsem udělala chvějící se masu svalů. Točí se mi z toho hlava. Chci si do té vany vlézt s ním. Chci nasednout na jeho nádherný penis a vzít si ho. Teď je tu ale hlavní on.

"Uděláš se, Macone?"

Když promluvím, otevře oči. Zračí se v nich takový žár, až mě to pálí. "Chceš vidět, jak se udělám, Delilo?"

"Ano."

Zavře oči. "Tak ať to bolí, zlato."

Zapumpuju, až se zčeří voda. Nemám s ním slitování, rychle pohybuju rukou, nechávám ho přirážet do své pěsti, až sténá a vrčí. Lapá po dechu, rovná obočí vraští v téměř bolestném výrazu, nespouští však ze mě oči a mlčky prosí, ať nepřestávám.

"Jsi tak krásný," zašeptám a sevřu ho. Ostře se nadechne, nadzvedne boky a z hrdla se mu vydere dlouhý, zmučený sten. Vyklene hruď a s rozechvělým povzdechem se zhroutí do vody.

Povolím stisk, ale nepouštím ho, dokud mi v ruce neochabne. Mlčíme, dokud se Macon náhle nepohne. Popadne mě za zátylek a přitáhne k sobě. Krátce, avšak nemotorně mě políbí, jako by byl vyčerpaný, a přesto v sobě vykřesal poslední zbytky sil, aby mi dal najevo, jak moc se mu líbí, co jsem pro něj udělala.

Dlouhé černé řasy má mokré a slepené. Dívá se mi do očí.

"Děkuju ti."

Políbí mě, aby svá slova zdůraznil.

Usměju se mu do rtů. "Děkuješ mi za to, že jsem tě vyhonila?"

Zasměje se, až mě rty polechtá na mých. "Děkuju ti za to, že mi důvěřuješ natolik, abys to pro mě udělala."

23. kapitola

Delila

At' to bolí...

Probudím se, udýchaná, červená, horečnatá a roztoužená. Mezi nohama jsem vlhká a hebké lněné prostěradlo mě na citlivé kůži skoro škrábe. Zdálo se mi o něm. V dlani stále cítím jeho pevný penis, jeho váhu i šířku.

"Panebože," zamumlám a roztřesenou rukou si otřu zvlhlé obočí.

Vyhonila jsem Macona Sainta ve vaně. A bylo to úchvatné, nádherné a zatraceně sexy. V životě jsem neviděla nic rajcovnějšího než jeho orgasmus. Logicky vzato jsem ráda, že jsem ho požádala, abychom postupovali pomalu, ale fyzicky? Chci ho ojet a zapomenout na celý svět.

S hořícími tvářemi si dám dlouhou a studenou sprchu a z baru vestavěného v ložnici si naliju sklenici džusu. Je brzy, slunce ještě nevyšlo. Tak trochu chci hned teď vyrazit za Maconem a říct mu... Co vlastně? Pojď do mě? Můžu se znovu dotknout tvého penisu? Pěkně prosím.

Samotnou mě pobaví, jak moc ho chci. *Chtělo by to zachovat dekorum, Delilo. Aspoň trochu*.

Jsem však šťastná. A tak trochu nervózní, že se s ním opět uvidím. Vždyť jsem vyhonila Macona Sainta. A opravdu mi to obrátilo život vzhůru nohama. V břiše cítím třepotání, jako by mi tam poletovalo hejno motýlků, a prsty mi cukají nedočkavostí.

Prozpěvuju si "Where Is My Mind" od Pixies a dívám se, jak slunce stoupá nad Pacifik. Už se mi podaří skoro úplně uvolnit, když mi zazvoní telefon.

Představím si, jak Macon čeká, až mu to zvednu, aby mě mohl pokoušet dalším proradným nápadem, a tak hovor zvednu, aniž bych se podívala, kdo volá. "Co zas?"

Myslím to jako vtip a vím, že to Macon pochopí. V telefonu se však rozhostí ticho, které po chvíli přeruší tichý ženský smích. "A to jsem si myslela, že mě ráda uslyšíš."

Svět se se skřípěním brzd zastaví. "Sam?"

Skoro tomu nemůžu uvěřit. Pohlédnu na dveře ložnice. Srdce mi málem vyskočí z hrudi. Nejradši bych se rozběhla za Maconem a řekla mu, že volá Sam. Jenže by mi zavěsila a Macon by nejspíš *zuřil*.

"Přesně tak," odpoví zlehka s předstíranou kuráží.

Zaskřípu zuby. "Kde jsi? Kde ses schovávala? Co to sakra děláš, Sam?"

"Páni." Zasměje se, zní to však trochu podrážděně. "Nevolám ti proto, abys mě takhle vyslýchala."

"Neříkej, že tě to překvapuje," odseknu. "No tak!"

Sam si dramaticky povzdechne. "Ano, vím. Vím, jasné? Udělala jsem blbost a mohlo to dopadnout špatně."

"Špatně? Macon mohl umřít. To není jenom špatně, Sam."

"Tak hele! Nevěděla jsem, že je ta ženská stalkerka. Tvrdila mi, že je od novin a že chce jenom jeho fotku."

"A to ti připadá v pořádku? Takhle ho prodat tisku?"

Občas mi nejde do hlavy, že jsme vyrostly ve stejném domě. Jak to, že se našim rodičům povahově podobám já, která nemám jejich krev, a Sam je úplně jiná?

"Nepřeháněj, Del. Macon je slavný. Nechat se fotit patří k jeho práci. Nabídli mi slušnou částku za něco, co by stejně musel udělat." Odmlčí se a má dokonce tu slušnost, že se zastydí. "Nebo takhle to aspoň mělo být."

"No, ale nebylo. A sotva sis uvědomila, jak moc jsi to zvorala, utekla jsi, místo aby ses postavila následkům svého chování."

"Nikdy jsem netvrdila, že jsem dokonalá," opáčí rozmrzele. "Vím, že jsem to podělala."

"A hodinky?" Srdce mi buší, silně a zmučeně.

"Potřebovala jsem peníze a zpanikařila."

Jasně. Jak jinak. Paráda.

Zhluboka se nadechnu, ne že by mi to pomohlo. Nejradši bych ji uškrtila. Hodně pomalu. "Musíš se vrátit."

"Já vím," uzná velmi neochotně.

"A musíš vrátit ty hodinky. Prosím tě, řekni mi, že ty hodinky jeho mámy ještě máš."

"Mám je. Nemohla... Nedokázala jsem je prodat." Její tón mě začíná štvát. "Jak to půjde, vrátím se a všechno napravím."

Moc tomu nevěřím. "Jak to půjde? Kde jsi?"

Chvíli mlčí. "Už se neptej, Del. Neřeknu ti to. A navíc kvůli tomu ani nevolám."

"Že ne?" Nejradši bych se zasmála, akorát že se moc nebavím. "Tak proč mi sakra voláš?"

"Řekla jsi, že bydlíš u Macona."

Nepředstavuj si ho nahého ve vaně.

"Ano, bydlím. Odpracovávám tvůj dluh."

Vůbec na tu pitomou vanu nemysli!

Ostře se nadechne. "Děláš si prdel, Del?"

"Jak jako jestli si dělám prdel? Řekla jsem ti, že po tobě uklízím, cos nadrobila. Co sis asi tak představovala?" Chladně se zasměju. "Že jsem mu vysázela na ruku tři sta tisíc, kolik ty hodinky stály? Panebože, i kdybych tolik peněz měla, opravdu si myslíš, že je správné, abych platila za tvoji krádež?" Hlas se mi zvedne o několik oktáv. Teď už ztěžka oddechuju.

Sam se ostře nadechne. "Nenapadlo mě, že bys mu platila. To ne. Myslela jsem... Sakra, Del, myslela jsem, že uděláš to, co obvykle, a domluvíš mu. Že ho přemluvíš, aby dal pokoj."

Bože, přesně o tohle jsem se pokusila. A ona věděla, že to udělám. Připadám si tak naivní.

"Nedal si domluvit," syknu. "Chtěl jít na policii. A já chtěla mámu uchránit před starostmi o tebe. Víš, že má slabé srdce!"

Sam tiše zakleje, avšak promluví už klidněji. "Tohle mě nenapadlo, ale máš pravdu. Máma by to nevzala dobře." Řekne to tak, jako by jí to bylo skoro líto. Skoro.

"Nepovídej, Sam."

Úplně vidím, jak podrážděně mhouří oči.

"Nemusela jsi pro něj ale začít pracovat. Blafoval."

"Byla jsem tam, Sam. Byl rozhodnutý, že zavolá policii."

"Blafoval. Macon naši mámu miluje, jak jenom ten chlap může někoho milovat. Nikdy by její zdraví neriskoval." Odfrkne si. "Zapomínáš, že ho znám. Víc než kdo jiný."

Zblednu a opřu se. Vyhlédnu na oceán za okny, aniž bych ho pořádně viděla. Jsem tak pitomá. Někde v tom nadutém koutku mysli jsem se vždycky domnívala, že znám Macona lépe než kdo jiný, že mu rozumím na zvláštní, ale ne zrovna bezpečné úrovni. Sam má však pravdu, trávila

s ním spoustu času. Macon sice tvrdil, že se navzájem moc nemuseli, zároveň se však od sebe celé dětství nehnuli.

S Maconem jsem nic takového nezažila. A nezažila jsem to ani se Sam.

Znovu se ve mně ozve ta stydlivá, nešťastná holka, kterou jsem kdysi bývala. Zachvěje se mi ret. Silně se do něj kousnu. Nebudu brečet. Nebrečela jsem už roky a teď s tím nehodlám začínat. Zvlášť kvůli takové blbosti, že žárlím na Sam a Macona.

V duchu slyším Maconův hlas: "Delilo, jsi jediný člověk, který mě zná takového, jaký doopravdy jsem."

Řekl to tak zaníceně.

Sestra už zas něco říká, tentokrát mnohem důrazněji, protože ví, že mě zasáhla do citlivého místa. "Nemůžeš mu věřit, Del. Rozumíš? Je to profesionální herec a zatraceně zkušený manipulátor."

"Už nechci dál předstírat."

Byl ke mně upřímný. Poznala bych, kdyby mi lhal.

Navzdory zneklidňujícím myšlenkám si odfrknu. "Ty máš tak co říkat."

"Což znamená, že vím, o čem mluvím. Uvědomuješ si, kolikrát jsem ho viděla někoho oblbnout? Říká lidem přesně to, co chtějí slyšet, a oni mu pak zobají z ruky."

Sam s ním léta chodila. Co mě to napadlo, že bych se mohla s Maconem přátelit? Porušila jsem sesterský kodex. Bývalí partneři jsou zakázaní. Zvlášť Macon. V jejich vztahu jsem byla pátým kolem u vozu, většinu času i jejich nepřítel, protivník jejich sjednocené antidelilovské fronty.

Žaludek se mi svíjí, až se mi obrátí docela. Polknu žluč.

Z telefonu zazní povzdech. "Mrzí mě, že jsi takhle dopadla. V životě by mě nenapadlo, že to pro mě uděláš."

"Udělala jsem to pro mámu," opravím ji tvrdě. Připadám si dutá a křehká jako starý strom.

"To je fuk," odpoví, protože v tom nevidí rozdíl. "Omlouvám se. Ale napsala jsi, že máš Macona ráda. Vykašli se na něj. Nikdy mu na tobě nezáleželo. Copak jsi zapomněla na maturák?"

Nezapomněla. Jen na to už nechci myslet. Ta holka ve mně? Choulí se do klubíčka a Samina připomínka ji pálí na kůži jako kyselina. Nechci Sam věřit. Chci věřit Maconovi.

"Jestli se k tobě chová laskavě," pokračuje Sam, "tak jenom proto, abys byla spokojená a nezapomínala, kde je tvoje místo." Zajímavé. Jako by mluvila o sobě. Z toho vědomí je mi smutno.

"Zas tak dobrý herec není, Sam. Zapomnělas? Taky ho znám. Sice asi ne tak dobře jako ty..." Všechno ve mně křičí, že to není pravda, že ho znám líp. Je to ovšem pravda, nebo ze mě mluví marnivost? "Vím, kdy kecá a kdy ne."

"Co mezi vámi vlastně je?" zeptá se podezíravě.

O minulé noci, líbání ani sílící přitažlivosti jí nepovím. Nepovím jí, že jsem se s Maconem sblížila ani že se mi otevřel. Připadalo by mi, jako bych ho tím zradila. Někdy v průběhu doby pro mě začal být důležitější než moje sestra.

"Máme jen pracovní vztah." Ta lež chutná hořce. K čertu s mým nízkým sebevědomím. K čertu se Sam, že ho ve mně znovu probudila.

Opět mě zasáhne přímo do toho nejcitlivějšího místa. "Nevíš ani polovinu těch hrozných věcí, které o tobě navykládal. Nesnášel tě, Del. Opravdu si myslíš, že to prostě jen tak jednoho dne zmizí? Vždyť ses ještě před pár měsíci odmítala podívat na *Temný hrad*, protože ti bylo z Macona zle."

Její slova mě pálí jako horký tér. Určitě ví, že mi tím ubližuje. A bolí mě i to, že je ochotná mě ranit jen proto, aby dosáhla svého.

"To není fér, Sam. Lidi se mění. Změnila jsem se. Macon taky."

"Přesně o tomhle tu mluvím! Polevila jsi v ostražitosti. Macon toho využije ve svůj prospěch."

"Proč? Kvůli čemu?" Zavrtím hlavou a podrážděně si povzdechnu.

"Chce tě využít jako návnadu, aby mě nalákal zpátky domů."

"Tak na tu návnadu skoč," vyštěknu. "Vrať se domů a skonči to."

A pak se všechno dozvíme. Páteří mi projede strach. Co se stane, až se Sam vrátí?

"Vrátím se. Už brzy."

"To mi nestačí. Musím mu říct, že jsi volala."

"Ne! Ani se neopovažuj!"

"Proč ne? Má právo to vědět."

Úplně slyším, jak zběsile přemýšlí.

"Zase se rozběsní a už si nedá pokoj. Jestli mu to řekneš, nikdy se nevrátím."

"Tak tohle je pod pás." Nemůžu Sam praštit, a tak uhodím do polstrované područky. "Hodně pod pás."

"Nemám snad pravdu? Zas bude mít mizernou náladu a půjde mi po krku."

V tom se nemýlí.

"Jestli odtamtud nechceš odejít..." Sam to pronese jako otázku.

"Neodejdu. Dala jsem svoje slovo." Není to však úplná pravda, to ovšem Sam neřeknu. Nechci odejít. Zatím ne. Tohle místo i Macon mi přirostli k srdci. Znamená to, že jsem slaboch? Že jsem hloupá? Nevím.

Sam zkalí vodu ještě víc.

"Přesně jak jsem si myslela," prohlásí. "Tak nedělej vlny. Vrátím se, jak to půjde. A ty zatracené hodinky přinesu. Hlavně mu neskákej na špek, ať už bude zkoušet cokoli."

Je mi líto, už jsem na něj skočila.

"Přeháníš."

"Opravdu si to myslíš?"

"Ano. A dávám ti měsíc. Pak mu to řeknu."

Měsíc je víc než velkorysá doba. I když si připadám, jako bych Macona zrazovala, že to před ním tajím.

"Dobře," souhlasí. "Ale poznám, jestli mu to povíš."

Proto jsem s tím taky souhlasila. Protože by jí určitě začal zas psát. Macon chce, aby se Sam okamžitě vrátila. A stejně jako předtím ani teď by jeho výhrůžky a textovky Sam zpátky nepřivedly. To musí udělat moje sestra sama od sebe.

Začínám být podrážděná a už nechci ani slyšet její hlas. Sama nechápu, proč jsem se nemohla dočkat, až mi zavolá. "Hlavně přivez ty hodinky."

"Přivezu," slíbí mi. "A ty nezapomínej na svoji minulost. Nezapomínej, kdo Macon doopravdy je."

Zavěsí. Zírám na mobil v otupělé ruce. Nemám zapomenout, kdo Macon doopravdy je? Nebo kým byl?

Telefonát se Sam mě rozhodil. Snažím se ho hodit za hlavu, její příkrá slova ovšem stále v duchu slyším. Drží se mě jako klíště i na místě, kde jsem obvykle šťastná – v kuchyni. Honí se mi hlavou jako vlezlá písnička, zatímco se slzami v očích krájím cibuli.

"Kašli na to," radím si a rukávem setřu slzy. "Jsou to jenom slova. Neznamená to, že má pravdu." "Ty pláčeš?" Ve dveřích kuchyně se objeví Macon. Mračí se. Na okamžik na něj jen hledím a vybavuju si jeho bronzovou pokožku posetou kapkami vody i sten, jenž jako by se mu v okamžiku vyvrcholení vydral z nejhlubšího zákoutí jeho široké hrudi.

Hoří mi obličej. Všimne si toho a pomalu se pousměje. V jeho inkoustových očích se zračí něha a šibalství.

"Krájím cibule." Odložím nůž, umyju si ruce a studenou vodou si opláchnu obličej. "Ta jedna mi dala obzvlášť zabrat."

Dává si na čas, než ke mně s nenápadným úsměvem na rtech dojde. Jsem podrážděná jak kočka s kožichem plným blech. Zastaví se přede mnou, něžně se dotkne mé tváře a setře kapku vody, která mi unikla, když jsem si obličej otírala. Snažím se ani nehnout. Přesto sebou trhnu.

Zamračí se. "Stalo se ti něco?"

Vím, že na ty zatracené cibule se neptá. "Vůbec nic."

Vrásky mezi jeho obočím však nemizí. "Něco tě trápí."

Neptá se. To nepříjemné podráždění ve mně sílí, až se skoro nedá snést. "Co se děje?" zeptá se ustaraně.

To Sam. Volala a rozbila mi ten kousek štěstí na padrť. Ponížila mě a kvůli ní je ze mě zas ta puberťačka bez sebedůvěry.

Sam volala.

Nemám ti to říkat.

Nenávidím ji.

Štve mě, že uvažuju, jestli na tom, co řekla, přece jenom něco není.

Štve mě, že o tobě pochybuju.

Otevřu ústa, nic z nich však nevyjde.

"Vidím v těch krásných očích otázky, Kroketko. Na co myslíš?" "Macone..." Olíznu si rty.

Něha v jeho očích zakolísá. "Ty té minulé noci lituješ?"

"Ne," zašeptám. "Ne tak docela."

"Ne tak docela," zopakuje po mně suše.

"Jsem jenom trochu rozhozená." Sklopím zrak. Moje sestra mě obrala o veškeré zbytky sebevědomí. "Za chvíli budu v pohodě. Jenom potřebuju... prostor."

To se mu moc nelíbí. Zhluboka se nadechne a sevře ruku v pěst, jako by si zakázal dotknout se mě. Pak ovšem zavrtí hlavou a stejně vezme mou tvář do dlaně. "Pověz mi to, Delilo. Prosím."

Řekni mu, co máš na srdci. Dostaň to ze sebe. Jinak tě to bude dál užírat.

Pravda však bolí. Stydím se, že nedokážu hodit svou minulost za hlavu. Slova mě škrábou v hrdle jako skleněný střep. "Chci s tebou být. Opravdu. Ale je tu něco... Můj mozek... Občas se mi zasekne na jedné věci jako poškrábaná gramodeska."

"Jak zasekne?" Svraští obočí. "O čem to mluvíš?"

Nemůžu mu říct, co mi Sam pověděla, aniž bych mu prozradila, že mi volala.

Zabořím mu prsty do měkkého bavlněného trička. "Dneska jsem se probudila..." *Nadšená. Dokud mi nezavolala Sam. A teď jsem*... "Logicky to nedává smysl, jasné? A to mě na tom štve nejvíc. Ale ať už se nám to teď líbí, nebo ne, deset let jsme se nenáviděli a mně z té doby stále zbyly jizvy. Kdykoli jsem se podívala do zrcadla, viděla jsem v něm celé roky všechny svoje vady, a kdykoli jsem v duchu slyšela hlas, který mi našeptával, že nejsem dost dobrá... Byl to tvůj hlas, Macone."

Zasténá, tiše, zmučeně. Vypadá naprosto zničený. "Sakra." Zatne zuby a svěsí hlavu. "Delilo... Sakra." Udeří pěstí do linky.

"Tohle nedělej. Akorát si znovu poraníš zápěstí." Natáhnu se po něm, avšak ucukne přede mnou.

"Jako by mi na tom záleželo." Nekřičí, mluví naopak velmi tiše, o to horší to je. "Právě jsi mi připomněla to, čeho nejvíc lituju. Ničí mě, že jsem ti to udělal." Zvedne ruce v úpěnlivé prosbě. "Nevím, co mám dělat. Nevím, jak to mám napravit."

Znovu zakleje, odvrátí se a zamračí na podlahu, jako by v ní snad byly vepsané všechny odpovědi.

"Možná to nejde. Možná je pro nás příliš pozdě." Pročistit vzduch nepomohlo. Spíš naopak. Všechno je teď ještě horší.

Macon zvedne hlavu. "Ne." Natáhne se po mně, jako by mě chtěl obejmout, několik centimetrů ode mě se však zarazí. Nedotkne se mě, jen se ke mně skloní, až dýcháme stejný vzduch. "Ne, to neříkej."

"Omlouvám se, Macone. Neměla jsem to říkat. Nějak to překonám." Dokážu to. *Dokážu*. "To jen že se mi to občas všechno vrátí."

"Nechci, aby se ti to vracelo." Hlas má drsný, ostrý. "Chci, aby ses se mnou cítila v bezpečí. Za jakýchkoli okolností."

"I já to chci. Tím si buď jistý." V hrdle mě dusí knedlík a hlas mám ochraptělý. "Někdy ale to, co chceme, nemůžeme mít."

Zacuká mu koutek oka. "Delilo, vím to celý život. Jediný rozdíl je v tom, že teď to bolí víc, než dokážu snést."

Macon

Odešel jsem. Nechtěl jsem vidět ten její pohled. Plný lítosti. Studu. Výčitek. Bolí mě celé tělo. Jako by mi na hrudi ležel balvan a hrdlo mi svíraly ostré drápy.

Jsem Macon Siant. Jsem nedotknutelný, ten, kterému chtějí být všichni nablízku. Nejsem nic. Hloupý, neuctivý malý lenoch. Takhle mi nadával otec. Roky jsem se snažil, nikdy jsem se však té staré bolesti nezbavil. Stačí jen letmý pohled na jeho tvář nebo krátký zvuk jeho hlasu a zas je ze mě kluk, který si připadal nicotný a bezmocný. Jak můžu Delile vyčítat, že na to, co jsem jí řekl, reagovala stejně jako já na svého otce?

Některé věci už nikdy nezměníte. Třeba ten okamžik, kdy jsem viděl, jak ta holka na červeném kole jezdí po ulici sem a tam. Snědá pleť a lesklé hnědé vlasy protkané mědí a zlatem, které prozrazovaly, že tráví celé dny na sluníčku. Připadala mi šťastná a dobře živená. Bezstarostná. Neseděla na sedátku, ale stála na šlapkách a něco si během jízdy prozpěvovala. Připomínala mi motýla.

Všimla si mě a já dostal strach. Nechtěl jsem, aby mě viděla. Obličej mi hořel a pulzoval v rytmu srdce. Tvář jsem měl nejspíš zarudlou a napuchlou od tátovy facky. Z mého varovného pohledu si však nic nedělala a přijela ke mně.

Měla buclaté tváře, ušmudlaný nos a oči barvy karamelek, které mi občas naše hospodyně Janet podstrčila, když se nikdo nedíval. A byla větší než já. Nejmíň o několik centimetrů. Věděl jsem, že se právě přistěhovala.

Jejich dům jsem znal. Byl to jeden z těch přízemních domků, které tu ve dvacátých letech vyrostly jako houby po dešti. Žádná obrovská zrůdnost jako dům naší rodiny, který se tyčil na konci ulice. Viděl jsem dvě holky, které pobíhaly po trávníku, zatímco jejich táta zaléval rododendrony a smál se jejich dovádění.

Znala lásku.

Tehdy při našem prvním setkání se na mě podívala podivně zlatýma očima lemovanýma černými řasami. Dívala se na mě, jako by ve mně viděla úplně všechno: moji bolest, samotu, smutek. Při pohledu na ni jsem

se nedokázal nadechnout. Tahle krásná šťastná holka na kole měla všechno, co jsem chtěl: sestru a rodiče, kteří ji milovali. Patřila do tohoto světa, a já ne.

Dusil jsem se vztekem, žhavým jako rozpálená lžíce. Pitomý kluk. Lenoch. Neuctivý mrňavý zmetek.

Prohlédla si mě a něco si uvědomila. "Třeba můžeme být kamarádi?" Kamarádi. Neměl jsem žádné kamarády. Ani jsem je nechtěl. Nechtěl jsem ji. Ten dusivý vztek ve mně zapustil kořeny. Rozmluvil jsem se a vyštěkl po ní slova ostrá jako dýky: "Ty seš blbá, nebo co?"

Vytřeštila karamelové oči. Ranil jsem ji.

Hloupý kluk.

Hloupý.

Hloupý...

Okamžitě jsem toho zalitoval. Kéž bych se jen mohl vrátit v čase. Řekl bych té milé holčičce ano. Ano, potřebuju kamaráda. Strašně moc ho potřebuju. Ukázal by mi, co je to vlídnost, abych ji uměl rozpoznat. Místo abych ji od sebe odháněl.

Čas však nevrátím. Tehdy jsem si zvolil nesprávnou sestru. Dovolil jsem, aby můj otec vyhrál, a stal se ze mě hlupák, za kterého mě vždy považoval. Ten malý kluk pořád žije. Vyrostl v muže, jemuž všichni říkají Saint. Ďábel se jménem anděla.

Všichni kromě ní.

Podle ní je náš vztah omyl. Pro ni jsem já sám omyl. Už to chápu. Nechci, aby tomu tak bylo. Ale chápu ji. Můžu to napravit jen jediným způsobem. Musím jí všechno říct.

24. kapitola

Delila

Uteču. Na místo, kde se cítím nejbezpečněji na celém světě – do máminy kuchyně.

"Tak dobře," spustí máma, když se posadím k omšelému kulatému dubovému stolu, u něhož jsem jedla už jako malá holka. "Proč se tváříš, jako by ti někdo nakopl štěně?"

"Nemám štěně, mami."

Stiskne rudé rty. "To je jen přirovnání."

"Hrozné přirovnání. Kdo by něco takového udělal? Proč chceš, abych si to představovala?"

"Dost vytáček, Delilo Ann, a povídej."

Zhluboka se nadechnu. "Ozvala se mi Sam."

Ani se nehne, v jejích očích však vidím úlevu. "Věděla jsem, že se dřív nebo později objeví. I když jsem doufala, že to bude spíš dřív."

Říká žena, která mi ve dvě v noci brečela do telefonu.

"Jenom volala. Nechtěla mi říct, kde je."

"Spíš by mě překvapilo, kdyby ti to řekla." Máma vstane a začne přerovnávat žluté kopretiny v bílo-modré váze s čínskými vzory.

"Vzpomínáš si, že když jí bylo pět, rozbila vaší babičce Maeve křišťálovou mísu na punč a celý den se schovávala na půdě, místo aby se tomu postavila čelem? Strašně jsme se o ni báli, dokud se neukázala. Bože, už tehdy byla pěkně paličatá. A neměla vůbec žádné výčitky."

"Na to si nevzpomínám."

"Asi jsi byla ještě hodně malá." Jednu z kopretin v kytici přesune o kousek dál. "Mám takový pocit, že jsme ti pustili *Lvího krále*, abys přišla na jiné myšlenky."

"Ten film mě vždycky rozplakal," zašeptám. I teď se mi chce brečet. Slzy však nepřicházejí. Nyní by mi spíš přinesly úlevu.

Máma se ke mně otočí a svraští stříbrná obočí. "Zlatíčko, co ti Sam řekla, že tě to tak rozrušilo?"

Protože nás obě moc dobře zná.

"Připomněla mi, jak se ke mně Macon choval. Jaké hnusné věci mi řekl a udělal."

"A tys jí dovolila, aby se ti dostala pod kůži."

Zastydím se. "Ano."

"Aha." Postaví vázu na stůl a poodstoupí.

"A pak jsem Maconovi řekla, že se přes to nepřenesu."

"Předpokládám, že jste se pohádali."

Pohádali není to správné slovo. Ranila jsem ho.

Hlava mi najednou připadá příliš těžká, tak si ji položím na stůl. "Mám Macona Sainta ráda." Dubová deska ztlumí moje přiznání.

"Ráda?" zeptá se máma někde blízko.

"Víš jak..." Mávnu rukou. "Ráda."

V jejím hlasu slyším smích. "Ve smyslu, že si v duchu kolem jeho jména maluješ srdíčka?"

Posadím se, abych se na ni mohla náležitě zamračit.

Zasměje se. "Co jste mi to se Sam jako malé říkávaly? Už vím... Ne asi, ty jo."

Sice mě neporodila, ale občas mě děsí, jak jsme stejně jízlivé. "Jak dlouho jsi čekala, než to proti některé z nás použiješ?"

Máma se s úsměvem pustí do mytí nádobí. "Moc dlouho." Oknem dovnitř proniká slunce a ozáří její blonďaté mikádo. Teď už je spíš stříbrné než zlaté, přesto podtrhuje její křehkou krásu. Oči jí uličnicky zasvítí. "Jistěže ho máš ráda. A on má rád tebe. To je zřejmé."

"Zřejmé?" Špičkou prstu obkreslím rýhu ve stolu.

"Poznala jsem to na obědě." Z lednice vytáhne džbán domácího sladkého čaje a oběma nám nalije sklenici. "Jak se na tebe ten chlapec díval..." Odmlčí se a s pobaveným úsměvem zavrtí hlavou.

"Jak se na mě díval?" zeptám se.

Máma na mě zamyšleně pohlédne. "Jako by si náhle uvědomil, že jsi důvodem, proč Bůh vymyslel sexuální uspokojení."

"Mami!" Klidně bych se obešla bez toho, abych mámu někdy slyšela použít slova *sexuální uspokojení*.

Odfrkne si. "Nebud' tak prudérní."

"Prudérní?" Opřu se a zabubnuju prsty do stolu. "Takže chceš slyšet všechny detaily o mém milostném životě?"

Máma zkřiví obličej a načechrá si vlasy. Ani se na mě nepodívá. "Pokud si o tom potřebuješ popovídat, tak bych snad…"

Rozchechtám se. "Klídek, mami. To by nás asi obě navěky poznamenalo."

Vydechne a chytí se za srdce. "Díkybohu. Doteď jsem se nevzpamatovala z toho, jak jsme si s tebou tvůj táta a já poprvé promluvili o sexu."

"Myslíš, jak jste s tátou zpívali "Let's Do It, Let's Fall in Love' od Colea Portera a já vůbec netušila, co že to ty zasvěcené blechy dělají?"

Začervená se. "Uznávám, že to asi nebyl ten nejlepší způsob, jak to vysvětlit."

Obě se zasmějeme, okamžitě však zvážním. "Táta měl staré písničky moc rád."

"Velice mi chybí," přizná máma smutně.

Bolí mě z toho u srdce. "I mně."

"Někdy mě štval tak, že jsem ho vzala polštářem po hlavě, ale stejně jsem ho k zbláznění milovala." Zavrtí hlavou, probere se a zadívá se na mě modrošedýma očima. "Co mezi tebou a Maconem je?"

"Něco složitého. S Maconem jsme se... políbili. A on... Já..." Zrudnu. O tomhle s mámou mluvit nemůžu. Nikdo jiný však neví, co máme s Maconem za sebou. Nikdo kromě Sam a ta je pryč. Ne že bych jí o *tomhle* chtěla vykládat.

Máma chvíli mlčí, pije čaj a mračí se.

"Pracuješ pro něj," oznámí nakonec přísně. "A bydlíš v jeho domě."

"Rozhodli jsme se tuhle dohodu zrušit."

"Že spolu budete bydlet?"

Zahoří mi tváře. "Že pro něj budu pracovat."

"Tak to je dobře." Otevře ústa, zavře je a zas otevře. "Býval to Samin nápadník."

Nenávidím slovo *nápadník*. Zní tak staromódně, zároveň však znamená něco *víc* než jen *přítel* – je takové solidní, dýchá z něj historie a čas. Není mi příjemné. Protože když jsem Macona líbala, na Sam jsem ani nepomyslela. Ve spojení s Maconem už na Sam skoro vůbec nemyslím. Teď ovšem ano. A žaludek se mi kroutí jako klubko hadů.

Mámě neprozradím, co si o Sam Macon myslí. Nemám na to právo. Přesto je mi to nepříjemné.

Máma si toho všimne a sykne. "I když pochybuju, že to mezi nimi bylo vážné."

Sevřu svoji sklenici o něco silněji. Je orosená a ruka mi po ní klouže. "A přesto jsi teď jejich vztah vytáhla."

Zarazí se, jako by si to až teď uvědomila, a stiskne rty. "Bože, vůbec mě... Ne, zlato, nemyslela jsem to tak, že by ses měla stydět nebo se cítit provinile, protože tě Macon přitahuje. Jen jsem uvažovala, jestli to nezpůsobí komplikace." Natáhne se přes stůl a hladkou, chladnou rukou chytí mou. "Tvůj vztah s Maconem dává mnohem větší smysl než jeho vztah se Sam."

Překvapením se mi sevře srdce. "Proč si to myslíš?"

"Mezi nimi to nikdy nejiskřilo jako mezi vámi dvěma. Spíš jako by mezi nimi nebylo vůbec nic. Navzájem v sobě probouzeli jen to nejhorší. Ne jako když jste do sebe s Maconem rýpali kvůli maličkostem. Mezi nimi to bylo temnější. Navzájem se zašlapávali do země."

"To nechápu. Nikdy ses o tom nezmínila."

Pokrčí rameny a napije se sladkého čaje. "Asi jsem se do toho měla vložit a se Sam si promluvit, ale tehdy mi připadalo, že Macona potřebuje. Stejně jako on ji."

Vykreslím do zkondenzované vody na sklenici kroužek. Bolí mě hlava. Bolí mě úplně všechno. Je mi strašně nepříjemně.

Nevím, nakolik se mi myšlenky zračí ve tváři, ale máma se na mě dívá sice láskyplně, jako by mě však neviděla. Jako by byla myšlenkami v jiné době. "Ale ty a ten chlapec..." Pousměje se. "Mezi vámi to jiskřilo na všechny strany. Úplně jste spolu zářili."

Nedůvěřivě na ni pohlédnu. "Říkávala jsi, že jsme jako benzín a oheň. A to *není* zrovna pozitivní."

Mávne nad tím rukou. "Benzín a oheň tvoří výbušnou směs. To není zrovna ideální, když se dvě děti rvou jak koně. Jak jde ovšem o lásku, je to něco dočista jiného."

Se zasténáním složím hlavu na ruce. "O lásce tu přece nikdo nemluví." "Tak o čem to spolu mluvíme?" zeptá se unaveně.

"Nevím," přiznám tiše.

Máma se s hlasitým povzdechem opět dotkne mojí ruky a přinutí mě, abych se na ni podívala. V očích se jí zračí soucit. "Broučku, ty

a Macon..." Odmlčí se a vrásky na čele se jí prohloubí. "Na tomhle světě není nikdo jiný, kdo je schopný se ti dostat pod kůži tak jako ten chlapec." "To mi povídej."

Chápavě pokračuje. "Znamená to, že ti na něm záleží. Vždycky ti záleželo na tom, co si o tobě myslí. A i když bych byla moc ráda, kdyby vám to spolu konečně klaplo, dávej si pozor, zlatíčko. Nechci, aby ti zlomil srdce. Bojím se, že pokud to nedopadne, jak doufáš, bude to hodně bolet."

Vím to. Věděla jsem to, už když jsem od Macona odcházela.

"Proč mi naše minulost nedá pokoj? Nechci si ji pořád připomínat." S povzdechem sevřu ruce v pěst. "Proč mu nedokážu odpustit?"

"Nevím, Del. Pro kohokoli, kdo do vás nevidí, je snadné říct: "Kašli na to, hod' tu dávnou bolest za hlavu.' Některé rány však bolí bez ohledu na to, jak moc je chceš zacelit."

"Chci být s Maconem a nechci myslet na všechno to ošklivé, co mi kdy řekl. Nezbývalo moc a opravdu bych ze sebe všechnu tu dávnou bolest shodila, mami. A pak mi zavolala Sam a připomněla mi, co hrozného jsme si navzájem řekli a udělali." Znovu zasténám a zakryju si oči. "A já si vybavila, jak strašně jsem se kvůli němu bála a nenáviděla ho."

"Co na to řekl Macon?"

"Zničilo ho to." Bože, pohled v jeho očích. Musím jet domů. Potřebuju se ujistit, že je v pořádku. Kdy se Maconův dům stal mým domovem? Při jejím "hmm" sebou trhnu.

"Řekla jsi mu, co přesně cítíš? Nebo jsi jen vyjmenovala všechna jeho pochybení?"

Polknu a vzhlédnu ke stropu, jako bych tam snad mohla najít odpověď. "S Maconem vždycky tápu."

Máma pokračuje – něžně, protože mě dobře zná. "Už to, že jsi to s Maconem Saintem ochotná zkusit, o něčem vypovídá. Netrap se, že sis s tím dala na čas."

"Máš přece vytáhnout z rukávu nějaký nápad, jak to všechno bez námahy vyřešit," postěžuju si.

"Cha." Plácne dlaní do stolu, až její snubní prsten – který nikdy nesundává – zacinká. "Chtěla jsi ode mě slyšet, že to schvaluju a že je dobrý nápad to s ním zkusit."

"Ne asi, ty jo."

Přimhouří oči, úsměv ji však neopouští. "Když jde všechno jako na drátkách, neumíme to řádně ocenit." Vstane a uhladí si sukni. "Sice mě nenapadá snadné řešení, ale můžu ti připravit zapečený sýrový toust."

"Bože, ano!" zasténám. Vzpomenu si, jak Macon ze všech jídel, která kdy ochutnal a mohl zmínit, když jsem se ho zeptala, jaké jídlo si pamatuje, zvolil zapečený sýrový toust. Opravdu patří chvíle s námi k jeho nejkrásnějším vzpomínkám?

V žaludku mě tíží olověná koule. Najednou nemám na ten toust chuť. Je však pozdě. Máma spokojeně přikývne a zamíří k lednici.

Navzdory chmurným myšlenkám se mi z vůně másla a opečeného chleba sbíhají sliny. Pomalu koušu a se zavřenýma očima si vychutnávám každé sousto, protože není nad její zapečený sýrový toust. Když ho jím, zas je ze mě mladá holka, která má život teprve před sebou. Pubertu jsem nenáviděla. Nemohla jsem se dočkat, jaká dobrodružství zažiju, až budu žít po svém. Byla jsem naivní. Přesto se mi po těch letech neohrabanosti a nádherné nevědomosti stýská. Kdybych mohla, vrátila bych čas.

Avšak jistý hlásek v hlavě mi našeptává, že je to lež. Protože mnohem víc chci něco jiného.

Nejradši bych v mámině kuchyni s květinovými tapetami a žlutými skříňkami zůstala napořád. Když však padne noc, vrátím se do Maconova dokonalého domu. Vládne tu podivné ticho.

Ráno sedím v kuchyni u stolu a snažím se zaměstnat vymýšlením jídelníčku. V noci jsem toho moc nenaspala. Macon si ode mě držel odstup a jen mi napsal, že taky potřebuje čas na rozmyšlenou. A i když je jenom moje vina, že jsem si otevřela svoji nevymáchanou pusu, stýská se mi po jeho pozornosti. Proč jsem to jen musela říkat?

Ano, mám jizvy na duši. Jako všichni. Jde o to, že před nimi nesmíte utíkat – musíte si je vyřešit. Klidně bych mohla zůstat stejně raněná a uzavřená jako v dětství, nebo můžu dospět a vzít si, co mi Macon nabízí.

Už se chystám vstát a vyrazit za ním, když za mnou přijde sám. Na sobě má zmačkané šedé triko a volné sportovní kraťasy, které mu visí nízko na bocích. Vypadá, jako by se právě probudil. Prohrábne si rozcuchané vlasy a zadívá se na mě napuchlýma očima.

Žaludek se mi zkroutí výčitkami, až si na něj musím přitisknout ruku. To kvůli mně má teď vrásky v koutcích rtů. To kvůli mně má teď ramena, jindy

rovná a hrdá, tak svěšená.

"Ahoj," ozve se do ticha jeho hlas.

Polknu knedlík. "Ahoj."

Macon ke mně s povzdechem dojde. Nese úzký balíček velký asi jako brožovaný román. Hnědý balicí papír je potrhaný a zmačkaný, jako by s ním pošta vyváděla psí kusy.

Ostražitě se dívám, jak si sedá. Rozevře silná stehna a s lokty opřenými o kolena se zadívá na balíček, který drží v rukách. Palcem uhladí jeho roh a hlasem hrubým jako štěrk pronese: "Vím, že předtím jsi o tohle nestála –"

"Zadrž." Chytím ho za zápěstí. "Počkat. Jak to myslíš "předtím"? Co je to?"

Zamračí se. "Tys to nikdy neviděla?"

Po chvilce mi balíček podá. Přijmu ho stejně váhavě, jako by mi podával tikající bombu.

Na balíčku je napsané mé jméno a adresa našeho rodinného domu a v levém horním rohu je uvedená Maconova stará adresa. Balíček má velkou červenou nálepku s nápisem VRÁTIT ODESÍLATELI. V pravém horním rohu stojí ta samá slova, napsaná ovšem písmem, které znám, jen si nejsem jistá, jestli patří mámě, nebo Sam. Mají podobný rukopis.

Olíznu si náhle suché rty. "Vidím ho poprvé."

Zamračí se ještě víc. "Tys ho nenechala vrátit?"

"To je..." Zlomí se mi hlas, ale zkusím to znovu. "To je mámino písmo. Nebo Samino. Nejsem si jistá."

Stiskne rty a já vím, že si říká, že je to další věc, v které se Sam postavila mezi nás. "No…" Kývne na balíček. "Je pro tebe."

Pohladím svou adresu a cítím rýhy v papíru, kde do něj Macon moje jméno téměř vyřezal inkoustem. Při pohledu na razítko na známce se zarazím. "Poslal jsi mi to týden po…"

"... po maturitním plesu," dopoví za mě sevřeným hlasem. "Ano."

Prohlédnu si balíček, jako by v něm opravdu mohla být tikající bomba. Macon se však ke mně nakloní, celý napjatý, jako by se na něco připravoval. Chce, abych to rozbalila.

Roztřesenýma rukama papír pomalu roztrhnu.

Ticho prořízne Maconův ostrý hlas. "Myslel jsem, že jsi ho nechala vrátit ty."

Zarazím se a vzhlédnu k němu. "Byl by snad nějaký rozdíl, kdybys věděl, že jsem to nebyla já?"

"Chtěl bych s čistým svědomím říct, že kdybych tušil, že to před tebou někdo zatajil, předal bych ti to osobně, ale byl jsem v sedmnácti nevyspělý zabedněnec. Nevím, co bych udělal."

Pohladím balíček.

"Otevři ho," vybídne mě. "Prosím."

Starý balicí papír mi v rukách zašustí. Uvnitř se skrývá obálka s mým jménem vyvedeným velkými písmeny a úzká světlounce tyrkysová krabička. Zadrhne se mi dech, protože tu barvu poznávám. Na zadní straně krabičky se skví nápis *Tiffany & Co*. Jsem zvědavá, co je uvnitř. Chci ji otevřít. Dopis na mě však volá hlasitěji – *jeho* hlasem.

Opatrně krabičku odložím a dopis otevřu.

Macon nemá pěkné písmo – některá písmena jsou nacpaná na sebe, jako by je psal netrpělivě, zatímco jiná daleko od sebe, jako by se slova rozpadala. Inkoust je tmavý a slova jsou s vervou vetkaná do papíru. Dlouho ten papír, očividně vytržený ze školního sešitu, jen držím.

Bojím se dopis přečíst. Macon na mě však hledí a čeká. Ruce svírá v pěst. Krátce, mdle se na něj pousměju, jako bych ho ujišťovala: *Jdu do toho. Všechno je v pořádku. Neuteču*.

A pak už obrátím pozornost k listu papíru. Okamžitě v duchu slyším jeho hlas jako pomalu tekoucí máslo s medem, který se mi vždycky zarýval do kůže, nyní však pro něj mám místo ve svém srdci, jež díky němu buší o to silněji.

Delilo,

máma mi kdysi řekla, že pokud chceš říct něco hodně důležitého, napiš to do dopisu. Ne do e-mailu ani do esemesky, ani na psacím stroji. Ale perem na papír. Písmo, místa, kde autor víc tlačí na list, šmouhy a chyby, to všechno ukazuje jeho duši. Sepiš svoje myšlenky na papír a adresát má už navěky záznam tvojí duše, ne jen vzpomínku, ale něco, co může jednoho dne, když si tě bude chtít připomenout, vytáhnout a dotknout se toho.

Je to jedna z mála věcí, které mi máma kdy poradila, tak jsem se ji rozhodl poslechnout. Navíc když mám čas přemýšlet, co říct, místo abych z pusy vypustil první blbost, co mě napadne, působím hned líp. Omlouvám se za to, k čemu došlo na maturitním plesu. Zašlo to příliš daleko. Měl jsem tomu zabránit.

Už když to píšu, je mi jasné, že to zní hodně chabě. Nevím, co říct. Nevím, proč se to mezi námi vždycky vymkne z ruky. Vím ale, že je mi ze sebe zle, když si vzpomenu, jak jsi ten večer vypadala. Nemělo se to stát.

Mýlil jsem se. Mýlím se často – zvlášť když jde o tebe.

Nečekám, že mi odpustíš. Ani tvoje odpuštění nepotřebuju. Už se neuvidíme a asi je to dobře. Zasloužíš si víc, než čeho ses dočkala ode mě. Nebo od spousty dalších lidí.

Takže ne, nečekám, že mi odpustíš, ale doufám, že už nikdy nebudeš trpět. Možná si nevzpomínáš, ale jednou jsi mi řekla, že ti hvězdy na nebi dodávají naději, protože i když trvalo roky, než k nám jejich světlo doputovalo, stejně nám pohled na ně přináší radost. A já se ti vysmál, protože jsem radost ani naději nikdy v životě nepoznal. Říkal jsem si ale, že pokud si Delila Bakerová navzdory všemu, co musela překonat, zachovává naději, že jednoho dne bude líp, kdo jsem, když mám navíc proti ní tolik výhod, abych se o to taky nepokusil? I za tohle jsem tě nenáviděl, Delilo. Nenáviděl jsem tě, protože jsi otevřela staré rány a to mě bolelo.

A teď jsem ublížil já tobě tak, až to překročilo únosnou mez. Proč mi jen připadá, že to ranilo i mě?

To je fuk. Tohle jsem ti koupil, protože mi to připomíná hvězdy. Říkal jsem si, že když budeš nosit tyhle hvězdy na krku, vždycky si zachováš naději. Chápu, jestli ti to bude místo toho připomínat mě a můj dárek odmítneš. V tom případě ten krám prodej a za ty peníze si kup něco, co ti udělá radost. Macon Saint

P. S.: Tady máš poslední zbytek mojí důstojnosti. Nemáš zač. Tvůj obličej znám jako svůj vlastní. Když teď vím, že tě už nikdy neuvidím, připadá mi, jako by ve mně jedna moje část zemřela. Ještě pořád si myslíš, že jsi můj nepřítel?

Někde mezi srdcem a hrdlem se mi zadrhne dech. Nedokážu ho ze sebe vyrazit. Rychle mrkám, svírám dopis v ruce a konečně k němu vzhlédnu. V jeho očích se toho zračí příliš: obezřetnost, touha, smutek, výčitky, ne však naděje. Vztyčil kolem sebe zdi, ačkoli je na něm vidět, že se je snaží zbořit.

Slyšet Maconův hlas z minulosti nás oba obnažilo. Nehýbe se, jako by byl z kusu ledu, a když promluví, jeho slova znějí jako z křehkého skla. "Otevřeš si tu krabičku?"

Zatím jsem se té krabičky ani nedotkla. Bojím se to udělat. Dopis naznačuje, že mi daroval náhrdelník, bojím se ovšem, že mě pohled na něj raní u srdce. Jeho dopis mě skoro zničil. Chci mu toho tolik povědět, obejmout ho a plakat za nás za oba. On, hrdý, rozbitý kluk, kterého jsem tolik nenáviděla, a já, hrdá, zakřiknutá dívka, která si ho našla, kdykoli se chtěla pohádat.

Vůbec si nevzpomínám, že jsem o hvězdách něco takového řekla. Byla to slova pronesená jen tak do větru. Na Macona však zapůsobila a něco pro něj znamenala. Zvláštní, že když to teď vím, jsou hvězdy náhle stejně důležité i pro mě.

Pohladím lehce zdrsnělou zelenkavou krabičku. "Macone..."

"Otevři ji, Kroketko." Hlas má jako starý samet. Nedokážu neuposlechnout.

"Bože." Roztřesenýma rukama zvednu náhrdelník. Řetízek je z jemných zlatých oček, na nichž visí řada pravidelně rozmístěných droboučkých diamantů, které se ve slunci třpytí. Dal mi náhrdelník Diamonds by the Yard. "Macone..." Zadrhne se mi dech. "Je nádherný."

Při pohledu na šperk svraští obočí. "Myslel jsem, že růžové zlato bude lichotit tvojí pokožce."

Bezmocně se zasměju. "Líbil by se mi, i kdyby mi nelichotil."

Spokojeně přikývne. "Tak to je dobře."

Nemůžu si pomoct. Zvednu náhrdelník ke světlu. Líbí se mi, jak se diamanty třpytí a zlato mihotá. "Je tak krásný. Proč sis ho ale nechal? Mohl jsi ho přece vrátit, ne?"

"Ano," odpoví zamyšleně. Nepřestává se mračit. "Neměl jsem ale právo ho vrátit. Nebyl můj. Byl tvůj."

Zůstanu na něj zírat. "Ale... Vždyť sis myslel, že jsem ti ho vrátila. A je to už deset let, Macone."

"To vím." Suše se ušklíbne. "I tak je tvůj, na tom se nic nemění. Ať už ho přijmeš, nebo ne."

"To nejde," zašeptám, moje prsty však na protest sevřou tenký řetízek, přestože mi mysl říká, že se ho musím vzdát.

Odhodlaně stiskne rty. "Tak ho vrátím do sejfu."

"Macone..."

"Delilo." Nakloní se ke mně a nahrbí mohutná ramena. "Ty mě neposloucháš. Ten náhrdelník ti patří. Jenom tobě, nikomu jinému." Hledí na mě kávově černýma očima rámovanýma hustými řasami. "Nemusíš ho nosit, ovšem nečekej, že ho vrátím. Na to je stejně už deset let pozdě." "Paličáku."

Krátce, ale něžně se pousměje. "Říká ta nejpaličatější ženská, jakou znám." Úsměv ho opustí. Zhluboka se nadechne. "Myslel jsem vážně každé slovo v tom dopisu. A vím, že to nestačí..."

"Slova nikdy nestačí," skočím mu do řeči. Trhne sebou a já rychle vysvětlím: "Aspoň tak to člověku připadá, když je říká. To však neznamená, že tomu tak doopravdy je. Dal jsi mi nahlédnout do svého srdce. Rozhodl ses mi důvěřovat. Nic z toho jsi udělat nemusel, ale stejně jsi to udělal. A to něco znamená."

Zamyslí se nad tím, avšak po chvíli se narovná. Tentokrát mu z ramen sálá nové, mnohem hlubší napětí. "Je toho krapet víc."

"Víc?"

Sáhne do kapsy a vytáhne malý štos složených papírů. "Mohl jsem ti to všechno říct, ale když nás tak pronásleduje naše minulost, říkám si, že bude lepší, když to uslyšíš ode mě, jak jsi mě znávala. Nebude to moc příjemné čtení, za některé ty věci, co jsem napsal, se stydím, ale i tyhle dopisy ti patří."

Položí je přede mě na stůl. "Přečti si je. Pokud to mezi námi budeš chtít i potom ukončit, bude to bolet, ale bránit ti nebudu. Za ty roky jsme spolu hráli až moc her. Nechci, aby to, co mezi námi je, byla jen další taková hra."

Vidění se mi zamlží. Dlouze vydechnu. Chci mu říct, že pro mě nebude nikdy mezi námi po všem, na odpověď však nečeká. Ani se mi nepodívá do očí, jen kývne k papírům. "Do toho. Nemám co skrývat."

S dalším povzdechem rozevřu stránky. Dopisy jsou napsané na tom kterém papíru, co měl zrovna po ruce – na běžném kancelářském papíru, na linkovaném vytrženém z bloku, na pomačkaném útržku. Na každém z nich je inkoust jiný – některé dopisy jsou napsané černým inkoustem, jiné modrým. Jeden je načmáraný obyčejnou tužkou. Dopis navrchu je nejstarší, psaný černým perem, datovaný několik měsíců potom, co se naše rodina

přestěhovala do Los Angeles. Při psaní na pero tlačil tak silně, až papír místy protrhl.

Del,

máma umřela. Prý aneurysma, řekli doktoři. Osobně si myslím, že tu už jednoduše nechtěla být. Rozumím jí.

Nedokážu brečet. Pořád se snažím, ale nejde mi to. Cítím jenom zkurveně obrovskou tíhu, jako by mi na krku ležel balvan. Ale nebrečím. Ty jsi nikdy nebrečela. Ani při našich nejhorších hádkách. Nikdy jsi neuronila slzu. Ani já ne. A tak přemýšlím, proč vlastně neumíme brečet. Jsme snad rozbití? Nebo brečíš, jenom když se nikdo nedívá? V mezidobí nad tím přemýšlím. Tím mezidobím myslím chvíle mezi pokusy o pláč. Chci brečet, abych mohl truchlit. Truchlím, i když ne tak, jak jsem čekal.

Po pravdě – a tohle přiznám jenom tobě, protože tenhle dopis nikdy nedostaneš – mám taky velkou radost.

Všechno mi odkázala. Dům, peníze, všechno.

Radost ale nemám z peněz. Mám ji ze svobody.

Svoboda, Delilo. Přesně tohle mi máma dala.

Vím, že si myslíš, že jsem měl vždycky peníze. Neměl jsem nic. Všechno bylo mámy. Byly to peníze její rodiny. Dostával jsem jenom malé kapesné. On – můj otec – mi nikdy nedovolil pracovat. Žádný Saint nebude přece dřít za peníze. Což je fakt hovadina, protože sám nikdy neměl vůbec nic, jen nechtěl, aby to kdokoli věděl.

Náhrdelník, který jsem ti poslal – ten, s kterým nechceš mít nic společného – jsem koupil za všechny svoje úspory. Roky jsem si syslil každý cent. Abych odtud mohl jednoho dne vypadnout. Chtěl jsem ti ho dát – jako pokání za své hříchy. Ode mě to zní docela melodramaticky, co?

Už je to jedno. Nechceš ho. A já mám víc peněz, než kdy budu potřebovat. Obrovskou hromadu peněz.

Díky těm penězům se můžu volně nadechnout.

Poprvé v životě se můžu nadechnout.

A to jenom proto, že máma umřela.

Jsem šťastný, a přitom bych neměl být.

Jsme všichni podobně rozbití, Delilo? Nebo jsem takový jenom já?

Tak jako tak padám odtud. Balím a vyrážím do Berkeley – ne

na Alabamskou, jak po mně chtěl fotr, protože tam taky studoval. Seru

na něj.

Každopádně zítra je pohřeb. Kdybys tam byla, držela bys mě za ruku? Asi ne. I tak ale přemýšlím, kdybych tě za ni chytil já, jestli bys mě pustila, nebo bys ruku ze zdvořilosti neodtáhla. Kéž bych to měl jak zjistit.

Macon

"Držela bych tě za ruku," zašeptám. Třesou se mi ruce. "Kdybych tam byla, udělala bych to pro tebe."

Macon je však pryč. Zatímco jsem četla dopis, odešel z kuchyně. Bolí mě z něj u srdce. Z něj, z bolesti a zmatku, které jsou do dopisu vetkané. Chce se mi pro něj plakat. Má však pravdu, nikdy jsem to nedokázala. Vůbec jsem netušila, že ani on není schopen pláče.

Opět slyším v duchu jeho hlas, vybízí mě, ať čtu dál. Zvednu další dopis.

Delilo,

dneska jsem promoval. S vyznamenáním a z klasické literatury – oboru, který by fotr nenáviděl. Ne že by tu byl, aby mi to řekl. Není tu nikdo, kdo by mě viděl promovat. Prošel jsem přes pódium, poblahopřál kamarádům a jel domů.

Víš. co tam na mě čekalo?

Dopis od Bakerů.

Myslel jsem, že jsi mi ho poslala ty. Měl jsem v tu chvíli pocit, jako by se za mnou zjevil tvůj duch a olízl mi krk. Otevřít ten dopis mi trvalo celou věčnost. Říkal jsem si, že možná lituješ, že jsi mi ten náhrdelník vrátila. Že třeba víš, že jsem v Kalifornii, a chceš se sejít.

Pěkná blbost, co?

Neposlala jsi ho ty, Delilo Bakerová, ale Darrell a Andie Bakerovi. Ano, tvoji rodiče mi poslali dopis, v kterém mi poblahopřáli k promoci. Netuším, jak se to dozvěděli nebo jak mě našli. S nikým z Bakerových jsem nemluvil od toho večera, kdy se konal maturitní ples.

Spolu s dopisem mi poslali sto dolarů. Mně. Klukovi, který jejich starší dceru šikanoval a mladší odkopl. Nemohl jsem uvěřit vlastním očím. Seděl jsem tam, s dopisem v jedné ruce a stodolarovkou v druhé, a musel se smát.

Po mámě jsem zdědil tři sta třicet jedna milionů dolarů (Ano, čteš správně. Taky jsem tomu nemohl uvěřit, když mi to řekli.) a tvoji rodiče si mysleli, že jsem chudý student, který nemá vůbec nikoho, a poslali mi něco málo do začátku.

Kdybych dokázal brečet, v tu chvíli by mi šel z očí vodopád.

A tak ti teď píšu a nic si nepřeju víc než sedět u vás doma v kuchyni, cpát se slavným pečeným kuřetem tvojí mámy a házet ti do vlasů hrášek, kdykoli se nedívají – jenom abych viděl, jakými všemi novými a neotřelými způsoby mi ukážeš prostředník. Chci to tak moc, až mě z toho bolí u srdce.

Možná že taky teď promuješ. Jestli ano, doufám, že ti život přinese všechno, co si přeješ, že najdeš někoho, kdo tě bude milovat, a že budeš žít každý den naplno. A že možná na mě někde v nejtemnějším zákoutí mysli třeba taky aspoň trochu myslíš.

M. A. S.

Úsměv mi zakolísá. Chci se rozběhnout za mámou a obejmout ji za to, že jí záleželo na chlapci, jelikož neviděla celé roky. Máma měla pravdu, Macon nás potřeboval. A já to neviděla. Přitisknu si pěst na rty a přinutím se číst dál.

Ahoj, Kroketko,

tu přezdívku asi nenávidíš, co? Myslíš si, že je to urážka, že jsem tím v tu chvíli popsal tvůj vzhled. Možná tomu tak ze začátku bylo, že jsem se tě snažil urazit, ukázat ti, kde je tvoje místo – někde daleko ode mě, protože pak bych aspoň neměl pocit, že do mě skrz naskrz vidíš. Teď už to jméno tak ovšem neberu. Naopak mám díky němu sto chutí do tebe zabořit zuby.

Po pravdě jsem to chtěl udělat, už když jsem ti tak řekl poprvé. Vždycky jsem se do tebe chtěl zabořit. Jakkoli jsem z tebe šílel, stejně jsem to chtěl tak moc, až to bolelo. Překvapilo by tě to? Naštvalo? Nejspíš obojí.

Chybíš mi, Kroketko. Věřila bys tomu? V duchu slyším tvůj hlas, pronásleduje mě ve snech, nutí mě jít pořád dál a dál.

Jsem právě v castingové agentuře. Potím se jak prase a čekám, až si mě zavolají. Chci se dotknout hvězd, Delilo.

Úplně teď slyším tvůj smích a přeslazený jízlivý hlas, jak mi říká: "Jasně že se chceš proslavit, Macone Sainte. Vždycky jsi rád přitahoval pozornost."

Znáš mě dobře. A zároveň tak málo.

<u>Chtěl</u> jsem pozornost. Ale <u>jenom tvoji</u>. Netuším proč, protože když jsi mi ji konečně věnovala, choval jsem se k tobě jako totální kretén.

Po pravdě bych byl raději kýmkoli jiným než sebou. Chci raději žít ve světě fantazie než v realitě. A tak budu hrát. Budu říkat slova, která

nejsou moje, a v cizí kůži se mi hned bude dýchat snadněji.

Jak bych to mohl nechtít? Jak to je? "Ze stejné látky jsme, z níž spřádají se sny. "³

Jsem úplně roztřesený, Kroketko. Chce se mi zvracet očekáváním a strachem, že do mě uvidí, že spatří, jak jsem uvnitř prohnilý. Ty mi ale dodáváš odvahu. Půjdu tam a budu předstírat, že mluvím s tebou. Pak už to bude hračka. Ukážu na tvoji nedůvěru dlouhý nos a dokážu sobě i tobě, že nejsem bezcenná duše, jak si o mně kdysi prohlásila.

Tvoje nenávist mi dodává sílu.

Asi jsem zatraceně sobecký, že to tak vidím. Ne, ne asi, ale určitě. Je to ovšem tak.

```
Zatraceně, chybíš mi. Proč? Proč mi tak moc chybíš?
Nikdy mi neodpovíš, protože ti tenhle dopis nikdy nepošlu.
Ale je to tak.
Chybíš
mi,
Delilo
Ann
Bakerová,
moje
malá
kroketko.
```

Zdusím smích. Ten otravný a neurvalý chlap. Zvláštně milý chlap. Jeho narychlo naškrábaná slova mě zahřejí na ňadrech a na stehnech i mezi nohama. Zavrtím hlavou a nakouknu na velká písmena, jimiž je napsaný jeho další dopis. Písmo je větší než obvykle a zabírá na stránce víc místa.

Hleďte! Jsem Arasmus, nemanželský syn Jon'ashe, bratra krále Ulsera Braxtonského.

Poslali mě do vyhnanství v Zemi smutku, bojoval jsem o jídlo, o přístřeší, o samotné bytí. Až jednoho dne...

No, víc mi toho lidi z produkce neřekli. Určitě to bude něco velkolepého, nervy drásajícího a bude zázrak, jestli moje postava přežije jednu řadu. Jestli jsi knihy ze série Temný hrad četla, asi sis všimla, že tam klíčovým

postavám často padají hlavy z krku. Seriál se knih nedrží do detailu, takže nevím, jaký čeká Arasma osud.

Po pravdě mě bolí za krkem, sotva na to pomyslím.

Ale ted'? Ted' slavím.

Nebo aspoň dneska večer budu slavit.

Právě teď sedím v autě a píšu do toho zatraceného sešitu, který mám pořád schovaný v přihrádce.

Znovu ti píšu, abych ti řekl, že tě nenávidím.

Nenávidím tě, Delilo Ann Bakerová, chladná a krutá Kroketko.

Štve mě, že mi právě volala moje agentka, aby mi řekla, že ano, já – Macon Saint, v Hollywoodu v podstatě nikdo – jsem dostal kýženou roli Arasma v Temném hradu, nejočekávanějším seriálu na kabelové televizi, a komu o tom okamžitě chci říct?

Tobě. <u>Tobě</u>, do prdele. Proč? Proč to musíš být pokaždé... TY?

Jeho slova mě zasáhnou. Opřu se a vyhlédnu z okna. Je tu skoro až moc světla, sluneční paprsky se odráží od stěn a mě z nich pálí oči. Na okamžik sedím v tom autě s ním, choulím se na sedadle a cítím jeho podráždění a vztek. Uvažoval o mně stejně jako já o něm – až tomu nemůžu uvěřit.

Poslední dopis se bojím přečíst, protože vím, že v něm píše o své nenávisti ke mně. Jsem duch, kterého se chce zbavit. Lituju, co jsem mu předtím řekla. Teď už si uvědomuju, že duchové nejsou nic víc než právě tohle – dávno mrtví. Nemůžou nám ublížit, pokud jim to sami nedovolíme. Musím ten dopis ale přečíst. Dlužím to nám oběma.

Nazdar, Kroketko, vyhrál jsem Emmy.

Je těžká a studená. V životě jsem nic lepšího nedostal. Ani nic horšího. Protože mi to připadá jako jedna velká lež. Proč nepoznali, že všechno jenom předstírám? Proč si myslí, že si tuhle cenu zasloužím víc než ostatní? Než všichni ti skvělí a skuteční herci, kteří vědí, co dělají. A jsou skuteční. Já si skutečný nepřipadám.

Ty ano? O čem teď sníš? Že se staneš slavnou šéfkuchařkou? Jeden známý mi dal tvoji vizitku. Prý že bylo jídlo od tebe neuvěřitelné. Jako bych to už dávno nevěděl. Vždycky jsi skvěle vařila. Nosím tu kartičku v peněžence, moc často se na ni ale nedívám. Jinak bych byl v pokušení ti zavolat.

Co bych ti asi tak řekl? Jsme si teď už cizí. Představujeme pro sebe navzájem jen ošklivou minulost.

Nebo ji představuju aspoň já pro tebe. Ty pro mě představuješ něco docela jiného.

Netušíš, že jsem dneska na tom pódiu řekl:

"Děkuju hvězdám za to, že mě sem přivedly. Bez nich bych ničeho nedosáhl."

Mluvil jsem o tobě.

No nic, jen jsem si říkal, že bys to měla vědět.

Nebo tedy přesněji "ty" v mojí hlavě.

Navždy tvůj

Macon

"Bože," zašeptám do ticha. Oči mě pálí. Přitisknu si na ně studené prsty. "Bože."

Diamantový náhrdelník na stole na mě pomrkává. Zvednu ho. Je tak jemný a lehoučký, že ho v dlani skoro necítím, a přesto jsem v životě nedostala nic tak významného a skutečného. Macon mi ho koupil za všechno, co tehdy měl, přestože nedoufal v mé odpuštění ani přátelství.

Na řetízku visí jedenáct diamantů. Jedenáct. Tolik mi bylo, když jsem poznala Macona. Jedenáct bylo také na střední škole číslo Maconova fotbalového dresu. V květnu to bude jedenáct let, co jsme se na maturitním plese pohádali.

Pořád mi dává všechno, co má.

Zapnout řetízek se mi podaří až napodruhé. Je lehoučký jako pavučinka. Vstanu.

25. kapitola

Macon

Udělat to, čeho se nejvíc bojíte, je zvláštně osvobozující. Nevím, jak na moje dopisy Delila zareaguje, přesto jsem jí je dal. Přečte si je a dozví se všechno, co jsem nikdy nikomu neřekl. Jsem rád, že je má. Patří jí.

Přesto jsem z toho zatraceně nervózní. Nedokážu se uklidnit. Přecházím po pracovně sem a tam a potom stejně tak i po své ložnici. Nechci být ve své ložnici. Vidím odtud na vanu a nedokážu se na ni podívat, aniž bych přitom myslel na její štíhlou, nadanou ruku na svém ptákovi...

"Sakra."

Otevřu dveře na balkón a vyjdu ven. Slunce jasně svítí. Nastavím obličej vánku a zhluboka se nadechnu. Vzduch tu voní solí, mořem a tomkovicí. Zkusím, jestli mě třeba neuklidní, nic však nepomáhá. Klidný budu, až se s ní opět uvidím.

Posadím se do křesla, na kterém jsem se s Delilou mazlil. Noha mi poskakuje a právě hledím k obzoru, když uslyším hluk a vzhlédnu.

Stojí několik kroků ode mě a velké oči se jí lesknou. Je rozčílená? Šťastná? Jsem příliš vybuzený na to, abych se v ní vyznal.

Nehybně čekám, až ke mně dojde. Při chůzi se jí pohupují kulaté boky. Bože, moc se mi líbí, jak chodí. Líbí se mi, jak jí slunce zalévá snědou pokožku. Líbí se mi, že do mě ty karamelové oči vidí. Líbí se mi...

"Ahoj," poví mi, když se přede mnou zastaví.

Rychle vstanu a okamžitě toho zalituju, protože se nad ní najednou tyčím. Delila však neustoupí, jen ke mně vzhlédne. Dívá se na mě, jako by mě viděla poprvé v životě. Něžně vezme mé tváře porostlé hrubým strništěm do dlaní a políbí mě. Něžně prozkoumává moje ústa. Ostře se nadechnu, pomalu vydechnu a pohladím ji po čelisti a křehkém krku.

Dotýká se mě, jako by se bála, že se každou chvíli rozplynu. Líbá mě na kořen nosu i pod oči. Opřu se čelem o její. Zrychlí se mi dech. Kdykoli mě políbí na kůži, políbím ji na rty, protože to potřebuju, byť jen krátce.

"Delilo," zašeptám a palci ji pohladím po spáncích. "Všechno, co jsem ti řekl –"

"To už patří minulosti." Políbí mě na tvář. "Kéž bych tam byla. Kéž bych to věděla."

"Byla jsi tam. Neustále jsi se mnou byla." Chci, aby to pochopila. Posadím se a stáhnu si ji na klín. "Právě tohle mě na tom ničí, Kroketko. Myšlenky na tebe mě hnaly dál. Díky tobě jsem se necítil osamělý. Řekla jsi, že v duchu slyšíš můj hlas, který ti povídá, co nejsi. Chci však, aby ti můj hlas říkal všechno, co *jsi*. Nadaná, vtipná a zatraceně odvážná."

Až v tu chvíli si všimnu, že má můj náhrdelník. Objedu řetízek prstem a zastavím se na jednom z třpytivých diamantů. "Pro mě jsi stejně krásná jako hvězdy."

"Macone..." Prohrábne mi vlasy. "Neměla bych ti to přiznat, ale i když ses ke mně choval úplně nejhůř a já snila o tom, jak tě vymáchám v téru a peří a tvoji mrtvolu předhodím supům..."

Rozesměju se.

"... stejně jsem obdivovala tvoji drzost."

"Vážně?"

Položí mi dlaně na hruď. Určitě cítí, jak mi buší srdce.

"Snažila jsem se v sobě tu drzost probudit. Kdykoli jsem se bála nebo si připadala méněcenná, říkala jsem si: "Co by udělal Macon Saint?""

Pobaveně se usměju a Delila mi úsměv oplatí.

"Tak vidíš. Nebylo to všechno jenom zlé. Taky jsi byl se mnou, dodával mi sílu a nutil mě, abych byla lepší, než v co jsem doufala." Horkou dlaní mě pohladí po čelisti. "Nabídla jsem ti, že tu zůstanu, a čekala to nejhorší, a přitom jsem našla toho nejlepšího muže, jakého znám."

Její slova mě zasáhnou. Je to příjemná bolest. Tichý hlas mě nutí říct, že nejsem dobrý člověk a že do nejlepšího mám daleko. Pokud ale má uvěřit, jak ji vidím já, musím pro ni udělat totéž.

Hledí na mě s úžasem v očích. "Namlouvala jsem si, že jsem ti tu nabídku učinila kvůli svojí rodině, ale pak jsem vešla do tvé pracovny a poprvé po deseti letech si připadala naživu. Teď už vím, že jsem tu nabídku učinila i kvůli sobě. Jsem tu kvůli tobě, Macone. Tak to je."

Dlouze vydechnu, uchopím ji za zátylek a nepustím. "Jdeme do toho, Delilo?"

"Ano, jdeme do toho."

Je to zvláštní, ale připadá mi, jako bych na ta slova čekal celý život.

Mlčky se domluvíme, že celý den strávíme v posteli a jednoduše si vychutnáme, že jsme spolu. Čas trávíme stejně jako v dětství, akorát tentokrát je to Delila, s kterou se dívám na filmy. Delila, kterou hladím po vlasech. Klidně bych takhle mohl zůstat celou noc. To si tedy říkám až do chvíle, kdy Delile hlasitě a vytrvale zakručí v žaludku. Zrudne.

Rozesměju se, ale když mě zpraží pohledem, okamžitě zvážní. "Omlouvám se, ale jsi teď tak zatraceně roztomilá."

Delila se ušklíbne a plácne mě po paži. "Blbečku."

Znovu se rozesměju a líbnu ji na tvář. "Taky mám hlad. Najdeme si něco k večeři."

Slunce už zašlo za obzor a obloha je za soumraku fialová. Vůbec jsem si toho nevšiml. Vstanu a nabídnu se, že uvařím. Delila povytáhne obočí.

"Co je? Umím vařit," namítnu. "Sice ne tak dobře jako ty, ale jednoduchá jídla zvládnu."

"Věřím ti." Delila vstane z pohovky. Pohled na její tělo mě rozptýlí. "Ale říkala jsem si, že bychom si mohli vyrazit ven."

Ven. Pro normální lidi by to nebyl žádný problém. Pro mě je to něco úplně jiného. Klidně si o mně myslete, že jsem sobec, ale právě teď se nechci o Delilu s nikým dělit. Tam venku budu muset, protože si nás lidi nevyhnutelně všimnou.

Pozná, že váhám.

"Nemusíme do žádného luxusního podniku. Klidně můžeme jenom někam do bistra. Nebo se ráda najím i v autě, jestli chceš," dodá a zakmitá obočím, jako by mě sváděla k hříchu.

"Tak tohle bych bral."

"Bude se ti to líbit," slíbí mi, když se jdeme převléknout. "Navíc ti chci něco ukázat."

Uvědomím si, jak nebezpečné je bydlet s Delilou, protože mi připadá, že i jen obléknout se na večeři znamená, že jsme v našem vztahu mnohem dál než na začátku. Je to příjemnější, než co jsem kdy zažil. Skutečné tak, jak jsem si o tom dovolil snít jen v tom nejzazším koutku mysli.

Celou dobu jsem se bál, že Delile ublížím, ale teď uvažuju, že to možná budu já, kdo skončí obnažený a prázdný. Raději obavy zaženu. Řekli jsme, že to zkusíme. Víc dělat nejde.

Delila mě vezme do malého stánku s tacos kousek od pláže. Stojí mezi dálnicí a mořem. Na skalnatém zálivu je dost místa pro auta, parkoviště

a další malou restauraci, nyní zavřenou.

U stánku s tacos ovšem stojí dlouhá fronta. Nikdo se po nás nedívá, zatímco čekáme, schovaní pod kapucemi mikin, abychom se chránili před pískem, který sem fouká vítr. Z vůně grilovaného masa a restované zeleniny mi kručí v žaludku.

"Vidíš?" prohodím a zadívám se na své břicho. "Je stejně hlasitý jako tvůj."

"Blbečku," zamumlá.

"Pro tebe pan Blbeček," zavtipkuju a dloubnu do ní.

Delila se zazubí a přitiskne rameno k mému. Mám z toho obrovskou radost.

U stánku ji nechám objednat s tím, že když zná jejich nabídku, vybere určitě to nejlepší. Vezmu piva a zaberu pro nás jeden z piknikových stolů pod barevnými světýlky.

Delila přinese dvě krabičky a posadí se vedle mě. Nabídka je jednoduchá: vepřové, ryba a hovězí pro oba. Jídlo je ale tak lahodné, že zasténám.

"Bože," zamumlám s plnou pusou. "To je dobrota."

"Obrovská dobrota." Slízne si z koutku rtů česnekovou pastu. Po prstech jí stéká šťáva a kape do krabičky.

Jíme relativně mlčky a vychutnáváme si jídlo a pivo. Kolem nás si povídají a smějí se rodiny, páry i skupinky přátel. Jsem spokojený. V životě jsem moc štěstí nepoznal, ale teď si ho užívám.

"Vidíš tamhleten podnik?" prolomí Delila ticho.

"Ten modrý stánek?" Zamžourám na vybledlou ceduli. "S krabími specialitami?"

"Ano." Ubrouskem si otře prsty. "Prý nebyli moc dobří, a když lidem nabízíš hnusy, dlouho firmu neudržíš. Zvlášť vedle tohohle podniku."

Delila se dívá na omšelou budovu a tváří se zamyšleně, jako by viděla něco, co já ne. Celá napjatá se ke mně otočí. "Uvažovala jsem, že si tam otevřu restauraci."

Pomalu postavím pivo na stůl. Jsme deset minut od mého domu. Bude kousek ode mě. Chci to. Moc. Ještě víc ovšem chci, aby byla šťastná. "Je dobrý nápad otevřít si restauraci vedle takhle oblíbeného bistra?"

"Tacos bych v nabídce neměla, takže bychom si nekonkurovali. Podle mě by to nám oběma prospělo, protože to sem přitáhne lidi, kteří mají rádi dobré jídlo." Čím zaníceněji mluví, tím víc pohazuje rukama. "Tu strašnou modrou barvu bych obrousila a natřela bych to tak, abych tomu dodala vzhled domku na pláži. S nabídkou si ještě nejsem tak úplně jistá, ale už to začíná mít jasnější obrysy. Chci dobré jídlo, ovšem nic těžkého. Kvalitní suroviny, jídla někde mezi jednoduchými a složitými –" Odmlčí se a zacukají jí rty. "Nudím tě."

"Ani omylem. Moc rád tě poslouchám." Uchopím ji za ruku a propletu s ní prsty. Protože můžu. Konečně. "Vyjde to, Kroketko."

Pokrčí rameny, úsměv však skrýt nedokáže. "No, od nápadu k realizaci vede dlouhá cesta. Nemám peníze ani sponzora –"

"Máš. Zasponzoruju tě. Klidně ti ten barák i koupím, jestli chceš."

"Ne, Macone, to ne." Nakloní se ke mně a odmítnutí tím zmírní. "Je to od tebe velkorysé a moc milé, ale nechci, aby to mezi námi stálo. Pracovní záležitosti mají být jen pracovní."

"Náš vztah však není pracovní." Začali jsme tak. Doteď jsem si plně neuvědomoval, jak moc chci tu naši dohodu ukončit. Slyšet od ní, že je se mnou, protože mě chce, a ne kvůli tomu, co pro ni můžu udělat, nebo kvůli té naší pitomé dohodě, se mnou dělá divy.

"Ne," souhlasí spokojeně. "To není."

"Dobře." Znovu si restauraci prohlédnu. "I tak ale můžu pomoct. Znám jednoho člověka –"

Delila se rozesměje. "Panebože, neříkej mi, že je v mafii."

Cvrnknu ji do lalůčku. "Ne, drzounko. Je to restauratér, který čirou náhodou uvažuje o rozšíření."

To ji zaujme. "Kdo je to?"

"Ronan Kelly."

"Ty znáš Ronana Kellyho?" Pobaveně si odfrkne. "Co to říkám. Jasně že ho znáš. Sexy úspěšní muži se vždycky pohybují ve smečkách."

Opřu si bradu o její temeno. "Počkej. Proč sexy?"

"Ronan Kelly je sexy. Neskutečně sexy. Nejde si toho nevšimnout."

Zamručím. "Nevím, jestli se mi líbí, že sis toho všimla ty."

"Mám snad oči, ne?" Pohladí mě po stehně. Zatne se mi sval. Spokojeně zavrní. "Macon Saint žárlí. Kdo by to byl tušil?"

"Není to s tebou poprvé," přiznám tiše.

Přesto mě slyší. Zazubí se. Protože Delila je d'áblice.

"North?" Zasměje se. "Není mezi námi žádná chemie. Kdyby ti to myslelo, tak bys viděl, že –"

"North ne," skočím jí do řeči. "Ale ano, trochu mě to štvalo."

Odfrkne si, avšak zarazí se a vzhlédne ke mně. "Tak kdo ti tedy vadil?" Tentokrát se zazubím já. "Matty Hayes."

"Matty Hayes? Na střední? Jako fakt?"

"Zírala jsi na něj, jako by byl bůh." Obrátím oči v sloup a mám co dělat, abych se nerozesmál. "Zatraceně mě to štvalo."

Zacukají jí rty. "Docela ironie, protože když tak na tu dobu vzpomínám, vlastně jsem taky asi žárlila."

Nejspíš bych z toho neměl mít takovou radost. "Povídejte, slečno Bakerová."

Vítr jí vžene pramen vlasů na ústa. Odhrne si ho a až poté odpoví. "Byli jste se Sam pár. Já jsem neměla nikoho. Připadala jsem si jako páté kolo u vozu. Nedá se říct, že bych se tím bavila."

Políbím ji do vlasů a mlčím. Sam. Pořád mezi námi stojí jako přízrak. Teď už je mi ale jedno, jestli ji ještě někdy uvidím. "Byla jsi lepidlo, které nás drželo pohromadě, a ani jsi to netušila."

Delila zamručí. "Jo, no, tehdy bych raději taky s někým chodila. Měla jsem za sebou jenom jeden polibek. A to jenom proto, že jsme hráli tu pitomou hru na boudu."

Ztuhnu. Hruď se mi sevře. A pak se mi srdce rozbuší podivnou směsí překvapení a spokojenosti. "To byl tvůj první polibek?"

"Přece si vzpomínáš, jaká jsem byla na škole. Oblíbená rozhodně ne." Přimhouří oči. "Proč se ptáš?"

Sakra.

"Macone..."

"Dobře." Zvednu ruku. "V duchu našeho vzájemného svěřování a upřímnosti se musím přiznat, že jsem to byl já."

"Co jsi byl ty?" zeptá se podezíravě.

"V té boudě. Byl jsem tam s tebou." Odkašlu si. Zatraceně. "Políbil jsem tě."

"Cože?" Její syknutí se nese parkovištěm, až se na nás několik lidí zadívá.

Vezmu ji za ruku, pomůžu jí vstát, posbírám naše odpadky, vyhodím je do koše a společně se vydáme ke staré restauraci. "Vytáhl jsem si číslo, šel

do boudy a čekal. Vešla holka. Do pěti vteřin jsem věděl, že jsi to ty." "Jak?" zašeptá pořád v šoku.

"Delilo, sice jsme byli nepřátelé, ale tvoji vůni bych poznal všude."

"Neplácej blbosti, tehdy jsem voněla jako všechny ostatní holky."

"Zakopla jsi, nebo sis cestou dovnitř narazila palec, nebo co, a zanadávala jsi "kurnikdrát"." Při té vzpomínce se uchechtnu. "Byl jsem v šoku. A zatraceně mě to vzrušovalo – jak to jenom může vzrušovat třináctiletého kluka."

Zůstane na mě zírat. "Panebože, vážně jsi to byl ty?" "Ano."

"Věděl jsi, že jsem to já, a stejně jsi mě políbil." Vzhlédne ke mně, jako by mě viděla poprvé v životě. "Proč?"

"Chtěl jsem poznat, jaké by to bylo." Přistoupím k ní. "Věděl jsem, že jsi to ty, a docela se mi ulevilo, že nemusím líbat někoho jiného."

Oči se jí zastřou, jako by na to vzpomínala. "Byl jsi moc milý."

"Ty taky." Uchopím ji za čelist. "Líbilo se mi to."

Svraští obočí. "Proč jsi předstíral, že jsi políbil Sam?"

Pokrčím rameny a pohlédnu na restauraci. "Líbilo se mi to až moc. A ty ses mě po celou párty snažila zavraždit pohledem. Připadalo mi bezpečnější a jednodušší požádat Xandera, aby si se mnou vyměnil číslo, a předstírat, že k tomu nikdy nedošlo."

Delila mlčí. Mezi obočím se jí objeví vráska. "Ten večer jsi začal chodit se Sam."

Nevysloví to, pravdu ale oba známe. Toho večera se všechno změnilo. K horšímu. Klín mezi mnou a Delilou narostl.

"Udělal jsem v životě spoustu chyb," povím jí tiše. "Další už dělat nechci." S pohledem upřeným na restauraci chytím Delilu za ruku. "Mám zavolat Ronanovi?"

Neodpoví hned, jen se na mě dívá.

"Dobře," ustoupí nakonec. "Ano, prosím."

"Máš to mít."

"Děkuju, Macone." Překvapí mě, že se náhle rozesměje. "Asi bych měla být v sedmém nebi, že se setkám s Ronanem Kellym, ale myslím přitom jenom na ten polibek a na to, jak jsem ráda, že jsi to byl ty, a ne ten pitomec Xander."

Přivinu si ji do náruče. "Jo, no, jsem radši, že myslíš na náš polibek místo na setkání s Ronanem, takže si nestěžuju." Nedodám, že jsem přesvědčený, že chci, aby byla tou poslední ženou, kterou kdy políbím, tou pravou a jedinou. Děsí mě, že možná nebude chtít totéž. Jelikož jsem z minulosti známý tím, že utíkám ze situací, které nemám pod kontrolou, radši sevřu Delilu pevněji.

Nepodělej to. Bojím se však, že přesně tohle udělám.

26. kapitola

Macon

"Přinesla jsem občerstvení." Delila se zastaví před dvoumístnou pohovkou, na které si čtu scénáře.

Dopoledne jsme strávili každý sám. Chtěl jsem dát Delile čas, aby si na vztah se mnou zvykla. Nebylo to snadné. Chtěl jsem – a potřeboval – vědět, že je v pořádku. Možná jsem byl jen zvědavý, jestli za mnou přijde. Jo, holt potřebuju, aby mě o svých citech ujišťovala.

Odsunu komínek scénářů na stranu a udělám jí tak vedle sebe místo.

"Podej mi to a posad' se," vyzvu ji. Nad mým příkazem obrátí oči v sloup. "Co pro mě máš tentokrát?"

Delila si občas stěžuje, že ji přirovnávám k jejímu lahodnému jídlu, nemůžu si však pomoct. Nevzpomínám si, kdy se Delila o své blízké nestarala tím, že by jim nabízela jídlo a pití. Pro Delilu jídlo znamená lásku. Po pravdě právě to byl hlavní důvod, proč jsem po ní chtěl, aby se stala mojí kuchařkou. Chtěl jsem, aby se o mě Delila starala, i kdyby na to měla jít velkou oklikou.

"Pimm's cup." Delila se pohodlně usadí, opře se a ohne opálené nohy. "Ráda ho takhle odpoledne za líného dne popíjím."

Dlouze se napiju a vychutnám si doušek Delilina líného dne. Nápoj je ostrý, sladký a svěží. Jako Delila.

"Co noha?" Nakloní se a zadívá se na moje lýtko.

North mě dneska odvezl k doktorovi, který mi sundal sádru. První pohled na moji osvobozenou nohu nebyl zrovna povzbudivý. Pohnu prsty a pod těstovitě bílou kůži se přesunou mé oslabené svaly. "Vypadá hrozně, ale je v pořádku. Nic nebolí, nikde nic netahá."

"A co tvoje záda?" Zírá mi na nohu a rty jí cukají. Vzpomíná na to, jak nádherně se věnovala mému ptákovi, zatímco jsem ze sebe ve vaně vyplavoval bolest? Doufám.

"Jako nová. Máš kouzelné prsty."

Okamžitě zrudne, nic však neřekne. Zvedne jeden scénář a dá se do čtení. S uchechtnutím se uvolním a napiju se koktejlu. Zatraceně si vychutnávám

každý ledově chladný doušek. Slunce visí nízko na nebi a chystá se klesnout za obzor. Moře utichlo, jako by čekalo na poslední polibek světla.

"Uvažuješ o roli v tomhle filmu?" zeptá se. Kostky ledu v její sklence zacinkají, když se napije.

"Ano." Nakloním se k ní a pohlédnu na scénář. Čte ten superhrdinský. Je to přísně tajný projekt, vyzrazení se trestá smrtí. Delile však věřím. "Proč? Myslel jsem, že máš komiksové hrdiny ráda."

Jako malí jsme vysedávali u jejích rodičů doma na gauči a dívali se na kreslené *X-Meny*. Delila chtěla být jako Rogue, přestože se ta postava nikdy nesmí nikoho dotknout, protože by tím mohla člověka zabít.

Dnes poprvé se mi podívá do očí. "Miluju superhrdiny. Vidět tě v tom filmu bude... Nemám pro to slova. Neuvěřitelné. Úžasné."

"Ta slova se mi líbí," dobírám si ji. "Slyším ovšem ale."

Kousne se do rtu, jako by pečlivě vážila slova. "Asi záleží na tom, co od své kariéry chceš. Už teď hraješ v podstatě superhrdinu, jenom s mečem a v koženém brnění. Kdybys hrál dalšího…"

"... mohli by si mě zaškatulkovat," dopovím za ni, protože pochopím, kam míří

"Na druhou stranu tyhle filmy jsou neskutečně populární." Pohladí scénář. "Byla by z tebe světová hvězda."

"Která by pohasla, sotva bych zestárl natolik, že bych tyhle role už hrát nemohl."

Uchechtne se, ale zavrtí hlavou. "Ne nutně."

S povzdechem se opřu a zadívám na moře. "Potřebuju si rozšířit pole působnosti, hrát různé role. Ale tyhle..." Ukážu na komínek scénářů. "Všechno to jsou akčňáky."

"Na akčních filmech není nic špatného." Napodobí mě a natáhne nohy před sebe. Nehty má nalakované žvýkačkově růžovým lakem. Vůbec netuším, proč mi to připadá zatraceně roztomilé. "Podívej se třeba na Harrisona Forda. Je jednou z největších hvězd všech dob a většina jeho filmů jsou akčňáky."

"To je pravda," souhlasím suše. "Stačí, když mi někdo přihraje role v takových velkofilmech jako *Star Wars* nebo *Indiana Jones* a mám vystaráno."

Dloubne do mě. "Jestli je někdo, kdo to dokáže, tak ty." "Nevím, jestli chci."

Moje přiznání ji překvapí. Pootočí se ke mně. "Jsi šťastný?" Něco ve mně se rozpačitě ošije.

"To je mi ale otázka," zavtipkuju se smíchem.

Hledí na mě upřeně a naprosto vážně. "Ale těžká, co? Občas se na to ptám i sama sebe a upřímně řečeno odpověď vůbec neznám. Což asi znamená, že šťastná nejsem."

Odložím svoji i její sklenici na podtácky a pootočím se, abychom na sebe lépe viděli.

"Možná nemáme být šťastní v jednom kuse," zamyslím se. "Jsem šťastný na placu, když všechno běží jako po másle. Jsem šťastný, když se dobře bavím s přáteli." Posunu se blíž k ní a pohodlně se rozvalím. Je tak blízko, že kdybych ji chtěl políbit, stačí se naklonit. "Jsem šťastný, když jsem s tebou."

Omámeně přivře oči a hledí na mě, jako by se snažila vtisknout si do paměti každičký detail mého obličeje. "Překvapilo by tě, že jsem šťastná, když jsem s tebou?"

"Ano," přiznám upřímně. Srdce mi buší až v krku. "Ale jsem za to zatraceně rád, Kroketko."

Mírně, nicméně spokojeně se pousměje. Dál už nic neřekneme. Jsem spokojený, že tu můžu ležet a jen tak být – protože je tu se mnou a nic víc právě teď nepotřebuju. Pomalu, pomaličku, jako by se bála, že uteču, se ke mně přisune o kousek blíž. Čekám a tep mi uhání. Horkou nohou se dotkne mé. Vydechnu a vklouznu nohou mezi její stehna.

Slunce klesá k obzoru a zalévá modrý oceán oranžovou září. Mohli bychom se dívat na západ, místo toho se díváme na sebe. Přivinutí k sobě, s propletenými končetinami. Ve večerním světle má Delilina pleť barvu karamelu a oči jako staré zlato. Je tak krásná, až mě z toho bolí u srdce.

Políbím ji na tvář a odměnou je mi její zadrhnutý dech. Chci prozkoumávat její ústa. Hodiny, klidně celé dny. Začínám si říkat, že to možná chci dělat celé roky. Prozatím však splním její přání a jdu na to pomalu, začnu cudnými, relativně nevinnými doteky. Za odměnu mi lenivě položí ruku na krk a nechá ji tam. Cítím její dotek až v morku kostí. Jsem šťastný.

Posune se ještě blíž ke mně a přejede mi lýtkem po noze. Je to tak příjemné, až na okamžik nevnímám nic jiného. Obejmu ji kolem pasu a přitáhnu k sobě. Má tak horké a plné tělo. Snažím se nemyslet na její prsa

ani na to, jak se mi s každým jejím nádechem otřou o hruď. Ale, k čertu, tak rád bych se jich dotkl.

"Macone?"

"Hmm?" Pohladím ji po paži a dotknu se jejích prstů. Kdybych toho osudového večera na maturitním plese tušil, že objímat se s Delilou bude tak příjemné, zašel bych za ní, vrhl se jí k nohám a prosil o odpuštění.

"Dneska ses mi vyhýbal schválně?"

Ruka se mi zastaví na jejím pasu. "Chtěl jsem ti dát čas, aby sis na tohle zvykla." Na *nás*. Teď jsme *my*. Pořád tomu nemůžu uvěřit.

Ustaraně se kousne do rtu a palcem mě pohladí po čelisti. "Napadlo mě to." Sklopí pohled na mé rty. Teď už má mou plnou pozornost. "Chyběl jsi mi."

Nemůžu si pomoct. Skloním se k ní a políbím ji, jak jsem po tom toužil celý den, hluboce a sladce. Zasténá rozkoší a ten zvuk mi olízne kůži. Pootevře ústa a místo něžného doteku mě teď už zoufale svírá.

Nikam nejdu. Nakloním hlavu a napůl si ji přitáhnu pod sebe. Vůbec netuší, jak jsem vděčný, že se jí můžu dotýkat a ochutnávat ji, jak se mi jen zlíbí.

"Takhle je to v pořádku?" zeptám se tiše, než vsaju do úst její plný spodní ret. "Smím tě takhle líbat?"

Připadá mi to správné. Víc než jen to. A její odpověď poznám z jejích reakcí. Přesto to od ní chci slyšet. Potřebuju vědět, že se jí to líbí stejně jako mně. Zasténá mi do úst, až mě na rtech zalechtá její dech. Tiskne se ke mně, až na hrudi cítím její nádherná prsa.

"Ano," zašeptá.

Ano. Moje nové nejoblíbenější slovo.

Zazubím se. A pak už se v Delile ztratím. Takhle, kdy je líbání tak příjemné, až mě z něj mravenčí celé tělo, jsem se ještě nikdy s nikým nelíbal. Polknu její tiché vzdechy a prozkoumám obrysy jejích úst. Když se otře jazykem o můj, pták mi ztvrdne, až to bolí.

Delila mě líbá, jako dělá všechno ostatní – jde do toho naplno. Líbá mě, jako bych pro ni představoval neřest, tajné potěšení. Vzrušuje mě to tak, až se jí začnu dotýkat neohrabaně, zběsile, nemotorně. Chci se jí dotýkat úplně všude a moje ruce nevědí, kde začít dřív.

Takhle jsem se ještě nikdy necítil.

Když se od sebe konečně odtrhneme, abychom se nadechli, oba lapáme po dechu a já mám ruku pod jejím trikem. Ještě kousek a jsem v nebi. Delila se však odtáhne. Krásně se červená.

"Bože," zamumlá a rozpačitě se usměje.

"Bože?" Omámený chtíčem se nedokážu ani hnout. Snažím se ovládnout, abych po ní znovu nesáhl.

Celá červená zavrtí hlavou, jako by se probrala z omámení. Byl bych moc rád, kdyby omámená zůstala.

"V životě by mě nenapadlo, že se s tebou budu někdy líbat na gauči," přizná. "Vůbec jsem netušila... Nevěděla jsem, že to bude tak..." Roztřeseně se nadechne. "... tak příjemné."

Její přiznání mi vyšle do těla další vlnu žáru. Uchopím ji za zátylek a opět ji políbím. Tvrději, možná i trochu zoufale. Protože mě ničí.

Delila mi přehodí nohu přes bok a celá se kolem mě ovine. Sevře v pěsti moje triko i krátké vlasy. Je zoufalá, hladová. Zamručím a převalím se, abych ji vmáčkl do pohovky. Na protest vyjekne a odtrhne se ode mě.

Napuchlými rty zalapá po dechu. "Já…" Vsaju jí spodní ret do úst. Spokojeně zavrní, políbí mě a znovu zkusí promluvit. "Asi bychom měli…" "… přestat?" Jsem tvrdý na kámen a i břišáky mě bolí touhou. *Zpomal*.

Chce na to jít pomalu. Dám jí, cokoli si bude přát. "Dobře. Ale chvilku –"

Vezme mou tvář do dlaně a něžně si mě k sobě pootočí. V jejích karamelových očích se zračí takový žár, až mi to přestane myslet. "Zapomeň, co jsem řekla. Už na to nechci jít pomalu. Chci tě teď."

Vteřinu mi trvá, než to pochopím. Můj pták se ovšem okamžitě začne v boxerkách vzpínat, chce se osvobodit. Teď je asi vhodné, abych ji ujistil, že klidně můžeme počkat. Že není kam spěchat. Nic takového mi z pusy nevypadne.

"Díkybohu."

Zasměje se. Ztlumím její smích polibkem. Líbám ji, jako by byla vzduch, který potřebuju k životu.

"Čekat mě nikdy nebavilo," prohlásí.

Políbím ji na hebkou, voňavou pokožku na krku a popadnu ji za nádherný zadek. "Nesmíš se nikdy změnit."

Kousne mě do lalůčku a pokusí se mi vyhrnout triko. "Svleč se. Teď hned."

Je tak přísná. Už to stačí k tomu, abych vyvrcholil: Delila Bakerová mi přikazuje, abych se svlékl. Panebože.

"Rozkaz, madam." Odmlčím se. "Počkat. Tady?"

Určitě proti tomuto místu něco namítám z dobrého důvodu, jen si ho nemůžu vybavit.

"Ano. Tady." Zvedne hlavu. Vlasy má zacuchané, zlaté oči omámené, usmívá se a je tak zatraceně sexy. "Ledaže bys něco namítal –"

"Tady mi to vyhovuje. Polib mě." Když poslechne, zasténám. "Tahle přidrzlá pusinka." Vrhnu se jí na ústa, abych okusil její chuť. "Bože, Delilo, chci znovu ochutnat tvoje sladká ústa."

Zamručí a rukou sklouzne na můj penis. Konečně!

"Ne, počkej. Sakra. Kondom." Roztřeseně vydechnu. "Potřebujeme kondom."

Na protest vzlykne a přivine se mi k hrudi. Přitisknu si ji k sobě a tvrdou erekci otřu o její horké pohlaví. Znovu vzlykne. Odkašlu si. "Nahoru. Teď hned."

Oba nemotorně vyletíme z křesla.

Cesta do mé ložnice je jako nemotorný tanec s častými přestávkami, protože si ji chci opřít o jakýkoli volný povrch, jenom abych ji mohl políbit a vychutnat si ji, jako by byla moje poslední jídlo v životě. Hladovím po Delile.

Delila je stejně hladová jako já a ještě na chodbě ze mě strhne triko. Někam ho odhodí. Hbitými prsty mi celou cestu do ložnice obkresluje břišáky.

"Bože, Macone, jsi tak..." Růžovým jazykem mi olízne bradavku. Nestydím se přiznat, že zanaříkám. Usměje se. "... nádherný."

Tohle mi za život řekla už spousta lidí. Nikdy to nic neznamenalo. Až doteď. Protože když to říká, nedívá se na moje tělo. Dívá se mi do očí. Dívá se na mě, jako bych jí patřil. Ještě chvíli a začnu prosit o smilování. A to ani není nahá.

Musím to napravit.

Se zamručením si ji k sobě přitáhnu, popadnu ji pod zadkem a zvednu ji do vzduchu. Namítne něco o mé noze, netuší však, jak silnou mám motivaci. Těch několik posledních kroků, které zbývají do mé ložnice, ji odnesu, aniž bych byť na okamžik odtrhl rty od jejích.

Když ji konečně postavím na zem, všechno se změní. Odmlčíme se a zadíváme na sebe. Mohl bych tvrdit, že je nesmělá, to však není pravda. Rty má pootevřené a napuchlé mými polibky a dívá se na mě. Vychutnává si tento okamžik stejně jako já. Chci si ho zapamatovat. Jak jí světlo laská pokožku a vlasy jí září. Jak má obrovské a dychtivé oči. Nadechnu se její vůně a přivinu si ji k sobě. Potřebuju cítit její teplo.

S úsměvem si přetáhne triko přes hlavu.

"To jsem chtěl udělat já." Můj hlas je tak zhrublý, až ho skoro nepoznávám. Protože stojí přede mnou a ta nádherná prsa jí vyplňují světle růžovou krajkovou podprsenku.

Usměje se ještě víc. "Tak to uděláš příště."

"Ono bude nějaké příště?"

"To asi záleží na tom, jak se mi to bude líbit teď."

Drzounka jedna. Přistoupím k ní, rozepnu jí podprsenku a spokojeně se dívám, jak jí po celém těle naskakuje husí kůže. Nakloní se ke mně a položí mi dlaně na hruď. Dívám se jí do očí, rukama jí vklouznu za záda a rozepnu háček. Podprsenka spadne na zem.

Tohle si budu pamatovat po zbytek života. První pohled na Delilina prsa. Tolik let jsem o nich snil. Při mém prvním mokrém snu se mi zdálo právě o nich, jak asi vypadají, jak chutnají, jaká jsou na dotek. Vůbec nic jsem netušil.

Jsou kulatá a zralá, jejich pokožka je bledší a mají medově tmavé vrcholky. Rozpalují mě, až se celý třesu. Vezmu je do dlaní a Delila se také zachvěje. Chci říct něco jako "konečně" nebo "Proč nám to trvalo tak dlouho?", z úst mi však vyjde jen to nejpodstatnější. "Jsi překrásná."

Palci jí přejedu po hedvábných bradavkách. Zavře oči a dech se jí zadrhne. Ty sladké vrcholky ztuhnou ještě víc. Mám co dělat, abych je nevsál do úst. Lehce ji do nich štípnu, až zasténá. Ten zvuk zamíří přímo do mého penisu.

"Skoč do postele, Delilo. A udělej si pohodlí, protože se z ní v nejbližší době nezvedneš."

27. kapitola

Delila

Skoro nemůžu uvěřit, že se před Maconem svlékám. Připadá mi, jako bych viděla samu sebe odněkud seshora. Konečně jsme k tomu došli. Hluboko v nitru jsem nervózní jak nezkušená puberťačka. Sotva se však na sebe podíváme, zapomenu na stud a přestanu dumat, jak jsme se tu ocitli. Protože záleží jen na něm a na tom, jak se s ním cítím.

Jako bych byla nově vyražená verze sebe, proměněná v něco nádherného a éterického. Tohle se mnou dokáže jen jediným pohledem. Chci zářit. Pro něj. Jen pro něj.

Neodvrátí se, ani když si stahuje boxerky. Stojí přede mnou nahý a tvrdý. Ve vaně jsem z něj zahlédla jen náznak, teď se mi obnažil celý. V životě jsem neviděla nic krásnějšího. A pak už je u mě a objímá mě. Je horký, pevný a mnohem větší než já.

Matrace pode mnou klesne, když na mě nalehne. Otevřenými ústy mi sází polibky na krk.

"Pokud se ti nebude cokoli líbit, zlato, nebo budeš cokoli chtít, řekni mi to." Velkýma rukama, zhrublýma mozoly z výcviku soubojů na meče, mě pohladí po bocích. "Cokoli."

S roztouženým stenem vezme do dlaně mé ňadro a skloní se k němu. Ústa má horká a vlhká. Zasténám, a když hladově vsaje mou bradavku do úst, vyklenu se. Dlouze mi ji olízne a pustí a pak to celé zopakuje.

"Macone..." Prosím. Chei víc. Chei ho cítit všude.

Jako by to moc dobře věděl, vzhlédne ke mně zpod vějířků dlouhých řas a olízne mi i druhou bradavku. "Teď si budu hrát já."

A že si tedy hraje. Saje mi bradavky, až jsou celé napuchlé, tuhé a lesknou se, a pomalu, krouživě je promne bříšky prstů. Je to tak smyslné, až se pod ním svíjím a sténám. Zaháknu mu nohu za pas, jenom abych si ho k sobě přitáhla ještě blíž.

Odolává a soustředí se jen a pouze na mě. Prozkoumává moje tělo, objevuje všechny křivky a prohlubně – a líbá mě něžně, pomalu, vlhce

a toužebně. U vyvýšeniny mé kyčelní kosti se zastaví. Položí mi velké ruce na stehna a jemně mi je sevře. Zvedne ke mně černý, rozpálený pohled.

"Rozevři stehna, Kroketko. Ukaž mi to, o čem se mi tak dlouho snilo."

Pomalu se před ním otevřu. Cítím, jak se mi svaly na vnitřních stranách stehen napínají i jak mi na vlhké pohlaví vane chladný vzduch. Ňadra se mi s každým nádechem zachvějí. Macon má oči jenom pro mě. Olízne si spodní ret a hluboko ve mně se sevřou svaly.

Se zasténáním se ke mně skloní a políbí mě přímo na pohlaví, jako by to potřeboval k životu. Projede mnou čirá rozkoš, žhavá a ostrá. Zasvíjím se a vzepnu se vstříc jeho ústům. Vychutnává si mě. Zabořím mu ruku do vlasů a přidržím si ho u sebe, vybízím ho tak, aby mi toho dal ještě víc.

Bože, cítím jeho jazyk, kluzký a pátravý. Klitoris mám tak napuchlý a citlivý, až před Maconem skoro couvám. Nepustí mě. Stačí mi jediný pohled na jeho široká záda mezi mými stehny, na vějířky řas, za nimiž se skrývá výraz čirého chtíče, a málem vyvrcholím. Krátce, tvrdě mě políbí na klitoris a tahle špetka pozornosti, kterou mi věnuje v okamžiku své největší vášně, stačí, abych vybuchla.

Vybuchnu. Unáší mě jedna vlna orgasmu za druhou. Macon mě opět líbá, krouživě mě hladí po chvějícím se břiše a pak se nade mnou zvedne.

"Ze všeho, co jsem díky tobě doteď ochutnal," poví mi ochraptěle, "mi nejvíc chutnáš ty."

Bože. Olíznu si suché rty a snažím se popadnout dech. "Můžeš si mě ochutnat, kdykoli budeš chtít."

Ve tváři se mu zračí ryzí mužské uspokojení a žár. Sklouzne mi dlaní po břiše až na mé ubohé pohlaví. Macon mu nedopřeje klid. Jsem tak vlhká a připravená, že do mě bez problémů vklouzne hned dvěma prsty. Oba zasténáme a Macon přitiskne čelo na moje.

"Potřebuješ mě tu, že, Kroketko?"

"Ano." Lapám po dechu a celá se chvěju.

Nepřestává do mě pronikat prsty. Je to tak zatraceně hříšné. "Jak moc to chceš?"

Uchopím ho za zátylek a sevřu jeho krátké, vlhké vlasy. Přitáhnu si ho k sobě, až dýcháme stejný vzduch. "Macone, tušíš, kolik nocí jsem *snila* o tom, jak do mě pronikneš svým tvrdým ptákem?"

Zachvěje se a ztěžka vydechne. "Povídej."

"Tolikrát, že to nespočítám. Zoufale jsem tě chtěla." Olíznu mu horní ret. "Chci to rychle a tvrdě."

Přestaneme si hrát. Dojde pro kondom, ruce se mu ovšem třesou tak silně, že ho upustí. Zasměje se. "Na tohle jsem až moc nabuzený." Zvedne ke mně doutnající oči. "Navlékneš mi ho?"

Zkusím to, ale taky se třesu. Se smíchem to ovšem společně dokážeme. Když se mu rukou otřu o koule, zatne břicho a penis mu netrpělivě škubne. Neusmíváme se. S téměř divokým výrazem ve tváři vezme mé tváře do dlaní a políbí mě. Cítím jeho polibek v kolenou, v zádech, v srdci.

Nalehne na mě a uvelebí se mezi mými stehny. Je tak velký a silný. Tvrdé bicepsy se mu napínají, zatímco se nade mnou zvedá, a do břicha se mi tiskne jeho erekce.

Pootočí boky a proklouzne mým vlhkým pohlavím, nevstoupí však do mě. Zatím ne. Shlíží na mě černýma očima. Zapomenu dýchat, protože v jeho zorničkách nevidím jen chtíč. Něžně, jako bych byla pouhý sen, se ke mně skloní a lehoulince mě políbí na napuchlé rty.

"Delilo."

Nic víc. Jen mé jméno.

Je v tom všechno.

Obejmu ho kolem silného krku. Obklopuje mě jeho teplo, svěží vůně pokožky i jeho trhaný dech. Napiju se z jeho rtů a konečně mu povím, co chce slyšet. "Ano, Macone. Ano."

Zachvěje se. Dívá se na mě a jeho výmluvné oči ve tmě černě září. Poprvé do mě přirazí a doširoka mě roztáhne. Zadrhne se mi dech. Pomalu, ale jistě mě naplní. Je tak mohutný. Tak dokonalý.

Dívá se na mě.

Je příliš velký na to, aby šlo všechno jako po másle. Dává mu to zabrat, ale pomaloučku, polehoučku do mě s každým dalším krátkým přírazem pronikne o kousek hlouběji.

A pořád se na mě dívá.

Sílí ve mně rozkoš. A najednou je ve mně celý. Znehybní a jen se chvěje.

"Bože," zamumlá. Políbí mě, rozpáleně, žhavě, skoro zoufale, jako by se mě nemohl nabažit. "Co to se mnou provádíš… Tušíš to vůbec? Jak se s tebou cítím?"

"Ano, vím to. Myslíš, že je to pro mě jiné? Cítíš moje srdce?" Položím si jeho ruku mezi ňadra. "Uhání. Jen díky tobě."

Pak už si nic neřekneme. Macon se pohybuje a z jeho těla sálá čirá síla. Pohybujeme se společně, jako bychom tohle dělali už roky, jako bychom se už dávno dokonale znali. A možná že známe.

Není sobecký milenec. Dává mi všechno. Dotýká se mě a hladí mě se zanícením, pozorností, až si připadám uctívaná. A šuká mě s hladovou rozkoší – saje mi kůži a přiráží hluboko – až se cítím zbožňovaná.

Ke konci se však převalí na záda a přetočí mě s sebou. Natáhne se za hlavu a chytí se čela postele. "Zarajtuj si, Delilo. Vezmi si, co potřebuješ."

Předal mi nad sebou moc. Červená se. Po spáncích mu stéká pot. Celý je tak pevný a napjatý chtíčem. Dosednu na něj, až oba zasténáme. Beru si rozkoš a vychutnávám si jeho tělo. Nepřestanu, dokud nesténá a nekřičí moje jméno.

Vyvrcholíme společně a zhroutíme se na sebe, dočista zničení. Odteď už nic nebude jako dřív.

28. kapitola

Delila

Pořádám večeři pro Ronana Kellyho, jednoho z nejvýznamnějších mužů v naší branži. Vím to o něm, přesto tomu ještě pořád nemůžu tak docela uvěřit. Navzdory jeho slávě a podnikatelským úspěchům se toho o něm moc neví. Stejně jako Macon se i Ronan drží spíš stranou, a přesto ho mnoho lidí bezmezně obdivuje. Je mu přes třicet, je potomkem irských imigrantů a v oblasti restauratérství je jako Midas – čeho se dotkne, to se promění ve zlato.

A přijde na večeři. Protože ho Macon pozval. Nejradši bych dala Maconovi pořádnou pusu. Za spoustu věcí. Věděla jsem, že sex s ním bude nádherný a vášnivý. Netušila jsem, že si s ním budu tak blízká. Sex znám a rozumím mu. Jde v něm o rozkoš a vyvrcholení. Intimita je něco jiného. Myslela jsem, že intimitě taky rozumím. Měla jsem několik partnerů. Nevěděla jsem vůbec nic. Protože vztah s Maconem mění samotnou podstatu toho, kým jsem.

Nedostal se mi pod kůži – stal se její součástí. Pokud bych od něj někdy odešla, velký kus mě by u něj přesto zůstal. Děsí mě to i utěšuje zároveň. Pokud dneska proběhne všechno podle plánu, můj život se opět změní. Budu zas o krok blíž svému snu. A to všechno jenom díky jedné textovce, která ani nebyla určená mně.

Stydím se to přiznat, ale na Sam nechci ani pomyslet. Vůbec. Sam se pro mě rovná pocitu viny. Protože jsem Maconovi o jejím telefonátu neřekla. Protože spím se Saminým bývalým přítelem. Protože se kvůli tomu cítím provinile. Pěkně se to zamotalo.

Moje dětinská část je ráda, že je Sam pryč. Jak se říká, sejde z očí, sejde z mysli. Problém se ovšem nevyřeší tím, že ho zaženete. Moje sestra má hodně chyb. Patří ovšem do rodiny a svůj návrat nám všem dluží.

S povzdechem se posadím na postel, natáhnu se po mobilu, a než si to stihnu rozmyslet, pošlu jí textovku:

Del pro Sammy: Všechno je jinak. Kéž bys tu byla. Mám ti toho tolik co vyprávět.

Dám jí dvacet minut. Neodpoví. Musím se smířit s tím, že zatím není na návrat připravená. Polknu zklamání, obleču se a soustředím se na dnešní večer.

Jsem tak nervózní, až se mi třesou ruce. Stěží si dokážu učesat vlasy a nanést make-up. Delila v zrcadle má červené tváře a jantarovohnědé oči příliš velké a lesklé – bojí se. Zdravíčko vynechám, protože ho očividně vůbec nepotřebuju, a nanesu rudou rtěnku.

Jsem sice nervózní, svému menu však věřím. Vymyslet ho mi trvalo dva týdny. Hledala jsem inspiraci ve starých kuchařkách, vzpomínala na jídla z dětství a zkoušela různé kombinace chutí. Všechny dnešní chody jsou pro mě osobní, ačkoli nedokážu přesně popsat proč. Vytvořila jsem je, aniž bych nad nimi moc přemýšlela, a nechala se při vaření unášet vzpomínkami, znalostmi kombinací chutí a svými základními dovednostmi. Stálo to za to. Potřebovala jsem jen zjistit, kdo jsem, a jídlem odvyprávět svůj životní příběh. Všechno je to zapsané v dnešním menu. Všechno, co je pro mě důležité. Nevím, jestli to vyjde. Brzy se to však dozvím.

Macon

Ráno poté, co mi vyprávěla o svých snech, se Delila probudila s úsměvem a oznámila: "Chci vařit." A bylo to. Zavřela se v kuchyni a vyčarovala jídla, z kterých se mi podlamovala kolena a sbíhaly všechny sliny. Moje dieta vyletěla komínem. Na instrukce produkce kašlu. Raději strávím dny ochutnáváním všech Deliliných dobrot.

Stala se z ní žena poháněná kreativitou a elánem, až celá září. Vaří, já jím, milujeme se. A tak pořád dokola. Dva týdny v kuse. Na karmu sice nevěřím, ale musím uznat, že jsem asi udělal něco správně, když jsem si tím vysloužil právě tohle.

Teď mám šanci oplatit laskavost ženě, která se pro mě stala vším. Nejdřív ale musím udělat něco, co je důležité pro nás oba. Vytáhnu mobil a najdu Samino číslo.

Já: Chtěl jsem tě nenávidět. Už to ale dál nedokážu, protože díky tobě se mi do života vrátila Delila.

Já: Ty hodinky ti neodpustím, zas tak velkorysý nejsem. Už tě ale nebudu hledat. Nevracej se, pokud sama nechceš. Nebo se vrať, ať se o tebe nemusí tvoje rodina bát.

Já: Tak jako tak jsme my dva spolu skončili. Mír. Saint.

Netuším, jestli Samantha moje textovky dostane. A po pravdě je mi to asi docela jedno. Tím, že jsem konečně hodil Sam za hlavu, jsem přinesl ovšem mír i sám sobě. Hned si připadám lehčí. Chci, aby se Delila cítila stejně lehce, a v duchu si poznamenám, abych jí o těchto textovkách řekl. Teď je dole v přízemí a instruuje své zaměstnance.

Zrovna si oblékám košili, když se ozve zvonek. Vydám se ke dveřím a cestou si zapínám knoflíčky. Za dveřmi čeká Kelly.

"Ronane, rád tě vidím."

"Ahoj, Sainte." Vejde do vstupní haly. "Vypadáš líp. Teda, na přerostlou horu."

Převyšuju ho o dobrých třináct centimetrů a on do mě kvůli tomu rád rýpe. "Díky, sekáči."

S Ronanem se známe už roky. Vlastní několik restaurací, všechny ověšené všemožnými cenami a ve všech se na stůl čeká měsíc. Partnerství s Ronanem je jako najít zlatý kupón.

Jsem nervózní. Přitom nervozitu už dávno neznám. Tedy aspoň ne, pokud jde o moji kariéru. Po prvním roce herectví jsem si uvědomil, že věci se prostě buď stanou, nebo ne. Nemá cenu se nervovat kvůli něčemu, nad čím nemáte kontrolu. Tady jde však o Delilu. Vím, jak moc to pro ni znamená, a nemůžu na téhle večeři ovlivnit vůbec nic. Chci, aby Ronan poznal, že je geniální kuchařka. Pokud to nepozná, je blbec a najdeme někoho jiného. A pak z Ronana nadělám dva malý.

Takhle rozhodnutý odvedu Ronana do obývacího pokoje, kde už na nás před večeří čekají North se svou přítelkyní. Pak zamířím do kuchyně.

Delila rozdává svým lidem úkoly. Chtěl jsem ji povzbudit a dodat jí odvahu, při pohledu na ni však nenacházím slova.

Právě se v béžových šatech, které lnou k jejím skvostným křivkám, sklání nad linkou. A ten její zadek. Nejradši bych ji po tom šťavnatém zadku pohladil a pořádně plácl. Pěkně by se jí zatřásl. A vzápětí by mě nejspíš roztrhla jak hada. Nebo by ji možná trocha naplácání vzrušila. Chci to zjistit.

Měl bych se soustředit.

"Ahoj." Dojdu k ní. "Všechno v pořádku?"

Zastrčí si pramínek vlasů za ucho. "Zvládnu to."

"Vím, že ano." Políbím ji na tvář. Cítím, jak z ní sálá napětí.

Delila mě chytí za předloktí. "Macone..." Odmlčí se, zaváhá a zhluboka se nadechne. "Moc ti za to děkuju."

Nevím, jestli mi opravdu chtěla říct právě tohle, a ne něco jiného, tlačit na ni však nebudu. "Nemáš za co děkovat." Pohladím ji po tváři a povzbudivě se na ni usměju. "Zamiluje si tě."

Při těch slovech se mi sevře hrdlo a emoce mě na chvíli připraví o hlas. Ničeho si nevšimne. Narovná ramena a vydá se pozdravit naše hosty.

Nemusel jsem si dělat starosti. Delila jedná s Ronanem sebejistě, jako by z ní ještě před chvílí vůbec nebyla hromádka nervů. Snažím se držet krok s konverzací, jenže pak bývalý zaměstnanec Deliliny cateringové společnosti přinese naše drinky a tác s maličkými kuličkami velikosti větších skleněnek.

"Ostružinový bramble a kuličky s arašídovými křupinkami," oznámí Delila.

Napiju se koktejlu. Najednou se ocitnu zas na Jihu, je léto a já se cpu ostružinami přímo z keře. Kulička s arašídovými křupinkami se mi rozplývá v ústech a připomíná mi sušenky, které nám pekla Delilina máma, spíš slanější než sladké. Vzpomínka na ten okamžik mého dětství je tak silná, až bych přísahal, že mi právě do zad svítí slunce.

Po koktejlech se posadíme ke stolu a přinesou nám první chod.

"Ústřice s kostičkami vodního melounu a habanera," představí nám obsluha jídlo a položí přede mě talíř. Je to hotové umělecké dílo.

"Dnešní menu," prohlásí Delila, "přibližuje, co vám chci nabídnout. Jedná se o sbírku všeho, co mám ráda a co je mi drahé. Chody jsem ovšem stvořila s pomocí potravin, které jsou v tuto roční dobu běžně dostupné."

"Hlavně tomu neříkejte farma na talíři," prohodí Ronan. "Tenhle slogan se hodně rychle okoukal."

Delila se pousměje. "Nový slogan nechám na vás. Pro mě je jídlo jen tak dobré, jak jsou dobré použité suroviny. Mým úkolem je vybrat ty nejlepší a ukázat je v takovém světle, v jakém byste je nikdy nečekali."

Okouzlila ho. Jak jinak. Delila je génius. "To je ten trik, že?"

"Žádný trik, pane Kelly, ale láska. Láska k jídlu a touha ukázat lidem, že si ho můžou také zamilovat."

Začnou probírat pracovní záležitosti, moje pozornost však patří Delilinu jídlu. S ústřicemi se ocitnu na pobřeží a za horkého dne plavu v oceánu. Naservírovala nám sušenky s máslem s uzenou broskví, které chutnají

přesně jako ty, které jsme u nich doma jedli v neděli po večeři, tyhle jsou ale lepší, vypilované k dokonalosti, která mě nutí jíst další a další. Podmáslová *panna cotta* s krevetami a jarní zeleninou mě přenese na piknik na Delilině zahradě, kde jsme se cpali hráškem, sladkými rajčaty a křupavými okurkami. Jemné krevety a kyselé podmáslí – dětství na talíři.

Do toho období jsem se nechtěl nikdy vracet, s jídlem se mi však naplno vybavilo. Zvláštní je, že to vůbec nebolí. Ne v téhle verzi. Je křehká a vzácná. Mám pocit, že bych ji měl spíš ochraňovat. Že bych měl být pyšný na to, z čeho jsem vzešel a kam jsme došli.

A pak se menu změní. Obsluha přinese talíře s pošírovanou treskou s bramborovou galetkou, emulzí z darů moře a s plátky manga a broskve. Jídlo nabízí čistou chuť moře, na jazyku se mi rozplývá máslová chuť a šťavnaté ovoce. A pod tím vším cítím jemnou, lehkou chuť, v podstatě vymazlenou verzi bramborových kroket.

Ta chuť je erotická. Zaplaví mě vlna žáru a chtíče, z které se mi svírají varlata a pták tvrdne. Nevím proč. A najednou mě to zasáhne jako tuna cihel. Tohle jídlo jsme my. Zběsile se líbáme na pláži, na trhu jíme šťavnatá manga, mluvíme o broskvích a kroketách. Stvořila nás. Tohle jídlo je sbírka všeho, co je jí drahé.

Rozesměju se a všichni se ke mně otočí.

North na mě zírá, jako bych se pomátl. Delila povytáhne obočí, avšak mlčí. Vůbec netuším, co si řekli, zatímco jsem myslel jenom na to jídlo. Kruci.

"Omlouvám se za ten nečekaný výbuch smíchu." Odkašlu si. Připadám si jako hňup. "Občas to dělávám, když mi moc chutná."

Ticho je ohlušující. Ronan zamaskuje smích kašlem. Delila maličko přimhouří oči. Oplatím jí to nevinným pohledem. V duchu ale už přemýšlím, co to udělala. A opět se ve mně zvedne chtíč a touha, mocné, naléhavé, tlumené však něčím, co zatím nechci pojmenovat. Je to však skutečné a hlásí se to o slovo.

Netuším, co Delila vidí v mých očích, avšak zavrtí hlavou a zlehka se zasměje. "Budu to brát jako kompliment."

"To bys taky měla." Chci ji políbit. Přímo tady. Vysadit ji na stůl, okusit její chuť a všechno jí říct. "V životě jsem nejedl nic lepšího."

North se odvrátí, jako by se mi i on chtěl smát. Ronan, který se mi však zamlouvá stále víc, se jen opře a přikývne. "Musím s Maconem souhlasit.

Opravdu to na mě udělalo dojem. Jednotlivé chody nejsou okázalé a nic nepředstírají, ale přesně o to jde. Nechci přemýšlet, co to jím, ale vychutnávat si každé sousto a uvažovat, proč jsem si nikdy předtím neuvědomil, jak dobré můžou jednoduché ingredience být."

Delila se po jeho slovech začervená. "Děkuju. Podává se zákusek."

Nato už před námi přistanou talířky s banánovým koláčem s hořkou čokoládou. Dostanu do sebe jedno sousto toho nejlepšího koláče v životě, smetanového a sladkého. Chutná jako Delila. Chuť čokolády ho skoro převálcuje, jako jsem to udělal já. Sex a vykoupení na talíři. Už to dál nesnesu.

Moje vidlička s třísknutím dopadne na talíř. Zadrhne se mi dech. V uších mi hučí krev. Odstrčím se od stolu.

"Na okamžik nás omluvte, prosím." Vezmu Delilu za ruku a vytáhnu ji od stolu. "Hned jsme zpátky."

A pak už padáme odtud, než se stihnu ztrapnit ještě víc.

29. kapitola

Delila

"Macone," syknu, sotva vyjdeme z jídelny. "Co to do tebe sakra vjelo?" Od začátku večeře se chová divně, nesoustředí se a s nikým nemluví. Upřímně řečeno mě to naštvalo a ranilo způsobem, který jsem vůbec nečekala.

Neodpoví, jen mě rychlými kroky odvádí pryč, až za ním musím v lodičkách na vysokých podpatcích popobíhat. Znovu dostanu vztek. Jak se zrovna dneska opovažuje takhle chovat? Je to od něj zrada.

"Jsi snad sjetý?" Mám co dělat, abych zachovala klidný hlas. "A teď vážně, nevzal sis před večeří nějakou drogu?"

Zastaví se a vtlačí mě zády do výklenku pod schody. "Vím, že to ode mě nebylo vhodné. Já…" Prohrábne si vlasy, až mu tmavé konečky zůstanou trčet do všech stran. "Potřeboval jsem si promluvit… Už jsem tam nevydržel jen tak sedět a nic ti neříct… Sakra."

Uvědomím si, že je Macon vážně dobrý herec. Doteď působil naprosto klidně jako hladina jezera, nedával na sobě znát skoro žádné emoce. Nyní už klidný ani rozvážný není. Skoro jako by se najednou přestal ovládat.

"Dobře," pronese mírným hlasem, protože mě začíná děsit. "Jsme sami. Co se děje?"

Upře na mě tmavé oči. "To jídlo. Vyprávěla jsi jím náš příběh." Srdce se mi v duchu zatřepotá. Ostře se nadechnu. Nemám slov.

"Byli jsme to my," pokračuje. "V každém soustu. Naše dětství. Ty a já. Manga na trhu, líbání na pláži, banánový koláč…" Přistoupí ke mně a odhodlaně zvedne bradu, jako by očekával hádku. V jeho očích se však zračí takový žár a cit, až mi vyschne v ústech. "Řekni, jestli se mýlím."

"Vůbec by mě nenapadlo..." Odmlčím se a přitisknu si dlaň na horké čelo. Ano, vyprávěla jsem tím jídlem svůj příběh, Macon má však pravdu – je jeho součástí. Je to příběh o nás dvou. Protože Macon je součástí mého příběhu. Odjakživa. Zadívám se mu do očí. "Ty jsi to pochopil? Jen podle chuti?"

Ostře se nadechne a krátce přikývne. "Vnímal jsem to v každém soustu. Vybavily se mi vzpomínky. Svým umem jsi je oživila." Svěsí hlavu a na rtech mě zalechtá jeho dech. "Zamiloval jsem se do toho."

Nevím, co na to říct. Připadám si obnažená. Až na dřeň. Jak před sebou, tak před ním.

"Myslela jsi to vážně?" zeptá se a dál na mě upřeně hledí. "Všechen ten cit, který jsi vložila do jídla. Myslela jsi ho vážně?"

Odpověď však zná. Koneckonců ji ochutnal. Dobré jídlo umí vyvolat emoce. Nevědomky jsem mu s jídlem přinesla i své srdce a teď nevím, jak se k tomu postavit. Otevřít se mu je pro mě něco nového.

"Macone –"

To už mě líbá a ruce mi boří do vlasů. Jde do toho naplno, zmocňuje se mých úst, jako by mu patřila. Vychutnává si mě jako lahodné jídlo. A já mu to dovolím. Navzdory svému strachu to taky cítím, tu zoufalou touhu, že už možná nikdy nebudu mít možnost se ho dotýkat.

Potom se něco změní. Náhle mě líbá něžně, hebounce. Taju a zcela mu propadám. Podlamují se mi z něj kolena a dme srdce. Možná že s ním provádím totéž, protože přešlápne a narazí zády do zdi, přesto mě k sobě nepřestává tisknout.

Odtáhne se, jenom aby mohl popadnout dech. Nechci se ho přestat dotýkat, a tak mu položím dlaň na krk a ústy vyhledám jeho rty. Potřebuju víc. Ještě jedno ochutnání. Ještě jeden dotek. Se zasténáním se ke mně skloní a dá mi, co žádám.

"Ničíš mě, Kroketko. Nikdy nevím, na čem s tebou jsem." Horká slova mě zahřejí na kůži. Zhltnu je, olíznu, vychutnám si je. A on mi to dovolí. Tiskne se ke mně, jako by se nemohl mojí blízkosti nabažit.

Protože nemůže. Jak jde o nás, nikdy nám nic nestačí. Vždycky chceme *víc*. Další dotek. Další ochutnání. Víc, hlouběji, déle. Je jako hutná, sladká chuť, která mi byla dlouho odpírána. A já jsem jeho. Cítím to ze špiček jeho prstů, v jeho dechu, v horkém pohlazení jeho jazyka, v jeho roztoužených polibcích.

Na okamžik mě sevře o něco silněji a chytí mě za čelist. Promluví zhrublým, upřímným hlasem. Jeho slova se vznášejí nad mými rty.

"Zbožňuju tě." Opět mě hladově políbí. "Zbožňuju, Delilo Bakerová. Do posledního centimetru." Každé slovo doplní polibkem. "Proto jsem tě sem teď přivedl. Abych ti to řekl. Už jsem nedokázal dál snášet, že to ještě nevíš."

Mám z toho obrovskou radost. Líbám ho a směju se mu do rtů. "Taky tě zbožňuju, Macone Sainte." Protože je to tak. Každý jeho centimetr, i ty temné kouty jeho duše, do nichž se bojí nahlédnout.

"Sakra," zasténá, otočí se a opět mě přitiskne ke zdi. Vklíní mi mohutné stehno mezi nohy a otře se o moje pohlaví. Sténám a Macon pohne nohou pomaleji, avšak důrazněji.

"Přesuneme se nahoru." Lapám po dechu a vyhrnuju mu košili, abych nahmatala horkou, hladkou kůži.

Z haly k nám zazní smích. North něco řekne a ozve se další výbuch smíchu. Macon se zarazí. S každým roztřeseným výdechem se dotkneme rty. "Sakra. Musíme se vrátit."

Skoro mě znepokojuje, že jsem úplně zapomněla, kde to jsem. Přikývnu, nechci se však ani hnout. "Musíme?" Jsem tak vlhká a vzrušená. Ňadra, která tisknu k pevné hradbě jeho hrudi, mě bolí.

Macon vydá zvuk, který se nebezpečně blíží vzlyknutí. "Je to tvoje slavnostní večeře. Chovej se slušně, jinak se přestanu ovládat."

S nešťastným povzdechem ho od sebe odstrčím. "Tak už mě nelíbej. Když mě líbáš, rozum mi dává sbohem a šáteček."

Zasvítí mu oči. "To není dost dobrý důvod, abych tě přestal líbat." "Jestli mě políbíš, odtáhnu si tě nahoru." Ukazovákem mu obkreslím napuchlý spodní ret. Lehounce mě do něj kousne. Vyjeknu, přestože to vůbec nebolelo. "Jsi zlý."

Macon se zasměje. Takhle bezstarostného ho vůbec neznám. Pohled na něj mi bere dech. Chytí mě za ruku a odvede mě k našim hostům. "To budu, až všichni odejdou."

"Sliby chyby." Vím však, že svému slovu dostojí. Ochotně ho následuju. Připadá mi, že snad celá zářím. Tomuhle se říká štěstí. Je to tak ryzí a křehké, až se bojím, že musím našlapovat opatrně, jinak se to celé zbortí jak suflé.

Po večeři, když už se s hosty loučíme, si mě Ronan Kelly vezme stranou a oznámí, že by se mnou rád spolupracoval. "Přesné podmínky spolu probereme, budete ovšem hlavní šéfkuchařka a budete mít na starost celé menu. Já se postarám o kapitál a propagaci."

"Už mě napadlo, kde bychom mohli restauraci otevřít," prozradím mu. Mám přitom co dělat, abych nezačala samou radostí poskakovat a ječet. Prozradím mu, které místo mám na mysli a co bych s ním chtěla provést. "Příští týden se tam zajedeme podívat," slíbí mi.

Začínají se mi plnit sny. V životě jsem se tolik nebála. Protože když něco chcete a někdo vám to vezme, bolí to mnohem víc.

30. kapitola

Delila

"Chci se pohnout." Trochu se chvěju, lehce se potím a vzpínám se proti Maconově váze. K ničemu mi to není, vězní mě na křesle a hluboko ve mně pulzuje jeho tvrdý penis. A ani se nehne.

Zazubí se na mě. Po zarudlé tváři mu stéká kapka potu. "Ještě ne."

Pomalu, tak zatraceně pomalu zakrouží boky, roztahuje mě. Chci ho pořád víc.

"Potřebuju se udělat," zašeptám. Prosím. Žadoním. Jedno a totéž. Celá se třesu, napjatá rozkoší jako struna, jen vystřelit.

Úsměv ho opustí a na jeho místo nastoupí odhodlání. "Taky se uděláš. Až to budu chtít já."

"Sadisto."

Lehce mě kousne do lalůčku. "Vždyť se ti to líbí."

Zachvěju se, když ze mě pomalu, abych cítila každý jeho centimetr, vystoupí a znovu se do mě zanoří. Tak zatraceně pomalu. Svíjím se pod ním a Maconovi se to moc líbí. Tmavé oči se mu třpytí.

Nahý, na sluníčku, rozvalený na křesle, které nás oba sotva unese, do mě přiráží tak pomalu a rozvážně, až z toho šílím. A přestože prosím a lapám po dechu, i mně se to moc líbí.

Bože, je tak nádherný. Samý sval a opálená pleť, zpocená a zarudlá námahou. Tvář má zastřenou, omámenou vášní. Rozpaluje mě to. Celá udýchaná se dotknu jeho tváře a snažím se ho k sobě přitáhnout. Vyhoví mi a skloní se ke mně. Líbáme se líně, hluboce, ne zběsile a neohrabaně jako předtím.

Zasténá a zachvěje se. Dělá to s ním divy, přesto se dokáže ovládnout natolik, aby mě nepřestával mučit.

Do mě. Ven. Do mě. Ven.

"Macone," zašeptám mu do úst. "Prosím, ojeď mě."

Ztuhne. A když znovu zasténá, všechna jeho moc a touha se konečně osvobodí. Můžu se jen pevně držet, zatímco do mě proniká, tvrdě a hluboko. Křeslo pod jeho pohyby skřípe o podlahu. Každý jeho příraz

cítím v roztouženém pohlaví. Rozkoš ve mně narůstá, až se přestávám ovládat. Zavřu oči, jako bych si tím snad dokázala ten pocit navěky uchovat. Smete mě vlna rozkoše.

Macon mi zaboří zuby do masité křivky krku, ne silně, jen mě drží na místě, zatímco do mě rychle, zběsile proniká v honu za vlastním vyvrcholením. Je to tak živočišné, tak nečekané, že mě s omračující silou smete další orgasmus.

Přestanu vnímat samu sebe i Macona. Zatínám mu prsty do zad i do vlasů. Chci mu být ještě blíž. Chci víc. S výkřikem vyvrcholí a napne silné tělo.

Omámená orgasmem spokojeně ochabnu. Ukojený Macon se snaží popadnout dech, leží na mně, většinu váhy však nese na svých kolenou. Postupně se nám uklidní dech a Macon mi po chvíli vtiskne na krk horký, avšak lehounký polibek. "Delilo..."

Vchodové dveře se rozletí. Oba se lekneme. North vždycky klepe a nikdo jiný nezná bezpečnostní kód. Nebo jsem si to aspoň myslela. Dokud neuslyším hlas, který znám jako své boty. Ztuhnu překvapením. Nevěřím vlastním uším.

"Halóóó! Sainte, zlato, jsi doma – Panebože!"

Při Samině zděšeném výkřiku se od sebe s Maconem odtrhneme. Chci vstát, leží na mně ovšem stokilový svalnatý muž. Macon zakleje a natáhne se po dece, aby mě zakryl, přitom se otočí a na zírající Sam se zamračí.

"Vypadni odtud," zařve na ni.

Sestra se ani nehne. Opálená a upravená, jako by právě vyšla ze salónu, stojí ve dveřích obývacího pokoje a mračí se, jako by to byl snad její dům a já vetřelkyně, kterou načapala se svým manželem.

"Děláš si prdel? Šukáš s Delilou?" zaječí na Macona. "To myslíš vážně?" Vzhledem k tomu, že na mně ještě stále leží a svým tělem blokuje výhled na mě, cítím, jak jeho tělem projel vztek. Nahý jediným plynulým pohybem vstane a otočí se k Sam. Okamžitě se zabalím do deky.

"Vypadni." Macon ukáže ke dveřím. "A hned!"

Zařve to tak silně, až se Sam obě nadskočíme. Sestra zbledne, pohled jí však sklouzne o kus níž. Pootevře rty.

Tak to ani náhodou.

Konečně vstanu a postavím se před Macona. Nejsem tak vysoká, abych ho zakryla celého, na tu podstatnou část jeho těla už ovšem nevidí. To, že

Sam zírala na Maconovo nahé tělo, ve mně k vlastnímu překvapení probudilo majetnické pudy. Mám co dělat, abych na ni nezavrčela: "Je můj!"

Macon mi položí ruku na rameno. V první chvíli se bojím, že mě schová za sebe, místo toho mě však jen povzbudivě sevře.

Sam se na to gesto zamračí a pevně stiskne rty zvýrazněné sytě růžovým leskem. "Vy jste spolu?" V jejím hlasu je jasně patrný šok a znechucení.

Macon zavrčí. Ruka na mém rameni sebou cukne. Je mi jasné, že každou chvíli vybuchne.

"Sam," vložím se do toho, než si Macon stihne vzít slovo. "Soustřeď se. Právě jsi bez pozvání vešla do Maconova domu. Požádal tě, abys odešla."

U všech bohů kuchyní, proč se tu musela ukázat právě teď? A takhle? Čekala jsem, že mě varuje. Že mi napíše: "Čau, jsem zpátky!" Ne že vpadne do Maconova domu, jako by jí to tu patřilo.

Blonďaté obočí jí vyletí do vlasů. "Mám odejít? Když mi týdny volal a psal, abych se vrátila?" Pobaveně si odfrkne. "Nikam nejdu."

Macon za mnou zakleje. "Jsme snad v dílu *Zóny soumraku*? Prosím tě, řekni mi, že jsme v *Zóně soumraku*, protože přísahám bohu, že tím by se tvoje naprosto šílené chování dalo aspoň trochu vysvětlit, Sam."

Sam zrudne. Je mi jasné, že na sebe za chvíli začnou řvát.

"Sam," oslovím ji poklidně, přestože mám do klidu daleko. "Jdi do kuchyně a uvař si kafe. Teď hned."

Použiju tón, kterým nás máma srovnává do latě. Zabere to. Sam věnuje mně a Maconovi poslední nenávistný pohled, zvedne bradu a zamíří do kuchyně.

Srdce mi buší jako metronom a silně mi naráží do žeber. Nemělo by mě překvapit, že se tu ukázala. Požádala jsem ji, aby se vrátila. To, že to skutečně udělala, a jak rozběsněně se tvářila, když si uvědomila, že jsem s Maconem, mnou otřáslo natolik, že jsem z toho teď podivně otupělá.

S povzdechem se otočím k Maconovi. Je ve tváři celý rudý a vypadá, že každou chvíli vybuchne. Když mu však položím ruce na hruď, shlédne na mě trochu ztraceným a ustaraným pohledem.

"Nežádal jsem ji, aby se vrátila," poví mi. "Napsal jsem jí, že už ji nebudu hledat."

"Cože? Kdy?"

Prohrábne si vlhké vlasy. "Těsně před večeří s Ronanem. Chtěl jsem, aby byla ta *záležitost* mezi mnou a Sam za námi. Abychom mohli jít my dva dál." Do očí se mu vkradou obavy. "Chtěl jsem ti to říct, jenže jsem byl pak už myšlenkami jinde."

Protože moc dobře vím, kde přesně myšlenkami byl, nemůžu mu to vyčítat. Pohladím ho po zpocené hrudi, na vzduchu už studené. "I já to chci. Oblečeme se a vyřídíme to."

Vůbec se na to netěším.

Oblečení máme nahoře v patře. Celý den – přesněji řečeno celý týden – jsme si to spolu rozdávali ve všech místnostech v domě. Vychutnávali si jeden druhého, učili se, co nás vzrušuje, a zavřeli se před světem. Každou vteřinou jsem mu propadala stále víc a stejně tak ho stále víc chtěla.

Samin návrat jako by to všechno zničil. Uvnitř se celá třesu. A pokud můžu soudit z Maconova výrazu, i on je z toho rozhozený. S krátkým přikývnutím a dlouhým zamračeným pohledem, který vrhne ke kuchyni, mi položí ruku na záda a doprovodí mě nahoru.

"Nemůžu uvěřit, že se vrátila," bručí a dupe po schodech, jako by tím chtěl dokázat, jak moc je naštvaný.

"Nemůžu uvěřit, že zná kód od domu," zamumlám. Sama nechápu, proč mi na tom vůbec záleží, nedává to smysl, moc jasně teď ovšem neuvažuju. Myslím jenom na to, že se moje sestra vrátila. Je ovšem jako virus, který všechny nakazí.

"Nenapadlo mě ho změnit," přizná Macon zamračeně. "V životě by mě nenapadlo, že bude mít tu drzost a takhle mi vpadne do domu. Po pravdě jsem věřil, že se už nikdy nevrátí."

Mám z toho špatný pocit. Protože jsem věděla, že se vrátí. Věděla jsem to, a nic jsem mu neřekla. Kruci. Musím mu to říct, ten rozhovor bude však příliš vážný na to, abychom to spolu probrali, zatímco Sam čeká dole v přízemí. Navíc jsem zbabělec. Naprostý a úplný zbabělec.

"No, vrátila se." Nic víc říct nedokážu.

"Podělaná Sam," ucedí Macon.

Přestože moje dlouho ztracená zlodějská sestra právě sedí v jeho kuchyni, Macon trvá na tom, abychom se nejdřív osprchovali. Mlčky nejdřív mě a pak i sebe umyje. V tmavých očích má vepsanou úzkost a strach. Chápu ho. Jako by nás vytrhli ze snu a teď nevíme, co si počít s realitou.

Čistí a oblečení sejdeme do přízemí a kráčíme bok po boku, jako by na nás čekala popravčí četa.

Sam sedí u kuchyňského stolu, v ruce sklenici sladkého čaje.

"To je asi tvoje práce," prohlásí místo pozdravu. Přes okraj sklenky se na mě zamračí a pomalu se napije. "Není tak dobrý jako mámin, ale ujde."

Protočím panenky. Jestli mě chce urazit, musí se víc snažit. "To ses mě tedy dotkla. Vážně."

Macon si složí paže na hrudi. "K věci, Sam. Máš co vysvětlovat."

S cinknutím postaví sklenici na stůl. "Nejsi můj muž a už vůbec nejsi můj táta. Nemáš právo se mnou takhle mluvit."

Macon ani nemrkne. "Řekla jsi těm zkurveným stalkerkám, kde budu. A zatímco jsem kvůli tomu, co jsi *ty* udělala, ležel celý v sádře, prohrabala jsi mi věci, ukradla máminy hodinky a beze slova zdrhla."

Ticho. Protože co na to asi tak může říct? Nic a všichni to dobře víme. Macon se ostře nadechne. "Takže jo, budu si s tebou mluvit, jak budu

chtít."

Sam se zasměje. Ten zvonivý smích mi leze na nervy. "Neukradla jsem je. Jenom jsem si ten krám půjčila." Na zápěstích se jí zalesknou stříbrné náramky, když zvedne svoji kabelku a začne se v ní prohrabovat.

Vytáhne hodinky, jejichž diamanty se na slunci zalesknou. "Vidíš? Jsou jako nové."

Macon si výmluvně odfrkne, ale nenatáhne se po nich, jen se dívá, jak je Sam opatrně pokládá na stůl. Poté mu moje sestra věnuje naprosto nevinný úsměv.

"Kde jsi byla, Sam?" zeptám se nejistě. Tak moc se za ni stydím, že s ní skoro nevydržím ve stejné místnosti.

"Tuhle a tamhle." Napije se čaje. "Potřebovala jsem si vyřídit nějaké záležitosti."

"Jako třeba zastavit matčiny hodinky?" navrhne Macon.

"Snad vidíš, že jsem je přinesla, ne?"

"Asi ses jich nedokázala zbavit tak rychle, jak jsi čekala," odvětí Macon.

Sam si přehodí blonďatou kadeř přes rameno, avšak neodpoví.

Stisknu si kořen nosu. Začíná mi jít na nervy. "To stačí. Samantho, Macon má pravdu. K věci. Nevím, proč se takhle chováš, ale není to vtipné. Čekala jsem, že až se vrátíš, omluvíš se, a ne že si ho poštveš proti sobě. Bože, copak tě vážně netrápí žádné výčitky?"

Sam shodí předstíranou nenucenost a vstane. "Ty máš tak co mluvit, Del."

"Cože?" vykřikneme s Maconem naráz, každý s jinou mírou pobouření. Nevšímá si ho. "Chováš se, jako bys byla dokonalá, přitom šukáš s mým přítelem."

"Tvým přítelem?" zopakuje Macon nevěřícně.

Vím ovšem, co tím sestra myslí. Vnímá jenom mě. "Byl můj! Celé roky! Můj první kluk. Můj. Takže na něj nemáš co sahat."

"To snad není možný," ucedí Macon. "Je ti snad třináct? Mezi námi to skončilo před deseti lety!"

"Sklapni," okřikne ho Sam, aniž by mu věnovala jediný pohled. Vidí jenom mě. "Jsi moje sestra," vyhrkne s pláčem. "Moje nejlepší kamarádka. Opravdu jsi mi to musela udělat? S ním? Chápu, že je sexy a slavný, ale taky naprosto mimo tvoji ligu, Del."

Do svědomí se mi vkradou výčitky, protože mezi sestrami opravdu existuje takové pravidlo. A já ho porušila. Pocit viny však zaženu. Souhlasím, že jsem se tím provinila. A kdyby šlo o kteréhokoli jiného muže, taky bych se za to styděla. Kvůli mé a Maconově minulosti je však naše situace mnohem složitější.

"Za prvé Macon není tvoje hračka. Ani když budeš vykřikovat: "Je můj! Je můj!" A tvých urážek už mám po krk. Chceš se zlobit, fajn. Nebudu ti přikazovat, jak se máš cítit, ale jedno ti povím. Dávej si pozor na jazyk. Nemáš právo po mně chtít, abych se cítila provinile."

Sam přimhouří oči. "Pokud tě pravda bolí, Del, můžeš si za to sama." Macon vedle mě přešlápne, jako by se chystal něco říct. Dotknu se jeho zápěstí. Ztuhne a udrží jazyk za zuby.

"Mezi námi nejde jenom o sex. Je to mnohem vážnější."

Sestra si odfrkne. "Tím pádem je to ještě horší. Kolikrát jsem ti řekla, ať mu nevěříš jediné slovo. Je to herec." Konečně se na Macona zadívá. "A ty. Co jsi jí to nakukal za blbosti?"

Macon nakloní hlavu a povytáhne obočí. "Blbosti? O čem to žvaníš?" "Sam," vložím se do toho. "Teď už překračuješ všechny meze." "Vidíš? Snaží se tě obrátit proti mně," postěžuje si Sam skoro hystericky.

Začínám se bát, že Macon vyletí z kůže. Chytím ho za ruku a nepustím.

"Macon má pravdu. Už nejsme malé děti. Urovnali jsme to a jdeme dál. Možná bys měla udělat totéž. Sice se na tebe zlobí, má na to však právo."

Je tvrdohlavá. Ani se na mě nepodívá.

"A teď si sem vrazíš a začneš vykřikovat, že ti Macon patří, přitom by ses správně měla omluvit. Aspoň mně."

Sam se narovná. "Já to věděla. Co ti všechno řekl? Předpokládám, že aspoň o tom maturáku –"

"Sam!" vyštěkne Macon tak náhle a naštvaně, až nadskočím.

Zbledl a drtí stoličky.

Sam si ho nevšímá. "On ti to řekl, co?"

"O maturáku?" zopakuju jako papoušek a těkám mezi nimi pohledem.

"Sam." Macon k ní udělá krok. "Myslím to vážně. Sklapni."

"Takhle tě přesvědčil, abys mu odpustila, že?" Hystericky se chechtá. "Řekl ti to."

"Sam!" Teď už z Maconova hlasu zní náznak zoufalství.

Zvednu ruku. "Nech ji mluvit."

Sam se rozpláče. Moje sestra se vždycky uměla rozbrečet jako na povel. "Tak jo, fajn. Udělala jsem to já. Myslela jsem, že to bude vtipné. Byl to blbý vtip. Omyl. Jenže on –" ukáže na Macona, "– slíbil, že ti to nikdy neřekne. A lhal."

Vtip? Náhle pochopím. Maturitní ples. Krokety na tácech. Posměch. Sam na mě zírala, jako by viděla ducha. A Macon tehdy vypadal úplně rozběsněně. Zděšeně. Myslela jsem, že to způsobil pocit viny. Řekla jsem mu, že je bezcenný.

To byla poslední kapka v poháru našeho hroutícího se vztahu a stvrdila nenávist, kterou jsem k němu chovala.

Vtip.

Přitom to udělala Sam. Moje sestra. Toho večera nabrečela snad hektolitry slz. Vykládala mi, jak moc ji to mrzí. Myslela jsem, že se omlouvá za Maconovo chování. Přitom to byla její vina. Celý život jsem ji chránila, jak to jenom šlo, a ona mi provedla něco takového?

Připadám si úplně otupělá. Někde v dálce slyším, jak Macon kleje. V uších mi zvoní. Sam ke mně vzhlíží se slzami v očích a nadějí v obličeji.

Poprvé v životě jednám bez přemýšlení. Ruka mi vyletí a dopadne na Saminu tvář. Kuchyní zazní ozvěna facky. Pálí mě dlaň. Otočím se na patě a odejdu.

Macon

Delila vyjde z kuchyně mlčky a důstojně a nechá mě tu jen se Sam.

"Ty hloupá, sobecká... Musela jsi jí to říct, co?" Tak moc chci vyrazit za Delilou, až mě z toho bolí u srdce, vím však, že moje přítelkyně právě teď potřebuje prostor. Navíc se musím postarat o Sam.

Sam se dívá za Delilou a ruku si tiskne k zarudlé tváři, jako by nemohla uvěřit, že ji Delila opravdu uhodila. "Tys jí to neřekl?"

"Proč bych to dělal? Celé roky jsem to tajil." A štvalo mě to. Zvlášť když jsem se do Delily zamiloval. Kdykoli se Delila o tom incidentu zmínila, pravda mě tížila pod žebry. "Ty sis vážně myslela, že jsem vzal ten tvůj kousek na sebe, abych ochránil *tebe*? Udělal jsem to kvůli ní. Protože jsem už tehdy věděl, že by Delilu zničilo, kdyby se dozvěděla, že ji takhle krutě ponížila vlastní sestra."

Sam zbledne. "Nechtěla jsem jí ublížit."

"Blbost. Udělala jsi to, protože jsi žárlila." Začínám si říkat, že Sam možná žárlila od samého začátku. Že se mě už v dětství držela, protože věděla, že tím Delilu raní.

"Proč jsi přišla?" zeptám se Sam, která mlčí. "Proč teď? A kecy o tom, že jsi přišla vrátit půjčené hodinky, si nech od cesty. Věděla jsi, že tě hledám a ty hodinky chci vrátit. Tak proč teď?"

Sam vzdorně zvedne hlavu. "Viděla jsem vaši fotku z gala. Měl jsi ten svůj výraz. Znám ho. Buď jsi s ní spal, nebo jsi to chtěl."

Nemýlí se. Chtěl jsem to.

"A tak ses vrátila, abys jí překazila jakoukoli šanci na štěstí?" Zavrtím hlavou. Opravdu mě zklamala.

Saminy šedé oči se promění v kus ledu. "Mysli si, co chceš, Sainte, ale svoji sestru mám moc ráda. Tys ji vždycky akorát nesnášel. Vždyť jste se navzájem nenáviděli. To mám jako věřit, že... co? Že se najednou milujete?"

"Víš, co si myslím? Že nesneseš, že jsme s Delilou spolu. Proč? A žvásty o tom, že ke mně něco cítíš, ani nezkoušej. Mezi námi to skončilo už před lety."

"To nic nemění na tom, že jsi byl můj kluk. Holky na kluky svojí sestry nemají co sahat."

"Blbost. Prostě se ti příčí, že jsme s Delilou šťastní." Když se odvrátí a vzdorovitě zvedne bradu, zkusím na ni zatlačit. "Co jsi jí to řekla? Že jsem tvůj?" Znechuceně si odfrknu. "Mám pro tebe novinku. Nikdy jsem tvůj nebyl."

Sam sebou trhne. Maličko, přesto si toho všimnu a je mi to líto.

"Klidně si ke mně buď krutý, jestli chceš," odpoví a v gestu, které prozrazuje, že se snaží chránit samu sebe, pohodí vlasy. "Už je mi to jedno. Nepředstírej ale, že mezi námi nic nebylo. Byli jsme spolu skoro celé dětství. Popírej si to, jak se ti zlíbí, ale nic na tom nezměníš."

Nemám chuť se s ní hádat. Jsem unavený a chci jít za Delilou a utěšit ji. Obejmout ji. Opřu se o linku a zadívám se na ženu, která byla kvůli mé malichernosti roky mou přítelkyní.

Má pravdu. Minulost nevymažu. Navíc to bývalo občas i hezké. Skvěle jsme se spolu bavili v době, kdy jsem neměl na koho jiného se obrátit. Záleželo mi na ní a zároveň jsem ji nenáviděl. Dlouho byla v dobrém i špatném smyslu toho slova mojí součástí.

"Nechci to změnit, protože to patří k mojí minulosti. Byla jsi kamarádka, když jsem žádné jiné přátele neměl. Po pravdě by se dalo říct, že jsi mi obrazně řečeno zachránila život."

Sam překvapeně vykulí oči, z mých slov má však radost.

Zadívám se na ni. "Zároveň jsme však v sobě navzájem probouzeli to negativní, nezdravé a malicherné. A pokud jsem tě měl z nostalgie i po letech rád, s tím byl konec ve chvíli, kdy jsi mě prodala, ukradla mi hodinky a schovala se."

Má tu slušnost, že sebou trhne. "Omlouvám se za to. Myslím to upřímně. Vím, že jsem udělala strašnou věc. Nikdy by mě nenapadlo, že ti ta žena ublíží. Myslela jsem, že je to novinářka. Dobře, uznávám, že to ode mě byla blbost. A ohledně hodinek… Byla jsem zoufalá." Na okamžik se zatváří vyděšeně, rychle to však skryje pod svojí maskou. "Vrátila jsem ti je. To snad něco znamená, ne?"

Hodinky leží na stole a na slunci se mihotají, jako by byly živé. Při pohledu na ně mě u srdce bodne stesk po mámě, teď už je však tichý, jen duch smutku, který mi šeptá u srdce. Jsem rád, že se mi hodinky vrátily, teď, když jsou zpátky, už ovšem vím, že nikdy nešlo jenom o ty hodinky. Ale o Delilu.

Bez váhání bych se s nimi nadobro rozloučil, hlavně když mi zůstane Delila.

"Víš, proč se mi Delila ozvala?" zeptám se Sam.

Na vteřinu zaváhá, avšak nakrčí nos a já vím, že jí to vědomí nevoní. "Dostala jsem její textovky. Vím, že se u tebe to, co jsem provedla, snažila vyžehlit."

Krk a ramena mi ztuhnou vztekem. "Odpracovávala u mě tvůj dluh, Sam"

"Já vím." Povzdechne si. "Neměla to dělat."

Kdyby to nebyla žena a nebyla by desetkrát slabší než já, asi bych jí zakroutil krkem. Sotva se na ni dokážu podívat. "Byla ochotná pro mě rok pracovat, místo aby cestovala po Asii, jak to měla v plánu. A to jenom proto, abych nezavolal policii a nenahlásil tvůj čin a tvoje máma byla v klidu. A tys to věděla?"

Zavrtí hlavou, jako by mi to moc nemyslelo a ona se mnou měla svatou trpělivost. "Sainte, oba víme, že bys policii nezavolal."

Mám sto chutí něco zařvat. "Víme?"

"Když ti Delila řekla o mámině chatrném zdraví, a že by nemusela unést, kdybych skončila ve vězení, neriskoval bys to."

Zatraceně mě štve, že má pravdu. Když na to přijde, opravdu bych to neudělal. Není mi příjemné, že to Sam bylo jasné dřív než mně. Suše si odfrknu. "Ty jsi vážně dáreček. Delila tě vždycky kryla a chránila, a ty ji na oplátku při každé příležitosti podrazíš. Pokud tomuhle říkáš láska, možná bys měla přehodnotit svoje priority."

Nemám co dodat, a tak se vydám najít ženu, která mě naučila, co láska opravdu znamená.

31. kapitola

Macon

Delila leží na své posteli schoulená do klubíčka. Sotva vejdu, zvedne hlavu. V očích má slzy. V životě jsem ji neviděl brečet. Rve mi to srdce.

"Zlato..." Posadím se na postel a vezmu ji do náruče, přestože se skoro bojím, že mi jednu vrazí. Nic takového však neudělá.

Se vzlyknutím se ke mně přivine a zaboří mi tvář do ohbí krku. Objímám ji, kolébám a šeptám jí do vlasů tichá slůvka.

"Nechápu to," zamumlá. "Jak mi to mohla udělat?"

"Nevím." Políbím ji a pohladím po zádech. "Omlouvám se. Za všechno."

"Ta mrcha mě rozbrečela," vzlyká. "Nikdy nebrečím."

"Já vím, zlato. Já vím."

Delila se rozpláče ještě usilovněji. Není na to hezký pohled. Celá se zmítá a po krku mi stékají její slzy. Můžu ji jen objímat a čekat. Když se konečně uklidní, podám jí kapesník.

"Vysmrkej se."

Poslechne a druhým kapesníkem jí otřu slzy. Delila se posadí a opře o čelo postele. Obličej má zarudlý a napuchlý. Miluju ji. Nevím, kdy mi to konečně docvaklo, ale lásku k ní cítím s každým nádechem. Chci jí to říct, jen na to teď není vhodná chvíle. Pravda je, že netuším, jak to napravit.

Delila zmuchlá kapesník a odhodí ho. "Tehdy si ze mě vystřelila Sam." Zvedne ke mně krví podlité oči. "Nikdy jsi nic neřekl. Nebránil ses."

"K čemu by to bylo? Nenáviděla jsi mě a Sam měla ráda. Pro všechny bylo lepší, když jsi předpokládala, že jsem to byl já."

Povzdechne si a nakrčí zarudlý nos. "Nenáviděl jsi mě. Kdybys to na Sam řekl, mohl jsi mě s přehledem zničit."

Trhnu sebou a vezmu ji za ruku. Leží mi v dlani úplně ochablá. "Nikdy jsem k tobě skutečnou nenávist necítil, Delilo. Toho večera, kdy jsi vešla do sálu v nádherných šatech, jsem si uvědomil, že jsem se k tobě choval naprosto odporně. Chtěl jsem ti to říct. Navrhnout příměří, omluvit se, cokoli. A pak se tam objevily všechny ty krokety a bylo pozdě."

Růžové rty se jí zachvějí. Zavrtí hlavou. "Víš, co je zvláštní? Když jsem tě tam toho večera uviděla, uvědomila jsem si, že jsme vlastně oba outsideři."

Protože Delila je jediná, kdo mě viděl takového, jaký doopravdy jsem. Nechci o to přijít. Pevně jí sevřu ruku. "Museli jsme si ještě počkat."

Kousne se do rtu a skloní hlavu. "Pověděl bys mi to někdy?"

"Delilo, vzal bych si to do hrobu, jenom abych tě té bolesti ušetřil. Už to, že jsi mi byla ochotná odpustit, přestože jsi věřila, že jsem ti to udělal já, dokazuje, jak jsi vzácná. Proč bych ti vědomě ubližoval, jen abych mohl v tvých očích stoupnout?"

"A místo toho jsem si celé roky myslela, že můžu své sestře věřit." Sevře se mi hrdlo. Odkašlu si. "Omlouvám se. Myslel jsem, že tě

chráním."

Hořce se zasměje. "A já si myslela, že chráním mámu a Sam. Obvinil jsi mě, že ze sebe akorát dělám oběť."

Sakra. "Mýlil jsem se. Byl jsem pitomec."

Smutně se pousměje. "Kdykoli jsem bránila Sam, vždycky ses akorát naštval. Řekl jsi, že za to nestojí. Teď už vím proč."

Zatnu nehty do přikrývky u jejího boku. "Snažila ses. Na tom není nic špatného."

Delila zaprdí na rty a vzhlédne ke stropu. Po tvářích jí stékají slzy. "Byla jsem hloupá. A ty jsi to věděl."

"Taky už vím, že pomáhat lidem, které máš ráda, je správné."

Je to moje doznání, Delila však jako by ho neslyšela. Mračí se na dveře. "Uhodila jsem ji."

"A dost hlasitě," souhlasím. Vadí, že ji v tom v duchu podporuju? Asi. Jsem však pyšný, že se Sam konečně postavila.

"Nejradši bych jí vrazila ještě jednu facku."

Pronese to tak divoce, až se musím usmát. A jako by nedokázala potlačit svůj vztek, vstane a začne přecházet sem a tam.

"A pak mi zavolala... Nejen aby mě přemluvila, ať o všem pomlčím, ale znovu narušila náš vztah, zasela do mě pochybnosti, namluvila mi, že se mnou akorát manipuluješ a že jsi mě vždycky nenáviděl."

Zpozorním a taky vstanu. "Jak to myslíš, že ti volala?"

Delila zaváhá, zbledne a vykulí oči. Poprvé za celou dobu, co ji znám, se tváří provinile. Olízne si rty. "Volala mi."

"Kdy?" V uších mi začíná zvonit. Nevím, co cítím, ale příjemné to není. Odvrátí zrak a chytí se za lem trika. "Než jsi mi ukázal ty dopisy."

Zamrazí mě. Mám pocit, jako by mě uhodila. "Ty jsi celou tu dobu, co jsme spolu, byla se Sam v kontaktu?"

Srdce mě bolí. Myslel jsem, že stojíme proti tomu, co Sam udělala, bok po boku. A ona to přede mnou tajila?

Delila si povzdechne, ale přece jenom přizná: "Jednou jedinkrát jsme spolu mluvily po telefonu."

"Jednou je víc než dost." Prohrábnu si vlasy a chytím se za konečky. "Kristepane. A to jsem si připadal jak vůl, že jsem ti o tom, co Sam provedla na maturáku, neřekl. A ty jsi s ní mluvila, zatímco jsi byla se mnou? Víš, ani já nemám rád, když se mi lže."

"Omlouvám se," zašeptá tichounce. Protože ví, že udělala chybu. "Proč?" vyštěknu. "Proč jsi to přede mnou tajila? Po všem, co provedla?" "Sam mě prosila, abych –"

"Jo, to se vsadím, že prosila." Udělám k ní krok, avšak zastavím se. Nedokážu se teď k ní ani přiblížit. "Napadlo tě, že bych třeba rád věděl, že ti volala?"

"Napadlo..." Kousne se do rtu. "Řekla, že když ti to povím, už se nikdy nevrátí. A tak jsem držela jazyk za zuby. Omlouvám se, Macone."

Nelíbí se mi, že mi ani nevzdoruje. Chci v ní vidět tu jiskru, chci lepší vysvětlení. Chci, aby mi řekla, že to všechno chápu špatně, že nedala Sam přednost přede mnou. Mluvila s ní ještě předtím, než jsem jí ukázal ty dopisy. Zabolí to tak, až pode mnou málem podklesnou kolena. Kůži mám jak led.

Ucedím: "Když jsem tě našel v kuchyni..." Polknu. Zvedá se ve mně vztek. "A tys mě odmítala, protože ses nemohla přenést přes to, jak jsem se k tobě v dětství choval..." Trhne sebou. Ani se mi nepodívá do očí. "Bylo to kvůli Sam, že? Co jsi to právě řekla? Že ti nakukala, že tebou akorát manipuluju?"

Na vteřinu zavře oči. Když je znovu otevře, má je až moc jasné a utrápené. "Ano. Bylo to kvůli Sam. Zadrnkala ve mně na citlivou strunu." Přikývnu, krátce, úsečně. "Dobře. Ale místo aby sis o tom se mnou promluvila a řekla mi, co se stalo, ses stáhla."

Bolí to. Vůbec jsem to nečekal. Překonal bych, že mi Delila o Sam neřekla, protože věřila, že se pak její sestra vrátí. Ale tohle? Promnu si

hruď.

Spodní ret se jí chvěje. Pevně rty stiskne, avšak nakonec odpoví: "Nejsem dokonalá. Některé věci jsou do mě zažrané tak hluboko, že se jich nedokážu zbavit. Když mi Sam řekla –"

"Sam," ucedím. "Vždycky ta podělaná Sam. Zradí tě, a ty jí to stejně odpustíš. Kdy se konečně poučíš?"

Delile se zablýsknou oči. "Sám jsi před chvílí řekl, že pomáhat lidem, které máš rád, je správné."

"To jsem si myslel, že mluvíme o tom, že jsi chtěla chránit svoji mámu. Ne o tomhle... Podívej, to je hovadina. Co já, Delilo? Otevřel jsem se ti. Ukázal jsem ti i ten nejtemnější kout svojí duše. Důvěřoval jsem ti." *Dal jsem ti svoje srdce.* "A ty jsi mi přitom nevěřila ani natolik, abys mi řekla, proč o mně skutečně pochybuješ."

"Omlouvám se, Macone." Vzdor z ní vyprchá. Štve mě, že bych ji nejradši objal. Zlobím se na ni. Připadá mi, jako by mě podrazila. Jak to, že mi tak dobře rozumí, a přitom to vůbec nechápe?

"V dětství jsem neměl nic než vlastní hrdost," povím jí. "Myslel jsem, že nejdůležitější ze všeho je svou hrdost chránit. A pak jsem dospěl a uvědomil si, že mnohem důležitější je důvěra. Pustil jsem si tě k tělu, protože jsem myslel, že mi věříš –"

"Macone..."

"Pokud si nemůžeme věřit ani s tím nejhorším, co nás potkalo, tak k čemu to všechno je?" Rozhodím paže.

"Věřím ti. A když pominu to se Sam, nikdy jsem ti nelhala."

"Bohužel je to ta jediná lež, na které mi záleží."

Mlčky na sebe hledíme. Čekám, že mi řekne něco, čím to všechno napraví. Čekám na vyznání, že mě miluje, a ujištění, že už nikdy nedá Sam přednost přede mnou. Cokoli.

Mlčí. Poprvé za celý náš vztah mlčí.

Dlouze si povzdechnu. "Tohle nikam nevede. Potřebuju si utřídit myšlenky, a v tvojí blízkosti to nedokážu."

Jako bych ji udeřil. Viditelně sebou trhne, avšak okamžitě narovná ramena. "Dobře. Dojdu si pro věci. Můžu bydlet u mámy."

Pro věci? "Ty odcházíš?"

Zaraženě se zamračí. "Právě jsi řekl, že potřebuješ prostor. Dám ti ho. Cos čekal?"

Čekal jsem, že mě chvíli nechá o samotě, abych se mohl uklidnit, ne že se odstěhuje. Čekal jsem, že za nás bude bojovat, ne že odejde. Čekal jsem, že si zvolí mě – nás.

"Navíc," pokračuje už cestou ke dveřím. "Potřebuju si se sestrou promluvit."

Vidím rudě. Jo, Sam na mě působí jako hadr na býka. "Ty jdeš za ní?"

Delila se při pohledu na můj výraz zarazí. "Právě jsem se dozvěděla, že moje sestra je zodpovědná za největší ponížení mého života. Roky jsem tě nenáviděla za něco, co jsi neudělal. Kvůli ní jsem ti lhala a ranila tě. Chceš prostor. Takže ano, Macone, jdu si promluvit se svou sestrou."

Jako bych dostal ránu na solar. "Tak si jdi."

Dívá se na mě jako dřív, jako bych pro ni neznamenal nic jiného než bolestnou připomínku všeho, na co je lepší zapomenout. Jako bych byl její nepřítel. Ten pohled nenávidím. Dojde mi trpělivost. "Tak na co čekáš? Jdi!"

Delila nadzvedne bradu a do očí se jí vrátí jiskra, na kterou jsem celou dobu čekal. Vidím v nich však také bolest.

Škrobeně prohlásí: "Nikdy jsem ti nechtěla ublížit. Lhala jsem ti, přiznávám, ale byla to jenom –"

"Jedna lež navíc?"

Delila se zarazí a po chvíli odpoví: "Ano. I tak se to dá říct." Odejde. A to bolí ze všeho nejvíc.

Delila

Všechno se mi hroutí. Samino přiznání rozbilo pevné základy mého života na padrť, hádka s Maconem však byla mnohem horší. Celá se uvnitř třesu.

Oba jsme lhali. Oba jsme se navzájem zklamali.

Lež je lež, ať to nazvete jakkoli. Měli jsme to přece hodit za hlavu, začít znovu s čistým štítem. A přesto jsem před ním Samin telefonát zatajila. A kdyby bylo po jeho, nikdy bych se pravdu o tom žertu na maturitním plesu nedozvěděla.

Je mi zle, že Macon i Sam celé roky znali o mém nejhorším ponížení pravdu. Vím, že stejně tak se Macon staví k tomu, že jsem mu neřekla o telefonátu se Sam.

Má pravdu. Pokud si nemůžeme navzájem plně důvěřovat, k čemu to pak celé je?

Přes slzy nevidím. Vyhodil mě. To bolí ze všeho nejvíc. Vyběhla jsem z pokoje tak rychle, jak to jenom šlo, abych se před ním nezhroutila docela.

Sam v domě není. Nevím, kam odešla, a upřímně řečeno mě to ani nezajímá. Řekla jsem Maconovi, že chci mluvit se sestrou – vím, že ho to akorát naštvalo ještě víc – je mi z ní ovšem tak špatně, že ani nevím, co mám dělat.

Odjedu k mámě, protože stejně nemám kam jinam jít, leda do hotelu. Sotva vyjedu z Maconova pozemku, znovu se rozpláču. Jeho dům se stal mým domovem. Vím, že se zlobí a chce svůj prostor, připadá mi však, jako bych ho svým odjezdem zradila. Nejradši bych to otočila a řekla mu: "Na to zapomeň, nikam nejdu." Jenže jsem ho ranila, a pokud teď potřebuje klid, dám mu ho.

Máma mě u sebe přivítá s otevřenou náručí a na nic se nevyptává, přestože je na mně určitě vidět, že jsem plakala. Mlčky myje ve dřezu nádobí a dopřává mi soukromí.

Sedím u stolu na svém obvyklém místě a připadám si, jako by mi bylo zas dvanáct. Mám sto chutí poprosit o burákové sušenky. Cinkání nádobí, které máma myje, a slabá vůně citrónové leštěnky, kterou cítím z dubového stolu, mě uklidňují.

"No," pronesu roztřeseným hlasem, "tak jsem zas tu."

"To vidím," prohlásí a odloží utěrku. "Co se stalo?"

"Macon..." Víc ze sebe vyrazit nestihnu a znovu se rozpláču.

Máma zalapá po dechu, posadí se ke mně a chytí mě za ruku.

"Ublížil ti?" zeptá se tiše, v jejím hlasu však slyším příslib, který prozrazuje, že jestli mi Macon něco udělal, zmaluje mu zadek.

Mdle se pousměju. "Ne, to vůbec ne. Macon je..." Zjevení. "Úžasný. Začali jsme si spolu a bylo to nádherné. Dokonalé. A pak se tam objevila Sam."

Mírně povytáhne jedno stříbřitě blonďaté obočí. "Sam? Tak se konečně vrátila. Do čeho se ta holka uvrtala tentokrát?"

"Mami..." Přitisknu si dlaně k rozpáleným tvářím. "Do všeho."

Všechno ze sebe co nejrychleji vychrlím, aby to na mě znovu nedolehlo. Povím jí všechno, začnu textovkami a skončím tím, že se Sam ukázala u Macona doma. Detaily o tom, v jaké situaci nás s Maconem přistihla, vynechám, svou vinu však otevřeně přiznám.

Když dopovím, odtáhnu dlaně od očí a na mámu se zadívám.

"No, do prdele," uleví si. Uchechtnu se a máma povytáhne obočí. "Občas je potřeba si zanadávat. Jako třeba teď."

"To máš pravdu." Roztřeseně vydechnu a pokusím se potlačit slzy. Připadá mi, jako by se mi v očích protrhla přehrada. V životě jsem nebrečela, a teď si to moje oči očividně rozhodly vynahradit. "Macona ranilo, že jsem mu o Samině telefonátu neřekla. A naštval se, že ji pořád kryju."

Máma mi položí dlaň na ruku. "Delilo, zlatíčko, má pravdu. Proč jsi nabídla, že její dluh odpracuješ? Nemusela jsi to dělat."

"Pohrozil, že zavolá policii. Kdyby šla do vězení... tvoje srdce..."

Máma se zamračí a oči jí zakryjí bouřkové mraky. "Delilo Ann, chceš mi tvrdit, že podle tebe jsem tak křehká, že bych nezvládla, jak hrozně se moje dcera chová?"

"Ano?"

Znovu povytáhne obočí. Tentokrát varovně.

Svěsím ramena. "Bála jsem se. Nechtěla jsem tě ztratit nebo rozrušit."

"Broučku." Máma mi stiskne ruku. "O co tu jde doopravdy? Proč máš pocit, že nás musíš chránit?"

"S tátou jste si mě vybrali. Nemuseli jste, ale udělali jste to." Opět mi vyhrknou slzy. "Musím vám to přece oplatit, a jak jinak, než že budu naši rodinu chránit?"

"Oplatit...," zopakuje tiše. Najednou si mě přitáhne do náruče a ovine mě jako ocelové skruže. "Zlatíčko. Ne, prosím tě, jen to ne. Neříkej, že tomu opravdu věříš."

Už zas brečím. Její rameno ztlumí moje slova. "Byla jsem jako malá hrozně neohrabaná, pořád jsem dělala problémy. Chtěla jsem, abys na mě byla pyšná…"

"Ale já *jsem* pyšná." Uchopí mě za ramena a odtáhne se, aby se mi mohla podívat do očí. I v těch jejích spatřím slzy. "Teď mě dobře poslouchej, Delilo Ann. To *ty* sis vybrala *nás*. Věřím tomu. A sotva jsem tě uviděla, stala ses mojí dcerou v každém smyslu toho slova."

"Mami..."

Mírně mnou zatřese. "V každém. Rozumíš?"

"Ano." Promnu si uslzené oči. Jsem vyčerpaná.

Máma mi podá ubrousek, ale nepustí mě. Přivine si mě k sobě a kolíbá mě, jako bych byla malá holka. "Vždycky jsi měla ochranitelské sklony. Na tom není nic špatného, ale nesmíš dovolit, aby Sam tvojí dobrosrdečné povahy zneužívala. Jinak se nepoučí. Na to je až moc velká manipulátorka."

"Vždyť je to tvoje dcera, mami."

Pokrčí rameny. "Mám svoje děvčata moc ráda, ale to neznamená, že nevidím vaše chyby."

"Když zjistila, že jsme s Maconem spolu, začala vyvádět."

"Je to pro tebe důležité?"

Odtáhnu se od ní a otřu si tváře. Na rtech se mi usadí vzpurný úsměv. "Ne, není."

"Dobře. A ona se přes to přenese." Stiskne mě. "Bude muset, protože mám takové tušení, že ty a Macon se přes sebe nepřenesete."

Zhluboka se nadechnu a zadívám se do stolu. "Řekl mi, abych šla. Prý si potřebuje utřídit myšlenky."

Máma se tiše, trochu zdráhavě zeptá: "Miluješ ho?"

Láska. Srdce mi poskočí. Celý život se lásce vyhýbám. Logicky vzato pro to nemám důvod. Vím, jak vypadá šťastný vztah – manželství mých rodičů bylo ukázkové. A přesto mě představa, že bych se zamilovala, trochu zneklidňovala. Láska je risk. Otevřít se riziku pro mě znamená otevřít se bolesti.

"Nemusíš mi říkat, co k Maconovi cítíš. Musíš to říct *jemu*. Musíš za lásku bojovat. Možná je nejvyšší čas, abys Maconovi ukázala, že jsi ochotná bojovat i za něj."

Bojovat za Macona. Takhle jsem o našem vztahu nikdy nepřemýšlela. Že by po mně chtěl právě tohle? Vybavím si, jak se tvářil, když jsem mu řekla, že odcházím. Byl v šoku. A zklamaný.

Přespím v pokoji pro hosty a srdce mě bolí tak, až se skoro nedokážu nadechnout. Jedno je jisté – máma měla pravdu, když říkala, že se přes Macona nikdy nepřenesu.

32. kapitola

Macon

V potemnělém domácím kině se na plátně míhají scény. Zírám na záběry, a nic nevidím. Přišel jsem sem, abych měl chvíli klid. Dveře se otevřou a tmu prořízne světlo. Sevře se mi hruď. Čekám, že za mnou přišla Delila, do sálu však k mému zklamání vejde North.

"Co tu děláš?" zeptá se, když se posadí vedle mě.

"Dívám se na film. Vidíš snad."

"Mně spíš připadá, že ses tu zavřel, abys mohl přemýšlet."

Odfrknu si. "Jak jsi to poznal?"

"Vždycky sem chodíš přemýšlet." Ukážu mu prostředník a North se zazubí. "To je váš jižanský zvyk?"

Zadívám se mu do očí. "Ano. Když to na nás přijde, my, jižanští džentlmeni, se zavřeme v domácím kině a přemýšlíme. A potom odrecituju svoje nejoblíbenější monology od Tennesseeho Williamse."

North si odfrkne. "Podělaní absolventi literatury."

Se zamručením se znovu zadívám na plátno. Mlčíme. Tedy dokud to North nepřekazí a znovu nepromluví.

"Jak na věc? Čekal bych, že si pustíš nějaký noirový film."

"Mám tenhle film rád." Připomíná mi Delilu. Prakticky vzato jsem ji vyhodil z domu. Nebo to tak aspoň pochopila. Je snad s podivem, že utekla?

Potřebuju si s ní promluvit. Potřebuju... ji.

Otevře ústa a zas je zavře. "Jasně."

"Miluju Delilu." Moje vyznání zazní tak hlasitě, až sebou trhnu. Nechtěl jsem to říct, ale když už je to venku, je mi ještě hůř. Protože jestli je tohle láska, nemá to s hlavou v oblacích a procházkou po růžemi lemované duze nic společného. A North z první ruky vidí, jak je mi mizerně. Zatraceně. Svěřování se přeceňuje.

North si odfrkne a zavrtí hlavou, jako bych se choval absurdně. Po pravdě mi to tak taky připadá. "To snad ví každý, kdo se na vás dva jenom podívá," prohlásí. "Hned jak jsi souhlasil s tou její bláznivou nabídkou, jsem věděl, že jsi v tom až po uši."

"To je to na mně tolik vidět?"

"Nemusíš se tvářit tak vyděšeně," uklidňuje mě. "Podle mě to Delila netuší. A očividně sis to doteď nechtěl přiznat ani sám sobě."

"Už jsem si to přiznal."

Povytáhne obočí. "Řekl jsi jí to?"

"Ne." Stisknu si tepající místo mezi očima. "Chtěl jsem. Jenže přišla Sam a všechno šlo do háje." Ve zkratce mu to povyprávím. Když se mu zmíním, že jsme se s Delilou pohádali, slova mi na jazyku zhořknou.

"Sakra," uleví si, když skončím.

"Tak nějak."

Zakrouží rameny a opře se. "Tak co teď?"

Ta otázka mě tíží na hrudi jako závaží. "Nevím. Po pravdě vůbec netuším, co vlastně dělám. Ještě nikdy jsem se... nezamiloval."

Pohlédnu na něj, North však jen vrtí hlavou a směje se. "Na mě se nedívej. Jsem ten poslední, kdo ti může radit, co se ženami."

Zamračí se na plátno, jako by mu za to někdo platil.

"Zamiloval ses do Sam?"

Té otázky hned zalituju, protože sebou trhne a ztuhne, jako by dostal ránu na solar. Pokrčí však rameny. "Zamiloval jsem se a bolí to. Nemůžu ale říct, že bych Sam přímo miloval." Tváří se, jako by spolkl citrón. "Mezi mnou a Sam nikdy nešlo o lásku. Byla to... hloupost. Hodně rychle jsem si uvědomil, že mě jenom využívá, aby ti ublížila."

"Toho jsem se bál," zamumlám.

North se ke mně pootočí a křeslo pod ním zaskřípá. "Nejsi naštvaný?" "Jo, jsem." Zamračím se na plátno. "Využila tě."

North zavrčí. Pohlédnu na něj. Dívá se na mě, jako by mi vůbec nerozuměl.

"Myslel jsem naštvaný na mě," vysvětlí.

"Proč bych měl být naštvaný na tebe?"

"Protože jsi se Sam na střední chodil. Vždyť jsi mě varoval, ať dám od ní ruce pryč, Sainte."

"Varoval jsem tě, protože vím, jaká je, a nechtěl jsem, aby si s tebou pohrávala."

"Varoval jsi mě, ať nesahám ani na Delilu."

Krátce, suše se zasměju. "Oba víme, že tohle jsem ti řekl, protože jsem naprosto obyčejně žárlil."

"To říkáš ty, ne já."

Oba se na okamžik odmlčíme, potom North opět promluví. "Vlastně jsem přišel z určitého důvodu."

"Takže sis nepřišel popovídat o citech a ženách, které nám zlomily srdce?"

Zasměje se. "Ne že by mě nebavilo si s tebou poklábosit." Zvážní. "Lisa Brownová je mrtvá."

To je pro mě takový šok, že na něj zůstanu jen zírat. Lisa Brownová. Žena, která mě vytlačila ze silnice a pak si mě vyfotila zaklíněného ve vraku auta. V nejtemnějším koutku srdce přiznávám, že mě ta žena děsila. "Jak?"

"Nevím, jestli se tomu dá říct ironie, ale minulý týden ji při přecházení na Sunsetu srazilo auto. Až dneska mi o tom řekl Martin."

Dlouze vydechnu. Je mrtvá.

Prsty mám úplně strnulé. Zatnu je. "A Michelle Fredericksová?" Kamarádka Brownové, která tam s ní byla. "Co je s ní?"

"Martin zjistil, že se Fredericksová vrací do svého rodného města v Arizoně. Plánovala to už několik měsíců."

Je po všem. Zavřu oči a několikrát se zhluboka nadechnu. Když znovu promluvím, můj hlas zní chraplavě. "Jsem strašný člověk, Northe." "Proč?"

Nedokážu se na něj ani podívat. "Protože se mi ulevilo. Ta žena je mrtvá a jediné, co cítím, je úleva."

"Jsi člověk, Sainte. Ona tě sledovala. Kvůli ní ses fyzicky zranil. Spousta stalkerů se nikdy nevzdá. Jasně že se ti ulevilo, když ta hrozba pominula." "Protože je mrtvá."

North do mě dloubne pěstí, ve tváři rozhodný výraz. "Aby bylo jasno, i mně se ulevilo. Ne, protože jsem chtěl, aby umřela, ale protože je konečně po všem. Nemusíš se cítit provinile, neboť jsi jenom člověk."

Otupěle přikývnu. Jsem unavený. Nejradši bych se přivinul k Delile a usnul. Jenže je pryč. Tváří tvář smrti mi moje žárlivost a raněná pýcha připadají bezvýznamné. Udělala chybu. Já jsem jich vůči Delile udělal mnohem víc, a ona mi všechny do jedné odpustila.

"Sakra," ulevím si a promnu si obličej. "Neměl jsem být na Delilu tak tvrdý."

North mlčí. Je tu takové ticho, až mě napadne, že možná odešel. Když však zvednu hlavu, zjistím, že na mě zamyšleně hledí.

"Co?"

Zavrtí hlavou a probere se. "Jenom jsem tak přemýšlel, že jste si podobní. Tedy v tom základním. Delilu mám radši."

"To bys taky měl."

Vstane a protáhne si záda. "Ona je dar, Macone. Nic víc vědět nepotřebuješ."

"Northe?"

Zastaví se a otočí se ke mně.

"Lisa Brownová? Měla nějakou rodinu? Možná bych měl... Já nevím. Vyjádřit jim soustrast?"

Mělké vrásky u jeho očí se prohloubí. "Neměla žádnou rodinu."

"Takže je doopravdy po všem." Přemýšlím nad ní. Nad Lisou Brownovou, ženou, pro kterou jsem byl kdovíproč jediným zdrojem štěstí. Zemřela osamělá. Dřív jsem byl za samotu rád.

Už být sám nechci.

Delila

Nemůžu spát. Macon je někde tam venku, raněný a rozčílený, a já ležím v posteli. Nepřipadá mi to správné. Odkopnu přikrývku. Už tu dál nevydržím. Potmě se obleču, vezmu kabelku a klíčky. Když se však chci vykrást ven dveřmi v kuchyni, objeví se přede mnou ten poslední člověk, kterého bych tu čekala: Sam.

Mlčky vejdeme zpátky do domu. Naliju si sklenici vody a dlouze se napiju. Voda mě pálí v hrdle. Strašně moc chci jet za Maconem, nejdřív si ale potřebuju promluvit se sestrou.

"Ten pitomý *vtip* s kroketami. Proč jsi mi to provedla? Měla jsi *všechno*. Byla jsi krásná, oblíbená, měla jsi přítele. Já jsem nic z toho neměla. Jediné, co jsem si přála, bylo užít si maturitní ples. A ty jsi mě o to obrala. Proč?"

Očividně takový příval mých slov nečekala a chvíli jí trvá, než odpoví. Má dokonce tu slušnost, že svěsí hlavu. "Nevím."

"Blbost. Pro všechno, co děláš, máš dobrý důvod. Protože všechno v životě je pro tebe jenom hra."

"Protože jsem žárlila!"

Její výkřik mě překvapí jako facka do tváře. Zůstanu na ni zírat. "Na co? Na to, jak jsem byla osamělá? Jak se mi všichni ve škole vysmívali? Že jsem byla obyčejná, přehlížená a s nadváhou? Co z toho jsi mi tak strašně záviděla, Sam?"

Otře si oči. "Ty vážně věříš, že jsi byla obyčejná? Byla jsi krásná."

"Panebože... V porovnání s tebou jsem byla přinejlepším průměrná. Což jsi mi taky při každé příležitosti dávala jasně najevo."

Sam se sice zamračí, ale zasměje se, jako bych trpěla bludy. "A přesto se na mě nikdy nepodíval jako na tebe. Nikdy se mnou nemluvil, jako by ho upřímně zajímalo, co si myslím. Dokonce i přezdívku dal tobě, a ne mně."

"Macon?" Tomu nevěřím. "Nenáviděl mě. A chodil s tebou."

"Jenom se mnou zabíjel čas." Hořce stiskne rty. "Navíc mezi láskou a nenávistí je tenká hranice. Mně se od něj dostalo jenom apatie. Tobě věnoval pozornost. Bože, vždyť mu ani nikdo kromě tebe neříká Macone."

Vůbec jsem nečekala, že by na mě mohla žárlit, a tak na ni zírám s pusou dokořán. Chvíli mi trvá, než dokážu zas promluvit. "Takže šlo o Macona?"

Sam pokrčí rameny a složí paže na hrudi. "Ne. Jenom o něj ne."

"Tak o co?"

"Byla jsi jejich oblíbenec," zašeptá. "Máma s tátou tě měli raději. Byli na tebe tak pyšní." Nasadí mámin hlas. "Naše Delilka zas dostala samé jedničky. Ochutnej Delilčiny zapečené těstoviny. Podle mě jsou nejlepší široko daleko. Delilka je tak výjimečná."

Jsem jako opařená. Skoro zapomínám dýchat. "Říkali to, protože jsem byla celé dětství strašně nešťastná a oni to věděli!"

V jejích stříbřitě modrých očích, tak podobných mamčiným, se zablýskne vztek. "Říkali to, protože to mysleli vážně, Del. Takhle krátkozraká přece nejsi. Měli tě moc rádi."

"Vždyť ani nejsem jejich dítě!" Sama ten výkřik nečekám. Bolí mě z něj hruď i srdce.

"Cože?" vyhrkne Sam nevěřícně. "O čem to mluvíš?"

"Jsem adoptovaná." Připadá mi jako hloupost jí to připomínat, protože to ví.

Sam ztěžka polkne a váhavě ke mně přistoupí. Hlas jí zjihne. "A ty si opravdu myslíš, že by tě měli o to míň rádi?"

"Už ne." Rozhovor s mámou utišil i ty poslední pochybnosti. "Ale tehdy? Myslela jsem na to v jednom kuse. Divná Delila, co ke zbytku rodiny vůbec neladí."

Sam zavrtí hlavou. "Panebože, Del. Oni si tě *vybrali*. Mě vůbec nečekali a *museli* mě milovat."

Hystericky se rozesměju. "Já snad nevěřím vlastním uším. Celou tu dobu jsi žárlila, že mě mají rodiče rádi, a já jsem ze stejného důvodu žárlila na tebe?"

V mámině veselé kuchyni na sebe se Sam zíráme.

Uchechtne se. "Vypadá to tak."

Obě se zasmějeme, přestože to k smíchu není. Jsem unavená, je však příjemné to v sobě konečně uzavřít. Sam se dosměje a zvážní. Opatrně ke mně zvedne ruce. Obejmeme se. Voní po Chanelu a cigaretách a mně je jasné, že ještě pořád kouří jednu za druhou. "Omlouvám se, Del. Moc mě to mrzí."

"Ublížila jsi mi." A pořád mě to bolí.

"Omlouvám se," poví mi znovu. Vím, že to myslí vážně. Mně to ale nestačí.

"Hodila jsi vinu na Macona."

Nakrčí nos. I zarudlá a ubrečená je nádherná. Ostražitá. "Trval na tom. Ten večer mi dal kopačky. Řekl sice, že to pro mě udělá kvůli všemu, co jsme spolu prožili, ale že se sestrami Bakerovými končí."

Maconova verze zněla jinak. Sam to chápala tak, že tím Macon chtěl chránit ji, ne mě. Zas to dělá. Zas ty její manipulace a překrucování pravdy. Vyvléknu se jí. "Měla jsi mi to říct."

"Já vím." Kousne se do rtu.

"Co se stalo, stalo se."

Potom se rozzáří. "A hele, vrátila jsem se a přinesla jsem ty hodinky."

To jako čeká, že když se zachovala správně, dostane za to odměnu? Začínám z ní být otrávená. Je to moje sestra, ale taky se z ní stal hrozný člověk.

Ani se mi nepodívá do očí. "Brát ty hodinky byla blbost. Nikdo je nechtěl..." Uvědomí si, co řekla, a zmlkne.

Zůstanu na ni zírat. Jsem z ní tak zklamaná, že se nedokážu ani hnout. Pokusila se ty hodinky prodat. "Co to s tebou je, Sam? Na co jsi potřebovala tolik peněz?"

Nadzvedne jemnou bradu. "Prostě potřebovala."

"Tři sta tisíc dolarů? Na co?"

Když se ke mně konečně otočí, v očích má tvrdý pohled. "Jsem závislá na hazardu a čas od času mi dojdou peníze."

Tak tohle jsem tedy nečekala.

Sam se ušklíbne. "Kdyby ses teď viděla, Del. Jsi v šoku, co?" "To není vtipný."

"Ne," vyštěkne. "Není. Každopádně byla to zábava, ale už peníze nepotřebuju."

Zábava? Moje sestra je gamblerka, a já si ničeho nevšimla. Do čeho se to zapletla? "Sammy..."

"Je to jenom moje věc. Fakt si nemusíš hrát na svatou Delilu a snažit se to napravit."

V první chvíli mám chuť ji okřiknout a poslat do háje. Jsem však unavená. Nechci se s ní hádat. Chci si jen v klidu vést svůj život. "Neboj, Sam. Poučila jsem se. Řeš si svoje problémy sama, já s tím končím."

Hodiny na zdi hlasitě tikají. Dívá se na mě. Přes tvář se jí mihnou emoce – nevím, jestli obavy, nebo výčitky svědomí. Náhle se zhluboka nadechne a narovná ramena. "Taky jsem se poučila. Už nebudu krást."

Prohlásí to jako vtip, jako bych se tomu snad měla zasmát. Nedokážu to. Dělá mi starosti, že se ke svému problému staví tak lehkomyslně. Dělá mi starosti, že i když tvrdí, že se dobře bavila, možná někomu dluží obrovskou spoustu peněz. Čím to splatila, když Maconovy hodinky neprodala? Držím však jazyk za zuby. Jestli chci dostát svému slovu a neplést se do jejích záležitostí, musím s tím začít teď hned.

"Delilo," osloví mě sestra po chvíli. "Ta tvoje záležitost se Saintem... Řekni mi, že to není nic vážného."

Dojdu k lince a setřu z ní kroužek vody. "Vím, že jste spolu na střední chodili. A nikdy bych si s ním nezačala, kdyby to nebylo…" Zhluboka se nadechnu a otočím se k ní. "Ano, je to vážné. Záleží mi na něm."

Do očí se jí vkrade soucit. "Ach, Del, myslela jsem, že jsi rozumná. Saint není schopný lásky."

"To není pravda..."

"Řekl ti, že tě miluje?" Svým tónem naznačuje, že ví, že nic takového neudělal.

Zbožňuju tě. Do posledního centimetru.

"Přesně tahle slova jsme si zatím neřekli..."

"A nikdy ti je ani neřekne." Dojde ke mně, stále s tím zatraceným soucitným výrazem. "Protože si z tebe jen dělá blázna. Vím, že mi nevěříš, ale opravdu z tebe před lety nespouštěl oči. Kdyby měl víc zkušeností a věděl, jak tě ulovit, moc rád by se ti dostal do kalhotek."

"Proč jsi taková?" obořím se na ni. "Proč tě tak štve, že mě v životě potkalo něco dobrého? Tohle už na žárlivost nesvedeš. Tohle je už vyložená krutost."

Sam zaváhá. "Snažím se ti pomoct."

"Jenže mi nepomáháš. Jen se mě snažíš vyděsit."

"Del," osloví mě, jako bych byla malá holka. "Jestli se opravdu bojíš, měla by ses sama sebe ptát proč."

"Tohle už poslouchat nebudu."

Chytí mě za zápěstí a opět jí vyhrknou slzy. "Využil mě. Roky mě využíval, protože se nudil. Využije i tebe, protože tě zná a ví, že si to může dovolit."

Vyzná se ve mně. Ví, co říct, aby mě ranila. Vždycky to uměla. Chce se mi smát, zvedá se mi však žaludek. Polknu žluč. Pálí mě v hrdle.

Sam tu stojí, samolibě se ušklíbá, ale urputně se snaží vypadat smutně. "Mysli si, co chceš, ale měla by ses sama sebe ptát, jestli jsi ochotna riskovat vztah s někým, kdo není schopný lásky. Macon Saint ti dělal ze života peklo."

Když nic neříkám, Sam pokrčí rameny a vezme si ze skříňky sklenici, jako by se mě právě vůbec nepokusila ranit. Zatímco si s broukáním nalije sklenici vína, myslím na Macona. Na všechno, co mi řekl. Na všechno, co jsem řekla já jemu. Na jeho doteky. Na něhu a touhu, jež jsem viděla v jeho očích, kdykoli se na mě podíval. Jak se se mnou smál, držel mě za ruku a svěřoval se mi se svým trápením. Na dopisy, které mi napsal.

Lhal. Sam lhala. Já jsem lhala.

Čas od času zalže každý.

Sam si dál pobrukuje pěkně pitomou melodii.

Zvednu klíče. "Samantho?"

S očekáváním povytáhne obočí.

"Mám tě moc ráda."

"Já tě mám taky ráda, Del. Jsem ráda, že si rozumíme –"

"Mám tě ráda," nenechám ji domluvit. "Ale jsi mizerná sestra. Zavolej mi, až konečně dospěješ."

S těmi slovy ji tam nechám stát.

Macon

Je pryč. Odehnal jsem ji a Delila odešla. Ujišťuju se, že se nakonec vrátí. Stejně bych ji nenechal odejít, aniž bychom si o všem promluvili. Nevzdám to. Něco však ovlivnit nedokážu. Což znamená, že ji můžu ztratit.

Patřila mi vůbec někdy? Tady ve tmě mi to všechno připadá jako podivný sen. Možná je to jen výplod mojí fantazie. Možná jsem ještě pořád uvězněný ve vraku auta.

"Do prdele," ucedím. Jsem z toho všeho už znechucený. Přečetl jsem hromadu scénářů. Převalím se na bok a udělám si větší pohodlí. Čím dřív usnu, tím dřív se probudím a uvidím ji.

Uslyším, jak se otevírají vstupní dveře. Posadím se tak rychle, až se mi zatočí hlava. Dům je příliš rozlehlý na to, abych všechno slyšel. Možná se Delila vrátila. Nebo taky ne. Vstanu z postele, zvednu odhozenou hůlku, abych ji případně použil jako zbraň, a vydám se ke dveřím.

Její kroky uslyším těsně předtím, než vejde do ložnice. Vidí mě, jak spouštím ruku s hůlkou, a vyjekne.

"Panebože," uleví si a chytí se za srdce. "Vyděsil jsi mě k smrti."

Srdce mi buší přívalem adrenalinu. Zhroutím se na zeď. "Z nás dvou to fakt nejsem já, kdo se tu ve dvě v noci plíží domem."

Tvář skrytou ve stínech zkřiví pobouřením. "Já se tu neplížím! Já tu bydlím!"

Ta slova ve mně uvolní napětí, které mi posledních několik hodin svíralo celé tělo.

"Vrátila ses," vyhrknu. *Už mě nikdy neopouštěj. Neopouštěj mě*.

Delila se také uvolní. Je bosá a na sobě má džíny a růžové triko, v kterých odtud odešla. Je tu příliš velká tma na to, abych na ni dobře viděl, ale připadá mi... ne zrovna šťastná, ale aspoň klidná.

"Vrátila jsem se." Pronese to tak váhavě, jako by si sama nebyla jistá, jestli by tu měla být. Bolí mě, že to neví. "Nevadí?"

"Nevadí?" Vydechnu. "Pohádali jsme se, Delilo. To se nám ještě párkrát stane."

Pousměje se. "Asi víc než jenom párkrát."

I já se usměju. Mírně, ale přece. "Tolikrát snad ne."

Kousne se do spodního rtu a zvedne ke mně oči lemované hustými řasami. "Na druhou stranu se potom zas usmíříme, ne?"

Bože, chci se usmířit. Chci se s ní usmiřovat zas a znovu. Chci usmiřováním strávit celý týden.

"Půjdeš si lehnout?" Nezbývá moc a začnu prosit.

Delila přejde k posteli a zastaví se v paprsku světla, které sem proniká velkými okny. Místo aby si vlezla pod přikrývku, se však posadí.

"Měla jsem počkat do rána a nechat tě spát."

Tak to ani omylem.

"Chtěla jsem si s tebou ale promluvit," pokračuje.

Nelíbí se mi, jak je škrobená. Zneklidní mě to a krk mi ztuhne napětím. Posadím se vedle ní. "Delilo, můžeš mi říct všechno."

Opět se kousne do spodního rtu. "Promluvila jsem si se Sam."

Nevím, kam tím míří, bolí mě však vidět v jejích očích smutek. "Nezdá se, že bys z toho měla radost."

Ušklíbne se. "Se Sam to není nikdy snadné."

Pravda.

"Jsi v pořádku?" zeptám se.

"Budu." Což znamená, že teď není. Chytím ji za ruku. Proplete si se mnou prsty.

"Omlouvám se, že jsem ti neřekla, že volala."

"To nevadí. Chápu, proč jsi nic neřekla." Teď, když jsem se uklidnil a strávil bez ní několik temných a osamělých hodin, chápu už víc věcí.

Hledí na mě s takovou něhou, až ji cítím na kůži jako pohlazení.

"Ale především se omlouvám, že jsem ti neřekla, proč se cítím tak zranitelná. Sice jsem tě mnohokrát pochopila špatně, Macone, ale věřím ti víc než komukoli jinému. Nikdo mě nevidí jako ty. Takový dar jsem nečekala, ale jsem za něj z celého srdce vděčná."

"Delilo..." Natáhnu se po ní a něžně jí sevřu zátylek. Nedovolí mi však, abych si ji k sobě přitáhl.

Položí mi ruku na hruď. Ne aby mě od sebe odstrčila, spíš jako by se mě potřebovala dotýkat stejně jako já jí. "Nech mě to dopovědět."

Přikývnu a Delila se zhluboka nadechne. "Uvědomila jsem si pár věcí. Za prvé, moje sestra je mrcha."

Zdusím smích, protože to pro mě není žádné překvapení.

Delila si však ničeho nevšimne a nespokojeně stiskne rty. "Nevím, proč je taková, jaká je. Rodiče nás vychovali stejně. A přesto z ní vyrostla sobecká a malicherná potvora. Najde tvoji slabinu a využije ji. Bolí mě, že mě roky takhle trápila, a přesto je mi jí líto, protože toho mohla dokázat mnohem víc – i když jí chci jednu vrazit za to, co provedla. A přesto přese všechno ji mám moc ráda. Nemůžu si pomoct. Mám a budu ji mít ráda."

"Je to tvoje sestra. Jistěže ji budeš mít ráda." Palcem ji pohladím po tváři. "Omlouvám se, že jsem ti vyčítal, že jí chceš pomoct. Žárlil jsem a neměl jsem –"

Delila se dotkne mé brady. Okamžitě zmlknu. "Ještě jsem neskončila." Roztřeseně se nadechne. "Uvědomila jsem si, že když moje máma řekla, že bude k Sam vždy chovat naději, bylo to proto, že ji má ráda, ne proto, že by měla na očích klapky. Nemůžu mámu chránit před důsledky Saminých malérů, protože o nich vždycky věděla. Jen ji má jednoduše i přesto ráda."

"Ve všech vidí dobro. Vždycky jsem ji za to obdivoval."

Delila souhlasně zamručí. Ošije se, uhladí sklad na přikrývce a přehodí si vlasy na záda. Dívá se všude, jenom ne na mě. "To mě přivádí k poslednímu bodu."

"Dobře," vyzvu ji po chvíli, protože nic neříká.

Dlouze vydechne, jako by se obrňovala. "Kdyby to dopadlo tak, jak si Sam přála, mezi námi dvěma by se nic nezměnilo. Dál bych tě nenáviděla a byli by z nás navždycky nepřátelé. Doslova mě prosila, ať tě opustím. Naznačila, že vztah nás dvou vrazí mezi mě a ji klín, který nikdy nezmizí."

Chci něco namítnout. Zanadávat na Sam. Nikam by to však nevedlo. Přesto se mi hruď bolestivě svírá a Delila pokračuje. "S tím klínem měla asi pravdu."

Ne, ne, ne. To nemůže.

"Zatímco brečela a stěžovala si, stála jsem tam a představovala si, že tě už nikdy neuvidím..."

"Delilo..."

"K ničemu to nebylo..." Zavrtí hlavou. "Jako bych se k tobě snad dokázala otočit zády a zahodit tě jak včerejší noviny. Právě tehdy jsem si bez nejmenších pochybností uvědomila, že tě miluju."

"Já…" Když si uvědomím, co řekla, vydechnu. "Cože?"

Něžně, možná i trochu nesměle se usměje. "Miluju tě, Macone Sainte. Moc tě miluju."

Zůstanu na ni otupěle zírat, neschopný slova, natož abych dokázal myslet. V hrudi mi něco hlasitě a silně buší a já si uvědomím, že to je moje srdce.

"Macone?" Delila se začne mračit. Dotkne se mojí pobledlé tváře. Jsem na dotek studený. Vím to. Nadechnu se a do končetin se mi vrátí teplo.

"Tohle mi ještě nikdy nikdo neřekl. Nikdo." Ani moje máma – a už vůbec ne můj svinský otec. Nikdo. Ta slova mi nikdy nikdo nevěnoval. Doteď.

Řekla mi je ona.

Delila.

Delila mě miluje.

Celý roztřesený si ji k sobě přitáhnu, neohrabaně si ji přivinu k hrudi a nepouštím ji. Zabořím jí nos do vlasů. "Taky tě miluju. Miluju tě."

S povzdechem se ke mně přitiskne a položí mi tvář na srdce. "Ale že nám to trvalo, co?"

"Byla to dlouhá cesta, ale nikdy jsme z ní nesešli, Delilo." Uvolním sevření, pohladím ji po zádech a vtisknu jí na spánek polibek. Neodtáhnu se a nadechnu se její vůně. "Láska k tobě byla nevyhnutelná. V jedenácti ses mi dostala pod kůži a už jsem se tě nezbavil."

S úsměvem se odtáhne a usměje se. Bože, vidím to v jejích očích. Opravdu mě miluje. Jako by tušila, že mi to pořád nejde do hlavy, uchopí mě za zátylek.

"Budu tě milovat, Macone Sainte. Tak dlouho a tak usilovně, až si ani nevzpomeneš, jaké to je žít bez lásky."

Najednou se to stane. Pod víčky ucítím pálení a na tvář mi skane slza. Nesnažím se ji zastavit. Spíš se mi uleví.

"O lásce nevím vůbec nic kromě toho, co k tobě cítím. Možná udělám hodně chyb, ale jedno vím – jsi pro mě vzácná a drahocenná. Pokud mi to dovolíš, budu ti to každý den dokazovat."

Vezmu její tvář do dlaní. Má slova vyzní nejistě, mluvím však od srdce. "A to, co mezi námi je, Delilo? To je láska až navěky."

Epilog

Delila

"Podívej, co máma našla na půdě." Maconovi, který právě vešel do karavanu oblečený v kostýmu Arasma, ukážu ohmataný zápisník s červenými koženými deskami.

Zarazím se. Bože, ten chlap vypadá v tom kostýmu jako chodící sex. Vůbec netuším, proč jsem nikdy předtím nedokázala ocenit, jak velkolepý coby král válečník je.

Odloží sekyru a začne si rozepínat kožený bandalír, který drží pochvu s jeho mečem, zvedne ke mně však zrak. Na špinavém obličeji se mu rozlije sladký úsměv. "Přestaňte na mě dělat ty postelové oči, slečno Delilo."

Ten příkaz poznávám. Jednou jsem mu ho taky dala. Olíznu si spodní ret a nepřestávám na něj hledět. "Postelové oči?"

Macon ke mně pomalu, soustředěně dojde. "Ano, postelové oči. Díváš se na mě, jako bys chtěla..."

"... kleknout si před tebe a pomalu tě vykouřit, až se oba uděláme?" nadhodím.

S tichým zavrčením, které dělá s tím nejcitlivějším místem mého těla zázraky, mě zvedne a přenese k malé pohovce, na niž se posadí se mnou obkročmo na klíně.

"Hezký trik," zašeptám.

Odhrne mi vlasy z tváře a dlouze, hluboce mě políbí. "Hmm... Chutnáš jako med." Dlouze, smyslně mi olízne jazyk. "Když už je řeč o tricích, zmínila jsi něco o kouření."

To už mu rozepínám kožené kalhoty. Vezmu ho do ruky, horkého a těžkého. Ať žije král.

O dva orgasmy později ležíme zpocení a udýchaní a Macon si pohrává s konečky mých zacuchaných vlasů. Zvenčí sem doléhá občasný křik nebo volání štábu, v karavanu je však ticho a útulno.

Když se Macon musel vrátit do práce, navrhl mi, abych vyrazila na svou plánovanou cestu po Asii s tím, že tu pro mě vždycky bude a počká na mě. Už jsem se chystala vyrazit, najednou jsem se ale ocitla v letadle na Island,

kde Macon právě natáčí novou řadu *Temného hradu*. Na svou vysněnou cestu po Asii jsem se nechtěla vydat bez něj po svém boku, a tak tam na podzim poletíme spolu.

Restauraci, kterou jsme nazvali Černá jiřina, právě rekonstruujeme. S Ronanem mluvím každý den přes Skype. Doufáme, že bychom mohli otevřít už příští rok.

Macon se pode mnou posune, aby si udělal větší pohodlí. Ani na vteřinu mě však nepustí. "Cos to říkala, že máma našla na půdě?"

Tiše se zasměju. "Myslíš předtím, než jsi svojí úžasnou hrudí odvedl moje myšlenky úplně jinam?"

Odfrkne si.

Odtáhnu se a zvednu knihu, která se kdovíproč ocitla na podlaze.

"Je to deník, který jsem si v dětství psala."

Macon povytáhne obočí. "Chci vědět, co se tam píše?"

S úsměvem se mu zas uvelebím na klíně a položím mu hlavu na široké rameno. "Je v něm asi přesně to, co si myslíš. Ale začetla jsem se a je mi z toho vlastně hezky. Na, mrkni na to."

"Určitě si to mám přečíst?" Dívá se na můj diář, jako by ho snad ta kniha mohla kousnout.

"Zlato, teď už se milujeme. Navíc jsem do něj něco připsala a všechno je teď, jak má být."

Delilin deník

Milý deníčku (věk 11 let),

pořád nemám psa. Máma tvrdí, že mám alergii, a táta mě neposlouchá. Je to zpyknu spyk. Je to hloupost!

A jinak. Dneska jsem Maconovi Saintovi řekla, že je konečník, ta nejhorší a nejhnusnější věc, co znám. Máma si to myslela taky. Kdybych věděla, že stojí za mnou, počkala bych, a až pak bych to Maconovi řekla.

Teď mě bolí prsty a smrdí, protože jsem celý den leštila všechno stříbro – včetně sváteční sady nádobí babičky Belle. Aspoň že ho Macon musel taky leštit, protože ho máma slyšela, jak mi říká, že jsem imbecil.

Není to fér, protože Sam – která to celý začala, když Maconovi řekla, že jsem z máminy ústřicové polívky dostala brů průjem – si klidně mohla jít. Viděla na dveře pracovny a vůbec mě nevarovala, že máma jde.

Nevím, koho nesnáším víc. Sam, nebo Macona.

Sam.

Macona.

Oba.

Ne, rozhodně Macona.

Milý deníčku,

dneska jsem chtěla poprvé přihlásit svůj koláč na letní soutěž v pečení koláčů. Na třinácté narozeniny jsem čekala celou věčnost – protože dřív jsem se přihlásyt nemohla. Máma mě přemluvila, abych si vzala ty nebesky modré šaty, které mi od jara visí ve skříni, a musím uznat, že mi to v nich sluší.

Toho rozhodnutí jsem hned litovala. Macon Saint, ten blb a kretén, mě uviděl a zeptal se (dost hlasitě), jestli pod těmi šaty pašuju banány. Řekl to přímo před Jonasem Hardym – a Macon věděl, že se mi Jonas líbí. Ta pitomá Sam mu musí všechno vyžvanit.

Jonas se smál a Macon mi začal říkat Banánový kozy. A já... já jsem se tak naštvala, že jsem po něm svůj úžasný banánový koláč hodila. (Proč jsem jenom musela upéct zrovna <u>banánový</u> koláč???) Jenže ten krysák uhnul a já se trefila staré paní Lynchové přímo do obličeje.

Takové ponížení! A teď mám do konce léta zaracha a už nikdy se nesmím na tu soutěž přihlásit.

Nenávidím Macona Sainta. Nenávidím ho!!!

Milý deníčku,

včera večer jsem dala klukovi pusu. Poprvé jsem políbila kluka. Bylo to hezký. A pak nebylo. Celkově vzato mě to dost zklamalo.

Na narozeninovou oslavu Geoffa Martina jsem šla jenom proto, že podle mámy by bylo nevychované nepřijít, když mě pozval. Neřekla jsem jí, že mě Geoff pozval nejspíš jenom proto, že chtěl, aby přišla Sam.

Jak jsem tušila, oslava byla hrozná. Hráli jsme takovou pitomou hru, která se jmenuje Bouda. Každý dostal papírek s číslem, a když člověk přišel na řadu, musel jít do zahradní boudy, kde je hrozná tma, a políbit toho, kdo má stejné číslo. Jde o to, že až na konci hry musíš ukázat svoje číslo, a pak teprve zjistíš, kdo měl stejné.

Bylo mi z toho zle. Chtěla jsem utéct. Nevím. Sam ale řekla, že jsem zbabělec, tak jsem zůstala.

Nevím, kdo ten kluk byl. Jenom že mu dech voněl po mátě a měl hebké rty. Byla jsem z toho v takovém šoku a navíc mi z toho bylo tak hezky teplo, že jsem z té boudy hned utekla. Jako zbabělec. A bylo to. Překvapilo mě to, ale nakonec to jenom kvůli mně nebylo nic moc.

Ani mě ale nepřekvapilo, že Macon se Sam měli stejné číslo 6. Macon vyrostl a teď ho chtějí všechny holky ve škole. Fuj. Všechny holky kromě mě si chtěly vytáhnout jeho číslo. Nevím, jak to Sam udělala, ale určitě musela podvádět, když s ním měla stejné číslo. Celý večer se pak namyšleně usmívala.

A pak to bylo ještě horší. Už jsme museli jít, když jsem zjistila, že jsem se líbala s Xanderem Duboisem, Maconovým kamarádem. Řekl mi, že mu prý můžu vrazit jazyk do krku, kdykoli budu chtít, ale že jenom když si přitom bude moct sáhnout na moje prsa. Je nechutný. Domů jsem šla zklamaná a Sam začala s Maconem chodit. Bůh nám všem pomáhej.

Nesnáším líbání.

Milý deníčku (věk 16 let),

existují i lepší slova než nenávist. Třeba odpor. Nebo zášť. Líbí se mi, jak to zní. Zááášť. Nebo hnus. To je taky pěkné slovo. "Hnusí se mi." Ošklivit si? Ne, to je moc slabé slovo. Nikdo se neurazí, když mu řeknete, že si ho "ošklivíte". I když musím uznat, že zní docela snobsky. "Zcela si ho ošklivím, má drahá."

Schovávám se u sebe v pokoji, protože je u nás doma Macon Saint. Přijel hned po školním basketbalovém zápasu – jeho tým prohrál, protože Macon nechytil přihrávku, a tak se Greenfieldská střední dostala do vedení. Ne že bych mu v tom vymáchala čumák, jsem přece dáma. Ačkoli přiznávám, že jsem <u>možná</u> okomentovala sportovní dovednosti Greenfieldského týmu. Sam řekla, že jsem prý naši školu zradila – ona jí musí fandit za všech okolností, dělá jim roztleskávačku.

No, od té doby se tu usadil jak smrad. Zeptala jsem se ho, jestli nám hodlá platit nájem, když je tu tak často, ale máma mi vyhubovala a Macon dostal sušenky a nejlepší místo v obývacím pokoji. Chjo. Zahrál to teda dobře, protože když šel do kuchyně uklidit špinavý talíř do myčky, každou chvíli sebou trhnul.

Máma si začala hned dělat starosti, jestli si při zápasu neublížil. Macon jí řekl, že mu nic není a že si asi jenom něco natáhl. Jo, hrát teda umí. V očích

měl špetku bolesti, aby si máma myslela, že hrdinsky nedává najevo, jak ho to doopravdy bolí. Zafungovalo to. Pozvala ho na večeři.

Nesnáším, když s námi Macon večeří. Když se nikdo nedívá, ten krysák na mě dělá ksichty. Buď to, nebo mě pod stolem kope, nebo se mi snaží dupnout svojí hnátou na nohu. Dneska si vezmu boty s okovanou špičkou, které máma nesnáší, a ukážu mu co proto.

Delila Ann

Milý deníčku,

říká se, že mezi láskou a nenávistí je jen tenká hranice. Nevím, jestli to platí za každé situace, ale pro mě? No, to musíš posoudit ty. Protože Macona Sainta miluju. Je tolik slov, která vyjadřují, co k Maconovi chovám: lásku, chtíč, něhu, radost, naději a lásku. Hlavně lásku. Během let jsme se navzájem stali součástí toho druhého. Stačilo jenom přehodit nastavení. Jsi překvapený? Vzhledem k tomu, že je tato kniha věnovaná prakticky jen Maconovi, pochybuju, že by to kohokoli překvapilo. Macon pro mě byl vždycky hlavní. A vždycky bude.

Delilino večerní menu

- Ostružinový bramble a kuličky s arašídovými křupinkami
- Ústřice s kostičkami vodního melounu a habanera
- Ovesné sušenky s máslem s uzenou broskví
- Panna cotta z podmáslí se skvrnitými krevetami a jarní zeleninou
- Treska s bramborovou galetkou, emulzí z mořských plodů a peckovinami
- Banánový koláč s hořkou čokoládou

Poděkování

Mnohokrát děkuji své úžasné agentce Kimberly Browerové a skvělému a tvrdě pracujícímu týmu v Montlake Publishing. Zvláštní poděkování patří mé redaktorce Lauren Pludeové. Jsem moc ráda, že jsme konečně mohly opět spolupracovat. Jsi skvělá.

Poznámka překladatelky:

- 1. AUSTENOVÁ, Jane. *Pýcha a předsudek*. Přel. Kateřina Hilská. Praha: Slovart, 2017. 382 s. ISBN 978-80-7529-057-1.
- 2. Anglická říkadla. Přel. Zdenka Strnadová. Praha: Práh, 2005. ISBN 80-7252-116-0
- 3. SHAKESPEARE, William. $Bou\check{r}e$. Přel. Martin Hilský. Brno: Atlantis, 2007. 105 s. ISBN 978-80-7108-288-0.